ពិធីអបអរសាទរ

ជំពូកទី 1

១ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា នៅ ក្នុង ឆ្នាំ ដំបូង នៃ ការ ធ្វើ ដំណើរ ចេញ ពី ស្រុក អេស៊ីប នៅ ខែ ទី បី នៅ ថ្ងៃ ទី ដប់ ប្រាំមួយ នៃ ខែ [២៤៥០ Anno Mundi] នោះ ព្រះ បាន មាន បន្ទូល ទៅ ម៉ូសេ ថា៖«ចូរ ឡើង មក ឯ អញ នៅ លើ ភ្នំ ហើយ អញ នឹង ឲ្យ ឯង នូវ បន្ទះ ថ្ម ពីរ ផ្ទាំង នៃ ក្រឹត្យវិន័យ និង បញ្ញត្តិ ដែល អញ បាន សរសេរ ទុក ដើម្បី ឲ្យ ឯង អាច បង្រៀន គេ»។
២ហើយ ម៉ូសេ បាន ឡើង ទៅ លើ ភ្នំ របស់ ព្រះ ហើយ សិរីល្អ នៃ ព្រះ អម្ចាស់ បាន ស្ថិត នៅ លើ ភ្នំ ស៊ីណៃ ហើយ ពពក មួយ បាន គ្រប ដណ្ដប់ លើ ភ្នំ នោះ អស់ ប្រាំមួយ ថ្ងៃ។
៣ហើយ នៅ ថ្ងៃ ទី ប្រាំពីរ ទ្រង់ បាន ហៅ ម៉ូសេ ពី កណ្ដាល ពពក ហើយ សិរីល្អ របស់ ព្រះយេហូវ៉ា ក៏ លេច មក ដូច ជា ភ្លើង ឆេះ នៅ លើ កំពូល ភ្នំ។
៤ហើយ លោក ម៉ូសេ បាន នៅ លើ ភ្នំ អស់ សែសិប ថ្ងៃ សែសិប យប់ ហើយ ព្រះ បាន បង្រៀន លោក អំពី ប្រវត្តិ មុនៗ និង ក្រោយៗ ទៀត នៃ ការ បែង ចែក ថ្ងៃ ទាំងអស់ នៃ ក្រឹត្យវិន័យ និង ទីបន្ទាល់។
5 ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូល ថា ចូរ ផ្ចង់ ចិត្ត ឯង ទៅ រក គ្រប់ ទាំង ពាក្យ ដែល អញ នឹង ប្រាប់ ឯង នៅ លើ ភ្នំ នេះ ហើយ សរសេរ ទុក ក្នុង សៀវភៅ មួយ ដើម្បី ឲ្យ ពូជពង្ស របស់ គេ បាន ឃើញ ថា អញ មិន បាន បោះបង់ គេ ចោល ឡើយ ដោយ ព្រោះ អំពើ អាក្រក់ ទាំង អស់ ដែល គេ បាន ធ្វើ ដោយ រំលង សេចក្ដី សញ្ញា ដែល អញ បាន តាំង រវាង អញ នឹង ឯង សម្រាប់ ពូជពង្ស របស់ គេ នៅ ថ្ងៃ នេះ នៅ លើ ភ្នំ ស៊ីណាយ
៦ហើយ ដូច្នេះ កាលណា រឿង ទាំង អស់ នេះ កើត ឡើង ដល់ ពួកគេ នោះ ពួកគេ នឹង ទទួល ស្គាល់ ថា យើង សុចរិត ជាង ពួកគេ ក្នុង ការ វិនិច្ឆ័យ ទាំង អស់ របស់ ពួកគេ និង ក្នុង សកម្មភាព ទាំង អស់ របស់ ពួកគេ ហើយ ពួកគេ នឹង ទទួល ស្គាល់ ថា យើង ពិត ជា បាន នៅ ជាមួយ ពួកគេ មែន។
៧ហើយ ចូរ អ្នក សរសេរ សម្រាប់ ខ្លួន អ្នក នូវ ពាក្យ ទាំង អស់ នេះ ដែល ខ្ញុំ ប្រកាស ប្រាប់ អ្នក នៅ ថ្ងៃ នេះ ដ្បិត ខ្ញុំ ស្គាល់ ការ បះបោរ និង ក រឹង របស់ ពួកគេ មុន ពេល ដែល ខ្ញុំ នាំ ពួកគេ ចូល ទៅ ក្នុង ដែនដី ដែល ខ្ញុំ បាន ស្បថ នឹង ពួក អយ្យកោ របស់ ពួកគេ គឺ ដល់ អ័ប្រាហាំ អ៊ីសាក និង យ៉ាកុប ថា ៖ ‹ខ្ញុំ នឹង ឲ្យ ដែនដី ដែល ហូរ ដោយ ទឹក ដោះ និង ទឹកឃ្មុំ ដល់ ពូជពង្ស របស់ អ្នក›។
៨ហើយ គេ នឹង បរិភោគ ឆ្អែត ហើយ គេ នឹង ងាក ទៅ រក ព្រះ ដទៃ ទៅ រក ព្រះ ដែល មិន អាច រំដោះ គេ ឲ្យ រួច ពី ទុក្ខ វេទនា របស់ គេ បាន ហើយ សាក្សី នេះ នឹង ត្រូវ បាន ឮ ជា សាក្សី ប្រឆាំង នឹង គេ ដ្បិត គេ នឹង ភ្លេច បញ្ញត្តិ ទាំង អស់ របស់ អញ គឺ គ្រប់ ទាំង សេចក្ដី ដែល អញ បង្គាប់ គេ ហើយ គេ នឹង ដើរ តាម ពួក សាសន៍ ដទៃ និង តាម អំពើ ស្មោកគ្រោក របស់ គេ និង តាម សេចក្ដី អាម៉ាស់ របស់ គេ ហើយ នឹង បម្រើ ព្រះ របស់ គេ ហើយ ព្រះ ទាំង នេះ នឹង បង្ហាញ ឲ្យ គេ ឃើញ ថា ជា ការ ប្រព្រឹត្ត ខុស ជា សេចក្ដី វេទនា ជា សេចក្ដី វេទនា និង ជា អន្ទាក់។
៩ហើយ មនុស្ស ជា ច្រើន នឹង វិនាស ហើយ ពួក គេ នឹង ត្រូវ ចាប់ ជា ឈ្លើយ ហើយ នឹង ធ្លាក់ ទៅ ក្នុង កណ្ដាប់ ដៃ របស់ ខ្មាំង សត្រូវ ពី ព្រោះ គេ បាន បោះបង់ ចោល ក្រឹត្យវិន័យ និង បញ្ញត្តិ របស់ អញ និង បុណ្យ នៃ សេចក្ដី សញ្ញា របស់ អញ និង ថ្ងៃ សប្ប័ទ របស់ អញ និង ទី បរិសុទ្ធ របស់ អញ ដែល អញ បាន ញែក ទុក សម្រាប់ ខ្លួន ឯង នៅ កណ្ដាល ពួក គេ និង រោង ឧបោសថ របស់ អញ និង ទី បរិសុទ្ធ របស់ អញ ដែល អញ បាន ញែក ទុក សម្រាប់ ខ្លួន ឯង នៅ កណ្ដាល ស្រុក ដើម្បី ឲ្យ អញ បាន តាំង ឈ្មោះ អញ នៅ លើ នោះ ហើយ ឲ្យ វា បាន ស្ថិត នៅ ទី នោះ។
១០ហើយ ពួកគេ នឹង ធ្វើ ទី ខ្ពស់ៗ ស្រះ ទឹក និង រូប ឆ្លាក់ សម្រាប់ ខ្លួន ហើយ ពួកគេ នឹង គោរព បូជា រៀងៗ ខ្លួន ដើម្បី ឲ្យ វង្វេង ហើយ ពួកគេ នឹង បូជា កូន របស់ ខ្លួន ទៅ ឲ្យ អារក្ស និង ចំពោះ គ្រប់ កិច្ចការ នៃ ចិត្ត វង្វេង របស់ ពួកគេ។
១១ហើយ យើង នឹង ចាត់ សាក្សី ទៅ ឯ ពួកគេ ដើម្បី ឲ្យ យើង អាច ធ្វើ បន្ទាល់ ប្រឆាំង នឹង ពួកគេ ប៉ុន្តែ ពួកគេ នឹង មិន ស្ដាប់ ទេ ហើយ នឹង សម្លាប់ សាក្សី ដែរ ហើយ ពួកគេ នឹង បៀតបៀន អស់ អ្នក ដែល ស្វែងរក ច្បាប់ ហើយ ពួកគេ នឹង លុបចោល និង ផ្លាស់ប្ដូរ អ្វីៗ ទាំងអស់ ដើម្បី ប្រព្រឹត្ត អំពើ អាក្រក់ នៅ ចំពោះ មុខ យើង។
១២ហើយ អញ នឹង លាក់ មុខ ពី គេ ហើយ នឹង ប្រគល់ គេ ទៅ ក្នុង កណ្ដាប់ ដៃ នៃ សាសន៍ ដទៃ ឲ្យ ត្រូវ ជា ឈ្លើយ ជា រំពា និង ជា ការ លេប ត្របាក់ ហើយ អញ នឹង ដក គេ ចេញ ពី កណ្ដាល ស្រុក ហើយ អញ នឹង ខ្ចាត់ខ្ចាយ គេ ទៅ ក្នុង ចំណោម សាសន៍ ដទៃ។
13 ហើយ គេ នឹង ភ្លេច ក្រឹត្យវិន័យ ទាំង អស់ របស់ អញ និង បញ្ញត្តិ ទាំង អស់ របស់ អញ ហើយ នឹង វង្វេង ទៅ ដូច ជា បុណ្យ ចូល ខែ ថ្មី ថ្ងៃ សប្ប័ទ ថ្ងៃ បុណ្យ ធំៗ ថ្ងៃ អរ ព្រះគុណ និង ច្បាប់ ទាំង ប៉ុន្មាន ដែរ។
១៤ ហើយ បន្ទាប់ ពី នេះ គេ នឹង បែរ មក រក អញ ពី ចំណោម សាសន៍ ដទៃ ដោយ អស់ ពី ចិត្ត អស់ ពី ព្រលឹង និង អស់ ពី កម្លាំង ហើយ អញ នឹង ប្រមូល គេ ពី ចំណោម សាសន៍ ដទៃ ទាំង អស់ ហើយ គេ នឹង ស្វែង រក អញ ដើម្បី ឲ្យ គេ រក អញ ឃើញ ក្នុង កាល ដែល គេ ស្វែង រក អញ ដោយ អស់ ពី ចិត្ត អស់ ពី ព្រលឹង។
១៥ហើយ យើង នឹង បង្ហាញ ដល់ ពួកគេ នូវ សន្តិភាព ដ៏ បរិបូរណ៌ ដោយ សេចក្ដី សុចរិត ហើយ យើង នឹង ដក រុក្ខជាតិ នៃ សេចក្ដី សុចរិត ចេញ ពី ពួកគេ ដោយ អស់ពី ចិត្ត និង អស់ពី ព្រលឹង របស់ យើង ហើ

យ ពួកគេ នឹង ជា ពរជ័យ មិនមែន ជា បណ្ដាសា ទេ
ហើយ ពួកគេ នឹង ជា ក្បាល មិនមែន ជា កន្ទុយ ទេ។
១៦ហើយ អញ នឹង សង់ ទីសក្ការៈ របស់ អញ នៅ
កណ្ដាល គេ ហើយ អញ នឹង គង់ នៅ ជា មួយ គេ
ហើយ អញ នឹង ធ្វើ ជា ព្រះ របស់ គេ ហើយ គេ
នឹង ធ្វើ ជា រាស្ត្រ របស់ អញ ដោយ សេចក្ដី ពិត និ
ង សេចក្ដី សុចរិត។
១៧ ហើយ យើង នឹង មិន បោះបង់ ចោល ពួកគេ ឬ
ធ្វើ ឲ្យ ពួកគេ ខក ចិត្ត ឡើយ ដ្បិត យើង ជា ព្រះអ
ម្ចាស់ ជា ព្រះ របស់ ពួកគេ។
១៨ហើយ ម៉ូសេ បាន ក្រាប មុខ ចុះ អធិស្ឋាន ថា
ឱ ព្រះអម្ចាស់ ជា ព្រះ នៃ ទូលបង្គំ អើយ សូម កុំ
លះបង់ រាស្ត្រ របស់ ទ្រង់ និង មរតក របស់ ទ្រង់ ដើ
ម្បី ឲ្យ គេ វង្វេង ក្នុង សេចក្ដី ខុសឆ្គង នៃ ចិត្ត
គេ ឡើយ ហើយ សូម កុំ ប្រគល់ គេ ទៅ ក្នុង កណ្ដា
ប់ ដៃ របស់ ខ្មាំងសត្រូវ របស់ គេ គឺ សាសន៍ ដទៃ
ឡើយ ក្រែង គេ គ្រប់គ្រង លើ គេ ហើយ ធ្វើ ឲ្យ គេ
ប្រព្រឹត្ត អំពើ បាប ទាស់ នឹង ទ្រង់។
១៩ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមឲ្យសេចក្ដីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់បានលើក
តម្កើងលើរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ហើយបង្កើតវិញ្ញាណសុចរិតនៅក្នុងពួកគេ
ហើយកុំឲ្យវិញ្ញាណរបស់បេលីយ៉ាគ្រប់គ្រងលើពួកគេ ដើម្បីចោទប្រកា
ន់ពួកគេនៅចំពោះទ្រង់ ហើយដើម្បីចាប់ពួកគេពីគ្រប់មាគ៌ានៃសេចក្ដី
សុចរិត ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចវិនាសពីចំពោះព្រះភក្ត្ររបស់ទ្រង់ឡើយ។
២០ ប៉ុន្តែ ពួកគេ ជា រាស្ត្រ របស់ ព្រះអង្គ និង ជា មរត
ក របស់ ព្រះអង្គ ដែល ព្រះអង្គ បាន រំដោះ ដោយ ឫ
ទ្ធានុភាព ដ៏ អស្ចារ្យ របស់ ព្រះអង្គ ឲ្យ រួច ពី កណ្ដា
ប់ ដៃ របស់ ជនជាតិ អេស៊ីប សូម បង្កើត ចិត្ត បរិសុទ្ធ
និង វិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ នៅ ក្នុង ពួកគេ ហើយ កុំ ឲ្យ ពួ
កគេ ជាប់ អន្ទាក់ ក្នុង អំពើបាប របស់ ពួកគេ ចាប់
ពី ពេល នេះ តទៅ រហូត ដល់ អស់កល្ប ជានិច្ច ឡើ
យ»។
២១ហើយ ព្រះ អម្ចាស់ ទ្រង់ មាន ព្រះ បន្ទូល ទៅ ម៉ូ
សេ ថា ៖ អញ ស្គាល់ ភាព ផ្ទុយ គ្នា និង គំនិត រប
ស់ គេ និង ភាព រឹងរូស របស់ គេ ហើយ គេ នឹង មិ
ន គោរព តាម ឡើយ រហូត ដល់ គេ សារភាព អំពើ
បាប របស់ ខ្លួន និង អំពើ បាប របស់ ពួក អយ្យកោ
គេ។
២២ហើយ បន្ទាប់ ពី នេះ គេ នឹង បែរ មក រក អ
ញ ដោយ សុចរិត គ្រប់ យ៉ាង ដោយ ចិត្ត ស្មោះ អ
ស់ ពី ចិត្ត និង ព្រលឹង អស់ ពី ចិត្ត ហើយ អញ នឹ
ង កាត់ ស្បែក គ្រប ក្បាល លិង្គ នៃ ចិត្ត គេ និង
ស្បែក គ្រប ក្បាល លិង្គ នៃ ពូជ គេ ហើយ អញ នឹ
ង បង្កើត វិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ នៅ ក្នុង គេ ហើយ អញ
នឹង សម្អាត គេ ដើម្បី កុំ ឲ្យ គេ ងាក ចេញ ពី អ
ញ ចាប់ ពី ថ្ងៃ នោះ ទៅ ជា អស់ កល្ប ជានិច្ច
ឡើយ។
២៣ហើយ ព្រលឹង របស់ ពួកគេ នឹង នៅ ជាប់ នឹង
យើង និង នឹង បញ្ញត្តិ ទាំង អស់ របស់ យើង ហើយ ពួ
កគេ នឹង បំពេញ បញ្ញត្តិ របស់ យើង ហើយ យើង នឹ
ង ធ្វើ ជា ឪពុក របស់ ពួកគេ ហើយ ពួកគេ នឹង
ធ្វើ ជា កូន របស់ យើង។
២៤ហើយ ពួកគេ ទាំង អស់ គ្នា នឹង ត្រូវ បាន
ហៅ ថា ជា កូន នៃ ព្រះ ដ៏ មាន ព្រះជន្ម រស់ ហើ
យ ទេវតា គ្រប់ រូប និង វិញ្ញាណ គ្រប់ រូប នឹង ដឹង
មែនហើយ ពួកគេ នឹង ដឹង ថា អ្នក ទាំង នេះ ជា កូ
ន របស់ យើង ហើយ ថា យើង ជា ព្រះ វរបិតា រប
ស់ ពួកគេ ក្នុង សេចក្ដី សុចរិត និង សេចក្ដី សុចរិត ហើ
យ ថា យើង ស្រឡាញ់ ពួកគេ។
២៥ហើយ ចូរ អ្នក សរសេរ ទុក សម្រាប់ ខ្លួន អ្នក នូ
វ ពាក្យ ទាំង អស់ នេះដែល យើង ប្រកាស ប្រាប់ អ្ន
ក នៅ លើ ភ្នំ នេះ គឺ ពាក្យ ដំបូង និង ពាក្យ ចុង
ក្រោយ ដែល នឹង កើត ឡើង នៅ ក្នុង គ្រប់ ការ បែ
ងចែក នៃ ថ្ងៃ នៅ ក្នុង ក្រឹត្យវិន័យ និង ក្នុង ទីបន្ទាល់
និង ក្នុង សប្ដាហ៍ និង ពិធី បុណ្យ អំណរ ដល់ ភាព
អស់កល្ប ជានិច្ច រហូត ដល់ យើង ចុះ មក ហើយ គង់
នៅ ជាមួយ នឹង ពួកគេ ពេញ មួយ ភាព អស់កល្ប
ជានិច្ច។
២៦ហើយ ទ្រង់ មាន បន្ទូល ទៅ ទេវតា នៃ វត្តមាន
ថា ៖ ចូរ សរសេរ ទុក សម្រាប់ លោក ម៉ូសេ ចាប់ តាំ
ង ពី ដើម កំណើត នៃ ការ បង្កើត រហូត ដល់ ទីស
ក្ការៈ របស់ យើង ត្រូវ បាន សាងសង់ ឡើង នៅ ក្នុ
ង ចំណោម ពួក គេ សម្រាប់ អស់កល្ប ជានិច្ច។
២៧ហើយ ព្រះអម្ចាស់ នឹង លេច មក ឲ្យ មនុស្ស ទាំ
ង អស់ ឃើញ ហើយ មនុស្ស ទាំង អស់ នឹង ដឹង ថា
យើង ជា ព្រះ នៃ អ៊ីស្រាអែល និង ជា ព្រះ វរបិតា
នៃ កូន ចៅ យ៉ាកុប ទាំង អស់ ហើយ ជា ស្ដេច
នៅ លើ ភ្នំ ស៊ីយ៉ូន អស់ កល្ប ជានិច្ច។ ស៊ីយ៉ូន និង
ក្រុង យេរូសាឡឹម នឹង បាន បរិសុទ្ធ។
២៨ហើយ ទេវតា នៃ វត្តមាន ដែល បាន ទៅ ខាង
មុខ ជំរំ អ៊ីស្រាអែល បាន យក តារាង នៃ ការ បែងចែ
ក ឆ្នាំ ទាំង ឡាយ — ចាប់ តាំង ពី ពេល នៃ ការ
បង្កើត — នៃ ក្រឹត្យវិន័យ និង នៃ ទីបន្ទាល់ នៃ សប្ដាហ៍
នៃ ឆ្នាំ អំណរ សប្បាយ តាម ឆ្នាំ នីមួយៗ តាម ចំនួន
ឆ្នាំ នីមួយៗ ចាប់ តាំង ពី ថ្ងៃ នៃ ការ បង្កើត [ថ្មី] កា
ល ដែល ផ្ទៃ មេឃ និង ផែនដី នឹង ត្រូវ បាន បង្កើ
ត ឡើង វិញ និង ការ បង្កើត ទាំង អស់ របស់ វា តា
ម អំណាច នៃ ស្ថានសួគ៌ និង តាម ការ បង្កើត ទាំង
អស់ នៃ ផែនដី រហូត ដល់ ទីសក្ការៈ របស់ ព្រះ អម្ចា
ស់ នឹង ត្រូវ បាន ធ្វើ ឡើង នៅ ក្រុង យេរូសាឡឹម
នៅ លើ ភ្នំ ស៊ីយ៉ូន ហើយ ពន្លឺ ទាំង អស់ នឹង ត្រូ
វ បាន បង្កើត ឡើង វិញ សម្រាប់ ការ ព្យាបាល សម្រា
ប់ សន្តិភាព និង សម្រាប់ ពរជ័យ សម្រាប់ អស់ អ្នក
ដែល បាន ជ្រើសរើស នៃ អ៊ីស្រាអែល ហើយ ដើម្បី
ឲ្យ វា អាច កើត ឡើង យ៉ាង នោះ ចាប់ តាំង ពី
ថ្ងៃ នោះ និង រហូត ដល់ អស់ ទាំង ថ្ងៃ នៃ ផែនដី។

ជំពូកទី 2

១ហើយ ទេវតា នៃ វត្តមាន បាន មាន បន្ទូល ទៅ
លោក ម៉ូសេ តាម ព្រះបន្ទូល នៃ ព្រះ អម្ចាស់ ថា ៖ ចូរ
សរសេរ ប្រវត្តិ ពេញលេញ នៃ ការ បង្កើត លោក អំពី
របៀប ដែល ព្រះ អម្ចាស់ ដ៏ ជា ព្រះ បាន សម្រេ

ច កិច្ចការ ទាំង អស់ របស់ ទ្រង់ និង អ្វីៗ ទាំង អ
ស់ ដែល ទ្រង់ បាន បង្កើត ក្នុង រយៈពេល ប្រាំមួយ
ថ្ងៃ ហើយ បាន រក្សា ថ្ងៃ សប្ប័ទ នៅ ថ្ងៃ ទី ប្រាំពីរ
ហើយ ញែក វា ជា បរិសុទ្ធ សម្រាប់ មនុស្ស គ្រប់ ជំ
នាន់ ហើយ បាន តាំង វា ជា ទីសម្គាល់ សម្រាប់ កិច្ច
ការ ទាំង អស់ របស់ ទ្រង់។
២ដ្បិត នៅ ថ្ងៃ ដំបូង ទ្រង់ បាន បង្កើត ផ្ទៃ មេឃ ដែ
ល នៅ ខាង លើ ផែនដី ទឹក និង វិញ្ញាណ ទាំង អស់
ដែល បម្រើ នៅ ចំពោះ ទ្រង់ គឺ ទេវតា នៃ វត្តមាន និ
ង ទេវតា នៃ ការ ញែក ជា បរិសុទ្ធ និង ទេវតា [នៃ វិ
ញ្ញាណ នៃ ភ្លើង និង ទេវតា] នៃ វិញ្ញាណ នៃ ខ្យល់ និ
ង ទេវតា នៃ វិញ្ញាណ នៃ ពពក និង នៃ ភាព ងងឹត
និង នៃ ព្រិល និង នៃ ព្រឹល និង នៃ សាយ សត្វ និ
ង ទេវតា នៃ សំឡេង និង នៃ ផ្គរលាន់ និង នៃ ផ្លេកប
ន្ទោរ និង ទេវតា នៃ វិញ្ញាណ នៃ ភាព ត្រជាក់ និង
នៃ កំដៅ និង នៃ រដូវរងា និង នៃ រដូវ ផ្ការីក និង នៃ
រដូវស្លឹកឈើជ្រុះ និង នៃ រដូវ ក្តៅ និង វិញ្ញាណ ទាំង អ
ស់ នៃ សត្វ លោក ដែល នៅ លើ មេឃ និង នៅ
លើ ផែនដី (ទ្រង់ បាន បង្កើត) ទី ជ្រៅ បំផុត និង ភាព
ងងឹត នៅ ពេល ល្ងាច និង យប់ និង ពន្លឺ ព្រឹក ព្រលឹម និ
ង ថ្ងៃ ដែល ទ្រង់ បាន រៀបចំ ដោយ ចំណេះដឹង នៃ
ចិត្ត ទ្រង់។
៣ហើយ នៅ ពេល នោះ យើង បាន ឃើញ កិច្ចការ រ
បស់ ទ្រង់ ហើយ បាន សរសើរ តម្កើង ទ្រង់ ហើយ បា
ន សរសើរ នៅ ចំពោះ ទ្រង់ ដោយ សារ កិច្ចការ ទាំ
ង អស់ របស់ ទ្រង់ ដ្បិត ទ្រង់ បាន បង្កើត កិច្ចការ
ដ៏ អស្ចារ្យ ទាំង ប្រាំពីរ នៅ ថ្ងៃ ដំបូង។
៤ហើយ នៅ ថ្ងៃ ទី ពីរ ទ្រង់ បាន បង្កើត ផ្ទៃ មេឃ
នៅ កណ្តាល ទឹក ហើយ ទឹក ក៏ បាន ញែក ចេញ
នៅ ថ្ងៃ នោះ ពាក់ កណ្តាល បាន ឡើង ទៅ លើ ហើ
យ ពាក់ កណ្តាល បាន ចុះ ទៅ ក្រោម ផ្ទៃ មេឃ (ដែ
ល) នៅ កណ្តាល ផ្ទៃ ផែនដី ទាំង មូល។ ហើយ នេះ
ជា កិច្ចការ តែ មួយ គត់ ដែល ទ្រង់ បាន បង្កើត
នៅ ថ្ងៃ ទី ពីរ។
៥ហើយ នៅ ថ្ងៃ ទី បី ទ្រង់ បាន បញ្ជា ឲ្យ ទឹក ហូ
រ ចេញ ពី ផ្ទៃ ផែនដី ទាំង មូល ទៅ កន្លែង តែ
មួយ ហើយ ឲ្យ ដី គោក លេច ចេញ មក។
៦ហើយ ទឹក ក៏ បាន ធ្វើ តាម ដែល ទ្រង់ បាន ប
ញ្ជា ដល់ ពួក គេ ហើយ ពួក គេ ក៏ ដក ខ្លួន ចេ
ញ ពី ផ្ទៃ ផែនដី ទៅ កន្លែង មួយ ខាង ក្រៅ ផ្ទៃ
មេឃ នេះ ហើយ ដី គោក ក៏ លេច ឡើង។
៧ហើយ នៅ ថ្ងៃ នោះ ទ្រង់ បាន បង្កើត សមុទ្រ ទាំ
ង អស់ សម្រាប់ ពួក គេ តាម កន្លែង ប្រមូល ផ្តុំ ដា
ច់ ដោយ ឡែក ពី គ្នា និង ទន្លេ ទាំង អស់ និង កា
រ ប្រមូល ផ្តុំ ទឹក នៅ លើ ភ្នំ និង នៅ លើ ផែនដី
ទាំង មូល និង បឹង ទាំង អស់ និង ទឹក សន្សើម ទាំ
ង អស់ នៅ លើ ផែនដី និង គ្រាប់ ពូជ ដែល បាន
សាប ព្រោះ និង រុក្ខជាតិ ដែល ដុះ ពន្លក ទាំង អស់ និ
ង ដើម ឈើ ដែល មាន ផ្លែ និង ដើម ឈើ ព្រៃ និ
ង សួនច្បារ អេដែន នៅ អេដែន និង រុក្ខជាតិ ទាំង អ
ស់ តាម ប្រភេទ របស់ វា។
៨ ព្រះជាម្ចាស់ បាន បង្កើត កិច្ចការ ដ៏ អស្ចារ្យ ទាំង បួ
ន នេះ នៅ ថ្ងៃ ទី បី ហើយ នៅ ថ្ងៃ ទី បួន ទ្រង់
បាន បង្កើត ព្រះអាទិត្យ ព្រះច័ន្ទ និង ផ្កាយ ហើយ ដាក់
វា នៅ លើ ផ្ទៃ មេឃ ដើម្បី បំភ្លឺ ផែនដី ទាំង មូល ដើ
ម្បី គ្រប់គ្រង លើ ថ្ងៃ និង យប់ ហើយ ញែក ពន្លឺ ចេ
ញ ពី ភាព ងងឹត។
៩ហើយ ព្រះ បាន តាំង ព្រះអាទិត្យ ឲ្យ ធ្វើ ជា ទី
សម្គាល់ ដ៏ ធំ មួយ នៅ លើ ផែនដី សម្រាប់ ថ្ងៃ សម្រា
ប់ ថ្ងៃ សប្ប័ទ សម្រាប់ ខែ សម្រាប់ បុណ្យ សម្រាប់ ឆ្នាំ ស
ម្រាប់ ថ្ងៃ សប្ប័ទ នៃ ឆ្នាំ សម្រាប់ ថ្ងៃ បុណ្យ ចម្រើន
ព្រះជន្ម និង សម្រាប់ រដូវ កាល ទាំង អស់។
១០ហើយ វា ញែក ពន្លឺ ចេញ ពី ភាព ងងឹត ហើយ
សម្រាប់ ភាព រុងរឿង ដើម្បី ឲ្យ គ្រប់ ទាំង អស់ ដែ
ល ដុះ ពន្លក ហើយ ដុះ លូតលាស់ នៅ លើ ផែនដី អា
ច ចម្រើន រុងរឿង។
១១ នៅថ្ងៃទីបួន ទ្រង់បានបង្កើតសត្វទាំងបីប្រភេទនេះ ហើយនៅថ្ងៃទី
ប្រាំ ទ្រង់បានបង្កើតសត្វចម្លែកសមុទ្រធំៗនៅក្នុងជម្រៅទឹក ពីព្រោះស
ត្វទាំងនេះជាសត្វដំបូងដែលបង្កើតដោយព្រះហស្តទ្រង់ គឺត្រី និងអ្វីៗ
គ្រប់យ៉ាងដែលរវើរវាយនៅក្នុងទឹក និងអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលហើរ សត្វ
ស្លាប និងគ្រប់ពូជរបស់វា។
12 ហើយ ព្រះអាទិត្យ បាន រះ ឡើង ពីលើ ពួកគេ ដើ
ម្បី ឲ្យ ពួកគេ ចម្រើន រុងរឿង ហើយ លើស អ្វីៗ ទាំងអ
ស់ ដែល នៅ លើ ផែនដី អ្វីៗ ទាំងអស់ ដែល ដុះ ចេ
ញពី ផែនដី និង ដើមឈើ ដែល មាន ផ្លែ គ្រប់ ប្រភេទ
និង សាច់ គ្រប់ ប្រភេទ។
១៣ ទ្រង់ បាន បង្កើត សត្វ ទាំង បី ប្រភេទ នេះ
នៅ ថ្ងៃ ទី ប្រាំ ហើយ នៅ ថ្ងៃ ទី ប្រាំមួយ ទ្រង់ បា
ន បង្កើត សត្វ ទាំង អស់ នៅ លើ ផែនដី សត្វ ចិញ្ចឹ
ម ទាំង អស់ និង សត្វ គ្រប់ ប្រភេទ ដែល រវើរវាយ
នៅ លើ ផែនដី។
១៤ហើយ ក្រោយ ពី រឿង ទាំង អស់ នេះ ទ្រង់ បាន
បង្កើត មនុស្ស បុរស ម្នាក់ និង ស្ត្រី ម្នាក់ ទ្រង់ បាន បង្កើ
ត គេ ហើយ ប្រទាន ឲ្យ គេ មាន អំណាច លើ អ្វី
ៗ ទាំង អស់ ដែល នៅ លើ ផែនដី និង ក្នុង សមុទ្រ
លើ អ្វីៗ ទាំង អស់ ដែល ហើរ និង សត្វ ព្រៃ និង ស
ត្វ ពាហនៈ និង អ្វីៗ ទាំង អស់ ដែល រវើរវាយ នៅ
លើ ផែនដី និង លើ ផែនដី ទាំង មូល ហើយ លើ អ្វី
ៗ ទាំង អស់ នេះ ទ្រង់ បាន ប្រទាន ឲ្យ គេ មាន អំ
ណាច។
១៥ ហើយ នៅ ថ្ងៃ ទី ប្រាំមួយ ទ្រង់ បាន បង្កើត ស
ត្វ ទាំង បួន ប្រភេទ នេះ ហើយ មាន សរុប ម្ភៃ ពីរ
ប្រភេទ។
១៦ហើយ ទ្រង់ បាន បញ្ចប់ កិច្ចការ ទាំង អស់ រប
ស់ ទ្រង់ នៅ ថ្ងៃ ទី ប្រាំមួយ គឺ អ្វីៗ ទាំង អស់
នៅ លើ មេឃ និង នៅ លើ ផែនដី នៅ ក្នុង សមុទ្រ និ
ង នៅ ក្នុង ទី ជ្រៅ បំផុត នៅ ក្នុង ពន្លឺ និង ក្នុង ភា
ព ងងឹត និង នៅ ក្នុង អ្វីៗ ទាំង អស់។
១៧ហើយ ទ្រង់ បាន ប្រទាន ទី សម្គាល់ ដ៏ ធំ មួ
យ ដល់ យើង គឺ ថ្ងៃ សប្ប័ទ ដើម្បី ឲ្យ យើង ធ្វើ កា
រ ប្រាំមួយ ថ្ងៃ ប៉ុន្តែ ត្រូវ រក្សា ថ្ងៃ សប្ប័ទ នៅ ថ្ងៃ
ទី ប្រាំពីរ ពី ការងារ ទាំង អស់។

១៨ហើយ ទេវតា ទាំង អស់ នៃ វត្តមាន និង ទេវតា ទាំ
ង អស់ នៃ ការ ញែក ជា បរិសុទ្ធ ជា ថ្នាក់ ដ៏ ធំ
ពីរ នេះ — ទ្រង់ បាន បញ្ជា ឲ្យ យើង រក្សា ថ្ងៃ ឈ
ប់ សម្រាក ជាមួយ ទ្រង់ នៅ ស្ថានសួគ៌ និង នៅ
លើ ផែនដី។
19 ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូល មក យើង ថា មើល អញ នឹ
ង ញែក មនុស្ស មួយ ចេញ ពី ចំណោម មនុស្ស ទាំ
ង អស់ ហើយ គេ នឹង រក្សា ថ្ងៃ សប្ប័ទ ហើយ អញ
នឹង ញែក គេ ចេញ ជា បរិសុទ្ធ សម្រាប់ អញ ជា រា
ស្ត្រ របស់ អញ ហើយ នឹង ប្រទាន ពរ ដល់ គេ ដូច
ជា អញ បាន ញែក ថ្ងៃ សប្ប័ទ ចេញ ជា បរិសុទ្ធ
សម្រាប់ អញ ដែរ នោះ អញ នឹង ប្រទាន ពរ ដល់
គេ ដូច្នោះ ដែរ ហើយ គេ នឹង បាន ជា រាស្ត្រ រប
ស់ អញ ហើយ អញ នឹង ធ្វើ ជា ព្រះ របស់ គេ ដែ
រ
២០ហើយ យើង បាន ជ្រើសរើស ពូជ របស់ យ៉ាកុប
ពី ក្នុង ចំណោម អ្វីៗ ទាំងអស់ ដែល យើង បាន ឃើ
ញ ហើយ បាន កត់ត្រា គាត់ ទុក ជា កូន ច្បង រប
ស់ យើង ហើយ បាន ញែក គាត់ ទុក ជា បរិសុទ្ធ ស
ម្រាប់ យើង ជា រៀង រហូត ត ទៅ ហើយ យើង នឹ
ង បង្រៀន ពួកគេ អំពី ថ្ងៃ សប្ប័ទ ដើម្បី ឲ្យ ពួកគេ
អាច រក្សា ថ្ងៃ សប្ប័ទ ពី ការងារ ទាំងអស់ នៅ ថ្ងៃ
នោះ។
២១ហើយ ដូច្នេះ ទ្រង់ បាន បង្កើត ទីសម្គាល់ មួយ
នៅ ក្នុង នោះ ដើម្បី ឲ្យ ពួកគេ គួរ រក្សា ថ្ងៃ សប្ប័
ទ ជាមួយ យើង នៅ ថ្ងៃ ទី ប្រាំពីរ ដើម្បី បរិភោគ និ
ង ផឹក ហើយ ដើម្បី ប្រទាន ពរ ដល់ ទ្រង់ ដែល បា
ន បង្កើត របស់ សព្វសារពើ ដូច ដែល ទ្រង់ បាន ប្រ
ទាន ពរ និង ញែក ប្រជាជន មួយ ដ៏ ពិសេស លើ
ស ប្រជាជន ទាំងអស់ សម្រាប់ ទ្រង់ ហើយ ដើម្បី ឲ្យ
ពួកគេ គួរ រក្សា ថ្ងៃ សប្ប័ទ ជាមួយ យើង។
២២ហើយ ទ្រង់ បាន ធ្វើ ឲ្យ បញ្ញត្តិ របស់ ទ្រង់ ឡើ
ង ខ្ពស់ ឡើង ជា ក្លិន ឈ្ងុយ ដែល អាច ទទួល បា
ន នៅ ចំពោះ ទ្រង់ ជា រៀង រាល់ ថ្ងៃ...
២៣មាន មនុស្ស ជាតិ ម្ភៃ ពីរ នាក់ ចាប់ តាំង ពី អ័
ដាម រហូត ដល់ យ៉ាកុប ហើយ មាន ការងារ ម្ភៃ ពីរ
ប្រភេទ ត្រូវ បាន ធ្វើ រហូត ដល់ ថ្ងៃ ទី ប្រាំពីរ នេះ
ជា ថ្ងៃ ដ៏ មាន ពរ និង បរិសុទ្ធ ហើយ ការងារ មុន
ក៏ ជា ថ្ងៃ ដ៏ មាន ពរ និង បរិសុទ្ធ ដែរ ហើយ ការងា
រ នេះ បម្រើ ជាមួយ ការងារ នោះ សម្រាប់ ការ ញែ
ក ជា បរិសុទ្ធ និង ពរជ័យ។
២៤ហើយ ដល់ ពួក នេះ (យ៉ាកុប និង ពូជ របស់ លោក)
គឺ ត្រូវ បាន ប្រទាន ឲ្យ ថា ពួកគេ នឹង ត្រូវ បាន
ប្រទាន ពរ និង បរិសុទ្ធ ជានិច្ច ចំពោះ ទីបន្ទាល់ និង ក្រឹ
ត្យវិន័យ ដំបូង ដូចដែល ទ្រង់ បាន ញែក ថ្ងៃ សប្ប័ទ
ចេញ ជា បរិសុទ្ធ ហើយ ប្រទាន ពរ ដល់ ថ្ងៃ ទី ប្រាំ
ពីរ។
២៥ទ្រង់ បាន បង្កើត ផ្ទៃ មេឃ និង ផែនដី និង អ្វីៗ ទាំ
ងអស់ ដែល ទ្រង់ បាន បង្កើត ក្នុង រយៈពេល ប្រាំមួ
យ ថ្ងៃ ហើយ ព្រះ បាន ធ្វើ ឲ្យ ថ្ងៃ ទី ប្រាំពីរ បរិសុ
ទ្ធ សម្រាប់ កិច្ចការ ទាំងអស់ របស់ ទ្រង់ ដូច្នេះ ហើយ បា
ន ជា ទ្រង់ បាន បញ្ជា ជំនួស ថ្ងៃ នោះ ថា អ្នក
ណា ដែល ធ្វើ កិច្ចការ ណា មួយ នៅ លើ ថ្ងៃ
នោះ នឹង ត្រូវ ស្លាប់ ហើយ អ្នក ណា ដែល ធ្វើ ឲ្យ
វា សៅហ្មង នឹង ត្រូវ ស្លាប់ ជា មិន ខាន។
២៦ហេតុ អ្វី បាន ជា ទ្រង់ បង្គាប់ ដល់ ពួក កូន
ចៅ អ៊ីស្រាអែល ឲ្យ កាន់ ថ្ងៃ នេះ ជា ថ្ងៃ បរិសុទ្ធ ដើ
ម្បី ឲ្យ គេ រក្សា ថ្ងៃ នោះ ទុក ជា ថ្ងៃ បរិសុទ្ធ ហើ
យ មិន ត្រូវ ធ្វើ ការ អ្វី ឡើយ ហើយ ក៏ មិន ត្រូ
វ ធ្វើ ឲ្យ ថ្ងៃ នោះ សៅហ្មង ដែរ ព្រោះ ថ្ងៃ នោះ បរិ
សុទ្ធ ជាង ថ្ងៃ ដទៃ ទៀត ទាំង អស់។
២៧ហើយ អ្នក ណា ដែល បង្អាប់ ថ្ងៃ នោះ នឹង ត្រូ
វ ស្លាប់ ជា មិន ខាន ហើយ អ្នក ណា ដែល ធ្វើ កិ
ច្ចការ ណា មួយ លើ ថ្ងៃ នោះ នឹង ត្រូវ ស្លាប់ ជា
រៀង រហូត ដើម្បី ឲ្យ កូន ចៅ អ៊ីស្រាអែល អាច គោរ
ព ថ្ងៃ នេះ ពេញ មួយ ជំនាន់ របស់ ពួកគេ ហើយ មិ
ន ត្រូវ ដក ចេញ ពី ដែនដី ឡើយ ដ្បិត ថ្ងៃ នេះ
ជា ថ្ងៃ បរិសុទ្ធ និង ជា ថ្ងៃ ដ៏ មាន ពរ។
២៨ហើយ អ្នក ណា ដែល កាន់ តាម ថ្ងៃ ឈប់ ស
ម្រាក ហើយ រក្សា ថ្ងៃ ឈប់ សម្រាក នោះ ពី កិច្ចកា
រ ទាំង អស់ របស់ ខ្លួន នោះ នឹង បាន បរិសុទ្ធ ហើ
យ មាន ពរ ពេញ មួយ ថ្ងៃ ដូច យើង ដែរ។
២៩ចូរ ប្រកាស ប្រាប់ ដល់ កូនចៅ អ៊ីស្រាអែល អំពី
ច្បាប់ នៃ ថ្ងៃ នេះ ទាំង ថា ពួកគេ ត្រូវ រក្សា ថ្ងៃ ស
ប្ប័ទ នៅ ថ្ងៃ នោះ ហើយ ថា ពួកគេ មិន ត្រូវ លះប
ង់ វា ដោយ កំហុស នៃ ចិត្ត របស់ ពួកគេ ឡើយ
(ហើយ) វា មិន ស្របច្បាប់ ក្នុង ការ ធ្វើ ការងារ
ណា ដែល មិន សមរម្យ លើ វា ឡើយ គឺ ធ្វើ តាម
ចិត្ត របស់ ពួកគេ វិញ ហើយ ថា ពួកគេ មិន ត្រូវ រៀ
បចំ អ្វី សម្រាប់ បរិភោគ ឬ ផឹក លើ វា ឡើយ ហើយ
(ថា វា មិន ស្របច្បាប់) ក្នុង ការ ដង ទឹក ឬ យក ប
ន្ទុក ចូល មក ក្នុង វា តាម ទ្វារ របស់ ពួកគេ ដែល
ពួកគេ មិន បាន រៀបចំ សម្រាប់ ខ្លួន នៅ ថ្ងៃ ទី
ប្រាំមួយ នៅ ក្នុង លំនៅឋាន របស់ ពួកគេ។
៣០ហើយ ពួកគេ មិន ត្រូវ យក ចូល ឬ យក ចេញ
ពី ផ្ទះ មួយ ទៅ ផ្ទះ មួយ នៅ ថ្ងៃ នោះ ទេ ដ្បិត
ថ្ងៃ នោះ បរិសុទ្ធ និង មាន ពរ ជាង ថ្ងៃ បុណ្យ អំណា
រ សប្បាយ ណា មួយ នៃ បុណ្យ អំណរ សប្បាយ
នៅ ថ្ងៃ នោះ យើង បាន រក្សា ថ្ងៃ ឈប់ សម្រាក
នៅ ស្ថានសួគ៌ មុន ពេល ដែល មនុស្ស ណា ម្នាក់ បា
ន ដឹង ថា ត្រូវ រក្សា ថ្ងៃ ឈប់ សម្រាក នៅ លើ ផែ
នដី នេះ។
៣១ហើយ ព្រះ ដ៏ បង្កើត របស់ សព្វសារពើ បាន ប្រ
ទាន ពរ ដល់ វា ប៉ុន្តែ ទ្រង់ មិន បាន ញែក គ្រប់
ទាំង សាសន៍ និង គ្រប់ ទាំង សាសន៍ ឲ្យ រក្សា ថ្ងៃ
សប្ប័ទ នោះ ទេ គឺ មាន តែ អ៊ីស្រាអែល ប៉ុណ្ណោះ ដែ
ល ទ្រង់ អនុញ្ញាត ឲ្យ តែ ពួក គេ បរិភោគ ផឹក និង រ
ក្សា ថ្ងៃ សប្ប័ទ នោះ នៅ លើ ផែនដី។
៣២ ហើយ ព្រះ ដ៏ បង្កើត នៃ គ្រប់ ទាំង អស់ បាន
ប្រទាន ពរ ដល់ ថ្ងៃ នេះ ដែល ទ្រង់ បាន បង្កើត ឡើ
ង សម្រាប់ ពរជ័យ ភាព បរិសុទ្ធ និង សិរីល្អ លើស ពី គ្រ
ប់ ថ្ងៃ ទាំង អស់។

៣៣ក្រឹត្យវិន័យ និង ទីបន្ទាល់ នេះ ត្រូវ បាន ប្រទាន ដ
ល់ កូន ចៅ អ៊ីស្រាអែល ជា ក្រឹត្យវិន័យ ជា រៀង រហូ
ត ដល់ ជំនាន់ របស់ ពួកគេ។

ជំពូកទី 3

១ហើយ នៅ ថ្ងៃ ទី ប្រាំមួយ នៃ សប្តាហ៍ ទី ពីរ យើ
ង បាន នាំ សត្វ ទាំង អស់ និង សត្វ គោ ទាំង អ
ស់ និង សត្វ ស្លាប ទាំង អស់ និង សត្វ គ្រប់ ប្រភេ
ទ ដែល រវើរវាយ នៅ លើ ផែនដី និង សត្វ គ្រប់ ប្រ
ភេទ ដែល រវើរវាយ នៅ ក្នុង ទឹក មក រក អ័ដាម តា
ម ព្រះបន្ទូល របស់ ព្រះ គឺ សត្វ នៅ ថ្ងៃ ទី មួយ ស
ត្វ គោ នៅ ថ្ងៃ ទី ពីរ សត្វ ស្លាប នៅ ថ្ងៃ ទី បី និ
ង សត្វ គ្រប់ ប្រភេទ ដែល រវើរវាយ នៅ លើ ផែន
ដី នៅ ថ្ងៃ ទី បួន និង សត្វ ដែល រវើរវាយ នៅ ក្នុ
ង ទឹក នៅ ថ្ងៃ ទី ប្រាំ។
២ហើយ អ័ដាម បាន ដាក់ ឈ្មោះ ឲ្យ គេ ទាំង អ
ស់ គ្នា តាម ឈ្មោះ រៀងៗ ខ្លួន ហើយ តាម ដែល គា
ត់ បាន ហៅ គេ ឈ្មោះ របស់ គេ ក៏ ដូច្នោះ ដែរ។
៣ហើយ នៅ ក្នុង រយៈពេល ប្រាំ ថ្ងៃ នេះ អ័ដាម បា
ន ឃើញ មនុស្ស ទាំង អស់ នេះ ទាំង ប្រុស ទាំង
ស្រី តាម គ្រប់ ប្រភេទ ដែល នៅ លើ ផែនដី ប៉ុន្តែ គា
ត់ នៅ តែ ម្នាក់ ឯង ហើយ រក មិន ឃើញ ជំនួយ
ណា ដែល សម នឹង ខ្លួន ឡើយ។
៤ហើយ ព្រះអម្ចាស់ ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូល មក យើង
ថា ៖ « វា មិន ល្អ ទេ ដែល បុរស នោះ នៅ តែ ម្នា
ក់ ឯង ៖ ចូរ យើង ធ្វើ ជំនួយ ម្នាក់ ដែល សម នឹ
ង គាត់ » ។
៥ហើយ ព្រះ អម្ចាស់ ជា ព្រះ នៃ យើង ខ្ញុំ ទ្រង់ បា
ន ធ្វើ ឲ្យ ទ្រង់ ដេក លក់ ស្កប់ស្កល់ ហើយ ទ្រង់
ក៏ ដេក លក់ ទៅ ហើយ ទ្រង់ បាន យក ឆ្អឹងជំនីរ មួ
យ ចេញ ពី ឆ្អឹងជំនីរ របស់ ទ្រង់ សម្រាប់ ស្ត្រី ហើ
យ ឆ្អឹងជំនីរ នេះ ជា ប្រភព ដើម របស់ ស្ត្រី ពី ឆ្អឹង
ជំនីរ របស់ ទ្រង់ ហើយ ទ្រង់ បាន បង្កើត សាច់ ជំនួ
ស វិញ ហើយ បាន បង្កើត ស្ត្រី នោះ។
៦ហើយ ទ្រង់ បាន ដាស់ អ័ដាម ឲ្យ ភ្ញាក់ ពី ដំណេក
ហើយ ពេល គាត់ ភ្ញាក់ ឡើង គាត់ ក៏ រស់ ឡើង វិ
ញ នៅ ថ្ងៃ ទី ប្រាំមួយ ហើយ ទ្រង់ បាន នាំ នាង
មក ឯ គាត់ ហើយ គាត់ បាន ស្គាល់ នាង ហើយ មា
ន បន្ទូល ទៅ នាង ថា ៖ «ឥឡូវ នេះ នេះ ជា ឆ្អឹង
ពី ឆ្អឹង ខ្ញុំ ហើយ ជា សាច់ ពី សាច់ ខ្ញុំ នាង នឹង ត្រូ
វ ហៅ ថា ប្រពន្ធ ខ្ញុំ ពី ព្រោះ នាង ត្រូវ បាន យ
ក ចេញ ពី ប្តី របស់ នាង»។
៧ហេតុ នោះ បុរស និង ប្រពន្ធ នឹង ទៅ ជា សាច់
តែ មួយ ហើយ ហេតុ នោះ បុរស នឹង ចាក ចេញ ពី
ឪពុក ម្តាយ ខ្លួន ហើយ នៅ ជាប់ នឹង ប្រពន្ធ របស់
ខ្លួន ហើយ អ្នក ទាំង ពីរ នឹង ទៅ ជា សាច់ តែ មួ
យ។
៨នៅ ក្នុង សប្តាហ៍ ដំបូង អ័ដាម ត្រូវ បាន បង្កើត ហើ
យ ឆ្អឹងជំនីរ របស់ គាត់ គឺ ជា ប្រពន្ធ របស់ គាត់។
នៅ ក្នុង សប្តាហ៍ ទី ពីរ ទ្រង់ បាន បង្ហាញ នាង ដ
ល់ គាត់ ហើយ ដោយ សារ ហេតុផល នេះ ទើប មាន
បញ្ញត្តិ ឲ្យ រក្សា ភាព សៅហ្មង របស់ ពួកគេ សម្រាប់
បុរស ប្រាំពីរ ថ្ងៃ និង សម្រាប់ ស្ត្រី ប្រាំពីរ ថ្ងៃ ពីរដង។
៩ហើយ បន្ទាប់ ពី អ័ដាម បាន បញ្ចប់ សែសិប ថ្ងៃ
នៅ ក្នុង ដែនដី ដែល គាត់ ត្រូវ បាន បង្កើត មក យើ
ង បាន នាំ គាត់ ចូល ទៅ ក្នុង សួនច្បារ អេដែន
ដើម្បី ភ្ជួរ រាស់ និង ថែរក្សា វា ប៉ុន្តែ ពួកគេ បាន
នាំ ប្រពន្ធ របស់ គាត់ មក នៅ ថ្ងៃ ទី ប៉ែតសិប ហើ
យ បន្ទាប់ ពី នេះ នាង បាន ចូល ទៅ ក្នុង សួនច្បា
រ អេដែន។
១០ហើយ ដោយ ហេតុ នេះ ទើប មាន សេចក្តី បញ្ញត្តិ
សរសេរ នៅ លើ បន្ទះ ថ្ម ស្ថានសួគ៌ អំពី ស្ត្រី ដែល
សម្រាល កូន ថា «បើ នាង សម្រាល កូន ប្រុស នាង
ត្រូវ នៅ ក្នុង ភាព មិន ស្អាត របស់ នាង ប្រាំពីរ ថ្ងៃ
តាម សប្តាហ៍ ដំបូង ហើយ សាមសិប បី ថ្ងៃ ត្រូវ
នៅ ក្នុង ឈាម នៃ ការ ញែក ខ្លួន របស់ នាង ហើ
យ នាង មិន ត្រូវ ប៉ះពាល់ របស់ បរិសុទ្ធ ណា មួយ
ឬ ចូល ទៅ ក្នុង ទីសក្ការៈ ឡើយ រហូត ដល់ នាង
បាន សម្រេច ថ្ងៃ ទាំង នេះ ដែល បាន បង្គាប់ ឲ្យ មា
ន កូន ប្រុស»។
១១ ប៉ុន្តែ ចំពោះ ករណី កូន ស្រី នាង ត្រូវ នៅ ក្នុង
ភាព មិន ស្អាត របស់ ខ្លួន រយៈពេល ពីរ សប្តាហ៍ ដូ
ច ពីរ សប្តាហ៍ ដំបូង និង ហុកសិប ប្រាំមួយ ថ្ងៃ សម្រា
ប់ ការ លាង សម្អាត ឈាម របស់ នាង ហើយ ទាំង
អស់ នឹង មាន រយៈពេល ប៉ែតសិប ថ្ងៃ។
១២ហើយ កាល នាង បាន បញ្ចប់ ប៉ែតសិប ថ្ងៃ
នេះ ហើយ យើង បាន នាំ នាង ចូល ទៅ ក្នុង សួន
ច្បារ អេដែន ពី ព្រោះ សួនច្បារ នោះ បរិសុទ្ធ ជាង ផែ
នដី ទាំង អស់ ហើយ ដើម ឈើ ទាំង អស់ ដែល
ដាំ នៅ ក្នុង សួនច្បារ នោះ ក៏ បរិសុទ្ធ ដែរ។
១៣ហេតុ នេះ ហើយ ទើប មាន ច្បាប់ ចែង អំពី
ស្ត្រី ដែល មាន កូន ប្រុស ឬ កូន ស្រី ថា នាង មិ
ន ត្រូវ ប៉ះពាល់ របស់ បរិសុទ្ធ ឬ ចូល ទៅ ក្នុង ទីស
ក្ការៈ ឡើយ រហូត ដល់ ថ្ងៃ ទាំង នេះ បាន សម្រេច
ព្រោះ កូន ប្រុស ឬ កូន ស្រី បាន កើត មក។
14 នេះ ជា ក្រឹត្យវិន័យ និង ទីបន្ទាល់ ដែល បាន កត់ ទុ
ក សម្រាប់ សាសន៍ អ៊ីស្រាអែល ដើម្បី ឲ្យ គេ កាន់ តា
ម ជា រៀង រាល់ ថ្ងៃ។
១៥ហើយ នៅ ក្នុង សប្តាហ៍ ដំបូង នៃ ឆ្នាំ សោមន
ស្ស លើក ទី មួយ [ម៉ោង ១-៧ ព្រឹក] អ័ដាម និង ប្រពន្ធ រ
បស់ គាត់ បាន នៅ ក្នុង សួនច្បារ អេដែន អស់ រយៈ
ពេល ប្រាំពីរ ឆ្នាំ ដើម្បី ភ្ជួរ រាស់ និង ថែរក្សា វា ហើ
យ យើង បាន ឲ្យ គាត់ ធ្វើការ ហើយ យើង បាន
ណែនាំ គាត់ ឲ្យ ធ្វើ អ្វីៗ គ្រប់ យ៉ាង ដែល សមរ
ម្យ សម្រាប់ ការ ភ្ជួរ រាស់។
១៦ហើយ គាត់ បាន ភ្ជួរ រាស់ (សួនច្បារ) ហើយ នៅ អា
ក្រាត កាយ ហើយ មិន ដឹង ពី វា ហើយ មិន ខ្មាស
អៀន ឡើយ ហើយ គាត់ បាន ការពារ សួនច្បារ ពី ស
ត្វ ស្លាប សត្វ ព្រៃ និង សត្វ ពាហនៈ ហើយ បេះ ផ្លែ
ឈើ របស់ វា មក បរិភោគ ហើយ ទុក សំណល់ ស

ម្រាប់ ខ្លួន គាត់ និង ប្រពន្ធ របស់ គាត់ [ហើយ ទុក
អ្វី ដែល កំពុង ត្រូវ បាន រក្សា ទុក]។
១៧ ហើយ ក្រោយ ពី បាន បញ្ចប់ ប្រាំពីរ ឆ្នាំ ដែល
គាត់ បាន បញ្ចប់ នៅ ទី នោះ គឺ ប្រាំពីរ ឆ្នាំ យ៉ាង
ពិតប្រាកដ [ម៉ោង ៨ ព្រឹក] ហើយ នៅ ខែ ទី ពីរ នៅ ថ្ងៃ
ទី ដប់ប្រាំពីរ (នៃ ខែ) ពស់ បាន មក រក ស្ត្រី ហើយ ព
ស់ បាន និយាយ ទៅ ស្ត្រី ថា តើ ព្រះ បាន បង្គាប់
អ្នក ថា អ្នក រាល់ គ្នា មិន ត្រូវ បរិភោគ ផ្លែ ឈើ ទាំ
ង អស់ នៅ ក្នុង សួនច្បារ ឬ?
១៨ នាង ក៏ និយាយ ទៅ វា ថា «ក្នុង ចំណោម ផ្លែ
ឈើ ទាំង អស់ នៅ ក្នុង សួនច្បារ ព្រះ បាន មាន ប
ន្ទូល មក យើង ថា ចូរ បរិភោគ ចុះ ប៉ុន្តែ ផ្លែ ឈើ ដែ
ល នៅ កណ្តាល សួនច្បារ ព្រះ បាន មាន បន្ទូល ម
ក យើង ថា ចូរ បរិភោគ វា ចុះ កុំ ឲ្យ ប៉ះពាល់ វា
ឡើយ ក្រែង លោ ស្លាប់»។
១៩ពស់ ក៏ និយាយ ទៅ ស្ត្រី ថា អ្នក រាល់ គ្នា នឹ
ង មិន ស្លាប់ ជា មិន ខាន ដ្បិត ព្រះ ទ្រង់ ជ្រាប
ថា នៅ ថ្ងៃ ណា ដែល អ្នក រាល់ គ្នា បរិភោគ ផ្លែ
នោះ ភ្នែក របស់ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង បាន ភ្លឺ ឡើង ហើ
យ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង បាន ដូច ជា ព្រះ ហើយ អ្ន
ក រាល់ គ្នា នឹង ដឹង ខុស ត្រូវ។
២០ស្ត្រី នោះ បាន ឃើញ ដើម ឈើ នោះ ថា វា គួ
រ ឲ្យ ចង់ បរិភោគ ហើយ ផ្លែ វា ក៏ ល្អ សម្រាប់ បរិ
ភោគ នាង ក៏ បេះ យក មក បរិភោគ។
២១ហើយ កាល នាង បាន គ្រប បាំង សេចក្តី អាម៉ា
ស់ របស់ ខ្លួន ដោយ ស្លឹក ល្វា ជា មុន សិន នោះ
នាង បាន ឲ្យ វា ទៅ អ័ដាម ហើយ គាត់ ក៏ បរិភោគ
ហើយ ភ្នែក របស់ គាត់ ក៏ បាន បើក ឡើង ហើយ
គាត់ បាន ឃើញ ថា គាត់ អាក្រាត។
22 រួច គាត់ យក ស្លឹក ល្វា មក ដេរ ភ្ជាប់ គ្នា រួច
ធ្វើ អាវ ក្រោះ សម្រាប់ ខ្លួន ហើយ គ្រប បាំង ភាព
អាម៉ាស់ របស់ ខ្លួន។
២៣ហើយ ព្រះ បាន ដាក់ បណ្តាសា ពស់ ហើយ ទ្រ
ង់ មាន ព្រះហឫទ័យ ក្រោធ នឹង វា ជា រៀង រហូត...
២៤ ទ្រង់ ក៏ មាន ព្រះហឫទ័យ ខ្វាល់ នឹង ស្ត្រី នោះ
ព្រោះ នាង បាន ស្តាប់ តាម សំឡេង ពស់ ហើយ បា
ន បរិភោគ រួច ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ នាង ថា ៖ «
អញ នឹង ធ្វើ ឲ្យ សេចក្តី ទុក្ខ ព្រួយ និង សេចក្តី លំ
បាក របស់ ឯង កើន ឡើង ជា ច្រើន ដោយ សេចក្តី
ទុក្ខ ព្រួយ នោះ ឯង នឹង បង្កើត កូន ហើយ ឯង នឹ
ង ត្រឡប់ ទៅ ឯ ប្តី ឯង វិញ ហើយ គាត់ នឹង គ្រប់
គ្រង លើ ឯង»។
២៥ហើយ ទ្រង់ ក៏ មាន បន្ទូល ទៅ អ័ដាម ថា ៖ « ដោ
យ ព្រោះ ឯង បាន ស្តាប់ តាម សំឡេង ប្រពន្ធ ឯង
ហើយ បាន បរិភោគ ផ្លែ ឈើ ដែល អញ បាន បង្គា
ប់ ឯង កុំ ឲ្យ បរិភោគ នោះ នោះ ដី នឹង ត្រូវ ប
ណ្តាសា ដោយ ព្រោះ ឯង ៖ បន្លា និង អញ្ចាញ នឹង
ដុះ មក លើ ឯង ហើយ ឯង នឹង បរិភោគ អាហារ រប
ស់ ឯង ដោយ ញើស នៃ មុខ ឯង រហូត ដល់ ឯ
ង ត្រឡប់ ទៅ ជា ដី វិញ ដែល ឯង ត្រូវ បាន យ
ក មក ពី ណា ៖ ដ្បិត ឯង ជា ដី ហើយ ឯង នឹង
ត្រឡប់ ទៅ ជា ដី វិញ » ។
២៦ហើយ ទ្រង់ បាន ធ្វើ អាវ ស្បែក ឲ្យ ពួក គេ ហើ
យ ស្លៀក ពាក់ ឲ្យ ពួក គេ រួច ចាត់ ពួក គេ ឲ្យ
ចេញ ពី សួនច្បារ អេដែន។
២៧ហើយ នៅ ថ្ងៃ ដែល អ័ដាម ចេញ ពី សួនច្បារ គា
ត់ បាន ថ្វាយ ជា យញ្ញបូជា ដ៏ ឈ្ងុយឆ្ងាញ់ គឺ កំញាន
ហ្គាលបានូម និង ស្តាក និង គ្រឿង ក្រអូប នៅ ពេល ព្រឹ
ក ព្រលឹម ពេល ថ្ងៃ រះ ពី ថ្ងៃ ដែល គាត់ បិទបាំ
ង ភាព អាម៉ាស់ របស់ គាត់។
២៨ ហើយនៅថ្ងៃនោះ មាត់សត្វទាំងអស់ សត្វគោ សត្វស្លាប និងសត្វ
ដើរ និងសត្វរវើរវាយទាំងអស់ ត្រូវបានបិទ ដើម្បីកុំឱ្យពួកវានិយាយបា
នទៀតឡើយ ដ្បិតពួកវាទាំងអស់គ្នាបាននិយាយគ្នាទៅវិញទៅមក
ដោយបបូរមាត់តែមួយ និងអណ្តាតតែមួយ។
២៩ហើយ ទ្រង់ បាន បណ្តេញ សាច់ ទាំង អស់ ដែ
ល នៅ ក្នុង សួនច្បារ អេដែន ចេញ ពី សួនច្បារ អេ
ដែន ហើយ សាច់ ទាំង អស់ ត្រូវ បាន ខ្ចាត់ខ្ចាយ តា
ម ពូជ របស់ វា និង តាម ប្រភេទ របស់ វា ទៅ កា
ន់ កន្លែង ដែល បាន បង្កើត ឡើង សម្រាប់ វា។
៣០ ហើយចំពោះតែអ័ដាមម្នាក់គត់ ទ្រង់បានប្រទាន (មធ្យោបាយ)
ដើម្បីបិទបាំងភាពអាម៉ាស់របស់គាត់ ក្នុងចំណោមសត្វតិរច្ឆាន និងស
ត្វពាហនៈទាំងអស់។
៣១ដោយ សារ ហេតុ នេះ វា ត្រូវ បាន ចែង នៅ
លើ បន្ទះ ថ្ម ស្ថានសួគ៌ ទាក់ទង នឹង អស់ អ្នក ដែ
ល ស្គាល់ ការ វិនិច្ឆ័យ នៃ ច្បាប់ ដើម្បី ឲ្យ ពួកគេ បិ
ទបាំង ភាព អាម៉ាស់ របស់ ខ្លួន ហើយ មិន គួរ លាត
ត្រដាង ខ្លួន ឯង ដូច ជា ពួក សាសន៍ ដទៃ លាតត្រ
ដាង ខ្លួន នោះ ឡើយ។
៣២ហើយ នៅ ថ្ងៃ ខែ ថ្មី នៃ ខែ ទី បួន អ័ដាម និ
ង ប្រពន្ធ របស់ គាត់ បាន ចេញ ពី សួនច្បារ អេដែន
ហើយ ពួក គេ បាន រស់នៅ ក្នុង ដែនដី អែលដា ក្នុ
ង ដែនដី នៃ ការ បង្កើត របស់ ពួក គេ។
៣៣ ហើយ អ័ដាម បាន ដាក់ ឈ្មោះ ប្រពន្ធ របស់ គា
ត់ ថា អេវ៉ា។
៣៤ ហើយ ពួកគេ គ្មាន កូន ប្រុស ទេ រហូត ដល់
ឆ្នាំ អំណរ ដំបូង [ម៉ោង ៨ ព្រឹក] ហើយ បន្ទាប់ ពី នេះ ម
ក គាត់ បាន ស្គាល់ នាង។
៣៥ឥឡូវ នេះ គាត់ បាន ភ្ជួរ រាស់ ដី តាម ដែល គា
ត់ បាន ត្រូវ បាន ណែនាំ នៅ ក្នុង សួនច្បារ អេដែន
។

ជំពូកទី ៤

១ហើយ នៅ សប្តាហ៍ ទី បី ក្នុង ឆ្នាំ សោមនស្ស លើ
ក ទី ពីរ [៦៤-៧០ ព្រឹក] នាង បាន សម្រាល កូន ប្រុ
ស ម្នាក់ ឈ្មោះ កាអ៊ីន ហើយ នៅ ក្នុង ឆ្នាំ ទី បួន
[៧១-៧៧ ព្រឹក] នាង បាន សម្រាល កូន ប្រុស ម្នាក់
ឈ្មោះ អេបិល ហើយ នៅ ក្នុង ឆ្នាំ ទី ប្រាំ [៧៨-៨៤ ព្រឹក]
នាង បាន សម្រាល កូន ស្រី ម្នាក់ ឈ្មោះ អាអាន។
២ហើយ នៅ ក្នុង (ឆ្នាំ) ទីមួយ នៃ ឆ្នាំ សោមនស្ស លើ
ក ទី បី [99-105 AM] កាអ៊ីន បាន សម្លាប់ អេបិល ពី

ព្រោះ (ព្រះ) បាន ទទួល យក យញ្ញបូជា របស់ អេបិល ហើយ មិន បាន ទទួល យក យញ្ញបូជា របស់ កាអ៊ីន ទេ។
៣ហើយ គាត់ បាន សម្លាប់ គាត់ នៅ ក្នុង វាល ហើយ ឈាម របស់ គាត់ បាន ស្រែក ឡើង ពី ដី ទៅ លើ មេឃ ដោយ តួញត្អែរ ពី ព្រោះ គាត់ បាន សម្លាប់ គាត់។
៤ហើយ ព្រះ អម្ចាស់ ទ្រង់ បាន ស្ដី បន្ទោស កាអ៊ីន ដោយ ព្រោះ អេបិល ពី ព្រោះ គាត់ បាន សម្លាប់ គាត់ ហើយ គាត់ បាន ធ្វើ ឲ្យ គាត់ ក្លាយ ជា អ្នក រត់ គេច ខ្លួន នៅ លើ ផែនដី ដោយ សារ ឈាម របស់ ប្អូន ប្រុស របស់ គាត់ ហើយ គាត់ បាន ដាក់ បណ្ដាសា គាត់ នៅ លើ ផែនដី។
៥ ហើយ ដោយ សារ ហេតុ នេះ មាន ចែង ទុក នៅ លើ តុ ស្ថានសួគ៌ ថា «ត្រូវ បណ្ដាសា ហើយ អ្នក ណា ដែល វាយ អ្នក ជិត ខាង ដោយ ក្បត់ ចូរ ឲ្យ អស់ អ្នក ណា ដែល បាន ឃើញ និង ឮ និយាយ ថា ចូរ ឲ្យ វា ដូច្នោះ ចុះ ហើយ អ្នក ណា ដែល បាន ឃើញ ហើយ មិន បាន ប្រកាស ចូរ ឲ្យ វា ត្រូវ បណ្ដាសា ដូច អ្នក ដទៃ ដែរ»។
៦ហើយ ដោយ ហេតុ នេះ កាល ណា យើង មក ចំពោះ ព្រះ អម្ចាស់ ជា ព្រះ នៃ យើង យើង ប្រកាស ប្រាប់ ពី អំពើ បាប ទាំង អស់ ដែល បាន ប្រព្រឹត្ត នៅ លើ ស្ថានសួគ៌ និង លើ ផែនដី និង នៅ ក្នុង ពន្លឺ និង ក្នុង ភាព ងងឹត និង នៅ គ្រប់ ទីកន្លែង។
៧ហើយ អ័ដាម និង ប្រពន្ធ របស់ គាត់ បាន កាន់ទុក្ខ ចំពោះ អេបិល បួន សប្ដាហ៍ នៃ ឆ្នាំ [99-127 AM] ហើយ នៅ ក្នុង ឆ្នាំ ទី បួន នៃ សប្ដាហ៍ ទី ប្រាំ [130 AM] ពួកគេ បាន មាន សេចក្ដី អំណរ ហើយ អ័ដាម បាន ស្គាល់ ប្រពន្ធ របស់ គាត់ ម្ដង ទៀត ហើយ នាង បាន បង្កើត កូន ប្រុស មួយ ឲ្យ គាត់ ហើយ គាត់ ដាក់ ឈ្មោះ ថា សេត ព្រោះ គាត់ បាន និយាយ ថា ‹ព្រះ បាន បង្កើត ពូជ ទីពីរ ឲ្យ យើង នៅ លើ ផែនដី ជំនួស អេបិល ដ្បិត កាអ៊ីន បាន សម្លាប់ គាត់›។
៨ហើយ នៅ ក្នុង សប្ដាហ៍ ទី ប្រាំមួយ [១៣៤-៤០ ព្រឹក] ទ្រង់ ប្រសូត បាន បុត្រី របស់ ទ្រង់ ឈ្មោះ អាស៊ូរ៉ា។
៩ហើយ កាអ៊ីន បាន យក ប្អូនស្រី របស់ ខ្លួន ធ្វើ ជា ប្រពន្ធ ហើយ នាង បាន បង្កើត កូន ប្រុស ម្នាក់ ឈ្មោះ ហេណុក នៅ ចុង ឆ្នាំ សោមនស្ស ទី បួន។ [១៩០-១៩៦ ព្រឹក] ហើយ នៅ ក្នុង ឆ្នាំ ទី មួយ នៃ សប្ដាហ៍ ទី មួយ នៃ ឆ្នាំ សោមនស្ស ទី ប្រាំ ផ្ទះ ជាច្រើន ត្រូវ បាន សាងសង់ នៅ លើ ផែនដី ហើយ កាអ៊ីន បាន សាងសង់ ទីក្រុង មួយ ហើយ ដាក់ ឈ្មោះ ទីក្រុង នោះ តាម ឈ្មោះ កូន ប្រុស របស់ គាត់ ឈ្មោះ ហេណុក។
១០ហើយ អ័ដាម បាន ស្គាល់ អេវ៉ា ជា ប្រពន្ធ របស់ គាត់ ហើយ នាង បាន បង្កើត កូន ប្រុស ប្រាំបួន នាក់ ទៀត។
១១ ហើយនៅក្នុងសប្ដាហ៍ទីប្រាំនៃឆ្នាំសោមនស្សលើកទីប្រាំ [២២៥-៣១ ព្រឹក] សេតបានយកអាស៊ូរ៉ាប្អូនស្រីរបស់គាត់មកធ្វើជាភរិយារបស់គាត់ ហើយនៅក្នុងឆ្នាំទីបួន (នៃសប្ដាហ៍ទីប្រាំមួយ) [២៣៥ ព្រឹក] នាងបានបង្កើតកូនឱ្យឈ្មោះអេណុស។
12 លោក ចាប់ ផ្ដើម អំពាវនាវ ដល់ ព្រះនាម ព្រះអម្ចាស់ នៅ លើ ផែនដី។
១៣ហើយ នៅ ក្នុង ឆ្នាំ សោមនស្ស ទី ប្រាំពីរ ក្នុង សប្ដាហ៍ ទី បី [៣០៩-១៥ ព្រឹក] អេណុស បាន យក ប្អូនស្រី របស់ គាត់ ឈ្មោះ ណូអាម មក ធ្វើ ជា ប្រពន្ធ ហើយ នាង បាន បង្កើត កូន ប្រុស មួយ ឲ្យ គាត់ នៅ ក្នុង ឆ្នាំ ទី បី នៃ សប្ដាហ៍ ទី ប្រាំ ហើយ គាត់ ដាក់ ឈ្មោះ គាត់ ថា កៃណាន។
១៤ ហើយ នៅ ចុង បញ្ចប់ នៃ ខួប ទី ប្រាំបី [325, 386-3992 AM] កៃណាន បាន យក មួអាឡេត ប្អូនស្រី របស់ គាត់ មក ធ្វើ ជា ភរិយា ហើយ នាង បាន បង្កើត កូន ប្រុស មួយ ឲ្យ គាត់ នៅ ក្នុង ខួប ទី ប្រាំបួន ក្នុង សប្ដាហ៍ ទី មួយ ក្នុង ឆ្នាំ ទី បី នៃ សប្ដាហ៍ នេះ [395 AM] ហើយ គាត់ ដាក់ ឈ្មោះ ថា ម៉ាហាឡាលេល។
១៥ហើយ នៅ ក្នុង សប្ដាហ៍ ទី ពីរ នៃ ឆ្នាំ សោមនស្ស ទី ដប់ [៤៤៩-៥៥ ព្រឹក] ម៉ាហាឡាល បាន យក ឌីណា ជា កូន ស្រី របស់ បារ៉ាគាល ដែល ជា កូន ស្រី របស់ បង ប្រុស ឪពុក គាត់ ធ្វើ ជា ប្រពន្ធ ហើយ នាង បាន បង្កើត កូន ប្រុស ម្នាក់ ឲ្យ គាត់ នៅ សប្ដាហ៍ ទី បី ក្នុង ឆ្នាំ ទី ប្រាំមួយ [៤៦១ ព្រឹក] ហើយ គាត់ ដាក់ ឈ្មោះ គាត់ ថា យ៉ារ៉េដ ព្រោះ នៅ សម័យ គាត់ ពួក ទេវតា នៃ ព្រះ អម្ចាស់ បាន ចុះ មក លើ ផែនដី គឺ ពួក អ្នក ដែល ត្រូវ បាន ហៅ ថា ជា អ្នក មើល ដើម្បី ឲ្យ ពួក គេ បង្រៀន កូន ចៅ មនុស្ស ហើយ ឲ្យ ពួក គេ ប្រព្រឹត្ត សេចក្ដី សុចរិត និង សេចក្ដី សុចរិត នៅ លើ ផែនដី។
១៦ហើយ នៅ ក្នុង ឆ្នាំ សោមនស្ស ទី ដប់មួយ [៥១២-១៨ ព្រឹក] យ៉ារេឌ បាន យក ប្រពន្ធ ម្នាក់ ហើយ នាង ឈ្មោះ បារ៉ាកា ជា កូនស្រី របស់ រ៉ាសជូល ជា កូនស្រី របស់ បងប្រុស ឪពុក គាត់ នៅ ក្នុង សប្ដាហ៍ ទី បួន នៃ ឆ្នាំ សោមនស្ស នេះ [៥២២ ព្រឹក] ហើយ នាង បាន សម្រាល បាន កូន ប្រុស ម្នាក់ ឲ្យ គាត់ នៅ ក្នុង សប្ដាហ៍ ទី ប្រាំ នៅ ក្នុង ឆ្នាំ ទី បួន នៃ ឆ្នាំ សោមនស្ស ហើយ គាត់ ដាក់ ឈ្មោះ ថា អេណុក។
១៧ហើយ លោក ជា មនុស្ស ដំបូង គេ ដែល កើត នៅ លើ ផែនដី ដែល បាន រៀន សរសេរ ចំណេះដឹង និង ប្រាជ្ញា ហើយ បាន សរសេរ ទី សម្គាល់ នៃ ស្ថានសួគ៌ តាម លំដាប់ ខែ របស់ ពួកគេ នៅ ក្នុង សៀវភៅ ដើម្បី ឲ្យ មនុស្ស អាច ដឹង រដូវ កាល នៃ ឆ្នាំ តាម លំដាប់ ខែ ដាច់ ដោយ ឡែក ពី គ្នា។
១៨ហើយ លោក ជា មនុស្ស ដំបូង គេ ដែល សរសេរ ទីបន្ទាល់ ហើយ លោក បាន ធ្វើ បន្ទាល់ ដល់ មនុស្ស ជាតិ ក្នុង ចំណោម តំណ មនុស្ស នៃ ផែនដី ហើយ បាន រៀបរាប់ អំពី សប្ដាហ៍ នៃ បុណ្យ អំណរ ហើយ បាន ប្រាប់ ពួកគេ អំពី ថ្ងៃ នៃ ឆ្នាំ ហើយ បាន កំណត់ ខែ ឲ្យ មាន របៀបរៀបរយ ហើយ បាន រៀបរាប់ អំពី ថ្ងៃ សប្ប័ទ នៃ ឆ្នាំ ដូច ដែល យើង បាន ធ្វើ ឲ្យ លោក ស្គាល់។

១៩ហើយ អ្វី ដែល បាន កើត ឡើង ហើយ អ្វី ដែល
នឹង កើត ឡើង នោះ ទ្រង់ បាន ឃើញ នៅ ក្នុង កា
រ និមិត្ត អំពី ការ ដេក លក់ របស់ ទ្រង់ ដូច ដែល
វា នឹង កើត ឡើង ចំពោះ កូន ចៅ មនុស្ស គ្រប់ ជំ
នាន់ រហូត ដល់ ថ្ងៃ ជំនុំ ជំរះ ទ្រង់ បាន ឃើញ ហើ
យ យល់ គ្រប់ ទាំង អស់ ហើយ បាន សរសេរ ទីបន្ទា
ល់ របស់ ទ្រង់ ហើយ បាន ដាក់ ទីបន្ទាល់ នៅ លើ
ផែនដី សម្រាប់ កូន ចៅ មនុស្ស ទាំង អស់ និង សម្រា
ប់ ជំនាន់ របស់ ពួក គេ។
២០ហើយ នៅ ក្នុង ឆ្នាំ សោមនស្ស ទី ដប់ពីរ [៥៨២-
៨៨] នៅ ក្នុង សប្ដាហ៍ ទី ប្រាំពីរ គាត់ បាន យក ប្រព
ន្ធ ម្នាក់ ហើយ នាង ឈ្មោះ អេដណា ជា កូន របស់ ដា
ណែល ជា កូន របស់ បង ប្រុស ឪពុក គាត់ ហើយ
នៅ ក្នុង ឆ្នាំ ទី ប្រាំមួយ ក្នុង សប្ដាហ៍ នេះ [៥៨៧ ព្រឹក]
នាង បាន បង្កើត កូន ប្រុស មួយ ឲ្យ គាត់ ហើយ គា
ត់ ដាក់ ឈ្មោះ ថា មេធូសាឡា។
២១ហើយ លោក ក៏ នៅ ជាមួយ នឹង ពួក ទេវតា
នៃ ព្រះ ក្នុង អំឡុង ពេល ប្រាំ មួយ ឆ្នាំ នោះ ហើ
យ ពួក ទេវតា បាន បង្ហាញ លោក នូវ អ្វីៗ ទាំង
អស់ ដែល នៅ លើ ផែនដី និង នៅ លើ មេឃ ព្រម
ទាំង ការ គ្រប់គ្រង របស់ ព្រះអាទិត្យ ហើយ លោក បា
ន សរសេរ អ្វីៗ ទាំង អស់ ចុះ។
២២ហើយ លោក បាន ធ្វើ បន្ទាល់ ដល់ ពួក អ្នក ស
ង្កេតការណ៍ ដែល បាន ប្រព្រឹត្ត អំពើ បាប ជាមួយ នឹ
ង កូន ស្រី នៃ មនុស្ស ពីព្រោះ ពួក គេ បាន ចាប់
ផ្ដើម រួបរួម គ្នា ដើម្បី ឲ្យ បាន សៅហ្មង ជាមួយ នឹង
កូន ស្រី នៃ មនុស្ស ហើយ ហេណុក បាន ធ្វើ បន្ទា
ល់ ប្រឆាំង នឹង (ពួក គេ) ទាំង អស់។
២៣ហើយ លោក ត្រូវ បាន យក ចេញ ពី ចំណោម
កូន ចៅ មនុស្ស ហើយ យើង បាន នាំ លោក ចូល
ទៅ ក្នុង សួនច្បារ អេដែន ដោយ ភាព រុងរឿង និង កិ
ត្តិយស ហើយ មើល ចុះ នៅ ទី នោះ លោក សរសេរ
ចុះ នូវ ការ ថ្កោលទោស និង ការ ជំនុំជំរះ នៃ ពិភព
លោក និង អំពើ ទុច្ចរិត ទាំង អស់ របស់ កូន ចៅ ម
នុស្ស។
២៤ហើយ ដោយសារ ហេតុ នោះ (ព្រះ) បាន នាំ ទឹក ជំ
នន់ មក លើ ដែនដី អេដែន ទាំង មូល ដ្បិត នៅ
ទី នោះ ទ្រង់ ត្រូវ បាន ដាក់ ជា ទី សម្គាល់ ហើយ
ឲ្យ ទ្រង់ ធ្វើ បន្ទាល់ ប្រឆាំង នឹង កូន ចៅ មនុស្ស
ទាំង អស់ ដើម្បី ឲ្យ ទ្រង់ រៀបរាប់ ពី កិច្ចការ ទាំង អ
ស់ នៃ ជំនាន់ នានា រហូត ដល់ ថ្ងៃ ជំនុំជំរះ។
25 រួច លោក ដុត គ្រឿង ក្រអូប នៃ ទីសក្ការៈ គឺ ជា
គ្រឿង ក្រអូប ផ្អែម ដែល គាប់ ព្រះហឫទ័យ នៅ ចំ
ពោះ ព្រះយេហូវ៉ា នៅ លើ ភ្នំ។
២៦ដ្បិត ព្រះ អម្ចាស់ មាន កន្លែង បួន នៅ លើ ផែន
ដី គឺ សួនច្បារ អេដែន និង ភ្នំ ខាង កើត ហើយ ភ្នំ
នេះ ដែល អ្នក នៅ ថ្ងៃ នេះ គឺ ភ្នំ ស៊ីណៃ និង ភ្នំ
ស៊ីយ៉ូន ដែល នឹង ត្រូវ បាន ញែក ជា បរិសុទ្ធ ក្នុង
ការ បង្កើត ថ្មី សម្រាប់ ការ ញែក ផែនដី ជា បរិសុទ្ធ។
តាម រយៈ វា ផែនដី នឹង ត្រូវ បាន ញែក ជា បរិសុ
ទ្ធ ពី គ្រប់ ទាំង ទោស និង ភាព មិន ស្អាត ស្អំ រប
ស់ វា ពេញ មួយ ជំនាន់ នៃ ពិភពលោក។
២៧ហើយ នៅ ក្នុង ឆ្នាំ សោមនស្ស ទី ដប់បួន [652
AM] មេធូសាឡា បាន យក ប្រពន្ធ ម្នាក់ ឈ្មោះ អេដណា
ជា កូន ស្រី របស់ អាសរៀល ដែល ជា កូន ស្រី រប
ស់ បង ប្រុស ឪពុក គាត់ នៅ សប្ដាហ៍ ទី បី ក្នុង
ឆ្នាំ ទី មួយ នៃ សប្ដាហ៍ នេះ [701-7 AM] ហើយ គា
ត់ បង្កើត បាន កូន ប្រុស មួយ ហើយ ដាក់ ឈ្មោះ
ថា ឡាមេក។
២៨ហើយ នៅ ឆ្នាំ សោមនស្ស ទី ដប់ប្រាំ ក្នុង សប្ដា
ហ៍ ទី បី ឡាមេក បាន យក ប្រពន្ធ ម្នាក់ ហើយ
ឈ្មោះ នាង ថា បេតេណូស ជា កូន របស់ បារ៉ាគីល ជា
កូន របស់ បង ប្រុស ឪពុក គាត់ ហើយ នៅ សប្ដា
ហ៍ នេះ នាង បាន បង្កើត កូន ប្រុស មួយ ឲ្យ គាត់
ហើយ គាត់ ដាក់ ឈ្មោះ ថា ណូអេ ដោយ និយាយ ថា «
កូន នេះ នឹង លួងលោម ខ្ញុំ ចំពោះ ទុក្ខ លំបាក និង
កិច្ចការ ទាំង អស់ របស់ ខ្ញុំ ហើយ ចំពោះ ដី ដែល
ព្រះ អម្ចាស់ បាន ដាក់ បណ្ដាសា»។
២៩ហើយ នៅ ចុង បញ្ចប់ នៃ ឆ្នាំ សោយ ទិវង្គត
ទី ដប់ប្រាំបួន គឺ នៅ សប្ដាហ៍ ទី ប្រាំពីរ ក្នុង ឆ្នាំ ទី
ប្រាំមួយ [ម៉ោង ៩:៣០ ព្រឹក] នោះ អ័ដាម បាន ស្លាប់ ទៅ
ហើយ កូន ប្រុស ទាំង អស់ របស់ គាត់ បាន ប
ញ្ចុះ គាត់ នៅ ក្នុង ដែនដី នៃ ការ បង្កើត របស់ គា
ត់ ហើយ គាត់ ជា មនុស្ស ដំបូង គេ ដែល ត្រូវ បា
ន បញ្ចុះ នៅ ក្នុង ផែនដី។
៣០ហើយ លោក ខ្វះ ចិតសិប ឆ្នាំ នៃ មួយ ពាន់ ឆ្នាំ
ពីព្រោះ មួយ ពាន់ ឆ្នាំ គឺ ដូច ជា មួយ ថ្ងៃ នៅ ក្នុ
ង ទីបន្ទាល់ នៃ ស្ថានសួគ៌ ដូច្នេះ ហើយ បាន ជា មា
ន ចែង ទុក អំពី ដើម ដឹង គុណ ថា ៖ «នៅ ថ្ងៃ
ណា ដែល អ្នក បរិភោគ វា នោះ អ្នក នឹង ស្លាប់»។ ដោ
យ ហេតុ នេះ លោក មិន បាន បំពេញ ឆ្នាំ នៃ ថ្ងៃ
នេះ ទេ ព្រោះ លោក បាន ស្លាប់ ក្នុង អំឡុង ពេល
នោះ។
៣១នៅ ចុង បញ្ចប់ នៃ ឆ្នាំ សោមនស្ស នេះ កាអ៊ីន ត្រូ
វ បាន គេ សម្លាប់ បន្ទាប់ ពី គាត់ នៅ ក្នុង ឆ្នាំ ដ
ដែល ព្រោះ ផ្ទះ របស់ គាត់ បាន រលំ មក លើ គាត់
ហើយ គាត់ បាន ស្លាប់ នៅ កណ្ដាល ផ្ទះ របស់ គាត់
ហើយ គាត់ ត្រូវ បាន គេ សម្លាប់ ដោយ ថ្ម ព្រោះ គា
ត់ បាន សម្លាប់ អេបិល ដោយ ថ្ម ហើយ គាត់ ត្រូវ
បាន គេ សម្លាប់ ដោយ ការ វិនិច្ឆ័យ ដ៏ សុចរិត។
៣២ដោយ ហេតុ នេះ វា ត្រូវ បាន ចែង ទុក នៅ
លើ បន្ទះ ថ្ម ស្ថានសួគ៌ ថា ៖ ដោយ ឧបករណ៍ ដែល
មនុស្ស ម្នាក់ ប្រើ សម្លាប់ អ្នក ជិត ខាង របស់ ខ្លួន អ្ន
ក នោះ នឹង ត្រូវ សម្លាប់។ ដូច ជា របៀប ដែល
គេ វាយ គេ គេ នឹង ប្រព្រឹត្ត ចំពោះ គេ ដូច្នោះ ដែរ។
៣៣ហើយ នៅ ឆ្នាំ សោមនស្ស ទី ម្ភៃ ប្រាំ [ម៉ោង
១២:០៥ ព្រឹក] ណូអេ បាន យក ប្រពន្ធ ម្នាក់ ហើយ
ឈ្មោះ នាង ថា អេមហ្សារ៉ា ជា កូន របស់ រ៉ាកែល ដែល
ជា កូន របស់ បង ប្រុស ឪពុក គាត់ នៅ ឆ្នាំ ទី មួ
យ ក្នុង សប្ដាហ៍ ទី ប្រាំ [ម៉ោង ១២:០៧ ព្រឹក] ហើយ
នៅ ឆ្នាំ ទី បី នាង បាន បង្កើត កូន ប្រុស ម្នាក់

ឈ្មោះ សិម នៅ ឆ្នាំ ទី ប្រាំ [ម៉ោង ១២:០៩ ព្រឹក] នាង បា
ន បង្កើត កូន ប្រុស ម្នាក់ ឈ្មោះ ហាំ ហើយ នៅ
ឆ្នាំ ទី មួយ ក្នុង សប្ដាហ៍ ទី ប្រាំមួយ [ម៉ោង ១២:១២ ព្រឹ
ក] នាង បាន បង្កើត កូន ប្រុស ម្នាក់ ឈ្មោះ យ៉ាផេត។

ជំពូកទី ៥

១ហើយ កាល កូន ចៅ មនុស្ស ចាប់ ផ្ដើម កើន ចំនួ
ន ឡើង នៅ លើ ផ្ទៃ ផែនដី ហើយ កូន ស្រីៗ បា
ន កើត មក នោះ ទេវតា នៃ ព្រះ បាន ឃើញ ពួក
គេ នៅ ឆ្នាំ មួយ នៃ ពិធី បុណ្យ ខួប នេះ ថា ពួ
ក គេ មាន សម្រស់ ស្រស់ ស្អាត ហើយ ពួក គេ បា
ន យក ប្រពន្ធ ពី អស់ អ្នក ណា ដែល ពួក គេ
ជ្រើសរើស ហើយ ពួក គេ បាន បង្កើត កូន ប្រុស
ឲ្យ ពួក គេ ហើយ ពួក គេ ជា មនុស្ស យក្ស។
២ហើយ អំពើ ទុច្ចរិត បាន កើន ឡើង នៅ លើ ផែន
ដី ហើយ សាច់ ទាំង អស់ បាន បង្ខូច ផ្លូវ របស់ វា ដូ
ច ជា មនុស្ស សត្វ គោ សត្វ ព្រៃ សត្វ ស្លាប និង អ្វីៗ
ទាំងអស់ ដែល ដើរ នៅ លើ ផែនដី — ពួកគេ ទាំង អ
ស់ គ្នា បាន បង្ខូច ផ្លូវ និង សណ្ដាប់ធ្នាប់ របស់ ពួកគេ
ហើយ ពួកគេ បាន ចាប់ ផ្ដើម លេប ត្របាក់ គ្នា
ទៅ វិញ ទៅ មក ហើយ អំពើ ទុច្ចរិត ក៏ បាន កើន
ឡើង នៅ លើ ផែនដី ហើយ ការ ស្រមើស្រមៃ គ្រប់
យ៉ាង នៃ គំនិត របស់ មនុស្ស ទាំង អស់ គឺ អាក្រ
ក់ ជា រៀង រហូត។
៣ហើយ ព្រះ ទ្រង់ ទត មើល ផែនដី ហើយ ឃើញ
ថា វា ពុក រលួយ ហើយ សាច់ ទាំង អស់ បាន ពុ
ក រលួយ សណ្ដាប់ធ្នាប់ របស់ វា ហើយ មនុស្ស ទាំង
អស់ ដែល នៅ លើ ផែនដី បាន ប្រព្រឹត្ត អំពើ អាក្រ
ក់ គ្រប់ បែប យ៉ាង នៅ ចំពោះ ព្រះ នេត្រ ទ្រង់។
៤ហើយ ទ្រង់ មាន បន្ទូល ថា ទ្រង់ នឹង បំផ្លាញ មនុ
ស្ស និង សាច់ ឈាម ទាំង អស់ នៅ លើ ផ្ទៃ ផែនដី
ដែល ទ្រង់ បាន បង្កើត។
៥ ប៉ុន្តែ ណូអេ បាន ទទួល ព្រះគុណ នៅ ចំពោះ ព្រះនេ
ត្រ ព្រះអម្ចាស់។
៦ហើយ ចំពោះ ពួក ទេវតា ដែល ទ្រង់ បាន ចាត់ ម
ក លើ ផែនដី នោះ ទ្រង់ មាន ព្រះ ពិរោធ ជា ខ្លាំង
ហើយ ទ្រង់ បាន បញ្ជា ឲ្យ ដក ពួកគេ ចេញ ពី អា
ណាចក្រ ទាំងអស់ របស់ ពួកគេ ហើយ ទ្រង់ បាន ប
ញ្ជា ឲ្យ យើង ចង ពួកគេ នៅ ក្នុង ជម្រៅ នៃ ផែន
ដី ហើយ មើល ចុះ ពួកគេ ត្រូវ បាន ចង នៅ កណ្ដា
ល ពួកគេ ហើយ ត្រូវ បាន រក្សា ទុក ដោយ ឡែក។
៧ហើយ មាន ព្រះ បញ្ញត្តិ មួយ ចេញ មក ប្រឆាំង នឹ
ង កូន ប្រុស របស់ គេ ពី ចំពោះ ព្រះ ភក្ត្រ ទ្រង់
ថា គេ ត្រូវ វាយ ដោយ ដាវ ហើយ ត្រូវ ដក ចេញ
ពី ក្រោម មេឃ។
៨ហើយ ទ្រង់ មាន បន្ទូល ថា «វិញ្ញាណ របស់ អញ នឹ
ង មិន នៅ លើ មនុស្ស ជា និច្ច ទេ ដ្បិត គេ ក៏
ជា សាច់ ឈាម ដែរ ហើយ អាយុ របស់ គេ នឹង បា
ន មួយ រយ ម្ភៃ ឆ្នាំ»។
៩ហើយ ទ្រង់ បាន ចាត់ ដាវ របស់ ទ្រង់ ទៅ ក្នុង
កណ្ដាល ពួក គេ ដើម្បី ឲ្យ មនុស្ស ម្នាក់ៗ សម្លាប់ អ្ន
ក ជិត ខាង របស់ ខ្លួន ហើយ ពួក គេ ក៏ ចាប់ ផ្ដើ
ម សម្លាប់ គ្នា ទៅ វិញ ទៅ មក រហូត ដល់ ពួក
គេ ទាំង អស់ គ្នា ត្រូវ ស្លាប់ ដោយ ដាវ ហើយ ត្រូ
វ បំផ្លាញ ចោល ពី ផែនដី។
១០ហើយ ពួក អយ្យកោ របស់ គេ ជា សាក្សី (នៃ កា
រ បំផ្លិចបំផ្លាញ របស់ គេ) ហើយ បន្ទាប់ ពី នេះ គេ ត្រូ
វ បាន ចង នៅ ក្នុង ជម្រៅ នៃ ផែនដី ជា រៀង រ
ហូត រហូត ដល់ ថ្ងៃ នៃ ការ ថ្កោលទោស ដ៏ ធំ កា
ល ដែល ការ ជំនុំជំរះ ត្រូវ បាន អនុវត្ត លើ អស់
អ្នក ណា ដែល បាន បង្ខូច ផ្លូវ និង កិច្ចការ របស់
គេ នៅ ចំពោះ ព្រះ អម្ចាស់។
១១ហើយ ទ្រង់ បាន បំផ្លាញ មនុស្ស ទាំង អស់ ចេ
ញ ពី កន្លែង របស់ គេ ហើយ គ្មាន អ្នក ណា ម្នាក់
នៅ សល់ ឡើយ ដែល ទ្រង់ មិន បាន វិនិច្ឆ័យ តាម
អំពើ ទុច្ចរិត របស់ គេ ទាំង អស់ នោះ ឡើយ។
១២ហើយ ទ្រង់ បាន បង្កើត ធម្មជាតិ ថ្មី និង សុចរិត
សម្រាប់ កិច្ចការ ទាំង អស់ របស់ ទ្រង់ ដើម្បី កុំ ឲ្យ
ពួកគេ ប្រព្រឹត្ត អំពើ បាប ក្នុង ធម្មជាតិ ទាំង មូល រ
បស់ ខ្លួន ជា រៀង រហូត ប៉ុន្តែ ត្រូវ សុចរិត គ្រប់
គ្នា តាម ពូជ របស់ ខ្លួន ជានិច្ច។
១៣ហើយ ការ ជំនុំជំរះ ដល់ មនុស្ស ទាំងអស់ ត្រូវ បា
ន តែងតាំង និង សរសេរ នៅ លើ បន្ទះ ស្ថានសួគ៌ ដោ
យ សេចក្ដី សុចរិត — សូម្បី តែ (ការ ជំនុំជំរះ) ដល់ មនុ
ស្ស ទាំងអស់ ដែល ងាក ចេញ ពី ផ្លូវ ដែល ត្រូវ
បាន តែងតាំង សម្រាប់ ពួកគេ ឲ្យ ដើរ តាម ហើយ
បើ សិន ជា ពួកគេ មិន ដើរ តាម ផ្លូវ នោះ ទេ កា
រ ជំនុំជំរះ ត្រូវ បាន សរសេរ ចុះ សម្រាប់ សត្វ លោ
ក គ្រប់ ប្រភេទ និង សម្រាប់ គ្រប់ ប្រភេទ។
១៤ហើយ គ្មាន អ្វី នៅ លើ ស្ថានសួគ៌ ឬ នៅ លើ ផែ
នដី ឬ នៅ ក្នុង ពន្លឺ ឬ ក្នុង សេចក្ដី ងងឹត ឬ នៅ ក្នុ
ង ស្ថាន ឃុំ ព្រលឹង មនុស្ស ស្លាប់ ឬ នៅ ក្នុង ជម្រៅ
ឬ នៅ ក្នុង កន្លែង នៃ សេចក្ដី ងងឹត ឡើយ (ដែល មិ
ន ត្រូវ បាន ជំនុំ ជម្រះ) ហើយ សេចក្ដី ជំនុំ ជម្រះ
ទាំង អស់ របស់ វា ត្រូវ បាន តែងតាំង សរសេរ និង
ឆ្លាក់។
១៥ ទ្រង់ នឹង ជំនុំជំរះ មនុស្ស ទាំង អស់ តាម ភាព
អស្ចារ្យ របស់ ខ្លួន ហើយ អ្នក តូច តាម ភាព តូច ច
ង្អៀត របស់ ខ្លួន ហើយ ម្នាក់ៗ តាម ផ្លូវ ប្រព្រឹត្ត រប
ស់ ខ្លួន។
១៦ហើយ ទ្រង់ មិន មែន ជា អ្នក ដែល នឹង មើ
ល ងាយ អ្នក ណា ម្នាក់ ឡើយ ហើយ ទ្រង់ ក៏ មិ
ន មែន ជា អ្នក ដែល នឹង ទទួល អំណោយ ទាន
ដែរ បើ ទ្រង់ មាន បន្ទូល ថា ទ្រង់ នឹង កាត់ ទោស
មនុស្ស ទាំង អស់ នោះ ដែរ បើ អ្នក ណា ឲ្យ រប
ស់ ទាំង អស់ នៅ លើ ផែនដី នោះ ទ្រង់ នឹង មិន
មើល ងាយ អំណោយ ទាន ឬ មនុស្ស នោះ ឡើយ ហើ
យ ក៏ មិន ទទួល អ្វី ពី ដៃ របស់ គេ ដែរ ដ្បិត ទ្រ
ង់ ជា ចៅក្រម ដ៏ សុចរិត។

១៧ហើយ ចំពោះ កូន ចៅ អ៊ីស្រាអែល មាន ចែង ទុក មក ហើយ តែងតាំង ថា ៖ បើ សិន ជា គេ ងាក មក រក ទ្រង់ ដោយ សេចក្ដី សុចរិត នោះ ទ្រង់ នឹង អត់ទោស ដល់ ការ រំលង ទាំង អស់ របស់ គេ ហើយ អត់ទោស ដល់ អំពើ បាប ទាំង អស់ របស់ គេ។

១៨ មាន សេចក្ដី ចែង ទុក ហើយ បាន តែងតាំង ថា ទ្រង់ នឹង បង្ហាញ សេចក្ដី មេត្តាករុណា ដល់ អស់ អ្នក ណា ដែល ងាក ចេញ ពី កំហុស ទាំង អស់ របស់ ខ្លួន រាល់ ឆ្នាំ ម្ដង។

១៩ហើយ ចំពោះ អស់ អ្នក ណា ដែល បាន បង្ខូច ផ្លូវ និង គំនិត របស់ ខ្លួន មុន ទឹកជំនន់ គ្មាន មនុស្ស ណា ម្នាក់ ត្រូវ បាន ទទួល យក ឡើយ ក្រៅ ពី លោក ណូអេ តែ ម្នាក់ គត់ ដ្បិត រូប លោក ត្រូវ បាន ទទួល យក ជំនួស កូន ប្រុស របស់ លោក ដែល (ព្រះ) បាន សង្គ្រោះ ពី ទឹក ជំនន់ ដោយ សារ លោក ព្រោះ ចិត្ត របស់ លោក សុចរិត ក្នុង គ្រប់ ទាំង ផ្លូវ របស់ លោក តាម ដែល វា ត្រូវ បាន បញ្ជា អំពី លោក ហើយ លោក មិន បាន ងាក ចេញ ពី អ្វី ដែល ត្រូវ បាន តែងតាំង សម្រាប់ លោក ឡើយ។

២០ហើយ ព្រះ អម្ចាស់ ទ្រង់ មាន ព្រះ បន្ទូល ថា ទ្រង់ នឹង បំផ្លាញ អ្វីៗ ទាំង អស់ ដែល នៅ លើ ផែនដី ទាំង មនុស្ស ទាំង សត្វ គោ សត្វ ព្រៃ និង សត្វ ស្លាប លើ អាកាស និង អ្វីៗ ដែល វារវារាយ នៅ លើ ផែនដី។ ទ្រង់ បាន បញ្ជា ឲ្យ ណូអេ ធ្វើ ទូក ធំ មួយ ដើម្បី ឲ្យ គាត់ អាច សង្គ្រោះ ខ្លួន គាត់ ឲ្យ រួច ពី ទឹក ជំនន់។

២១ហើយ ណូអេ បាន ធ្វើ ទូក ធំ គ្រប់ យ៉ាង ដូច ដែល ទ្រង់ បាន បង្គាប់ គាត់ នៅ ក្នុង ឆ្នាំ សោមនស្ស ទី ម្ភៃ ប្រាំពីរ នៅ សប្ដាហ៍ ទី ប្រាំ ក្នុង ឆ្នាំ ទី ប្រាំ (នៅ ថ្ងៃ ចន្ទ ថ្មី នៃ ខែ ទី មួយ)។ [ម៉ោង 1307 ព្រឹក]

២២ហើយ គាត់ បាន ចូល ទៅ ក្នុង ឆ្នាំ ទី ប្រាំមួយ [ម៉ោង ១៣:០៨ ព្រឹក] ក្នុង ខែ ទី ពីរ នៅ ថ្ងៃ ចន្ទ ថ្មី នៃ ខែ ទី ពីរ រហូត ដល់ ថ្ងៃ ទី ដប់ប្រាំមួយ ហើយ គាត់ បាន ចូល ទៅ ក្នុង ទូក ធំ ជាមួយ នឹង អ្វីៗ ទាំងអស់ ដែល យើង បាន យក មក ឲ្យ គាត់ ហើយ ព្រះ អម្ចាស់ បាន បិទ ទូក ធំ ពី ខាង ក្រៅ នៅ ល្ងាច ទី ដប់ប្រាំពីរ។

២៣ ព្រះអម្ចាស់ បាន បើក ទ្វារ ទឹក ស្ថានសួគ៌ ទាំង ប្រាំពីរ និង មាត់ ប្រភព ទឹក នៃ ទី ជម្រៅ ដ៏ ធំ ដែល មាន ចំនួន ប្រាំពីរ។

២៤ ហើយ ទ្វារ ទំនប់ បាន ចាប់ ផ្ដើម ចាក់ ទឹក ពី លើ មេឃ អស់ រយៈ ពេល សែសិប ថ្ងៃ សែសិប យប់ ហើយ ប្រភព ទឹក នៃ ទី ជម្រៅ ក៏ បាន បញ្ចេញ ទឹក ឡើង ដែរ រហូត ដល់ ពិភពលោក ទាំង មូល បាន ពេញ ដោយ ទឹក។

២៥ទឹក ក៏ កើន ឡើង លើ ផែនដី ទឹក បាន ឡើង ដប់ប្រាំ ហត្ថ លើស ភ្នំ ខ្ពស់ៗ ទាំង អស់ ហើយ ទូក ធំ ក៏ ត្រូវ បាន លើក ឡើង ផុត ពី ផែនដី ហើយ វា ក៏ រើ នៅ លើ ផ្ទៃ ទឹក។

២៦ទឹក បាន ហូរ ខ្លាំង លើ ផ្ទៃ ផែនដី អស់ រយៈពេល ប្រាំ ខែ គឺ មួយរយ ហាសិប ថ្ងៃ។

២៧ ហើយ ទូក ធំ នោះ បាន ទៅ ឈប់ នៅ លើ កំពូល លូបារ ដែល ជា ភ្នំ មួយ ក្នុង ចំណោម ភ្នំ អារ៉ារ៉ាត។

២៨ហើយ (នៅ ថ្ងៃ ខែ ថ្មី) នៅ ខែ ទី បួន ប្រភព ទឹក នៃ ទី ជម្រៅ ដ៏ ធំ ត្រូវ បាន បិទ ហើយ ទ្វារ ទំនប់ នៃ ស្ថានសួគ៌ ត្រូវ បាន ទប់ ហើយ នៅ ថ្ងៃ ខែ ថ្មី នៃ ខែ ទី ប្រាំពីរ មាត់ នៃ ទី ជម្រៅ ទាំង អស់ នៃ ផែនដី ត្រូវ បាន បើក ហើយ ទឹក បាន ចាប់ ផ្ដើម ចុះ ទៅ ក្នុង ទី ជម្រៅ ខាង ក្រោម។

២៩ ហើយ នៅ ថ្ងៃ ខែ ថ្មី នៃ ខែ ទី ដប់ កំពូល ភ្នំ ទាំង ឡាយ បាន លេច ចេញ មក ហើយ នៅ ថ្ងៃ ខែ ថ្មី នៃ ខែ ទី មួយ ផែនដី ក៏ លេច ចេញ មក ដែរ។

៣០ហើយ ទឹក បាន បាត់ ពី លើ ផែនដី នៅ ក្នុង សប្ដាហ៍ ទី ប្រាំ ក្នុង ឆ្នាំ ទី ប្រាំពីរ [ម៉ោង ១៣:០៩ ព្រឹក] នៃ វា ហើយ នៅ ថ្ងៃ ទី ដប់ប្រាំពីរ ក្នុង ខែ ទី ពីរ ផែនដី បាន ស្ងួត អស់។

៣១ ហើយ នៅ ថ្ងៃ ទី ម្ភៃ ប្រាំពីរ គាត់ បាន បើក ទូក ធំ ហើយ បាន ចាត់ សត្វ ព្រៃ សត្វ គោ សត្វ ស្លាប និង សត្វ គ្រប់ ប្រភេទ ឲ្យ ចេញ ទៅ។

ជំពូកទី 6

1 ហើយ នៅ ថ្ងៃ ខែ ថ្មី នៃ ខែ ទី បី លោក បាន ចេញ ពី ទូក ធំ ហើយ បាន សង់ អាសនៈ មួយ នៅ លើ ភ្នំ នោះ។

២ហើយ លោក បាន ធ្វើ ឲ្យ ធួន នឹង ផែនដី ហើយ បាន យក កូន ពពែ មួយ មក ធ្វើ ឲ្យ ធួន នឹង ឈាម របស់ វា សម្រាប់ អំពើ បាប ទាំង អស់ នៃ ផែនដី ដ្បិត អ្វីៗ ទាំង អស់ ដែល មាន នៅ លើ វា ត្រូវ បាន បំផ្លាញ ចោល លើក លែង តែ អ្នក ដែល នៅ ក្នុង ទូក ជា មួយ នឹង លោក ណូអេ។

៣លោក ដាក់ ខ្លាញ់ របស់ វា នៅ លើ អាសនៈ ហើយ យក គោ ឈ្មោល មួយ ពពែ មួយ ចៀម មួយ និង កូន ពពែ មួយ អំបិល លលក មួយ និង កូន លលក មួយ រួច ដាក់ យញ្ញបូជា ដុត នៅ លើ អាសនៈ រួច ចាក់ យញ្ញបូជា លាយ ជាមួយ ប្រេង ប្រោះ ស្រា ទំពាំងបាយជូរ និង ប្រោះ គ្រឿង ក្រអូប ពីលើ អ្វីៗ ទាំងអស់ រួច ធ្វើ ឲ្យ មាន ក្លិន ឈ្ងុយ ឆ្ងាញ់ ដែល ព្រះអម្ចាស់ សព្វ ព្រះហឫទ័យ។

៤ហើយ ព្រះ អម្ចាស់ ទ្រង់ បាន ធុំ ក្លិន ក្លិន ឈ្ងុយ ឆ្ងាញ់ ហើយ ទ្រង់ បាន ធ្វើ សេចក្ដី សញ្ញា ជាមួយ លោក ថា នឹង មិន មាន ទឹក ជំនន់ បំផ្លាញ ផែនដី ទៀត ឡើយ ដើម្បី ឲ្យ គ្រប់ ថ្ងៃ នៃ ផែនដី ទាំង អស់ ទាំង រដូវ សាប ព្រោះ និង រដូវ ច្រូត កាត់ មិន ត្រូវ ឈប់ ឡើយ ទាំង ត្រជាក់ និង ក្ដៅ រដូវ ក្ដៅ និង រដូវរងា ថ្ងៃ និង យប់ មិន ត្រូវ ផ្លាស់ប្ដូរ លំដាប់ របស់ វា ឡើយ ហើយ ក៏ មិន ត្រូវ ឈប់ ជា រៀង រហូត ដែរ។

៥ ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា អើយ ចូរ ចម្រើន ឡើង ជា
ច្រើន នៅ លើ ផែនដី ហើយ ឲ្យ មាន ចំនួន ច្រើន
នៅ លើ ផែនដី ហើយ ឲ្យ បាន ជា ពរ នៅ លើ ផែ
នដី អញ នឹង បំផុស គំនិត ឲ្យ មាន ការ កោត ខ្លា
ច ដល់ អ្នក រាល់ គ្នា និង ការ កោត ខ្លាច ដល់ អ្ន
ក រាល់ គ្នា នៅ ក្នុង គ្រប់ ទាំង អស់ ដែល នៅ
លើ ផែនដី និង នៅ ក្នុង សមុទ្រ។
៦ហើយ មើល ចុះ យើង បាន ឲ្យ សត្វ ព្រៃ ទាំង អ
ស់ សត្វ ស្លាប ទាំង អស់ និង សត្វ គ្រប់ យ៉ាង ដែ
ល វារវារាយ នៅ លើ ផែនដី និង ត្រី នៅ ក្នុង ទឹក និ
ង សត្វ គ្រប់ យ៉ាង សម្រាប់ ជា អាហារ ដូច ជា ឱស
ថ បៃតង ដែរ យើង បាន ឲ្យ សត្វ គ្រប់ យ៉ាង សម្រា
ប់ អ្នក រាល់ គ្នា។
៧ប៉ុន្តែ សាច់ ដែល មាន ជីវិត នោះ គឺ មាន ឈាម
នោះ អ្នក រាល់ គ្នា មិន ត្រូវ បរិភោគ ឡើយ ដ្បិត ជីវិ
ត នៃ សាច់ ទាំង អស់ ស្ថិត នៅ ក្នុង ឈាម ក្រែង
លោ ឈាម នៃ ជីវិត របស់ អ្នក រាល់ គ្នា ត្រូវ បា
ន ទាមទារ។ នៅ ក្នុង ដៃ របស់ មនុស្ស គ្រប់ រូប
នៅ ក្នុង ដៃ របស់ សត្វ គ្រប់ រូប។
៨អ្នកណាដែលកំចាយឈាមមនុស្សដោយមនុស្ស នោះឈាមអ្នក
នោះនឹងត្រូវកំចាយដែរ ពីព្រោះទ្រង់បានបង្កើតមនុស្សតាមរូបភាពនៃ
ព្រះ។
៩ ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា អើយ ចូរ ចម្រើន ឡើង ហើយ
ចម្រើន ជា ច្រើន នៅ លើ ផែនដី ចុះ។
១០ហើយ ណូអេ និង កូន ប្រុស របស់ លោក បាន
ស្បថ ថា ពួកគេ នឹង មិន បរិភោគ ឈាម ណា ដែ
ល មាន នៅ ក្នុង សាច់ ឡើយ ហើយ លោក បាន
ធ្វើ សេចក្តី សញ្ញា មួយ នៅ ចំពោះ ព្រះ អម្ចាស់
ជា ព្រះ ជា រៀង រហូត ត ទៅ រហូត ដល់ គ្រប់ ជំ
នាន់ នៃ ផែនដី នៅ ក្នុង ខែ នេះ។
១១ ដោយ ហេតុ នេះ ទ្រង់ បាន មាន ព្រះបន្ទូល មក
កាន់ អ្នក ថា នៅ ខែ នេះ ឯង ត្រូវ ធ្វើ សេចក្តី ស
ញ្ញា ជាមួយ នឹង ពួក កូន ចៅ អ៊ីស្រាអែល ដោយ ពា
ក្យ សច្ចា នៅ លើ ភ្នំ ហើយ ត្រូវ ប្រោះ ឈាម លើ
ពួក គេ ដោយ ព្រោះ ពាក្យ ទាំង អស់ នៃ សេចក្តី ស
ញ្ញា ដែល ព្រះយេហូវ៉ា បាន ធ្វើ ជា មួយ នឹង ពួក
គេ ជា រៀង រហូត។
១២ហើយ ទីបន្ទាល់ នេះ ត្រូវ បាន សរសេរ អំពី អ្ន
ក រាល់ គ្នា ដើម្បី ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា កាន់ តាម ជានិ
ច្ច ដើម្បី កុំ ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា បរិភោគ ឈាម សត្វ
ឬ ឈាម សត្វ ស្លាប ឬ ឈាម គោ នៅ គ្រប់ ថ្ងៃ វេ
លា នៅ លើ ផែនដី ហើយ អ្នក ណា បរិភោគ ឈា
ម សត្វ ឬ ឈាម គោ ឬ ឈាម សត្វ ស្លាប នៅ គ្រ
ប់ ថ្ងៃ វេលា នៅ លើ ផែនដី អ្នក នោះ និង ពូជ រប
ស់ គេ នឹង ត្រូវ ដក ចេញ ពី ផែនដី។
១៣ ហើយ សូម ទ្រង់ បង្គាប់ ដល់ ពួក កូន ចៅ អ៊ី
ស្រាអែល កុំ ឲ្យ បរិភោគ ឈាម ឡើយ ដើម្បី ឲ្យ
ឈ្មោះ និង ពូជពង្ស របស់ គេ នឹង នៅ ចំពោះ ព្រះយេ
ហូវ៉ា ជា ព្រះ នៃ យើង ជា ដរាប ត ទៅ។
១៤ហើយ ចំពោះ ក្រឹត្យវិន័យ នេះ គ្មាន កំណត់ ថ្ងៃ ទេ ពី
ព្រោះ វា ជា រៀង រហូត។ ពួកគេ ត្រូវ គោរព តាម ក្រឹ
ត្យវិន័យ នេះ គ្រប់ ជំនាន់ របស់ ពួកគេ ដើម្បី ឲ្យ ពួក
គេ អាច បន្ត អធិស្ឋាន សុំ ឈាម ពី អ្នក នៅ ចំ
ពោះ អាសនៈ។ ជា រៀង រាល់ ថ្ងៃ ទាំង ពេល ព្រឹក ទាំ
ង ពេល ល្ងាច ពួកគេ ត្រូវ ស្វែងរក ការ អភ័យទោស
ពី អ្នក ជា រៀង រហូត នៅ ចំពោះ ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បី
ឲ្យ ពួកគេ អាច គោរព តាម ក្រឹត្យវិន័យ នេះ ហើយ មិ
ន ត្រូវ គេ ដក ចេញ ឡើយ។
១៥ហើយ ទ្រង់ បាន ប្រទាន ទី សម្គាល់ មួយ ដល់
ណូអេ និង កូន ប្រុស របស់ លោក ថា នឹង មិន មា
ន ទឹក ជំនន់ មក លើ ផែនដី ទៀត ឡើយ។
១៦ ទ្រង់ បាន ដាក់ ធ្នូ របស់ ទ្រង់ នៅ លើ ពពក ទុ
ក ជា ទី សម្គាល់ នៃ សេចក្តី សញ្ញា ដ៏ អស់កល្ប
ជានិច្ច ថា នឹង មិន មាន ទឹក ជំនន់ មក លើ ផែន
ដី ទៀត ឡើយ ដើម្បី បំផ្លាញ ផែនដី អស់ មួយ ជីវិត។
១៧ដោយ ហេតុ នេះ វា ត្រូវ បាន តែងតាំង និង សរសេ
រ នៅ លើ បន្ទះ ស្ថានសួគ៌ ថា ពួកគេ គួរ ប្រារព្ធ ពិ
ធី បុណ្យ សប្តាហ៍ ក្នុង ខែ នេះ ម្តង ក្នុង មួយ ឆ្នាំ
ដើម្បី បន្ត សេចក្តី សញ្ញា ជា រៀង រាល់ ឆ្នាំ។
១៨ហើយ ពិធីបុណ្យ ទាំងមូល នេះ ត្រូវ បាន ប្រារព្ធ
ឡើង នៅ ស្ថានសួគ៌ ចាប់ តាំង ពី ថ្ងៃ នៃ ការ បង្កើ
ត រហូត ដល់ សម័យ លោក ណូអេ - ម្ភៃ ប្រាំមួយ
ឆ្នាំ នៃ អំណរ និង ប្រាំ សប្តាហ៍ នៃ ឆ្នាំ [១៣០៩-
១៦៥៩ AM]៖ ហើយ លោក ណូអេ និង កូន ប្រុស រប
ស់ លោក បាន ប្រារព្ធ ពិធី នេះ អស់ រយៈពេល ប្រាំ
ពីរ ឆ្នាំ នៃ អំណរ និង មួយ សប្តាហ៍ នៃ ឆ្នាំ រហូត ដ
ល់ ថ្ងៃ ដែល លោក ណូអេ ស្លាប់ ហើយ ចាប់ តាំង
ពី ថ្ងៃ ដែល លោក ណូអេ ស្លាប់ កូន ប្រុស របស់
លោក បាន បញ្ឈប់ ពិធី នេះ រហូត ដល់ សម័យ
លោក អ័ប្រាហាំ ហើយ ពួក គេ បរិភោគ ឈាម។
១៩ប៉ុន្តែ លោក អ័ប្រាហាំ បាន គោរព តាម វា ហើយ
លោក អ៊ីសាក និង លោក យ៉ាកុប ព្រមទាំង កូនចៅ រប
ស់ លោក បាន គោរព តាម វា រហូត ដល់ ថ្ងៃ រប
ស់ អ្នក ហើយ នៅ ថ្ងៃ របស់ អ្នក ពួក កូនចៅ អ៊ីស្រា
អែល បាន ភ្លេច វា រហូត ដល់ អ្នក រាល់ គ្នា បាន
ប្រារព្ធ វា ឡើង វិញ នៅ លើ ភ្នំ នេះ។
២០ ហើយ ចូរ បង្គាប់ ដល់ ពួក កូន ចៅ អ៊ីស្រាអែ
ល ឲ្យ ប្រារព្ធ ពិធី បុណ្យ នេះ គ្រប់ ជំនាន់ អស់
ទៅ ដើម្បី ជា បញ្ញត្តិ មួយ ដល់ ពួក គេ គឺ ក្នុង ខែ
នេះ ឯង ត្រូវ ប្រារព្ធ ពិធី បុណ្យ នេះ មួយ ថ្ងៃ ក្នុ
ង មួយ ឆ្នាំ។
២១ដ្បិត នេះ ជា បុណ្យ នៃ សប្តាហ៍ ទាំង ឡាយ និ
ង បុណ្យ នៃ ផល ដំបូង៖ បុណ្យ នេះ មាន ពីរ យ៉ាង
ហើយ មាន លក្ខណៈ ពីរ យ៉ាង៖ ស្រប តាម អ្វី ដែ
ល បាន សរសេរ និង ឆ្លាក់ អំពី វា ចូរ ប្រារព្ធ វា។
២២ដ្បិត អញ បាន សរសេរ ទុក ក្នុង សៀវភៅ ក្រឹត្យវិ
ន័យ ទី មួយ ក្នុង សេចក្តី ដែល អញ បាន សរសេរ
សម្រាប់ ឯង ដើម្បី ឲ្យ ឯង ប្រារព្ធ វា តាម រដូវ កាល
គឺ ថ្ងៃ មួយ ក្នុង មួយ ឆ្នាំ ហើយ អញ បាន ពន្យ
ល់ ដល់ ឯង អំពី យញ្ញបូជា របស់ វា ដើម្បី ឲ្យ ពួ
ក កូន ចៅ អ៊ីស្រាអែល នឹក ចាំ ហើយ គួរ ប្រារព្ធ

វា ពេញ មួយ ជំនាន់ របស់ គេ ក្នុង ខែ នេះ គឺ
ថ្ងៃ មួយ ក្នុង មួយ ឆ្នាំ។
២៣ ហើយ នៅ ថ្ងៃ ខែ ថ្មី នៃ ខែ ទី មួយ និង
នៅ ថ្ងៃ ខែ ថ្មី នៃ ខែ ទី បួន និង នៅ ថ្ងៃ ខែ
ថ្មី នៃ ខែ ទី ប្រាំពីរ និង នៅ ថ្ងៃ ខែ ថ្មី នៃ ខែ
ទី ដប់ គឺជា ថ្ងៃ នៃ ការ រំលឹក និង ថ្ងៃ នៃ រដូវ កា
ល ក្នុង ផ្នែក ទាំង បួន នៃ ឆ្នាំ។ ទាំងនេះ ត្រូវ បា
ន សរសេរ និង តែងតាំង ជា ទីបន្ទាល់ ជា រៀង រហូ
ត។
២៤ហើយ ណូអេ បាន តែងតាំង ពិធី បុណ្យ ទាំង
នោះ សម្រាប់ ខ្លួន គាត់ ជា ពិធី បុណ្យ សម្រាប់ មនុ
ស្ស ជំនាន់ ជា រៀង រហូត ដើម្បី ឲ្យ ពិធី បុណ្យ ទាំ
ង នោះ បាន ក្លាយ ទៅ ជា ទី រំលឹក ដល់ គាត់។
២៥ ហើយ នៅ ថ្ងៃ ខែ ថ្មី នៃ ខែ ទី មួយ គាត់ ត្រូ
វ បាន បញ្ជា ឲ្យ ធ្វើ ទូក ធំ មួយ ហើយ នៅ ថ្ងៃ
នោះ ដី ក៏ រីង ស្ងួត ហើយ គាត់ បាន បើក ទូក
ធំ នោះ ឃើញ ដី។
២៦ ហើយ នៅ ថ្ងៃ ខែ ថ្មី នៃ ខែ ទី បួន មាត់
នៃ ទី ជម្រៅ នៃ ទី ជ្រៅ បំផុត នៅ ខាង ក្រោម
ត្រូវ បាន បិទ ហើយ នៅ ថ្ងៃ ខែ ថ្មី នៃ ខែ ទី ប្រាំ
ពីរ មាត់ នៃ ទី ជ្រៅ បំផុត នៃ ផែនដី ទាំង អស់ ត្រូ
វ បាន បើក ហើយ ទឹក ក៏ ចាប់ ផ្តើម ហូរ ចុះ
ទៅ ក្នុង នោះ។
២៧ ហើយ នៅ ថ្ងៃ ខែ ថ្មី នៃ ខែ ទី ដប់ កំពូល
ភ្នំ ទាំង នោះ បាន លេច ចេញ មក ហើយ ណូអេ
ក៏ មាន ចិត្ត រីករាយ។
២៨ហើយ ដោយ សារ ហេតុ នេះ ទ្រង់ បាន តែងតាំង
ពិធី បុណ្យ ទាំង នោះ សម្រាប់ ខ្លួន ទ្រង់ ទុក ជា ពិ
ធី បុណ្យ សម្រាប់ ជា ទី រំលឹក ជា រៀង រហូត ហើ
យ ពិធី ទាំង នោះ ត្រូវ បាន តែងតាំង ឡើង យ៉ា
ង ដូច្នេះ។
២៩ហើយ ពួកគេ បាន ដាក់ វា នៅ លើ បន្ទះ ស្លាន
សួគ៌ ដែល បន្ទះ នីមួយៗ មាន ដប់បី សប្តាហ៍ ពី មួយ
ទៅ មួយ ទៀត (ឆ្លងកាត់) ពិធី រំលឹក របស់ ពួកគេ ពី ប
ន្ទះ ទីមួយ ទៅ បន្ទះ ទីពីរ និង ពី បន្ទះ ទីពីរ ទៅ ប
ន្ទះ ទីបី និង ពី បន្ទះ ទីបី ទៅ បន្ទះ ទីបួន។
៣០ហើយ ថ្ងៃ ទាំង អស់ នៃ បញ្ញត្តិ នឹង មាន ចំនួ
ន ហាសិប ពីរ សប្តាហ៍ នៃ ថ្ងៃ ហើយ (ទាំងនេះ នឹង
ធ្វើ ឲ្យ) ឆ្នាំ ទាំង មូល បាន ពេញលេញ។ ដូច្នេះ វា ត្រូ
វ បាន ឆ្លាក់ និង តែងតាំង នៅ លើ បន្ទះ ថ្ម ស្លានសួ
គ៌។
(31) ហើយគ្មានការធ្វេសប្រហែស (បទបញ្ជានេះ) សម្រាប់មួយឆ្នាំ ឬ
ពីមួយឆ្នាំទៅមួយឆ្នាំឡើយ។
៣២ហើយ ចូរ បង្គាប់ ដល់ ពួក កូន ចៅ អ៊ីស្រាអែ
ល ឲ្យ ពួក គេ គោរព ឆ្នាំ តាម ការ រាប់ នេះ គឺ
បីរយហុកសិបបួនថ្ងៃ ហើយ ថ្ងៃ ទាំង នេះ នឹង បង្កើត បា
ន ជា ឆ្នាំ ពេញ លេញ ហើយ ពួក គេ នឹង មិន រំខា
ន ដល់ ពេល វេលា របស់ វា ពី ថ្ងៃ ទាំង នោះ និ
ង ពី ពិធី បុណ្យ របស់ វា ឡើយ ដ្បិត អ្វីៗ នឹង ធ្លា
ក់ ចេញ នៅ ក្នុង ពួក គេ តាម ទីបន្ទាល់ របស់ ពួ
ក គេ ហើយ ពួក គេ នឹង មិន ទុក ថ្ងៃ ណា មួយ
ឬ រំខាន ដល់ ពិធី បុណ្យ ណា មួយ ឡើយ។
៣៣ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេធ្វេសប្រហែស ហើយមិនគោរពតាមបញ្ញត្តិ
ទាំងនោះតាមបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ទេ នោះពួកគេនឹងរំខានដល់រដូវទាំងអ
ស់របស់ពួកគេ ហើយឆ្នាំនឹងត្រូវបណ្តេញចេញពី (លំដាប់) នេះ [ហើ
យពួកគេនឹងរំខានដល់រដូវ ហើយឆ្នាំនឹងត្រូវបណ្តេញចេញ] ហើយពួ
កគេនឹងធ្វេសប្រហែសចំពោះបញ្ញត្តិរបស់ពួកគេ។
៣៤ហើយ កូន ចៅ អ៊ីស្រាអែល ទាំង អស់ នឹង ភ្លេច
ហើយ នឹង រក មិន ឃើញ ផ្លូវ នៃ ឆ្នាំ ទាំង នោះ
ឡើយ ហើយ នឹង ភ្លេច ខែ ថ្មី រដូវ កាល និង ថ្ងៃ សប្ប័
ទ ហើយ ពួក គេ នឹង ខុស ប្រក្រតី តាម លំដាប់
នៃ ឆ្នាំ ទាំង អស់។
៣៥ដ្បិត ខ្ញុំ ដឹង ហើយ ហើយ ចាប់ ពី ពេល នេះ
ទៅ ខ្ញុំ នឹង ប្រកាស ប្រាប់ អ្នក ហើយ វា មិន មែន
ជា ការ គិតគូរ របស់ ខ្ញុំ ទេ ដ្បិត សៀវភៅ ដែល សរ
សេរ នៅ ចំពោះ មុខ ខ្ញុំ ហើយ នៅ លើ បន្ទះ ស្លាន
សួគ៌ ការ បែងចែក ថ្ងៃ ត្រូវ បាន កំណត់ ទុក ក្រែង
លោ ពួកគេ ភ្លេច ពិធី បុណ្យ នៃ សេចក្តី សញ្ញា ហើ
យ ដើរ តាម ពិធី បុណ្យ របស់ សាសន៍ ដទៃ តាម
កំហុស របស់ ពួកគេ និង តាម ភាព ល្ងង់ខ្លៅ របស់ ពួ
កគេ។
៣៦ ដ្បិត នឹង មាន អ្នក ដែល ប្រាកដ ជា នឹង សង្កេ
ត មើល ព្រះច័ន្ទ - របៀប ដែល វា រំខាន រដូវ កាល
ហើយ មក ដល់ លឿន ពេក ដប់ ថ្ងៃ ពី មួយ
ឆ្នាំ ទៅ មួយ ឆ្នាំ។
៣៧ដោយ ហេតុ នេះ ឆ្នាំ នឹង មក ដល់ ពួកគេ នៅ ពេ
ល ដែល ពួកគេ នឹង រំខាន (សណ្តាប់ធ្នាប់) ហើយ ធ្វើ
ថ្ងៃ ដ៏ គួរ ឲ្យ ស្អប់ខ្ពើម ជា ថ្ងៃ នៃ ទីបន្ទាល់ និង
ថ្ងៃ មិន ស្អាត ជា ថ្ងៃ បុណ្យ ហើយ ពួកគេ នឹង ច្រ
ឡំ ថ្ងៃ ទាំង អស់ ថ្ងៃ បរិសុទ្ធ ជាមួយ ថ្ងៃ មិន ស្អាត
ហើយ ថ្ងៃ មិន ស្អាត ជាមួយ ថ្ងៃ បរិសុទ្ធ ព្រោះ ពួក
គេ នឹង ខុស គ្នា ទាក់ទង នឹង ខែ ថ្ងៃ សប្ប័ទ ថ្ងៃ បុ
ណ្យ និង ថ្ងៃ អរព្រះគុណ។
៣៨ដោយ ហេតុ នេះ ខ្ញុំ បញ្ជា ហើយ ធ្វើ បន្ទាល់ ដ
ល់ អ្នក ដើម្បី ឲ្យ អ្នក ធ្វើ បន្ទាល់ ដល់ ពួកគេ ដ្បិត
បន្ទាប់ ពី អ្នក ស្លាប់ កូន ចៅ របស់ អ្នក នឹង រំខាន
(ពួកគេ) ដើម្បី កុំ ឲ្យ ឆ្នាំ មាន តែ បីរយហុកសិបបួន
ថ្ងៃ ប៉ុណ្ណោះ ហើយ ដោយ ហេតុ នេះ ពួកគេ នឹង ប្រព្រឹ
ត្ត ខុស ចំពោះ ខែ ថ្មី រដូវ កាល ថ្ងៃ សប្ប័ទ និង ពិធីបុ
ណ្យ ហើយ ពួកគេ នឹង បរិភោគ ឈាម គ្រប់ ប្រភេទ និ
ង សាច់ គ្រប់ ប្រភេទ។

ជំពូកទី ៧

១ហើយ នៅ ក្នុង សប្តាហ៍ ទី ប្រាំពីរ ក្នុង ឆ្នាំ ទី មួ
យ [ម៉ោង 13:17 ព្រឹក] ក្នុង ឆ្នាំ អំណរ នេះ ណូអេ បាន
ដាំ ដើម ទំពាំងបាយជូរ នៅ លើ ភ្នំ ដែល ទូក បា
ន ដាក់ លើ ឈ្មោះ លូបារ ដែល ជា ភ្នំ មួយ ក្នុង ចំ
ណោម ភ្នំ អារ៉ារ៉ាត ហើយ វា បាន បង្កើត ផល នៅ
ក្នុង ឆ្នាំ ទី បួន [ម៉ោង 13:20 ព្រឹក] ហើយ គាត់ បាន

ការពារ ផ្លែ ឈើ របស់ វា ហើយ បាន ប្រមូល ផល
វា នៅ ក្នុង ឆ្នាំ នេះក្នុង ខែ ទី ប្រាំពីរ។
២ហើយ គាត់ បាន ធ្វើ ស្រា ពី វា ហើយ ដាក់ វា
ចូល ក្នុង ឆ្នាំ មួយ ហើយ រក្សា វា ទុក រហូត ដល់
ឆ្នាំ ទី ប្រាំ [ម៉ោង 13:21 ព្រឹក] រហូត ដល់ ថ្ងៃ ទី មួយ
នៅ ថ្ងៃ ចន្ទ ថ្មី នៃ ខែ ទី មួយ។
៣ហើយ លោក បាន ប្រារព្ធ ថ្ងៃ បុណ្យ នេះ ដោយ
អំណរ ហើយ លោក បាន ដុត យញ្ញបូជា ដល់ ព្រះយេ
ហូវ៉ា គឺ គោ ឈ្មោល មួយ ក្បាល និង ចៀម ឈ្មោល មួ
យ ក្បាល និង ចៀម ឈ្មោល ប្រាំពីរ ក្បាល អាយុ មួ
យ ខួប ព្រមទាំង ពពែ ឈ្មោល មួយ ក្បាល ដើម្បី ឲ្យ
លោក អាច ធ្វើ ពិធី លោះ បាប ដល់ ខ្លួន លោក និ
ង កូនៗ របស់ លោក ដោយ ការ ដុត នោះ។
៤ លោក រៀបចំ កូន ពពែ ជា មុន សិន រួច ដាក់
ឈាម ខ្លះ លើ សាច់ ដែល នៅ លើ អាសនៈ ដែ
ល លោក បាន ធ្វើ រួច ដាក់ ខ្លាញ់ ទាំង អស់ លើ
អាសនៈ ដែល លោក បាន ធ្វើ យញ្ញបូជា ព្រម ទាំង
គោ ឈ្មោល ចៀម ឈ្មោល និង ចៀម ផង រួច ដាក់ សា
ច់ ទាំង អស់ លើ អាសនៈ។
5 រួច លោក ដាក់ តង្វាយ ទាំង អស់ ដែល លាយ
ជាមួយ ប្រេង លើ នោះ រួច ប្រោះ ស្រា លើ ភ្លើង ដែ
ល លោក បាន ធ្វើ ពី មុន លើ អាសនៈ រួច ដាក់
គ្រឿង ក្រអូប លើ អាសនៈ ហើយ ធ្វើ ឲ្យ មាន ក្លិន
ឈ្ងុយ ឡើង ជា ទី គាប់ ព្រះហឫទ័យ នៅ ចំពោះ
ព្រះយេហូវ៉ា ជា ព្រះ របស់ លោក។
៦ហើយ លោក បាន អរ សប្បាយ ហើយ បាន ផឹក
ស្រា ទំពាំងបាយជូរ នេះ លោក និង កូនៗ របស់ លោ
ក ដោយ អំណរ។
7 លុះ ដល់ ល្ងាច គាត់ ក៏ ចូល ទៅ ក្នុង តង់ រប
ស់ គាត់ ហើយ ស្រវឹង ក៏ ដេក លក់ ទៅ ហើយ គា
ត់ ក៏ ដេក លក់ នៅ ក្នុង តង់ របស់ គាត់ ដោយ
មិន បាន គ្រប ក្រណាត់ អ្វី ទាំងអស់។
៨ហើយ ហាំ បាន ឃើញ ណូអេ ជា ឪពុក របស់ ខ្លួ
ន អាក្រាត កាយ ក៏ ចេញ ទៅ ប្រាប់ បង ប្អូន ទាំ
ង ពីរ នាក់ របស់ គាត់ នៅ ខាង ក្រៅ។
៩ហើយ សិម ក៏ យក សម្លៀក បំពាក់ របស់ គាត់ ហើ
យ ក្រោក ឡើង គាត់ និង យ៉ាផេត រួច ដាក់ សម្លៀក បំ
ពាក់ នោះ លើ ស្មា របស់ ខ្លួន រួច ដើរ ថយ ក្រោ
យ ទៅ បិទបាំង ភាព អាម៉ាស់ របស់ ឪពុក ហើយ បែ
រ មុខ ទៅ ក្រោយ។
១០ហើយ ណូអេ ក៏ ភ្ញាក់ ពី ដំណេក ហើយ បាន ដឹ
ង ពី គ្រប់ ទាំង ការ ដែល កូន ពៅ របស់ គាត់
បាន ធ្វើ ដល់ គាត់ ហើយ គាត់ បាន ដាក់ បណ្ដា
សា កូន ប្រុស របស់ គាត់ ថា ៖ កាណាន ត្រូវ បណ្ដា
សា ហើយ គាត់ នឹង ក្លាយ ជា បាវ បម្រើ របស់ បង
ប្អូន របស់ គាត់។
១១ ហើយ លោក បាន ឲ្យ ពរ ដល់ សិម ថា «សូម
ឲ្យ ព្រះយេហូវ៉ា ជា ព្រះ នៃ សិម បាន ប្រកប ដោ
យ ព្រះពរ ហើយ កាណាន នឹង ទៅ ជា អ្នក បម្រើ រ
បស់ លោក»។
១២ ព្រះជាម្ចាស់ នឹង ពង្រីក យ៉ាផេត ហើយ ព្រះជាម្ចាស់
នឹង គង់ នៅ ក្នុង លំនៅ របស់ សិម ហើយ កាណា
ន នឹង ធ្វើ ជា អ្នក បម្រើ របស់ ទ្រង់។
13 ហើយ ហាំ បាន ដឹង ថា ឪពុក របស់ ខ្លួន បាន
ជេរ ប្រទេច កូន ពៅ របស់ ខ្លួន ហើយ គាត់ ក៏ មិ
ន ពេញ ចិត្ត ដែល គាត់ បាន ជេរ ប្រទេច កូន ប្រុ
ស របស់ ខ្លួន ហើយ គាត់ ក៏ បែក ពី ឪពុក របស់
គាត់ ព្រម ទាំង កូន ប្រុស របស់ គាត់ ដែល នៅ
ជា មួយ គាត់ គឺ គូស មីសរ៉ែម ពូត និង កាណាន។
១៤ហើយ ទ្រង់ បាន សង់ ទីក្រុង មួយ សម្រាប់ ខ្លួន
ទ្រង់ ហើយ ដាក់ ឈ្មោះ ទីក្រុង នោះ តាម ឈ្មោះ ភរិ
យា របស់ ទ្រង់ ថា នេឡាតាមាអ៊ុក។
១៥ហើយ យ៉ាផេត បាន ឃើញ ដូច្នោះ ហើយ ក៏ ច្រណែ
ន នឹង ប្អូនប្រុស របស់ ខ្លួន ហើយ គាត់ ក៏ សង់ ទីក្រុ
ង មួយ សម្រាប់ ខ្លួន ដែរ ហើយ គាត់ ដាក់ ឈ្មោះ ទី
ក្រុង នោះ តាម ឈ្មោះ ប្រពន្ធ របស់ គាត់ ថា «អាដា
ថាន»។
១៦ហើយ សិម បាន រស់នៅ ជាមួយ នឹង ណូអេ ជា
ឪពុក របស់ គាត់ ហើយ គាត់ បាន សាងសង់ ទីក្រុង
មួយ នៅ ជិត ឪពុក របស់ គាត់ នៅ លើ ភ្នំ ហើយ
គាត់ ក៏ បាន ដាក់ ឈ្មោះ ទីក្រុង នោះ តាម
ឈ្មោះ របស់ ភរិយា គាត់ ថា សេដេកេថេលេបាប។
១៧ហើយ មើល ចុះ ទី ក្រុង ទាំង បី នេះ នៅ ជិត
ភ្នំ លូបារ សេដេកេតេឡេបាប នៅ ខាង កើត ភ្នំ និង ណា
អែលតាម៉ុក នៅ ខាង ត្បូង និង អាដាថាណេស នៅ ខា
ង លិច។
១៨ហើយ នេះ ជា កូន ប្រុស របស់ សិម៖ អេឡាំ អាស
ស៊ើរ និង អើប៉ាក់សាឌ —កូន ប្រុស នេះ បាន កើត ពី
រ ឆ្នាំ បន្ទាប់ ពី ទឹក ជំនន់ — លូឌ និង អើរ៉ាម។
19កូន ចៅ របស់ យ៉ាផេត គឺ កូមើរ ម៉ាកុក ម៉ាដាយ យ៉ាវ៉ាន
ទូបាល មេសេក និង ទីរ៉ាស នេះ ជា កូន ចៅ របស់ ណូ
អេ។
២០ ហើយនៅក្នុងពិធីអបអរសាទរទីម្ភៃប្រាំបី [១៣២៤-១៣៧២ AM]
ណូអេបានចាប់ផ្ដើមបង្គាប់ដល់កូនប្រុសៗរបស់គាត់នូវបញ្ញត្តិ និងប
ញ្ញត្តិ និងវិន័យទាំងអស់ដែលគាត់បានដឹង ហើយគាត់បានដាស់តឿន
កូនប្រុសៗរបស់គាត់ឱ្យគោរពតាមសេចក្ដីសុចរិត និងបិទបាំងភាពអា
ម៉ាស់នៃសាច់ឈាមរបស់ពួកគេ និងប្រទានពរដល់ព្រះដ៏បង្កើតរបស់
ពួកគេ និងគោរពឪពុកនិងម្ដាយ ហើយស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងរបស់ពួក
គេ ហើយការពារព្រលឹងរបស់ពួកគេពីអំពើសហាយស្មន់ អំពើមិនស្អា
តស្អំ និងអំពើទុច្ចរិតទាំងអស់។
២១ដ្បិត ដោយសារ រឿង ទាំង បី នេះ ទឹក ជំនន់ បា
ន ហូរ មក លើ ផែនដី គឺ ដោយសារ អំពើ សហាយស្ម
ន់ដែល ពួក អ្នក យាម បាន ប្រព្រឹត្ត អំពើ សហាយស្ម
ន់ ផ្ទុយ នឹង ច្បាប់ នៃ បញ្ញត្តិ របស់ ខ្លួន ហើយ បា
ន យក កូន ស្រី របស់ មនុស្ស ធ្វើ ជា ប្រពន្ធ ពី
គ្រប់ ទាំង អស់ ដែល គេ ជ្រើសរើស ហើយ ពួក គេ
បាន ធ្វើ ឲ្យ មាន ភាព មិន ស្អាត ស្អំ ជា ដើម។
២២ហើយ ពួកគេ បង្កើត បាន កូន ប្រុស ឈ្មោះ ណា
ហ្វីឌីម ហើយ ពួកគេ ទាំង អស់ គ្នា មិន ដូច គ្នា ហើ
យ ពួកគេ បាន លេបត្របាក់ គ្នា ទៅ វិញ ទៅ មក
ហើយ ពួក យក្ស បាន សម្លាប់ ណាភីល ហើយ ណាភី

ល បាន សម្លាប់ អែលយ៉ូ និង មនុស្ស ជាតិ អែលយ៉ូ ហើ
យ ម្នាក់ ទៀត ជា ម្នាក់ ទៀត។
២៣ហើយ មនុស្ស គ្រប់ គ្នា បាន លក់ ខ្លួន ដើម្បី
ធ្វើ អំពើ ទុច្ចរិត ហើយ ដើម្បី បង្ហូរ ឈាម ជា ច្រើន ហើ
យ ផែនដី ក៏ ពោរពេញ ទៅ ដោយ អំពើ ទុច្ចរិត។
២៤ហើយ បន្ទាប់ ពី នេះ ពួកគេ បាន ប្រព្រឹត្ត អំពើ បា
ប ចំពោះ សត្វ សាហាវ និង សត្វ ស្លាប និង អ្វីៗ ទាំង
អស់ ដែល វារវាយ និង ដើរ នៅ លើ ផែនដី ហើយ
ឈាម ជា ច្រើន ត្រូវ បាន បង្ហូរ នៅ លើ ផែនដី ហើ
យ ការ ស្រមើស្រមៃ និង សេចក្ដី ប៉ងប្រាថ្នា របស់ មនុ
ស្ស គ្រប់ រូប បាន ស្រមៃ គិត ពី ការ ឥត ប្រយោជ
ន៍ និង អំពើ អាក្រក់ ជា បន្តបន្ទាប់។
២៥ហើយ ព្រះ អម្ចាស់ ទ្រង់ បាន បំផ្លាញ អ្វីៗ ទាំង
អស់ ចេញ ពី ផ្ទៃ ផែនដី ដោយ សារ អំពើ ទុច្ចរិត រប
ស់ គេ ហើយ ដោយ សារ ឈាម ដែល គេ បាន បង្ហូ
រ នៅ កណ្ដាល ផែនដី ទ្រង់ បាន បំផ្លាញ អ្វីៗ ទាំង
អស់។
២៦ហើយ យើង ត្រូវ បាន ទុក ចោល គឺ ខ្ញុំ និង អ្ន
ក រាល់ គ្នា កូន ប្រុស របស់ ខ្ញុំ និង អ្វីៗ ទាំងអស់ ដែ
ល បាន ចូល ទៅ ក្នុង ទូក ជាមួយ យើង ហើយ មើ
ល៍ ខ្ញុំ ឃើញ ការ ប្រព្រឹត្ត របស់ អ្នក រាល់ គ្នា នៅ
ចំពោះ មុខ ខ្ញុំ ថា អ្នក រាល់ គ្នា មិន ដើរ ក្នុង សេច
ក្ដី សុចរិត ទេ ដ្បិត អ្នក រាល់ គ្នា បាន ចាប់ ផ្ដើម
ដើរ នៅ ក្នុង ផ្លូវ នៃ សេចក្ដី វិនាស ហើយ អ្នក រា
ល់ គ្នា កំពុង បែក គ្នា ហើយ ច្រណែន គ្នា ទៅ វិ
ញ ទៅ មក ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា មិន ចុះ សម្រុង
នឹង បង ប្អូន របស់ ខ្លួន ឡើយ កូន ប្រុស របស់ ខ្ញុំ
អើយ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង បង ប្អូន របស់ ខ្លួន មិន
ចុះ សម្រុង គ្នា ឡើយ។
២៧ដ្បិត ខ្ញុំ ឃើញ ហើយ មើល ចុះ ពួក អារក្ស បាន
ចាប់ ផ្ដើម ល្បួង អ្នក និង កូន ចៅ របស់ អ្នក ហើយ
ឥឡូវ នេះ ខ្ញុំ ខ្លាច ជំនួស អ្នក ថា បន្ទាប់ ពី ខ្ញុំ ស្លាប់
អ្នក រាល់ គ្នា នឹង បង្ហូរ ឈាម មនុស្ស នៅ លើ ផែ
នដី ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា ក៏ នឹង ត្រូវ បំផ្លាញ ចោ
ល ពី ផ្ទៃ ផែនដី ដែរ។
២៨ដ្បិត អ្នក ណា ដែល បង្ហូរ ឈាម មនុស្ស ហើយ អ្ន
ក ណា ដែល បរិភោគ ឈាម នៃ សាច់ ឈាម
ណា មួយ អ្នក នោះ នឹង ត្រូវ បំផ្លាញ ចោល ពី ផែន
ដី ទាំង អស់។
២៩ហើយ នឹង គ្មាន មនុស្ស ណា ម្នាក់ ដែល ស៊ី
ឈាម ឬ ដែល បង្ហូរ ឈាម មនុស្ស នៅ លើ ផែនដី
ឡើយ ហើយ ក៏ នឹង គ្មាន ពូជ ពង្ស ឬ ពូជ ពង្ស
ណា មួយ ដែល រស់ នៅ ក្រោម មេឃ ដែរ ដ្បិត
គេ នឹង ទៅ ក្នុង ផ្នូរ ហើយ គេ នឹង ចុះ ទៅ ក្នុង
កន្លែង ជំនុំ ជំរះ ហើយ គេ នឹង ត្រូវ យក ទៅ ក្នុង
ទី ងងឹត នៃ ទី ជម្រៅ ដោយ សេចក្ដី ស្លាប់ យ៉ាង
ឃោរឃៅ។
៣០នឹង គ្មាន ឈាម ណា ដែល ឃើញ នៅ លើ អ្ន
ក រាល់ គ្នា ឡើយ ក្នុង ចំណោម ឈាម ទាំង អស់
នោះ នឹង មាន ជា រឿង រហូត ដល់ អស់ មួយ ថ្ងៃ ដែ
ល អ្នក រាល់ គ្នា បាន សម្លាប់ សត្វ ព្រៃ ឬ សត្វ
គោ ឬ សត្វ វុយ អ្វី ក៏ ដោយ នៅ លើ ផែនដី ហើ
យ ចូរ អ្នក រាល់ គ្នា ធ្វើ ការ ល្អ ដល់ ព្រលឹង រប
ស់ អ្នក ដោយ គ្រប ដណ្ដប់ លើ អ្វី ដែល បាន ហូ
រ ចេញ មក លើ ផ្ទៃ ផែនដី។
៣១ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា មិន ត្រូវ ធ្វើ ដូច ជា អ្ន
ក ដែល បរិភោគ ឈាម ឡើយ ប៉ុន្តែ ចូរ ប្រយ័ត្ន ខ្លួ
ន កុំ ឲ្យ មាន អ្នក ណា បរិភោគ ឈាម នៅ ចំ
ពោះ មុខ អ្នក ឡើយ ចូរ គ្រប ឈាម ទុក ព្រោះ ខ្ញុំ
ត្រូវ បាន បញ្ជា ឲ្យ ធ្វើ បន្ទាល់ ដល់ អ្នក រាល់ គ្នា
និង កូន ចៅ របស់ អ្នក រួម ជាមួយ នឹង សាច់ ឈា
ម ទាំង អស់។
៣២ហើយ កុំ អនុញ្ញាត ឲ្យ ព្រលឹង ត្រូវ បរិភោគ ជាមួ
យ នឹង សាច់ ឡើយ ដើម្បី កុំ ឲ្យ ឈាម របស់ អ្នក
ដែល ជា ជីវិត របស់ អ្នក ត្រូវ បាន ទាមទារ ពី សា
ច់ ឈាម ណា មួយ ដែល បង្ហូរ វា មក លើ ផែនដី
។
៣៣ដ្បិត ផែនដី នឹង មិន ស្អាត ពី ឈាម ដែល បា
ន ហូរ មក លើ វា ទេ ដ្បិត ដោយសារ ឈាម រប
ស់ អ្នក ដែល បង្ហូរ វា ផែនដី នឹង បាន បរិសុទ្ធ ពេ
ញ មួយ ជំនាន់ ទាំង អស់។
៣៤ហើយ ឥឡូវ នេះ កូន ចៅ អើយ ចូរ ស្ដាប់ ចុះ ចូរ
ប្រព្រឹត្ត ការ វិនិច្ឆ័យ និង សេចក្ដី សុចរិត ដើម្បី ឲ្យ អ្ន
ក រាល់ គ្នា បាន ដាំ សេចក្ដី សុចរិត នៅ លើ ផ្ទៃ
ផែនដី ទាំង មូល ហើយ សិរី ល្អ របស់ អ្នក រាល់
គ្នា បាន លើក ឡើង នៅ ចំពោះ ព្រះ របស់ ខ្ញុំ ដែ
ល បាន សង្គ្រោះ ខ្ញុំ ឲ្យ រួច ពី ទឹក ជំនន់។
៣៥ហើយ មើល ចុះ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ទៅ សង់ ទី
ក្រុង សម្រាប់ ខ្លួន ហើយ ដាំ រុក្ខជាតិ ទាំង អស់ ដែ
ល នៅ លើ ផែនដី និង លើស ពី នេះ ទៅ ទៀត ដើ
ម ឈើ ដែល មាន ផ្លែ គ្រប់ ប្រភេទ។
៣៦ ក្នុង រយៈពេល បី ឆ្នាំ ផ្លែឈើ ទាំងអស់ ដែល គេ
បរិភោគ នឹង មិន ត្រូវ បាន ប្រមូល ឡើយ ហើយ
នៅ ឆ្នាំ ទី បួន ផ្លែឈើ នោះ នឹង ត្រូវ ចាត់ ទុក
ថា បរិសុទ្ធ [ហើយ ពួកគេ នឹង ថ្វាយ ផល ដំបូង] ដែ
ល ជា ទី គាប់ ព្រះហឫទ័យ នៅ ចំពោះ ព្រះ ដ៏ ខ្ព
ស់ បំផុត ដែល បាន បង្កើត ផ្ទៃ មេឃ ផែនដី និង រប
ស់ សព្វសារពើ។ ចូរ ឲ្យ ពួកគេ ថ្វាយ ផល ដំបូង
នៃ ស្រា ទំពាំងបាយជូរ និង ប្រេង ជា ច្រើន ជា ផ
ល ដំបូង នៅ លើ អាសនៈ របស់ ព្រះ យេហូវ៉ា ដែ
ល ទទួល វា ហើយ អ្វី ដែល នៅ សល់ ចូរ ឲ្យ ពួ
ក អ្នក បម្រើ នៃ ដំណាក់ ព្រះ យេហូវ៉ា បរិភោគ
នៅ ចំពោះ អាសនៈ ដែល ទទួល វា ចុះ។
៣៧ហើយ នៅ ឆ្នាំ ទី ប្រាំ ចូរ ធ្វើ ការ លែង នោះ ដើ
ម្បី ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា លែង វា ដោយ សុចរិត និង
ទៀងត្រង់ នោះ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង បាន សុចរិត ហើយ
អ្វីៗ ដែល អ្នក រាល់ គ្នា ដាំ នឹង ចម្រើន ឡើង។
៣៨ដ្បិត ហេណុក ជា ឪពុក របស់ ឪពុក អ្នក បាន ប
ញ្ជា មធូសាឡា ជា កូន របស់ គាត់ ហើយ មធូសាឡា
ជា កូន របស់ គាត់ គឺ ឡាមេក ហើយ ឡាមេក បាន ប
ញ្ជា ខ្ញុំ គ្រប់ ទាំង អ្វីៗ ដែល ពួក អយ្យកោ របស់
គាត់ បាន បង្គាប់ គាត់។

៣៩ ហើយ យើង ក៏ នឹង បង្គាប់ អ្នក រាល់ គ្នា ដែរ កូ
នៗ អើយ ដូច ជា ហេណុក បាន បង្គាប់ កូន ប្រុស រ
បស់ គាត់ នៅ ឆ្នាំ សោមនស្ស លើក ទី មួយ កាល
គាត់ នៅ រស់ នៅ ឡើយ គឺ ជា កូន ទី ប្រាំពីរ ក្នុ
ង ជំនាន់ របស់ គាត់ គាត់ បាន បង្គាប់ ហើយ ធ្វើ បន្ទា
ល់ ដល់ កូន ប្រុស របស់ គាត់ និង ដល់ កូនៗ រប
ស់ កូន ប្រុស របស់ គាត់ រហូត ដល់ ថ្ងៃ ដែល គា
ត់ ស្លាប់។

ជំពូកទី ៨

១នៅ ក្នុង ឆ្នាំ សោមនស្ស ទី ម្ភៃ ប្រាំបួន ក្នុង សប្តា
ហ៍ ទី មួយ [ម៉ោង ១៣៧៣ ព្រឹក] នៅ ដើម ឆ្នាំ នោះ អើប៉ា
ក់សាដ បាន យក ប្រពន្ធ ម្នាក់ ហើយ ឈ្មោះ នាង គឺ
រ៉ាស៊ូអេយ៉ា ជា កូន ស្រី របស់ ស៊ូសាន ដែល ជា កូន
ស្រី របស់ អេឡាំ ហើយ នាង បាន បង្កើត កូន ប្រុ
ស មួយ ឲ្យ គាត់ នៅ ក្នុង ឆ្នាំ ទី បី ក្នុង សប្តា
ហ៍ នេះ [ម៉ោង ១៣៧៥ ព្រឹក] ហើយ គាត់ ដាក់ ឈ្មោះ ថា
កៃណាម។
២ហើយ កូន ប្រុស នោះ បាន ធំ ឡើង ហើយ ឪពុ
ក របស់ គាត់ បាន បង្រៀន គាត់ ឲ្យ សរសេរ ហើ
យ គាត់ បាន ទៅ រក កន្លែង មួយ សម្រាប់ ខ្លួន ឯ
ង ដើម្បី គាត់ អាច ដណ្តើម យក ទីក្រុង មួយ។
៣ហើយ លោក បាន រក ឃើញ សំណេរ មួយ ដែ
ល មនុស្ស ជំនាន់ មុនៗ បាន ឆ្លាក់ នៅ លើ ថ្ម ហើ
យ លោក បាន អាន អ្វី ដែល នៅ លើ នោះ ហើ
យ លោក បាន ចម្លង វា ហើយ ប្រព្រឹត្ត បាប ដោយ
សារ វា ពីព្រោះ វា មាន សេចក្តី បង្រៀន របស់ ពួក
អ្នក សង្កេតការណ៍ ដែល ពួកគេ ធ្លាប់ សង្កេត មើល ប្រ
ផ្នូល នៃ ព្រះអាទិត្យ ព្រះច័ន្ទ និង ផ្កាយ នៅ ក្នុង ទី ស
ម្គាល់ ទាំង អស់ នៃ ស្ថានសួគ៌។
៤ហើយ លោក បាន សរសេរ វា ចុះ ហើយ មិន បា
ន និយាយ អ្វី អំពី វា ឡើយ ព្រោះ លោក ខ្លាច និយា
យ ជាមួយ ណូអេ អំពី វា ក្រែង លោ លោក ខឹង នឹ
ង លោក ដោយសារ វា។
៥ ហើយ នៅ ក្នុង ឆ្នាំ សោយរាជ្យ ទី សាមសិប [ម៉ោង
១៤:២៩ ព្រឹក] ក្នុង សប្តាហ៍ ទី ពីរ ក្នុង ឆ្នាំ ដំបូង នៃ
ឆ្នាំ នោះ គាត់ បាន យក ភរិយា ម្នាក់ ហើយ នាង
ឈ្មោះ មែលកា ជា កូន របស់ ម៉ាដាយ ដែល ជា កូន រ
បស់ យ៉ាផេត ហើយ នៅ ក្នុង ឆ្នាំ ទី បួន [ម៉ោង
១៤:៣២ ព្រឹក] គាត់ បាន បង្កើត កូន ប្រុស មួយ ហើ
យ ដាក់ ឈ្មោះ ថា សេឡា ព្រោះ គាត់ និយាយ ថា «
ខ្ញុំ ត្រូវ បាន ចាត់ ឲ្យ មក មែន»។
៦ [ហើយ នៅ ឆ្នាំ ទី បួន ដែល គាត់ បាន កើត ម
ក] សេឡា បាន ធំ ឡើង ហើយ បាន យក ប្រពន្ធ ម្នាក់
ហើយ នាង ឈ្មោះ មួក ជា កូន របស់ កេសេដ ដែល
ជា ប្អូន ប្រុស របស់ ឪពុក គាត់ នៅ ឆ្នាំ សោមនស្ស
ទី សាមសិប មួយ ក្នុង សប្តាហ៍ ទី ប្រាំ ក្នុង ឆ្នាំ ទី មួ
យ [១៤៩៩ ព្រឹក]។
៧ហើយ នាង បាន បង្កើត កូន ប្រុស មួយ ឲ្យ គា
ត់ នៅ ឆ្នាំ ទី ប្រាំ [១៥០៣ ព្រឹក] ហើយ គាត់ ដាក់
ឈ្មោះ ថា ហេប៊ើរ ហើយ គាត់ បាន យក ប្រពន្ធ ម្នាក់
ហើយ ឈ្មោះ នាង គឺ អាស៊ូរ៉ាដ ជា កូន ស្រី របស់
ណេប្រូដ នៅ ឆ្នាំ សោយ ទិវង្គត សាមសិប ពីរ នៅ សប្តា
ហ៍ ទី ប្រាំពីរ ក្នុង ឆ្នាំ ទី បី [១៥៦៤ ព្រឹក]
៨ហើយ នៅ ក្នុង ឆ្នាំ ទី ប្រាំមួយ [១៥៦៧ ព្រឹក] នាង បា
ន បង្កើត កូន ប្រុស ឲ្យ គាត់ ហើយ គាត់ ដាក់
ឈ្មោះ ថា ផាលេក ព្រោះ នៅ ថ្ងៃ ដែល គាត់ កើត មក
កូន ចៅ របស់ ណូអេ បាន ចាប់ ផ្តើម ចែក ផែនដី
ក្នុង ចំណោម ពួក គេ ដោយ ហេតុ នេះ ហើយ បាន
ជា គាត់ ដាក់ ឈ្មោះ ថា ផាលេក។
៩ហើយ ពួកគេ បាន បែងចែក វា ដោយ សម្ងាត់ ក្នុ
ង ចំណោម ពួកគេ ហើយ បាន ប្រាប់ វា ដល់ ណូអេ។
១០ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា នៅ ដើម
ឆ្នាំ សោមនស្ស សាមសិប បី [១៥៦៩ AM] នោះ ពួក
គេ បាន បែងចែក ផែនដី ជា បី ផ្នែក សម្រាប់ សិម
ហាំ និង យ៉ាផេត តាម មរតក របស់ ម្នាក់ៗ នៅ ក្នុង
ឆ្នាំ ដំបូង ក្នុង សប្តាហ៍ ដំបូង កាល ដែល យើង ម្នា
ក់ ដែល ត្រូវ បាន ចាត់ ឲ្យ មក នៅ ជាមួយ នឹង ពួ
ក គេ។
១១ហើយ លោក បាន ហៅ កូន ប្រុស របស់ លោក
ហើយ ពួក គេ ក៏ ចូល មក ជិត លោក គឺ ពួក គេ
និង កូនៗ របស់ ពួក គេ ហើយ លោក បាន ចែក ផែ
នដី ជា ចំណែកៗ ដែល កូន ប្រុស ទាំង បី របស់
លោក ត្រូវ ទទួល យក ហើយ ពួក គេ បាន លូក
ដៃ ទៅ យក អក្សរ ចេញ ពី ទ្រូង របស់ លោក ណូ
អេ ជា ឪពុក របស់ ពួក គេ។
១២ហើយ តាម រយៈ ការ សរសេរ ជា ឆ្នោត របស់
សិម នោះ មាន ចំណែក កណ្តាល ផែនដី ចេញ មក ដែ
ល គាត់ ត្រូវ ទទួល ជា មរតក សម្រាប់ ខ្លួន គាត់ និ
ង សម្រាប់ កូន ចៅ របស់ គាត់ អស់ កល្ប ជានិច្ច
ពី កណ្តាល ជួរ ភ្នំ រ៉ាហ្វា ពី មាត់ ទឹក ពី ទន្លេ ទី
ណា ហើយ ចំណែក របស់ គាត់ ទៅ ទិស ខាង លិ
ច តាម កណ្តាល ទន្លេ នេះ ហើយ វា លាតសន្ធឹង រហូ
ត ដល់ ទឹក នៃ ទី ជ្រៅ បំផុត ដែល ទន្លេ នេះ ចេ
ញ ពី នោះ ហើយ ចាក់ ទឹក របស់ វា ចូល ទៅ ក្នុ
ង សមុទ្រ មេត ហើយ ទន្លេ នេះ ហូរ ចូល ទៅ ក្នុ
ង សមុទ្រ ធំ។ អ្វីៗ ទាំង អស់ ដែល នៅ ខាង ជើ
ង ជា របស់ យ៉ាផេត ហើយ អ្វីៗ ទាំង អស់ ដែល
នៅ ខាង ត្បូង ជា របស់ សិម។
១៣ ហើយវាលាតសន្ធឹងរហូតដល់វាទៅដល់ Karaso៖ នេះគឺនៅក្នុ
ងទ្រូងនៃអណ្តាតដែលមើលទៅទិសខាងត្បូង។
១៤ហើយ ចំណែក របស់ វា លាតសន្ធឹង តាម សមុទ្រ
ធំ ហើយ វា លាតសន្ធឹង ជា បន្ទាត់ ត្រង់ រហូត ដល់
ខាងលិច នៃ អណ្តាត សមុទ្រ ដែល បែរ ទៅ ទិស
ខាងត្បូង ដ្បិត សមុទ្រ នេះ ត្រូវ បាន គេ ដាក់
ឈ្មោះ ថា អណ្តាត សមុទ្រ អេស៊ីប។
១៥ហើយ វា បត់ ពី ទីនេះ ទៅ ទិស ខាង ត្បូង
ឆ្ពោះ ទៅ មាត់ សមុទ្រ ធំ នៅ លើ ច្រាំង ទឹក រប
ស់ វា ហើយ វា លាត សន្ធឹង ទៅ ទិស ខាង លិច
ដល់ អាហ្វ្រា ហើយ វា លាត សន្ធឹង រហូត ដល់ ទឹក

ទន្លេ គីហុន ហើយ ទៅ ទិស ខាង ត្បូង ទឹក គីហុន ដល់ ច្រាំង ទន្លេ នេះ។

១៦ហើយ វា លាតសន្ធឹង ទៅ ទិស ខាងកើត រហូត ដល់ វា ទៅ ដល់ សួនច្បារ អេដែន នៅ ទិស ខាងត្បូង ហើយ ពី ទិស ខាងកើត នៃ ដែនដី អេដែន ទាំងមូល និង ទិស ខាងកើត ទាំងមូល វា បែរ ទៅ ទិស ខាងកើត ហើយ បន្ត រហូត ដល់ វា ទៅ ដល់ ទិស ខាងកើត នៃ ភ្នំ ឈ្មោះ រ៉ាហ្វា ហើយ វា ចុះ ទៅ ច្រាំង ទន្លេ ទីណា។

១៧ ចំណែក នេះ បាន ចេញ មក ដោយ ចាប់ ឆ្នោត ឲ្យ សិម និង កូន ប្រុស របស់ គាត់ ដើម្បី ឲ្យ ពួក គេ បាន កាន់ កាប់ ជា រៀង រហូត រហូត ដល់ ជំនាន់ របស់ គាត់ ជា រៀង រហូត។

១៨ហើយ ណូអេ បាន អរ សប្បាយ ដែល ចំណែក នេះ បាន ចេញ មក សម្រាប់ សិម និង សម្រាប់ កូន ប្រុស របស់ គាត់ ហើយ គាត់ បាន ចងចាំ គ្រប់ ទាំង អស់ ដែល គាត់ បាន និយាយ ដោយ មាត់ របស់ គាត់ ក្នុង ទំនាយ ព្រោះ គាត់ បាន និយាយ ថា ៖ សូម ឲ្យ ព្រះអម្ចាស់ ជា ព្រះ នៃ សិម បាន ប្រកប ដោយ ព្រះពរ ហើយ សូម ឲ្យ ព្រះអម្ចាស់ គង់នៅ ក្នុង លំនៅ របស់ សិម ។

១៩ហើយ លោក ដឹង ថា សួនច្បារ អេដែន ជា ទីបរិសុទ្ធ បំផុត ហើយ ជា លំនៅ របស់ ព្រះ អម្ចាស់ ហើយ ភ្នំ ស៊ីណៃ ជា ចំណុច កណ្ដាល នៃ ទីរហោស្ថាន និង ភ្នំ ស៊ីយ៉ូន ជា ចំណុច កណ្ដាល នៃ ផ្ចិត នៃ ផែនដី៖ ទី ទាំង បី នេះ ត្រូវ បាន បង្កើត ឡើង ជា ទីបរិសុទ្ធ ដែល បែរ មុខ ទៅ រក គ្នា។

២០ លោក បាន សរសើរ ដល់ ព្រះ នៃ ព្រះ ទាំង អស់ ដែល បាន ដាក់ ព្រះបន្ទូល នៃ ព្រះ អម្ចាស់ ចូល ទៅ ក្នុង មាត់ លោក និង ព្រះ អម្ចាស់ ជា រៀង រហូត ត ទៅ។

២១ហើយ លោក ដឹង ថា ចំណែក ដ៏ មាន ពរ និង ពរជ័យ បាន មក ដល់ សិម និង កូន ប្រុស របស់ លោក អស់ មួយ ជំនាន់ ជា រៀង រហូត — គឺ ដែនដី អេដែន ទាំង មូល និង ដែនដី សមុទ្រ ក្រហម ទាំង មូល និង ដែនដី ទាំង មូល នៃ ទិស ខាង កើត និង ឥណ្ឌា និង នៅ លើ សមុទ្រ ក្រហម និង ភ្នំ ទាំង អស់ របស់ វា និង ដែនដី បាសាន ទាំង មូល និង ដែនដី លីបង់ ទាំង មូល និង កោះ កាហ្វធើរ និង ភ្នំ ទាំង អស់ នៃ សានៀរ និង អាម៉ាណា និង ភ្នំ អាសស៊ើរ នៅ ខាង ជើង និង ដែនដី អេឡាំ ទាំង មូល អាសស៊ើរ និង បាបិលូន ស៊ូសាន និង ម៉ាអេដាយ និង ភ្នំ ទាំង អស់ នៃ អារ៉ារ៉ាត និង តំបន់ ទាំង អស់ ដែល នៅ ខាង ក្រៅ សមុទ្រ ដែល នៅ ខាង ក្រៅ ភ្នំ អាសស៊ើរ ទៅ ខាង ជើង ជា ដែនដី ដ៏ មាន ពរ និង ទូលាយ ហើយ អ្វីៗ ទាំង អស់ នៅ ក្នុង នោះ គឺ ល្អ ណាស់។

២២ហើយ ចំពោះ ហាំ វិញ បាន ចេញ មក នូវ ផ្នែក ទី ពីរ ហួស ទន្លេ គីហុន ទៅ ខាង ត្បូង នៅ ខាង ស្ដាំ សួនច្បារ ហើយ វា លាតសន្ធឹង ទៅ ខាង ត្បូង ហើយ វា លាតសន្ធឹង ទៅ ដល់ ភ្នំ ភ្លើង ទាំងអស់ ហើយ វា លាតសន្ធឹង ទៅ ខាង លិច ទៅ ដល់ សមុទ្រ អាតែល ហើយ វា លាតសន្ធឹង ទៅ ខាង លិច រហូត ដល់ សមុទ្រ ម៉ាក — ជា សមុទ្រ ដែល អ្វីៗ ទាំងអស់ ដែល មិន ត្រូវ បាន បំផ្លាញ ចុះ ទៅ។

២៣ហើយ វា ចេញ ទៅ ទិស ខាងជើង ដល់ ព្រំប្រទល់ កាដៀរ ហើយ វា ចេញ ទៅ ដល់ ឆ្នេរ សមុទ្រ ដល់ ទឹក សមុទ្រ ធំ រហូត ដល់ ជិត ទន្លេ គីហុន ហើយ តាម បណ្ដោយ ទន្លេ គីហុន រហូត ដល់ ទៅ ខាង ស្ដាំ សួនច្បារ អេដែន។

២៤ហើយ នេះ ជា ដែនដី ដែល បាន ចេញ មក ឲ្យ ហាំ ជា ចំណែក ដែល គាត់ ត្រូវ កាន់កាប់ ជា រៀង រហូត សម្រាប់ ខ្លួន គាត់ និង កូន ចៅ របស់ គាត់ រហូត ដល់ ជំនាន់ របស់ ពួកគេ ជា រៀង រហូត។

២៥ហើយ ចំពោះ យ៉ាផេត នោះ បាន ចេញ មក ផ្នែក ទី បី ខាង នាយ ទន្លេ ទីណា នៅ ខាង ជើង នៃ លំហូរ ទឹក របស់ វា ហើយ វា លាតសន្ធឹង ទៅ ទិស ឦសាន រហូត ដល់ តំបន់ កុក ទាំង មូល និង ដល់ ប្រទេស ទាំង មូល នៅ ទិស ខាងកើត របស់ វា។

២៦ហើយ វា លាតសន្ធឹង ទៅ ទិស ខាងជើង ហើយ វា លាតសន្ធឹង ទៅ ដល់ ភ្នំ កែលត ទៅ ទិស ខាងជើង និង ទៅ ដល់ សមុទ្រ ម៉ាក ហើយ វា លាតសន្ធឹង ទៅ ទិស ខាងកើត កាដៀរ រហូត ដល់ តំបន់ ទឹក សមុទ្រ។

២៧ហើយ វា លាតសន្ធឹង រហូត ដល់ វា ទៅ ដល់ ភាគ ខាងលិច នៃ ហ្វារ៉ា ហើយ វា ត្រឡប់ ទៅ អាហ្វេរ៉ាក វិញ ហើយ វា លាតសន្ធឹង ទៅ ទិស ខាងកើត ដល់ ផ្ទៃ ទឹក នៃ សមុទ្រ មេអាត។

២៨ហើយ វា លាតសន្ធឹង ទៅ ដល់ តំបន់ ទន្លេ ទីណា ក្នុង ទិស ឦសាន រហូត ដល់ វា ខិត ជិត ព្រំដែន ទឹក របស់ វា ឆ្ពោះ ទៅ កាន់ ភ្នំ រ៉ាហ្វា ហើយ វា បត់ ទៅ ទិស ខាងជើង។

២៩នេះ ជា ដែនដី ដែល បាន ចេញ មក ឲ្យ យ៉ាផេត និង កូន ប្រុស របស់ គាត់ ជា ចំណែក នៃ មរតក របស់ គាត់ ដែល គាត់ ត្រូវ ទទួល សម្រាប់ ខ្លួន គាត់ និង កូន ប្រុស របស់ គាត់ សម្រាប់ ជំនាន់ របស់ ពួកគេ ជា រៀង រហូត គឺ កោះ ធំៗ ប្រាំ និង ដែនដី ដ៏ ធំ មួយ នៅ ភាគ ខាងជើង។

៣០ប៉ុន្តែ វា ត្រជាក់ ហើយ ដែនដី របស់ ហាំ ក៏ ក្ដៅ ហើយ ដែនដី របស់ សិម ក៏ មិន ក្ដៅ ឬ ត្រជាក់ ដែរ ប៉ុន្តែ វា មាន ភាព ត្រជាក់ និង កម្ដៅ លាយឡំ គ្នា។

ជំពូកទី 9

១ហើយ ហាំ បាន ចែក ឲ្យ កូន ប្រុស របស់ គាត់ ហើយ ចំណែក ដំបូង បាន ចេញ ទៅ ឲ្យ គូស នៅ ទិស ខាងកើត ហើយ នៅ ទិស ខាងលិច របស់ គាត់ សម្រាប់ មីសរ៉ែម ហើយ នៅ ទិស ខាងលិច របស់ គាត់ សម្រាប់ ពូត ហើយ នៅ ទិស ខាងលិច របស់ គាត់ [និង ទិស ខាងលិច នៃ វា] នៅ លើ សមុទ្រ សម្រាប់ កាណាន។

២ហើយ សិម ក៏ បាន ចែក ឲ្យ កូន ប្រុស របស់ គាត់ ដែរ ហើយ ចំណែក ដំបូង បាន ចេញ ទៅ ឲ្យ ហាំ និង កូន ប្រុស របស់ គាត់ នៅ ខាង កើត ទន្លេ ទីគ្រីស រហូត ដល់ វា ចូល ទៅ ខាង កើត គឺ ដែនដី

ឥណ្ឌា ទាំង មូល និង នៅ លើ សមុទ្រ ក្រហម នៅ
តាម ឆ្នេរ សមុទ្រ និង ទឹក នៃ ដេដាន និង ភ្នំ មេប្រ៊ី និ
ង អេឡា ទាំង អស់ និង ដែនដី ស៊ូសាន ទាំង អស់ និ
ង អ្វីៗ ទាំង អស់ ដែល នៅ ខាង ផាណាក់ ទៅ ស
មុទ្រ ក្រហម និង ទន្លេ ទីណា។
៣ហើយ សម្រាប់ ពួក អាសស៊ើរ ផ្នែក ទី ពីរ បាន ចេ
ញ មក គឺ ដែនដី អាសស៊ើរ ទាំង មូល នីនីវេ និង ស៊ី
ណារ ហើយ រហូត ដល់ ព្រំដែន ឥណ្ឌា ហើយ វា ឡើ
ង ទៅ តាម ដង ទន្លេ។
៤ហើយ ចំពោះ អើប៉ាក់សាឌ វិញ នោះ បាន ចេញ ម
ក ជា ចំណែក ទី បី គឺ ដែនដី ទាំង អស់ នៃ តំប
ន់ ខាល់ដេ នៅ ខាង កើត ទន្លេ អឺប្រាត ដែល នៅ
ជាប់ នឹង សមុទ្រ ក្រហម និង ផ្ទៃ ទឹក ទាំង អស់
នៃ ទីរហោស្ថាន ដែល នៅ ជិត មាត់ សមុទ្រ ដែល
បែរ ទៅ រក ស្រុក អេស៊ីប ដែនដី ទាំង អស់ នៃ ស្រុ
ក លីបង់ និង ស្រុក សានៀរ និង ស្រុក អាម៉ាណា រហូ
ត ដល់ ព្រំដែន ទន្លេ អឺប្រាត។
៥ហើយ សម្រាប់ អារ៉ាម នោះ មាន ចំណែក ទី បួន គឺ
ដែនដី មេសូប៉ូតាមៀ ទាំង មូល ដែល នៅ ចន្លោះ ទ
ន្លេ ទីគ្រីស និង ទន្លេ អឺប្រាត នៅ ខាង ជើង នៃ ពួក
ខាល់ដេ រហូត ដល់ ព្រំប្រទល់ ភ្នំ អាសស៊ើរ និង ដែនដី
អារ៉ារ៉ា។
៦ហើយ មាន ផ្នែក ទី ប្រាំ ចេញ មក ឲ្យ លូដ គឺ
ភ្នំ អាសស៊ើរ និង អ្វីៗ ទាំងអស់ ដែល នៅ ជាប់ នឹង
វា រហូត ដល់ សមុទ្រ ធំ ហើយ រហូត ដល់ ខាងកើត
អាសស៊ើរ ជា ប្អូន របស់ គាត់។
៧ហើយ យ៉ាផេត ក៏ បាន ចែក ដែនដី មរតក របស់
គាត់ ក្នុង ចំណោម កូន ប្រុស របស់ គាត់ ដែរ។
៨ហើយ ផ្នែក ដំបូង បាន ចេញ ទៅ កូមើរ នៅ ទិ
ស ខាងកើត ពី ខាង ជើង ទៅ ដល់ ទន្លេ ទីណា ហើ
យ នៅ ខាង ជើង បាន ចេញ ទៅ ម៉ាកូក គ្រប់ ផ្នែ
ក ខាងក្នុង នៃ ទិស ខាងជើង រហូត ដល់ សមុទ្រ មេ
អាត។
៩ហើយ ដោយសារ ម៉ាដៃ បាន ចេញ មក ជា ចំណែ
ក របស់ គាត់ ដែល គាត់ ត្រូវ ទទួល យក ពី ខាងលិ
ច នៃ បងប្អូន ទាំង ពីរ របស់ គាត់ ទៅ ដល់ កោះ
នានា និង ទៅ ដល់ ឆ្នេរសមុទ្រ នៃ កោះ នានា។
១០ ហើយ សម្រាប់ កោះ ជ្វា វិញ ផ្នែក ទី បួន បាន
មក ដល់ កោះ នីមួយៗ និង កោះ នានា ដែល នៅ
ជិត ព្រំដែន លូដ។
១១ហើយ ចំពោះ ទូបាល នោះ មាន ផ្នែក ទី ប្រាំ បា
ន ចេញ មក នៅ ចំ កណ្ដាល អណ្ដាត ដែល ខិត
ទៅ ជិត ព្រំប្រទល់ នៃ ផ្នែក លូដ ទៅ កាន់ អណ្ដា
ត ទី ពីរ ទៅ កាន់ តំបន់ ហួស អណ្ដាត ទី ពីរ
ទៅ ដល់ អណ្ដាត ទី បី។
១២ហើយ សម្រាប់ មេសេក វិញ ផ្នែក ទី ប្រាំមួយ បា
ន ចេញ មក គឺ តំបន់ ទាំង មូល ហួស ពី អណ្ដា
ត ទី បី រហូត ដល់ វា ទៅ ដល់ ខាង កើត កាឌៀរ
។
១៣ ហើយ សម្រាប់ ទីរ៉ាស នោះ មាន ចំណែក ទីប្រាំពីរ
គឺ កោះ ធំៗ បួន នៅ កណ្ដាល សមុទ្រ ដែល លាតស
ន្ធឹង ដល់ ចំណែក របស់ ហាំ [ហើយ កោះ កាម៉ាទូរី បា
ន ចេញ ដោយ ចាប់ ឆ្នោត សម្រាប់ កូន ចៅ រប
ស់ អាប៉ាក់សាដ ជា មរតក របស់ គាត់]។
១៤ហើយ ដូច្នេះ ពួក កូន ប្រុស របស់ ណូអេ បាន ចែ
ក ដី ឲ្យ កូន ប្រុស របស់ ពួកគេ នៅ ចំពោះ មុ
ខ ណូអេ ជា ឪពុក របស់ ពួកគេ ហើយ គាត់ បាន ច
ង ពួកគេ ទាំង អស់ គ្នា ដោយ សម្បថ ដោយ ដាក់
បណ្ដាសា ដល់ អ្នក ណា ដែល ព្យាយាម ដណ្ដើម យ
ក ចំណែក ដែល មិន បាន ធ្លាក់ ទៅ គាត់ តាម
ឆ្នោត របស់ គាត់។
១៥ហើយ ពួកគេ ទាំងអស់គ្នា និយាយ ថា សូម ឲ្យ វា
ដូច្នោះ ចុះ សម្រាប់ ខ្លួន គេ និង កូនចៅ របស់ គេ
ជា រៀង រហូត អស់ ទាំង តំណ របស់ គេ រហូត ដ
ល់ ថ្ងៃ ជំនុំជំរះ ដែល ព្រះអម្ចាស់ ដ៏ ជា ព្រះ នឹង ជំនុំ
ជំរះ គេ ដោយ ដាវ និង ដោយ ភ្លើង ដោយ ព្រោះ អំ
ពើ ទុច្ចរិត ដ៏ ស្មោកគ្រោក ទាំង អស់ នៃ កំហុស រប
ស់ គេ ដែល គេ បាន បំពេញ ផែនដី ដោយ អំពើ រំ
លង ភាព ស្មោកគ្រោក អំពើ សហាយស្មន់ និង អំពើ បាប។

ជំពូកទី ១០

១ហើយ នៅ ក្នុង សប្ដាហ៍ ទី បី នៃ ឆ្នាំ សោមន
ស្ស នេះ ពួក អារក្ស មិន ស្អាត បាន ចាប់ ផ្ដើម
នាំ កូន ចៅ របស់ ណូអេ ឲ្យ វង្វេង ហើយ ធ្វើ ឲ្យ
ពួក គេ វង្វេង ហើយ បំផ្លាញ ចោល។
២ហើយ ពួក កូន ប្រុស របស់ ណូអេ បាន មក ឯ
ណូអេ ជា ឪពុក របស់ គេ ហើយ ពួក គេ បាន ប្រា
ប់ គាត់ អំពី ពួក អារក្ស ដែល នាំ ឲ្យ វង្វេង ធ្វើឲ្យ
ងងឹត ភ្នែក និង សម្លាប់ កូន ប្រុស របស់ គាត់។
៣ហើយ លោក បាន អធិស្ឋាន នៅ ចំពោះ ព្រះ អម្ចា
ស់ ជា ព្រះ របស់ លោក ថា ៖ « ជា ព្រះ នៃ វិញ្ញា
ណ នៃ សាច់ ឈាម ទាំង អស់ ដែល បាន បង្ហាញ
សេចក្ដី មេត្តាករុណា ដល់ ខ្ញុំ ហើយ បាន សង្គ្រោះ ខ្ញុំ និ
ង កូន ប្រុស របស់ ខ្ញុំ ឲ្យ រួច ពី ទឹក ជំនន់ ហើ
យ មិន បាន ធ្វើ ឲ្យ ខ្ញុំ វិនាស ដូច ជា ទ្រង់ បា
ន ធ្វើ ចំពោះ កូន ចៅ នៃ សេចក្ដី វិនាស នោះ ទេ
ដ្បិត ព្រះគុណ របស់ ទ្រង់ មាន ច្រើន ចំពោះ ខ្ញុំ ហើ
យ សេចក្ដី មេត្តាករុណា របស់ ទ្រង់ មាន ច្រើន ចំ
ពោះ ព្រលឹង ខ្ញុំ សូម ឲ្យ ព្រះគុណ របស់ ទ្រង់ បាន
លើក ឡើង មក លើ កូន ប្រុស របស់ ខ្ញុំ ហើយ កុំ
ឲ្យ វិញ្ញាណ អាក្រក់ គ្រប់គ្រង លើ ពួកគេ ឡើយ ក្រែង
លោ វា បំផ្លាញ ពួកគេ ចេញ ពី ផែនដី ទៅ »។
៤ប៉ុន្តែ សូម ទ្រង់ ប្រទាន ពរ ដល់ ទូលបង្គំ និង កូន
ប្រុស របស់ ទូលបង្គំ ដើម្បី ឲ្យ យើង ខ្ញុំ អាច បាន ច
ម្រើន ឡើង ហើយ ចម្រើន ឡើង ហើយ បំពេញ ផែនដី
ឲ្យ ពេញ បរិបូរណ៍។
៥ហើយ ទ្រង់ ជ្រាប ពី របៀប ដែល អ្នក យាម រប
ស់ ទ្រង់ ជា បុព្វបុរស នៃ វិញ្ញាណ ទាំង នេះ បាន ប្រ
ព្រឹត្ត នៅ សម័យ ខ្ញុំ ហើយ ចំពោះ វិញ្ញាណ ទាំង
នេះ ដែល កំពុង មាន ជីវិត សូម ទ្រង់ ចាប់ ពួក
គេ ដាក់ គុក ហើយ ឃុំ ពួក គេ ឲ្យ ជាប់ ក្នុង កន្លែ

ង នៃ ការ ថ្កោលទោស ហើយ កុំ ឲ្យ ពួក គេ នាំ ម ក នូវ ការ បំផ្លិចបំផ្លាញ ដល់ កូន ប្រុស របស់ អ្ន ក បម្រើ របស់ ទ្រង់ ជា ព្រះ នៃ ខ្ញុំ ឡើយ ដ្បិត ពួ ក គេ មាន ចិត្ត អាក្រក់ ហើយ ត្រូវ បាន បង្កើត ឡើ ង ដើម្បី បំផ្លាញ។

៦ហើយ កុំ ឲ្យ ពួកគេ គ្រប់គ្រង លើ វិញ្ញាណ នៃ មនុ ស្ស រស់ ឡើយ ដ្បិត មាន តែ ព្រះអង្គ ទេ ដែល អា ច គ្រប់គ្រង លើ ពួកគេ ហើយ កុំ ឲ្យ ពួកគេ មាន អំ ណាច លើ កូនចៅ នៃ មនុស្ស សុចរិត ចាប់ពី ពេល នេះ តទៅ និង ជា រៀង រហូត តទៅ។

៧ហើយ ព្រះអម្ចាស់ ជា ព្រះ នៃ យើង ទ្រង់ បាន ប ញ្ជា ឲ្យ យើង ចង ទាំងអស់។

៨ហើយ មេ វិញ្ញាណ ឈ្មោះ ម៉ាស្តេម៉ា បាន មក ហើយ មាន បន្ទូល ថា ៖ ឱ ព្រះអម្ចាស់ ដ៏ ជា អ្នក បង្កើត អើយ សូម ឲ្យ ពួកគេ ខ្លះ នៅ ចំពោះ មុខ យើង ហើ យ ឲ្យ ពួកគេ ស្តាប់ តាម សំឡេង យើង ហើយ ធ្វើ អ្វីៗ ទាំងអស់ ដែល យើង នឹង មាន បន្ទូល ទៅ ពួក គេ ដ្បិត បើ មិន ទុក ពួកគេ ខ្លះ ឲ្យ យើង ទេ នោះ យើង នឹង មិន អាច អនុវត្ត អំណាច នៃ ព្រះហឫទ័ យ របស់ យើង ទៅ លើ ពួក មនុស្ស លោក បាន ឡើយ ដ្បិត ពួក គេ ទាំង នេះ គឺ សម្រាប់ អំពើ ពុករ លួយ និង នាំ ឲ្យ វង្វេង នៅ ចំពោះ មុខ ការ ជំនុំជំ រះ របស់ យើង ដ្បិត អំពើ អាក្រក់ របស់ ពួក មនុស្ស លោក មាន ទំហំ ធំ ណាស់។

៩ហើយ ទ្រង់ មាន បន្ទូល ថា ៖ ចូរ ឲ្យ ចំណែក មួ យ ភាគ ដប់ នៅ ចំពោះ ទ្រង់ ហើយ ឲ្យ ចំណែក ប្រាំបួន ចុះ ទៅ ក្នុង កន្លែង នៃ ការ ថ្កោលទោស ។

១០ហើយ ម្នាក់ ក្នុង ចំណោម យើង ទ្រង់ បាន បញ្ជា ឲ្យ យើង បង្រៀន ណូអេ អំពី ថ្នាំ ទាំង អស់ របស់ គេ ព្រោះ ទ្រង់ ជ្រាប ថា ពួកគេ នឹង មិន ដើរ ដោយ សុចរិត ឬ ខិតខំ ដោយ សុចរិត ឡើយ។

១១យើង បាន ធ្វើ តាម ព្រះបន្ទូល ទាំង អស់ របស់ ទ្រង់ គឺ យើង បាន ចង ពួក អាក្រក់ ទាំង អស់ នៅ កន្លែង ដែល ត្រូវ ថ្កោលទោស ហើយ យើង បាន ទុក មួយ ភាគ ដប់ នៃ ពួក គេ ដើម្បី ឲ្យ ពួក គេ អាច ចុះ ចូល នឹង សាតាំង នៅ លើ ផែនដី។

១២ហើយ យើង បាន ពន្យល់ ដល់ ណូអេ អំពី ថ្នាំ ទាំង អស់ សម្រាប់ ព្យាបាល ជំងឺ របស់ គេ រួម ទាំង ការ ល្បួង របស់ គេ ផង អំពី របៀប ដែល គាត់ អា ច ព្យាបាល គេ ដោយ រុក្ខជាតិ នៃ ផែនដី។

១៣ហើយ ណូអេ បាន សរសេរ អ្វីៗ ទាំងអស់ ទុក ក្នុ ង សៀវភៅ មួយ ដូច ដែល យើង បាន ណែនាំ គា ត់ អំពី ថ្នាំ គ្រប់ ប្រភេទ។ ដូច្នេះ ពួក វិញ្ញាណ អាក្រក់ ត្រូវ បាន រារាំង ពី ការ ធ្វើ បាប កូន ប្រុស រប ស់ ណូអេ។

១៤ហើយ លោក បាន ប្រគល់ អ្វីៗ ទាំង អស់ ដែល លោក បាន សរសេរ ទៅ សិម ជា កូន ច្បង របស់ លោក ដ្បិត លោក ស្រឡាញ់ សិម ខ្លាំង ជាង កូន ប្រុ ស ទាំង អស់ របស់ លោក។

១៥ហើយ ណូអេ បាន ដេក លក់ ទៅ ជា មួយ នឹ ង ពួក អយ្យកោ របស់ គាត់ ហើយ គេ បាន បញ្ចុះ សព នៅ លើ ភ្នំ លូបារ ក្នុង ដែនដី អារ៉ារ៉ាត។

១៦ ព្រះអង្គបានបំពេញព្រះជន្មប្រាំបួនរយហាសិបព្រះវស្សា ដប់ប្រាំបួ នព្រះវស្សា និងពីរសប្តាហ៍ និងប្រាំឆ្នាំ។ [១៦៥៩ ព្រឹក]

១៧ហើយ ក្នុង ជីវិត របស់ លោក នៅ លើ ផែនដី លោ ក បាន លើស កូន ចៅ មនុស្ស លោក លើក លែង តែ លោក ហេណុក ដោយ សារ សេចក្ដី សុចរិត ដែល លោក បាន ល្អ ឥត ខ្ចោះ។ ត្បិត តំណែង របស់ លោ ក ហេណុក ត្រូវ បាន តែងតាំង ឡើង សម្រាប់ ជា ទី បន្ទាល់ ដល់ មនុស្ស ជំនាន់ នៃ ពិភពលោក ដើម្បី ឲ្យ លោក រៀបរាប់ ពី កិច្ចការ ទាំង អស់ នៃ ជំនាន់ មួ យ ទៅ ជំនាន់ មួយ រហូត ដល់ ថ្ងៃ ជំនុំជំរះ។

១៨ហើយ នៅ ឆ្នាំ សោមនស្ស ទី សាមសិប បី ក្នុង ឆ្នាំ ទី មួយ ក្នុង សប្តាហ៍ ទី ពីរ ពេលេក បាន យក ប្រពន្ធ ម្នាក់ ដែល ឈ្មោះ ឡូមណា ជា កូន ស្រី របស់ ស៊ីណារ ហើយ នាង បាន បង្កើត កូន ប្រុស ម្នាក់ ឲ្យ គាត់ នៅ ឆ្នាំ ទី បួន នៃ សប្តាហ៍ នេះ ហើយ គា ត់ ដាក់ ឈ្មោះ កូន ប្រុស នោះ ថា រេវ ព្រោះ គាត់ និ យាយ ថា «មើល ចុះ កូន ចៅ មនុស្ស បាន ក្លាយ ទៅ ជា អាក្រក់ ដោយសារ គោលបំណង អាក្រក់ នៃ កា រ សាងសង់ ទីក្រុង និង ប៉ម សម្រាប់ ខ្លួន នៅ ក្នុង ដែនដី ស៊ីណារ»។

១៩ដ្បិត គេ បាន ចេញ ពី ស្រុក អារ៉ារ៉ាត ទៅ ទិ ស ខាង កើត ដល់ ស៊ីណើរ ដ្បិត នៅ សម័យ របស់ លោក គេ បាន សង់ ទី ក្រុង និង ប៉ម នោះ ដោយ និ យាយ ថា ចូរ យើង ឡើង ទៅ ស្ថានសួគ៌ តាម ផ្លូវ នោះ

២០ហើយ ពួកគេ ក៏ ចាប់ ផ្ដើម សាងសង់ ហើយ នៅ សប្តាហ៍ ទី បួន ពួកគេ បាន ធ្វើ ឥដ្ឋ ដោយ ភ្លើង ហើ យ ឥដ្ឋ ទាំងនោះ បាន បម្រើ ឲ្យ ពួកគេ ជំនួស ថ្ម ហើយ ដីឥដ្ឋ ដែល ពួកគេ បាន ប្រើ សម្រាប់ ស៊ីម៉ង់ នោះ គឺ ជា កៅស៊ូ ដែល ចេញ មក ពី សមុទ្រ ហើ យ ចេញ មក ពី ប្រភព ទឹក នៅ ក្នុង ដែនដី ស៊ី ណើរ។

២១ហើយ ពួកគេ បាន សាងសង់ វា៖ ពួកគេ បាន សាង សង់ វា អស់ រយៈពេល សែសិប បី ឆ្នាំ [១៦៤៥-១៦៨៨ ព្រឹក]។ ទទឹង របស់ វា មាន ឥដ្ឋ ចំនួន ២០៣ ដុំ ហើយ កម្ពស់ (នៃ ឥដ្ឋ មួយ) គឺ មួយ ភាគ បី នៃ មួយ ដុំ។ កម្ពស់ របស់ វា មាន ចំនួន ៥៤៣៣ ហត្ថ និង ពីរ ដើ ម ត្នោត ហើយ (វិសាលភាព នៃ ជញ្ជាំង មួយ គឺ) ដប់បី ជាន់ (និង សាមសិប ជាន់ ទៀត)។

២២ហើយ ព្រះអម្ចាស់ ជា ព្រះ នៃ យើង ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូល មក យើង ថា ៖ មើលចុះ ពួកគេ ជា ប្រជាជ ន តែ មួយ ហើយ ពួកគេ ចាប់ ផ្ដើម ធ្វើ ដូច្នេះ ហើ យ ឥឡូវ នេះ គ្មាន អ្វី នឹង ត្រូវ បាន រារាំង ពី ពួក គេ ឡើយ។ ចូរ ទៅ ចូរ យើង ចុះ ទៅ បំភាន់ ភាសា រ បស់ ពួកគេ ដើម្បី កុំ ឲ្យ ពួកគេ យល់ ពាក្យ សម្ដី រប ស់ គ្នា ទៅ វិញ ទៅ មក ហើយ ពួកគេ អាច ត្រូវ បាន ខ្ចាត់ខ្ចាយ ទៅ ក្នុង ទីក្រុង និង ប្រជាជាតិ ហើយ

គោលបំណង តែ មួយ នឹង លែង នៅ ជាមួយ ពួក
គេ ទៀត រហូត ដល់ ថ្ងៃ ជំនុំជំរះ។
២៣ហើយ ព្រះអម្ចាស់ ទ្រង់ បាន យាង ចុះ មក ហើ
យ យើង ខ្ញុំ បាន យាង ចុះ មក ជាមួយ ទ្រង់ ដើ
ម្បី មើល ទី ក្រុង និង ប៉ម ដែល កូន ចៅ មនុស្ស
បាន សាងសង់។
២៤ហើយ ទ្រង់ បាន ធ្វើ ឲ្យ ភាសា របស់ គេ មាន
ភាព ច្របូកច្របល់ ហើយ គេ លែង យល់ ពាក្យ សម្ដី
របស់ គ្នា ទៅ វិញ ទៅ មក ទៀត ហើយ ហើយ
គេ ក៏ ឈប់ សង់ ទី ក្រុង និង ប៉ម នោះ។
២៥ដោយ ហេតុ នេះ ស្រុក ស៊ីណើរ ទាំង មូល ត្រូវ បា
ន ហៅ ថា បាបិល ពី ព្រោះ នៅ ទី នោះ ព្រះ អម្ចា
ស់ បាន ធ្វើ ឲ្យ ភាសា របស់ កូន ចៅ មនុស្ស ទាំ
ង អស់ បំភាន់ ហើយ ពី ទី នោះ ពួក គេ ត្រូវ បា
ន ខ្ចាត់ខ្ចាយ ទៅ ក្នុង ទី ក្រុង របស់ គេ ម្នាក់ៗ តា
ម ភាសា និង ជាតិ របស់ គេ។
២៦ហើយ ព្រះយេហូវ៉ា ទ្រង់ បាន ចាត់ ខ្យល់ ដ៏ ខ្លាំ
ង មួយ មក បក់ មក លើ ប៉ម នោះ ហើយ រំលំ
វា មក លើ ផែនដី ហើយ មើល ចុះ វា នៅ ចន្លោះ អា
សស៊ើរ និង បាប៊ីឡូន ក្នុង ស្រុក ស៊ីណើរ ហើយ គេ
ហៅ វា ថា «រំលំ»។
២៧នៅ ក្នុង សប្ដាហ៍ ទី បួន នៃ ឆ្នាំ ទី មួយ [ម៉ោង
1688 ព្រឹក] នៅ ដើម ឆ្នាំ នោះ ក្នុង ឆ្នាំ សោមនស្ស
ទី សាមសិប បួន នោះ ពួក គេ ត្រូវ បាន ខ្ចាត់ខ្ចាយ
ចេញ ពី ដែនដី ស៊ីណើរ។
២៨ហើយ ហាំ និង កូន ប្រុស របស់ លោក បាន ចូ
ល ទៅ ក្នុង ដែនដី ដែល លោក ត្រូវ កាន់កាប់ ដែ
ល លោក ទទួល បាន ជា ចំណែក របស់ លោក
នៅ ក្នុង ដែនដី ខាង ត្បូង។
29 កាណាន បាន ឃើញ ស្រុក លីបង់ រហូត ដល់ ទ
ន្លេ អេស៊ីប ថា ល្អ ណាស់ គាត់ មិន បាន ចូល
ទៅ ក្នុង ស្រុក មរតក របស់ គាត់ នៅ ខាង លិច (ដែ
ល ជា សមុទ្រ) ទេ ហើយ គាត់ បាន រស់នៅ ក្នុង ស្រុ
ក លីបង់ ទាំង ខាង កើត និង ខាង លិច ចាប់ តាំង
ពី ព្រំប្រទល់ ទន្លេ យ័រដាន់ និង ពី ព្រំប្រទល់ សមុទ្រ។
30 ហាំ ជា ឪពុក របស់ លោក និង គូស និង មីសរ៉ែម ប
ង ប្អូន របស់ លោក បាន និយាយ ទៅ លោក ថា៖ «អ្ន
ក បាន តាំង ទី លំនៅ ក្នុង ស្រុក ដែល មិន មែ
ន ជា របស់ អ្នក ហើយ ដែល មិន បាន ធ្លាក់ មក
លើ យើង ដោយ ការ ចាប់ ឆ្នោត ទេ កុំ ធ្វើ ដូច្នេះ
ឡើយ ដ្បិត បើ អ្នក ធ្វើ ដូច្នេះ អ្នក និង កូន ប្រុស រប
ស់ អ្នក នឹង ដួល នៅ ក្នុង ស្រុក ហើយ ត្រូវ បណ្ដា
សា ដោយ ការ បះបោរ ដ្បិត ដោយ ការ បះបោរ អ្នក
បាន តាំង ទី លំនៅ ហើយ ដោយ ការ បះបោរ កូន
ចៅ របស់ អ្នក នឹង ដួល ហើយ អ្នក នឹង ត្រូវ គេ
ដក ចេញ ជា រៀង រហូត»។
៣១កុំ ឲ្យ រស់នៅ ក្នុង លំនៅ របស់ សិម ឡើយ ដ្បិ
ត លំនៅ នោះ បាន មក ដល់ សិម និង កូន ប្រុ
ស របស់ គាត់ តាម ចំណែក របស់ ពួកគេ។
៣២ អ្នក ត្រូវ បណ្ដាសា ហើយ អ្នក នឹង ត្រូវ បណ្ដា
សា លើស ជាង កូន ប្រុស ទាំង អស់ របស់ ណូអេ
ដោយសារ បណ្ដាសា ដែល យើង បាន ស្បថ ខ្លួន ឯ
ង ដោយ សម្បថ នៅ ចំពោះ មុខ ចៅក្រម ដ៏ បរិសុទ្ធ
និង នៅ ចំពោះ មុខ ណូអេ ជា ឪពុក របស់ យើង។
៣៣ ប៉ុន្តែ លោក មិន បាន ស្ដាប់ តាម ពួក គេ ទេ
លោក និង កូន ចៅ របស់ លោក បាន រស់ នៅ ក្នុ
ង ស្រុក លីបង់ ចាប់ តាំង ពី ក្រុង ហាម៉ាត់ រហូត ដ
ល់ ច្រក ចូល ស្រុក អេស៊ីប រហូត ដល់ សព្វ ថ្ងៃ។
៣៤ ហើយ ដោយ ហេតុ នេះ ដែនដី នោះ ត្រូវ បាន
គេ ដាក់ ឈ្មោះ ថា កាណាន។
35យ៉ាផេត និង កូនៗ របស់ គាត់ បាន ទៅ ឯ សមុទ្រ
ហើយ រស់នៅ ក្នុង ដែនដី ដែល ជា ចំណែក របស់
ពួកគេ ឯ ម៉ាដៃ បាន ឃើញ ដែនដី សមុទ្រ ហើយ វា
មិន បាន ធ្វើ ឲ្យ គាត់ ពេញ ចិត្ត ទេ គាត់ បាន
សុំ ចំណែក មួយ ពី ហាំ និង អាសស៊ើរ និង អើប៉ាក់សាឌ
ជា ប្អូនប្រុស របស់ ប្រពន្ធ គាត់ ហើយ គាត់ បាន រស់
នៅ ក្នុង ដែនដី មេឌី នៅ ជិត ប្អូនប្រុស របស់ ប្រព
ន្ធ គាត់ រហូត ដល់ សព្វថ្ងៃ នេះ។
៣៦ហើយ ទ្រង់ ដាក់ ឈ្មោះ លំនៅ របស់ ទ្រង់ និង
លំនៅ របស់ កូន ប្រុស ទ្រង់ ថា មេឌី តាម ឈ្មោះ ម៉ា
ដាយ ជា ឪពុក របស់ គេ។

ជំពូកទី ១១

១ហើយ នៅ ក្នុង ឆ្នាំ សោយ ទិវង្គត ទី សាមសិប
ប្រាំ នៅ សប្ដាហ៍ ទី បី ក្នុង ឆ្នាំ ទី មួយ [១៦៨១ ព្រឹក] រេ
វ បាន យក ប្រពន្ធ ម្នាក់ ហើយ នាង ឈ្មោះ ថា 'Ôrâ
ជា កូន របស់ 'Ûr ជា កូន របស់ Kesed ហើយ នាង
បាន បង្កើត កូន ប្រុស មួយ ឲ្យ គាត់ ហើយ គាត់ ដា
ក់ ឈ្មោះ ថា Sêrôh នៅ ក្នុង ឆ្នាំ ទី ប្រាំពីរ នៃ ស
ប្ដាហ៍ នេះ ក្នុង ឆ្នាំ សោយ ទិវង្គត នេះ។ [១៦៨៧ ព្រឹក]
២ហើយ ពួក កូន ប្រុស របស់ ណូអេ បាន ចាប់ ផ្ដើ
ម ធ្វើ សង្គ្រាម នឹង គ្នា ទៅ វិញ ទៅ មក ចាប់
ជា ឈ្លើយ សម្លាប់ គ្នា ទៅ វិញ ទៅ មក បង្ហូរ ឈា
ម មនុស្ស នៅ លើ ផែនដី ស៊ី ឈាម សង់ ទីក្រុង ដ៏
រឹងមាំ កំពែង និង ប៉ម ហើយ បុគ្គល ម្នាក់ៗ (បាន ចាប់ ផ្ដើ
ម) លើក តម្កើង ខ្លួន លើស ប្រជាជាតិ ហើយ បង្កើត ដើ
ម កំណើត នៃ នគរ ហើយ ទៅ ធ្វើ សង្គ្រាម នឹង មនុ
ស្ស ប្រជាជាតិ ប្រឆាំង នឹង ប្រជាជាតិ ទីក្រុង ប្រឆាំង នឹ
ង ទីក្រុង ហើយ មនុស្ស ទាំង អស់ (បាន ចាប់ ផ្ដើម)
ធ្វើ អំពើ អាក្រក់ រក អាវុធ ហើយ បង្រៀន កូន ប្រុស រ
បស់ ខ្លួន ធ្វើ សង្គ្រាម ហើយ ពួក គេ បាន ចាប់ ផ្ដើ
ម ចាប់ យក ទីក្រុង នានា ហើយ លក់ ទាសករ ប្រុ
ស ស្រី។
៣ហើយ យើរ ជា កូន របស់ កេសេដ បាន សង់ ក្រុង អារ៉ា របស់ ពួក
ខាល់ដេ ហើយ បាន ដាក់ ឈ្មោះ ក្រុង នោះ តាម ឈ្មោះ ខ្លួន និង
ឈ្មោះ ឪពុក របស់ ខ្លួន។ គេ បាន ធ្វើ រូប ព្រះ លង្ហិន សម្រាប់ ខ្លួន
ហើយ គេ ម្នាក់ៗ បាន ថ្វាយបង្គំ រូប ព្រះ គឺ រូប ព្រះ លង្ហិន ដែល គេ
បាន ធ្វើ សម្រាប់ ខ្លួន ហើយ គេ បាន ចាប់ ផ្ដើម ធ្វើ រូប ឆ្លាក់ និង រូប
ក្លែង ស្អាត ហើយ វិញ្ញាណ អាក្រក់ បាន ជួយ និង ល្បួង (គេ) ឲ្យ ប្រ
ព្រឹត្ត អំពើ រំលង និង ភាព ស្អាត។

៤ហើយ ព្រះអង្គម្ចាស់ ម៉ាស្តេម៉ា បាន ខិតខំ ធ្វើ រឿង ទាំង អស់ នេះ ហើយ ទ្រង់ បាន ចាត់ វិញ្ញាណ ផ្សេងៗ ទៀត ដែល ត្រូវ បាន ដាក់ នៅ ក្រោម ដៃ ទ្រង់ ឲ្យ ធ្វើ អំពើ ទុច្ចរិត និង អំពើ បាប និង អំពើ រំលង គ្រប់ បែប យ៉ាង ដើម្បី ពុករលួយ បំផ្លាញ និង បង្ហូរ ឈាម នៅ លើ ផែនដី។

៥ ដោយ ហេតុ នោះ ហើយ បាន ជា លោក ដាក់ ឈ្មោះ សេរ៉ូ ថា សេរូក ដ្បិត មនុស្ស គ្រប់ គ្នា បែរ ទៅ ប្រព្រឹត្ត អំពើ បាប និង ការ រំលង គ្រប់ បែប យ៉ាង។

៦ហើយ លោក បាន ធំ ឡើង ហើយ រស់នៅ ក្នុង ក្រុង អ៊ើរ នៃ ស្រុក ខាល់ដេ នៅ ជិត ឪពុក ម្ដាយ របស់ ភរិយា លោក ហើយ លោក បាន គោរព បូជា រូប ព្រះ ហើយ លោក បាន យក ភរិយា ម្នាក់ នៅ ក្នុង ឆ្នាំ សោមនស្ស ទី សាមសិប ប្រាំមួយ ក្នុង សប្ដាហ៍ ទី ប្រាំ ក្នុង ឆ្នាំ ដំបូង [១៧៤៤ ព្រឹក] ហើយ នាង ឈ្មោះ មែលកា ជា កូន របស់ កាប៊ើរ ជា កូន របស់ បង ប្រុស ឪពុក លោក។

៧ហើយ នាង បាន បង្កើត កូន ប្រុស ម្នាក់ ឈ្មោះ ណាឃរ នៅ ឆ្នាំ ទី មួយ នៃ សប្ដាហ៍ នេះ ហើយ កូន ប្រុស នោះ បាន ធំ ឡើង ហើយ រស់នៅ ក្នុង ក្រុង អ៊ើរ នៃ ស្រុក ខាល់ដេ ហើយ ឪពុក របស់ គាត់ បាន បង្រៀន គាត់ នូវ ការ ស្រាវជ្រាវ របស់ ស្រុក ខាល់ដេ ដើម្បី ទស្សន៍ទាយ និង ទស្សន៍ទាយ តាម ទី សម្គាល់ នៃ ស្ថានសួគ៌។

៨ហើយ នៅ ក្នុង ឆ្នាំ សោយ ទិវង្គត ទី សាមសិប ប្រាំពីរ ក្នុង សប្ដាហ៍ ទី ប្រាំមួយ ក្នុង ឆ្នាំ ដំបូង [ម៉ោង 18:00 ព្រឹក] ទ្រង់ បាន យក ភរិយា ម្នាក់ ហើយ នាង ឈ្មោះ អ៊ីចាស្កា ជា កូនស្រី របស់ ណេស្តាក នៃ ពួក ខាល់ដេ។

៩ ហើយ នាង បាន បង្កើត កូន ប្រុស ឈ្មោះ ថេរ៉ា នៅ ឆ្នាំ ទី ប្រាំពីរ នៃ សប្ដាហ៍ នេះ។ [ម៉ោង ១៨:០៦ ព្រឹក]

១០ ហើយ ព្រះអង្គម្ចាស់ ម៉ាស្តេម៉ា បាន ចាត់ ក្អែក និង សត្វ ស្លាប ឲ្យ មក ស៊ី គ្រាប់ ពូជ ដែល បាន សាប ព្រោះ នៅ ក្នុង ស្រុក ដើម្បី បំផ្លាញ ស្រុក ហើយ ប្លន់ យក ផល ដំណាំ របស់ មនុស្ស ជាតិ។ មុន នឹង ពួក វា អាច ភ្ជួរ រាស់ គ្រាប់ ពូជ បាន សត្វ ក្អែក បាន បេះ វា ចេញ ពី ដី។

១១ ហើយ ដោយ ហេតុ នោះ ហើយ ទើប លោក ដាក់ ឈ្មោះ ថា ថេរ៉ា ពី ព្រោះ ក្អែក និង សត្វ ស្លាប បាន ធ្វើ ឲ្យ ពួក វា វេទនា ហើយ ស៊ី គ្រាប់ ពូជ របស់ វា។

១២ហើយ ឆ្នាំ ទាំង នោះ ចាប់ ផ្ដើម គ្មាន ផ្លែ ដោយ សារ សត្វ ស្លាប ហើយ វា បាន ស៊ី ផ្លែ ឈើ ទាំង អស់ ពី ដើម ឈើ ទៅ ហើយ គឺ មាន តែ ការ ខិតខំ ប្រឹងប្រែង យ៉ាង ខ្លាំង ប៉ុណ្ណោះ ដែល វា អាច សង្គ្រោះ ផ្លែ ឈើ ទាំង អស់ នៃ ផែនដី បាន បន្តិច បន្តួច ក្នុង ជីវិត របស់ វា។

១៣ហើយ នៅ ក្នុង ឆ្នាំ បុណ្យ ខួប ទី សាមសិប ប្រាំបួន នេះ នៅ សប្ដាហ៍ ទី ពីរ នៃ ឆ្នាំ ទី មួយ [1870 AM] ថេរ៉ា បាន យក ប្រពន្ធ ម្នាក់ ហើយ ឈ្មោះ នាង ថា អេដណា ជា កូន របស់ អាប់រ៉ាម ដែល ជា កូន របស់ ប្អូន ស្រី របស់ ឪពុក គាត់។ ហើយ នៅ ក្នុង ឆ្នាំ ទី ប្រាំពីរ នៃ សប្ដាហ៍ នេះ [1876 AM] នាង បាន បង្កើត កូន ប្រុស មួយ ឲ្យ គាត់ ហើយ គាត់ ដាក់ ឈ្មោះ ថា អាប់រ៉ាម តាម ឈ្មោះ ឪពុក របស់ ម្ដាយ គាត់។

១៤ ដ្បិត គាត់ បាន ស្លាប់ ទៅ ហើយ មុន ពេល ដែល កូន ស្រី របស់ គាត់ មាន ផ្ទៃ ពោះ កូន ប្រុស។

១៥ហើយ កុមារ នោះ ចាប់ ផ្ដើម យល់ ពី កំហុស ឆ្គង នៃ ផែនដី ដែល មនុស្ស ទាំង អស់ បាន វង្វេង ទៅ តាម រូប ឆ្លាក់ និង តាម អំពើ មិន ស្អាត ហើយ ឪពុក របស់ គាត់ បាន បង្រៀន គាត់ សរសេរ ហើយ គាត់ មាន អាយុ ពីរ សប្ដាហ៍ [១៨៩០ ព្រឹក] ហើយ គាត់ បាន បំបែក ខ្លួន ចេញ ពី ឪពុក របស់ គាត់ ដើម្បី កុំ ឲ្យ គាត់ ថ្វាយបង្គំ រូប ព្រះ ជាមួយ គាត់។

១៦ហើយ លោក បាន ចាប់ ផ្ដើម អធិស្ឋាន ដល់ ព្រះ ដ៏ បង្កើត នៃ គ្រប់ ទាំង អស់ ដើម្បី ឲ្យ ទ្រង់ អាច សង្គ្រោះ លោក ពី កំហុស ឆ្គង របស់ កូន ចៅ មនុស្ស ហើយ ដើម្បី កុំ ឲ្យ ចំណែក របស់ លោក ធ្លាក់ ទៅ ក្នុង កំហុស ឆ្គង បន្ទាប់ ពី ភាព មិន ស្អាតស្អំ និង អំពើ អាក្រក់។

១៧ហើយ ពេល សាប ព្រោះ ពូជ មក ដល់ សម្រាប់ ការ សាប ព្រោះ ពូជ នៅ លើ ដី ហើយ ពួក គេ ទាំង អស់ គ្នា បាន ចេញ ទៅ ជា មួយ គ្នា ដើម្បី ការពារ ពូជ របស់ ខ្លួន ពី សត្វ ក្អែក ហើយ អាប់រ៉ាម បាន ចេញ ទៅ ជា មួយ នឹង ពួក គេ ដែល បាន ទៅ ហើយ ក្មេង នោះ មាន អាយុ ដប់បួន ឆ្នាំ។

18 ហើយ ពពក ក្អែក មួយ បាន មក ស៊ី គ្រាប់ ពូជ ហើយ អាប់រ៉ាម បាន រត់ ទៅ ជួប វា មុន ពេល វា ធ្លាក់ មក លើ ដី ហើយ បាន ស្រែក ប្រាប់ វា មុន ពេល វា ធ្លាក់ មក លើ ដី ដើម្បី ស៊ី គ្រាប់ ពូជ នោះ ថា «កុំ ចុះ មក ឡើយ ចូរ ត្រឡប់ ទៅ កន្លែង ដែល ឯង រាល់ គ្នា មក នោះ វិញ» ហើយ វា ក៏ បន្ត ត្រឡប់ ទៅ វិញ។

១៩ នៅថ្ងៃនោះ ទ្រង់បានធ្វើឲ្យពពកក្អែកវិលត្រឡប់មកវិញចិតសិបដង ហើយក្នុងចំណោមក្អែកទាំងអស់ នៅពាសពេញដែនដីដែលអាប់រ៉ាមនៅនោះ គ្មានក្អែកណាមួយរស់នៅទីនោះឡើយ។

20 ហើយ អស់ អ្នក ដែល នៅ ជា មួយ គាត់ នៅ ទូទាំង ស្រុក បាន ឃើញ គាត់ ស្រែក ឡើង ហើយ ក្អែក ទាំង អស់ ក៏ ត្រឡប់ មក វិញ ហើយ ឈ្មោះ របស់ គាត់ ក៏ បាន ល្បី រន្ទឺ ពេញ ក្នុង ស្រុក ខាល់ដេ។

២១ ហើយ នៅ ឆ្នាំ នេះ អស់ អ្នក ដែល ចង់ សាប ព្រោះ បាន មក រក លោក ហើយ លោក ក៏ ទៅ ជា មួយ ពួក គេ រហូត ដល់ ពេល សាប ព្រោះ ចប់។ ពួក គេ បាន សាប ព្រោះ ដី របស់ ខ្លួន ហើយ នៅ ឆ្នាំ នោះ ពួក គេ បាន យក ស្រូវ មក ផ្ទះ គ្រប់គ្រាន់ បរិភោគ ឆ្អែត។

២២ហើយ នៅ ឆ្នាំ ទី មួយ នៃ សប្ដាហ៍ ទី ប្រាំ [1891 AM] អាប់រ៉ាម បាន បង្រៀន ពួក អ្នក ដែល

ធ្វើ ឧបករណ៍ សម្រាប់ គោ គឺ ពួក ជាង ឈើ ហើយ ពួ
ក គេ បាន ធ្វើ ផើង មួយ ពីលើ ដី បែរ មុខ ទៅ
មុខ នឹង ស៊ុម នង្គ័ល ដើម្បី ដាក់ គ្រាប់ពូជ លើ វា ហើ
យ គ្រាប់ពូជ បាន ធ្លាក់ ចុះ មក លើ ចំណែក នង្គ័ល
ហើយ លាក់ ខ្លួន នៅ ក្នុង ដី ហើយ ពួក គេ លែង
ខ្លាច ក្អែក ទៀត ហើយ។
២៣ហើយ តាម របៀប នេះ ពួកគេ បាន ធ្វើ (នាវា) ឲ្យ ខ្ព
ស់ ជាង ដី នៅ លើ ស៊ុម នង្គ័ល ទាំង អស់ ហើយ
ពួកគេ បាន សាប ព្រោះ និង ភ្ជួរ រាស់ ដី ទាំង មូល
តាម ដែល អាប់រ៉ាម បាន បង្គាប់ ហើយ ពួកគេ លែង
ខ្លាច សត្វ ស្លាប ទៀត ហើយ។

ជំពូកទី 12

១ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា នៅ ក្នុង ស
ប្តាហ៍ ទី ប្រាំមួយ ក្នុង ឆ្នាំ ទី ប្រាំពីរ [១៩០៤ ព្រឹក] អាប់រ៉ា
ម បាន និយាយ ទៅ ថេរ៉ា ជា ឪពុក ថា ឱ លោក
ឪពុក!
២ ហើយ គាត់ និយាយ ថា «មើល៍ ឪពុក នៅ ទីនេះ ហើ
យ កូន អើយ»។ គាត់ ក៏ និយាយ ថា
តើយើងមានជំនួយ និងផលប្រយោជន៍អ្វីខ្លះ ពីរូបព្រះទាំងនោះ ដែល
អ្នកគោរពបូជា
ហើយ អ្នក ឱន ក្បាល នៅ ចំពោះ មុខ អ្វី?
៣ដ្បិត គ្មាន វិញ្ញាណ នៅ ក្នុង ពួកគេ ទេ
ដ្បិត ពួកគេ ជា មនុស្ស ល្ងង់ ហើយ ជា មនុស្ស ដែ
ល នាំ ឲ្យ ចិត្ត វង្វេង។
កុំគោរពបូជាពួកគេ៖
៤ ចូរ ថ្វាយបង្គំ ព្រះ នៃ ស្ថានសួគ៌
តើអ្នកណាជាអ្នកធ្វើឲ្យភ្លៀង និងទឹកសន្សើមធ្លាក់មកលើផែនដី
ហើយ ធ្វើ អ្វីៗ ទាំងអស់ នៅ លើ ផែនដី
ហើយ បាន បង្កើត អ្វីៗ ទាំង អស់ ដោយ ព្រះបន្ទូ
ល របស់ ទ្រង់
ហើយជីវិតទាំងអស់គឺមកពីចំពោះព្រះភក្ត្រទ្រង់។
៥ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្នក រាល់ គ្នា ថ្វាយ បង្គំ រប
ស់ ដែល គ្មាន វិញ្ញាណ នៅ ក្នុង នោះ?
ដ្បិត ជា ស្នាដៃ របស់ ដៃ មនុស្ស
ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង លើក វា នៅ លើ ស្មា រ
បស់ អ្នក
ហើយពួកអ្នកក៏គ្មានជំនួយពីពួកគេដែរ
ប៉ុន្តែ វា ជា មូលហេតុ ដ៏ ធំ មួយ ដែល ធ្វើ ឲ្យ អ្ន
ក ដែល ធ្វើ វា អាម៉ាស់ មុខ
ហើយ ជា ការ បញ្ឆោត ចិត្ត ដល់ អ្នក ដែល គោរ
ព បូជា ទាំង នោះ៖
កុំគោរពបូជាពួកគេអី។
៦ហើយ ឪពុក របស់ គាត់ បាន និយាយ ទៅ គាត់
ថា ឪពុក ក៏ ដឹង ដែរ កូន ប្រុស របស់ ឪពុក ប៉ុន្តែ
តើ ឪពុក ត្រូវ ធ្វើ ដូច ម្តេច ចំពោះ ប្រជាជន ដែ
ល បាន ធ្វើ ឲ្យ ឪពុក បម្រើ នៅ ចំពោះ មុខ ពួ
ក គេ?
៧ហើយ បើ ខ្ញុំ ប្រាប់ ពួក គេ តាម ការ ពិត ពួក
គេ នឹង សម្លាប់ ខ្ញុំ ព្រោះ ព្រលឹង របស់ ពួក គេ ជា
ប់ នឹង ពួក គេ ដើម្បី ថ្វាយបង្គំ និង គោរព ដល់ ពួក
គេ។
៨ ចូរ នៅ ស្ងៀម ចុះ កូន អើយ ក្រែង គេ សម្លាប់ ឯង
។» គាត់ បាន និយាយ ពាក្យ ទាំង នេះ ទៅ កាន់ ប
ង ប្អូន ទាំង ពីរ របស់ គាត់ ហើយ ពួក គេ ក៏ ខឹ
ង នឹង គាត់ ហើយ គាត់ ក៏ នៅ ស្ងៀម។
៩ហើយ នៅ ឆ្នាំ សោមនស្ស ទី សែសិប នៅ សប្តាហ៍
ទី ពីរ ក្នុង ឆ្នាំ ទី ប្រាំពីរ [១៩២៥ ព្រឹក] អាប់រ៉ាម បាន យ
ក ប្រពន្ធ ម្នាក់ ហើយ នាង ឈ្មោះ សារ៉ាយ ជា កូន រប
ស់ ឪពុក គាត់ ហើយ នាង បាន ក្លាយ ជា ប្រពន្ធ គា
ត់។
១០ហើយ ហារ៉ាន ជា ប្អូនប្រុស របស់ គាត់ បាន យក
ប្រពន្ធ នៅ ឆ្នាំ ទី បី នៃ សប្តាហ៍ ទី បី [ម៉ោ
ង ១៩:២៨ ព្រឹក] ហើយ នាង បាន បង្កើត កូន ប្រុស
មួយ ឲ្យ គាត់ នៅ ឆ្នាំ ទី ប្រាំពីរ នៃ សប្តាហ៍ នេះ
[ម៉ោង ១៩:៣២ ព្រឹក] ហើយ គាត់ ដាក់ ឈ្មោះ ថា ឡុត។
១១ ហើយ ណាឃរ ជា ប្អូនប្រុស របស់ គាត់ បាន យក
ប្រពន្ធ ម្នាក់។
១២ហើយ នៅ ឆ្នាំ ទី ហុកសិប នៃ ជីវិត របស់ អាប់
រ៉ាម គឺ នៅ ក្នុង សប្តាហ៍ ទី បួន ក្នុង ឆ្នាំ ទី បួន
នៃ ជីវិត [១៩៣៦ ព្រឹក] អាប់រ៉ាម បាន ក្រោក ឡើង នៅ
ពេល យប់ ហើយ ដុត ផ្ទះ រូប ព្រះ ហើយ គាត់ បា
ន ដុត អ្វីៗ ទាំងអស់ ដែល នៅ ក្នុង ផ្ទះ នោះ ហើ
យ គ្មាន អ្នក ណា ដឹង ឡើយ។
១៣ហើយ ពួកគេ បាន ក្រោក ឡើង នៅ ពេល យប់
ហើយ ព្យាយាម សង្គ្រោះ ព្រះ របស់ ពួកគេ ឲ្យ រួច
ពី កណ្តាល ភ្លើង។
១៤ហើយ ហារ៉ាន ក៏ ប្រញាប់ ប្រញាល់ ទៅ ជួយ ស
ង្គ្រោះ គេ ប៉ុន្តែ ភ្លើង បាន ឆាបឆេះ លើ គាត់ ហើយ គា
ត់ ត្រូវ ភ្លើង ឆេះ អស់ ហើយ គាត់ បាន ស្លាប់
នៅ ក្រុង អ៊ើរ នៃ ពួក ខាល់ដេ មុន ថេរ៉ា ជា ឪពុ
ក របស់ គាត់ ហើយ គេ បាន បញ្ចុះ សព គាត់
នៅ ក្រុង អ៊ើរ នៃ ពួក ខាល់ដេ។
១៥ហើយ ថេរ៉ា ក៏ ចេញ ពី ក្រុង អ៊ើរ នៃ ស្រុក ខា
ល់ដេ ព្រម ទាំង កូន ប្រុស របស់ គាត់ ដើម្បី ទៅ ឯ
ស្រុក លីបង់ ហើយ ទៅ ឯ ស្រុក កាណាន ហើយ គា
ត់ បាន រស់នៅ ក្នុង ស្រុក ហារ៉ាន ហើយ អាប់រ៉ាម បា
ន រស់នៅ ជាមួយ ថេរ៉ា ជា ឪពុក របស់ គាត់ នៅ ក្រុ
ង ហារ៉ាន អស់ ពីរ សប្តាហ៍។
១៦ហើយ នៅ ក្នុង សប្តាហ៍ ទី ប្រាំមួយ ក្នុង ឆ្នាំ ទី
ប្រាំ នៃ រដូវ កាល [1951 AM] អាប់រ៉ាម បាន អង្គុយ
ពេញ មួយ យប់ នៅ ថ្ងៃ ចន្ទ ថ្មី នៃ ខែ ទី ប្រាំពីរ
ដើម្បី សង្កេត មើល ផ្កាយ តាំង ពី ល្ងាច រហូត ដ
ល់ ព្រឹក ដើម្បី មើល ថា តើ អ្វី ទៅ ជា លក្ខណៈ
នៃ ឆ្នាំ ទាក់ទង នឹង ភ្លៀង ហើយ គាត់ នៅ តែ ម្នា
ក់ ឯង ពេល គាត់ អង្គុយ សង្កេត មើល។
១៧ហើយ ពាក្យ មួយ បាន ចូល មក ក្នុង ចិត្ត រប
ស់ គាត់ ហើយ គាត់ បាន និយាយ ថា ទី សម្គាល់ ទាំ
ង អស់ នៃ ផ្កាយ និង ទី សម្គាល់ នៃ ព្រះ ច័ន្ទ និ
ង ព្រះ អាទិត្យ សុទ្ធ តែ នៅ ក្នុង ព្រះ ហស្ត របស់

ព្រះ អម្ចាស់។ ហេតុ អ្វី បាន ជា ខ្ញុំ ស្វែង រក (ពួក
គេ)?
១៨បើ ទ្រង់ សព្វ ព្រះហឫទ័យ ទ្រង់ នឹង ធ្វើ ឲ្យ ភ្លៀ
ង ធ្លាក់ ទាំង ព្រឹក ទាំង ល្ងាច
ហើយប្រសិនបើទ្រង់ចង់ ទ្រង់នឹងលាក់វាទុក
ហើយ អ្វីៗ ទាំងអស់ ស្ថិត នៅ ក្នុង ព្រះហស្ត របស់
ទ្រង់។
១៩ លោក បាន អធិស្ឋាន នៅ យប់ នោះ ថា
«ព្រះនៃទូលបង្គំ ជាព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ទ្រង់តែ១អង្គគត់ជាព្រះនៃទូ
លបង្គំ»
ហើយ ទូលបង្គំ បាន ជ្រើសរើស ទ្រង់ និង អាណាចក្រ រ
បស់ ទ្រង់។
ហើយ ព្រះអង្គ បាន បង្កើត អ្វីៗ ទាំង អស់
និង អ្វីៗ ទាំងអស់ ដែល ជា ស្នាដៃ របស់ ព្រះអង្គ។
២០ សូម រំដោះ ទូលបង្គំ ឲ្យ រួច ពី កណ្ដាប់ ដៃ
នៃ ពួក វិញ្ញាណ អាក្រក់ ដែល មាន អំណាច លើ គំនិ
ត នៃ ចិត្ត មនុស្ស
ហើយ សូម កុំ ឲ្យ ពួកគេ នាំ ខ្ញុំ ឲ្យ វង្វេង ពី ព្រះ
អង្គ ជា ព្រះ នៃ ខ្ញុំ ឡើយ។
ហើយ សូម ទ្រង់ បង្កើត ទូលបង្គំ និង ពូជពង្ស របស់
ទូលបង្គំ ជា រៀង រហូត
ដើម្បីកុំឱ្យយើងវង្វេងផ្លូវចាប់ពីពេលនេះតទៅ និងជារៀងរហូត។
២១ហើយ ទ្រង់ មាន បន្ទូល ថា តើ ខ្ញុំ គួរ ត្រឡប់
ទៅ ឯ ក្រុង អ៊ើរ របស់ ពួក ខាល់ដេ ដែល ស្វែងរ
ក មុខ ខ្ញុំ ដើម្បី ឲ្យ ខ្ញុំ អាច ត្រឡប់ ទៅ រក ពួក
គេ វិញ ឬ? តើ ខ្ញុំ គួរ នៅ ទី នេះ ឬ? សូម ឲ្យ ផ្លូ
វ ដ៏ ត្រឹមត្រូវ នៅ ចំពោះ ទ្រង់ បាន ចម្រើន ឡើង
នៅ ក្នុង ដៃ អ្នក បម្រើ របស់ ទ្រង់ ដើម្បី ឲ្យ គាត់
អាច សម្រេច វា ហើយ ដើម្បី កុំ ឲ្យ ខ្ញុំ ដើរ តាម
ការ បោកបញ្ឆោត នៃ ចិត្ត របស់ ខ្ញុំ ឱ ព្រះ នៃ ខ្ញុំ
អើយ»។
២២ហើយ លោក បាន បញ្ចប់ ការ និយាយ និង ការ
អធិស្ឋាន ហើយ មើល ចុះ ព្រះបន្ទូល នៃ ព្រះអម្ចាស់ ត្រូ
វ បាន បញ្ជូន មក លោក តាម រយៈ ខ្ញុំ ថា ៖ «ចូរ
ចេញ ពី ស្រុក របស់ អ្នក ពី ញាតិសន្តាន របស់ អ្នក និ
ង ពី ផ្ទះ ឪពុក របស់ អ្នក ទៅ កាន់ ស្រុក ដែល
យើង នឹង បង្ហាញ អ្នក នោះ យើង នឹង ធ្វើ ឲ្យ អ្ន
ក ក្លាយ ទៅ ជា ប្រជាជាតិ ដ៏ ធំ និង មាន ចំនួន
ច្រើន។
២៣ ហើយខ្ញុំនឹងប្រទានពរដល់អ្នក
ហើយខ្ញុំនឹងធ្វើឲ្យឈ្មោះរបស់អ្នកអស្ចារ្យ
ហើយអ្នកនឹងមានពរនៅលើផែនដី
ហើយ ក្នុង អ្នក គ្រប់ គ្រួសារ នៅ លើ ផែនដី នឹង បា
ន ពរ
ហើយខ្ញុំនឹងប្រទានពរដល់អ្នកដែលប្រទានពរដល់អ្នក
ហើយ ដាក់ បណ្ដាសា ដល់ អ្នក ដែល ដាក់ បណ្ដា
សា អ្នក។
២៤ ហើយ អញ នឹង ធ្វើ ជា ព្រះ ដល់ ឯង និង ដ
ល់ កូន របស់ ឯង និង ដល់ ចៅ របស់ ចៅ របស់
ឯង និង ដល់ ពូជ ពង្ស ទាំង អស់ របស់ ឯង កុំ
ឲ្យ ខ្លាច ឡើយ ចាប់ ពី ពេល នេះ ត ទៅ អញ ជា
ព្រះ របស់ ឯង ត ទៅ ហើយ ដល់ គ្រប់ ជំនាន់
នៃ ផែនដី»។
២៥ហើយ ព្រះអម្ចាស់ ដ៏ ជា ព្រះ ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូ
ល ថា ៖ ចូរ បើក មាត់ និង ត្រចៀក របស់ វា ដើម្បី
ឲ្យ វា អាច ឮ ហើយ និយាយ ដោយ មាត់ របស់ វា
ដោយ ភាសា ដែល បាន បើក សម្ដែង មក ៖ ដ្បិត
វា បាន ឈប់ ពី មាត់ របស់ កូន ចៅ មនុស្ស ទាំ
ង អស់ ចាប់ តាំង ពី ថ្ងៃ នៃ ការ ផ្ដួល រំលំ (នៃ ក្រុ
ង បាបិល)។
២៦ហើយ ខ្ញុំ បាន បើក មាត់ គាត់ ត្រចៀក គាត់ និង
បបូរមាត់ គាត់ ហើយ ខ្ញុំ បាន ចាប់ ផ្ដើម និយាយ ជាមួ
យ គាត់ ជា ភាសា ហេព្រើរ ក្នុង ភាសា នៃ សត្វ
លោក។
២៧ហើយ ទ្រង់ បាន យក សៀវភៅ របស់ ពួក អយ្យ
កោ ទ្រង់ ហើយ សៀវភៅ ទាំង នេះ ត្រូវ បាន សរសេ
រ ជា ភាសា ហេព្រើរ ហើយ ទ្រង់ បាន ចម្លង វា ទុក
ហើយ ទ្រង់ បាន ចាប់ ផ្ដើម សិក្សា វា ចាប់ តាំង
ពី ពេល នេះ ត ទៅ ហើយ ខ្ញុំ បាន ប្រាប់ ទ្រង់ អំ
ពី អ្វី ដែល ទ្រង់ មិន អាច យល់ បាន ហើយ ទ្រង់
បាន សិក្សា វា ក្នុង អំឡុង ពេល ប្រាំមួយ ខែ ភ្លៀង។
២៨ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា នៅ ឆ្នាំ
ទី ប្រាំពីរ នៃ សប្ដាហ៍ ទី ប្រាំមួយ [ឆ្នាំ ១៩៥៣ ព្រឹក] គា
ត់ បាន និយាយ ទៅ ឪពុក គាត់ ហើយ ជម្រាប ឪពុ
ក ថា គាត់ នឹង ចាក ចេញ ពី ហារ៉ាន ទៅ ឯ ដែន
ដី កាណាន ដើម្បី មើល វា ហើយ ត្រឡប់ មក រក គា
ត់ វិញ។
29 ថេរ៉ា ជា ឪពុក របស់ គាត់ ក៏ និយាយ ទៅ គាត់
ថា ចូរ ទៅ ដោយ សុខសាន្ត ចុះ
សូម ឲ្យ ព្រះ ដ៏ អស់កល្ប ជានិច្ច តម្រង់ ផ្លូវ រប
ស់ អ្នក។
ហើយព្រះអម្ចាស់ [នៅ] ជាមួយអ្នក ហើយការពារអ្នកពីអំពើអាក្រក់ទាំ
ងអស់
ហើយសូមប្រទានដល់អ្នកនូវព្រះគុណ សេចក្ដីមេត្តាករុណា និងព្រះគុ
ណ នៅចំពោះមុខអ្នកដែលឃើញអ្នក
ហើយ សូម កុំ ឲ្យ កូនចៅ មនុស្ស ណា ម្នាក់ មាន
អំណាច លើ អ្នក ដើម្បី ធ្វើបាប អ្នក ឡើយ
សូម ទៅ ដោយ សុខសាន្ត។
៣០បើ អ្នក ឃើញ ស្រុក ណា ដែល គួរ ឲ្យ អ្នក រ
ស់នៅ នោះ ចូរ ក្រោក ឡើង នាំ ខ្ញុំ ទៅ ឯ អ្នក ហើ
យ នាំ ឡុត ជា កូន របស់ ហារ៉ាន ជា ប្អូន ប្រុស រប
ស់ អ្នក ទៅ ជា មួយ ផង សូម ឲ្យ ព្រះអម្ចាស់ គ
ង់ នៅ ជា មួយ អ្នក។
៣១ ហើយ ណាឃរ ជា ប្អូន របស់ អ្នក នឹង ចេញ
ទៅ ជា មួយ ខ្ញុំ រហូត ដល់ អ្នក ត្រឡប់ មក វិញ
ដោយ សុខសាន្ត រួច យើង នឹង ទៅ ជា មួយ អ្នក ទាំ
ង អស់ គ្នា»។

ជំពូកទី ១៣

១ អាប់រ៉ាម ក៏ ចេញ ដំណើរ ពី ហារ៉ាន ហើយ នាំ សា
រ៉ាយ ជា ប្រពន្ធ របស់ គាត់ និង ឡុត ជា កូន រប

ស់ ហារ៉ាន ជា ប្អូន របស់ គាត់ ទៅ កាន់ ស្រុក កា
ណាន រួច គាត់ បាន មក ដល់ ស្រុក អាសស៊ើរ រួច ប
ន្ត ទៅ ដល់ ស៊ីគែម ហើយ រស់នៅ ជិត ដើម អូក ខ្ព
ស់ មួយ។
2គាត់ ក៏ ឃើញ ថា ស្រុក នោះ ល្អ ណាស់ ចាប់ តាំ
ង ពី ច្រក ចូល ក្រុង ហាម៉ាត់ រហូត ដល់ ដើម អូ
ក ដ៏ ខ្ពស់ នោះ។
៣ ហើយ ព្រះ អម្ចាស់ ទ្រង់ មាន ព្រះ បន្ទូល ទៅ
លោក ថា ៖ « យើង នឹង ឲ្យ ដែនដី នេះ ដល់ អ្នក និ
ង ដល់ ពូជ ពង្ស របស់ អ្នក » ។
៤លោក បាន សង់ អាសនៈ មួយ នៅ ទី នោះ ហើ
យ បាន ថ្វាយ យញ្ញបូជា ដុត នៅ លើ នោះ ដល់
ព្រះយេហូវ៉ា ដែល បាន លេច មក ឯ លោក។
៥ រួច លោក ក៏ ចេញ ពី ទី នោះ ទៅ ឯ ភ្នំ...បេត
អែល នៅ ខាង លិច និង អៃយ នៅ ខាង កើត រួច
លោក បាន បោះ ត្រសាល នៅ ទី នោះ។
6គាត់ ក៏ ឃើញ ថា ស្រុក នោះ ធំ ទូលាយ ល្អ ណា
ស់ ហើយ អ្វីៗ ទាំង អស់ ដុះ ឡើង នៅ លើ នោះ
គឺ ដើម ទំពាំងបាយជូរ ដើម ឧទុម្ពរ ដើម ទទឹម ដើម អូក
ដើម អ៊ីលេស៊ី ដើម ត្រេប៊ីន ដើម ប្រេង ដើម តាត្រៅ ដើម
ស្រល់ ដើម ស្រល់ និង ដើម តាត្រៅ និង ដើម ល្វា ហើ
យ ដើម ឈើ គ្រប់ ប្រភេទ នៅ ក្នុង វាល ហើយ មា
ន ទឹក នៅ លើ ភ្នំ។
៧ហើយ លោក បាន ថ្វាយ ពរ ដល់ ព្រះ អម្ចាស់ ដែ
ល បាន នាំ លោក ចេញ ពី ក្រុង អ៊ើរ នៃ ស្រុក
ខាល់ដេ ហើយ បាន នាំ លោក មក កាន់ ដែនដី នេះ។
៨ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា នៅ ឆ្នាំ
ទី មួយ នៅ សប្តាហ៍ ទី ប្រាំពីរ នៅ ថ្ងៃ ចន្ទ ថ្មី នៃ
ខែ ទី មួយ ត្រូវ នឹង ម៉ោង 1954 ព្រឹក] លោក បាន ស
ង់ អាសនៈ មួយ នៅ លើ ភ្នំ នេះ ហើយ បាន អំពាវ
នាវ ដល់ ព្រះនាម ព្រះអម្ចាស់ ថា ៖ ព្រះអង្គ ជា ព្រះ
ដ៏ អស់កល្ប ជានិច្ច ជា ព្រះ នៃ ទូលបង្គំ។
៩ហើយ ទ្រង់ បាន ថ្វាយ យញ្ញបូជា ដុត នៅ លើ អា
សនៈ ដល់ ព្រះយេហូវ៉ា ដើម្បី ឲ្យ ទ្រង់ គង់នៅ ជាមួ
យ នឹង ទ្រង់ ហើយ កុំ បោះបង់ ទ្រង់ ចោល ឡើយ អ
ស់ មួយ ជីវិត របស់ ទ្រង់។
10 លោក ក៏ ចេញ ពី ទី នោះ ទៅ ទិស ខាង ត្បូង
ហើយ លោក បាន មក ដល់ ក្រុង ហេប្រូន ហើយ ក្រុ
ង ហេប្រូន ត្រូវ បាន សាងសង់ ឡើង នៅ ពេល
នោះ លោក ក៏ ស្នាក់ នៅ ទី នោះ ពីរ ឆ្នាំ រួច លោ
ក ក៏ ចេញ ទៅ កាន់ ស្រុក ខាង ត្បូង គឺ ក្រុង បេ
អាឡូត ហើយ មាន អំណត់ អត់ ឃ្លាន នៅ ក្នុង ស្រុក
។
១១ហើយ អាប់រ៉ាម បាន ទៅ ស្រុក អេស៊ីប នៅ ឆ្នាំ
ទី បី នៃ សប្តាហ៍ ហើយ គាត់ បាន រស់នៅ ក្នុង ស្រុ
ក អេស៊ីប ប្រាំ ឆ្នាំ មុន ពេល ប្រពន្ធ របស់ គាត់ ត្រូ
វ គេ ហែក ចេញ ពី គាត់។
12 រីឯ ក្រុង តាណាយ នៅ ស្រុក អេស៊ីប វិញ ត្រូវ បា
ន សាងសង់ ឡើង នៅ ពេល នោះ គឺ ប្រាំពីរ ឆ្នាំ ប
ន្ទាប់ ពី ក្រុង ហេប្រូន។
១៣ កាល ផារ៉ោន ចាប់ យក សារ៉ាយ ជា ភរិយា រប
ស់ អាប់រ៉ាម ហើយ នោះ ព្រះយេហូវ៉ា ទ្រង់ បាន ធ្វើ
ឲ្យ ផារ៉ោន និង ពួក វង្ស ទ្រង់ រង ទុក្ខ ដោយ សេច
ក្តី វេទនា យ៉ាង ខ្លាំង ដោយ ព្រោះ សារ៉ាយ ជា ភរិយា
របស់ អាប់រ៉ាម។
១៤ អាប់រ៉ាម មាន សិរីល្អ ជា ខ្លាំង ណាស់ ដោយសារ គា
ត់ មាន ចៀម គោ លា សេះ អូដ្ឋ និង អ្នក បម្រើ ប្រុស
ស្រី ហើយ មាន ប្រាក់ និង មាស យ៉ាង ច្រើន សន្ធឹកស
ន្ធាប់។ ឡុត ជា កូន របស់ ប្អូន គាត់ ក៏ មាន ទ្រព្យ
សម្បត្តិ ស្តុកស្តម្ភ ដែរ។
១៥ហើយ ផារ៉ោន បាន ប្រគល់ សារ៉ាយ ជា ភរិយា រប
ស់ អាប់រ៉ាម មក វិញ ហើយ ទ្រង់ បាន ចាត់ គាត់
ឲ្យ ចេញ ពី ស្រុក អេស៊ីប ហើយ គាត់ បាន ធ្វើ ដំ
ណើរ ទៅ កាន់ កន្លែង ដែល គាត់ បាន បោះ ត្រសា
ល កាល ពី ដើម ដំបូង គឺ ទៅ កាន់ កន្លែង ធ្វើ អា
សនៈ ដែល មាន ក្រុង អៃ នៅ ខាង កើត និង ក្រុង
បេតអែល នៅ ខាង លិច ហើយ គាត់ បាន ថ្វាយ ព
រ ដល់ ព្រះយេហូវ៉ា ជា ព្រះ របស់ គាត់ ដែល បាន
នាំ គាត់ ត្រឡប់ មក វិញ ដោយ សន្តិភាព។
១៦ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា នៅ ឆ្នាំ
សោយ ទិវង្គត ទី សែសិប មួយ ក្នុង ឆ្នាំ ទី បី នៃ
សប្តាហ៍ ទី មួយ [ឆ្នាំ ១៩៦៣ ព្រឹក] លោក បាន ត្រឡប់
មក កន្លែង នេះ វិញ ហើយ បាន ថ្វាយ យញ្ញបូជា ដុ
ត នៅ លើ នោះ ហើយ បាន អំពាវនាវ ដល់ ព្រះនា
ម នៃ ព្រះ អម្ចាស់ ហើយ មាន បន្ទូល ថា ៖ ទ្រង់ ជា
ព្រះ ដ៏ ខ្ពស់ បំផុត ជា ព្រះ នៃ ទូលបង្គំ ជា រៀង រ
ហូត ត ទៅ ។
១៧ហើយ នៅ ក្នុង ឆ្នាំ ទី បួន នៃ សប្តាហ៍ នេះ
[1964 AM] ឡុត បាន បែក ចេញ ពី គាត់ ហើយ ឡុ
ត បាន រស់នៅ ក្នុង ក្រុង សូដុម ហើយ មនុស្ស នៅ
ក្រុង សូដុម សុទ្ធតែ មាន បាប យ៉ាង ខ្លាំង។
១៨ ហើយ វា ធ្វើ ឲ្យ គាត់ មាន ទុក្ខ ព្រួយ ក្នុង ចិ
ត្ត ដែល កូន ប្រុស របស់ ប្អូន ប្រុស របស់ គាត់
បាន បែក ពី គាត់ ព្រោះ គាត់ គ្មាន កូន។
១៩ នៅឆ្នាំនោះ ដែលឡុតត្រូវបានចាប់ជាឈ្លើយ ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មា
នបន្ទូលទៅកាន់អាប់រ៉ាម បន្ទាប់ពីឡុតបានបែកពីគាត់ ក្នុងឆ្នាំទីបួននៃ
សប្តាហ៍នេះថា «ចូរងើបភ្នែកឡើងពីកន្លែងដែលអ្នករស់នៅ ឆ្ពោះទៅទិ
សខាងជើង និងទិសខាងត្បូង ឆ្ពោះទៅទិសខាងលិច និងទិសខាងកើ
ត»។
២០ ដ្បិត យើង នឹង ឲ្យ ដី ទាំង មូល ដែល អ្នក
ឃើញ នោះ ដល់ អ្នក និង ពូជពង្ស របស់ អ្នក ជា រៀ
ង រហូត ហើយ យើង នឹង ធ្វើ ឲ្យ ពូជពង្ស របស់ អ្ន
ក បាន ច្រើន ដូច ខ្សាច់ សមុទ្រ ទោះ បី ជា មនុ
ស្ស អាច រាប់ ធូលី ដី បាន ក៏ ដោយ ក៏ ពូជពង្ស រ
បស់ អ្នក នឹង មិន ត្រូវ រាប់ ដែរ។
២១ ចូរ ក្រោក ឡើង ដើរ កាត់ ស្រុក នោះ តាម ប
ណ្តោយ និង ទទឹង ហើយ មើល ទាំង អស់ ចុះ ដ្បិត អ
ញ នឹង ឲ្យ ស្រុក នោះ ដល់ ពូជ ឯង។ អាប់រ៉ាម
ក៏ ទៅ ឯ ហេប្រុន ហើយ ស្នាក់ នៅ ទី នោះ។
២២ហើយ នៅ ក្នុង ឆ្នាំ នេះ កេដូឡោមើរ ជា ស្តេច អេ
ឡាំ និង អាំរ៉ាផែល ជា ស្តេច ស៊ីណើរ និង អារីយ៉ូក ជា ស្តេ

ច សេឡាសារ និង ធើរកាល់ ជា ស្តេច នៃ ប្រជាជាតិ នា
នា បាន មក ដល់ ហើយ បាន សម្លាប់ ស្តេច កូម៉ូរ៉ា ហើ
យ ស្តេច សូដុម បាន រត់ គេច ខ្លួន ហើយ មនុស្ស
ជា ច្រើន បាន ស្លាប់ ដោយ របួស នៅ ក្នុង ជ្រល
ង ភ្នំ ស៊ីឌីម ជិត សមុទ្រ អំបិល។
២៣ហើយ គេ បាន ចាប់ យក សូដុម អ័ដាម និង សេ
បោម ជា ឈ្លើយ ហើយ គេ ក៏ បាន ចាប់ យក ឡុត
ជា កូន របស់ ប្អូន ប្រុស របស់ អាប់រ៉ាម និង ទ្រព្យស
ម្បត្តិ ទាំង អស់ របស់ គាត់ ជា ឈ្លើយ ដែរ ហើយ
គេ បាន ទៅ ក្រុង ដាន់។
24 រួច មាន ម្នាក់ ដែល រត់ រួច បាន មក ប្រាប់ អា
ប់រ៉ាម ថា កូន ប្រុស របស់ ប្អូន គាត់ ត្រូវ បាន គេ
ចាប់ យក ទៅ ជា ឈ្លើយ ហើយ (អាប់រ៉ាម) បាន ប្រដា
ប់ អាវុធ ឲ្យ ពួក បាវ បម្រើ របស់ គាត់...
២៥...សម្រាប់ អាប់រ៉ាម និង ពូជពង្ស របស់ លោក គឺ មួ
យ ភាគ ដប់ នៃ ផល ដំបូង ថ្វាយ ព្រះអម្ចាស់ ហើ
យ ព្រះអម្ចាស់ បាន បង្គាប់ ឲ្យ ធ្វើ ដូច្នេះ ជា ច្បា
ប់ ជា រៀង រហូត ដើម្បី ឲ្យ ពួកគេ ប្រគល់ វា ទៅ
ឲ្យ ពួក សង្ឃ ដែល បម្រើ នៅ ចំពោះ ទ្រង់ ដើម្បី
ឲ្យ ពួកគេ ទទួល បាន វា ជា រៀង រហូត។
២៦ហើយ ចំពោះ ច្បាប់ នេះ គ្មាន កំណត់ ថ្ងៃ ទេ ដ្បិ
ត ទ្រង់ បាន បង្គាប់ វា សម្រាប់ មនុស្ស ជំនាន់ ក្រោ
យៗ ទៀត ជា រៀង រហូត ថា ពួកគេ ត្រូវ ថ្វាយ ដ
ល់ ព្រះ អម្ចាស់ នូវ មួយ ភាគ ដប់ នៃ អ្វីៗ ទាំងអ
ស់ គឺ គ្រាប់ពូជ ស្រា ទំពាំងបាយជូរ ប្រេង គោក្របី និង ចៀម។
២៧ហើយ ទ្រង់ បាន ប្រទាន វា ដល់ ពួក សង្ឃ រប
ស់ ទ្រង់ ដើម្បី ឲ្យ គេ បរិភោគ និង ផឹក ដោយ អំណ
រ នៅ ចំពោះ ទ្រង់។
២៨ ស្តេច សូដុម ក៏ យាង មក ឯ លោក ហើយ ក្រា
ប ថ្វាយបង្គំ លោក ថា៖ «លោក ម្ចាស់ អាប់រ៉ាម អើយ
សូម ប្រទាន ព្រលឹង ដែល លោក បាន សង្គ្រោះ ម
ក យើង ខ្ញុំ ផង ប៉ុន្តែ សូម ឲ្យ របស់ ដែល លោក
ប្លន់ បាន ជា របស់ លោក វិញ»។
២៩ អាប់រ៉ាម ក៏ ទូល ថា «ខ្ញុំ លើក ដៃ ឡើង ដល់
ព្រះ ដ៏ ខ្ពស់ បំផុត ដើម្បី កុំ ឲ្យ យក អ្វី ដែល
ជា របស់ ទ្រង់ ពី អំបោះ មួយ ទៅ ជា ខ្សែ ចង
ស្បែកជើង មួយ ក្រែង លោ ទ្រង់ មាន បន្ទូល ថា ខ្ញុំ
បាន ធ្វើ ឲ្យ អាប់រ៉ាម មាន ទ្រព្យ សម្បត្តិ ក្រៅ ពី
អ្វី ដែល ពួក យុវជន បាន បរិភោគ និង ចំណែក រប
ស់ ពួក បុរស ដែល បាន ទៅ ជា មួយ ខ្ញុំ គឺ អាន់
ណើរ អែសកុល និង ម៉ាមរ៉េ អ្នក ទាំង នេះ នឹង យក ចំ
ណែក របស់ ខ្លួន»។

ជំពូកទី 14

១ ក្រោយ ពី ហេតុការណ៍ ទាំង នេះ នៅ ឆ្នាំ ទី បួន
នៃ សប្តាហ៍ នេះ នៅ ថ្ងៃ ខែ ថ្មី នៃ ខែ ទី បី ព្រះបន្ទូ
ល នៃ ព្រះយេហូវ៉ា បាន មក ដល់ អាប់រ៉ាម ក្នុង សុ
បិន ថា៖ «អាប់រ៉ាម អើយ កុំ ខ្លាច អ្វី ឡើយ ខ្ញុំ ជា អ្ន
ក ការពារ របស់ អ្នក ហើយ រង្វាន់ របស់ អ្នក នឹង
ធំ សម្បើម ណាស់»។
២ហើយ លោក ទូល ថា ៖ « ព្រះអម្ចាស់ អើយ ព្រះអម្ចា
ស់ អើយ តើ ទ្រង់ នឹង ប្រទាន អ្វី ដល់ ទូលបង្គំ ដោ
យ ព្រោះ ទូលបង្គំ ចាក ចេញ ទៅ ដោយ គ្មាន កូន
ហើយ កូន របស់ ម៉ាសេក ដែល ជា កូន របស់ អ្នក
បម្រើ ទូលបង្គំ គឺ ដាម៉ាសេក អេលីយេស៊ើរ គាត់ នឹង ធ្វើ
ជា អ្នក ស្នង មរតក របស់ ទូលបង្គំ ហើយ ទ្រង់ មិន
បាន ប្រទាន ពូជ ដល់ ទូលបង្គំ ទេ » ។
៣ ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ «អ្នក នេះ នឹ
ង មិន មែន ជា អ្នក ស្នង មរតក របស់ អ្នក ទេ
គឺ ជា អ្នក ដែល នឹង កើត ចេញ ពី ពោះ របស់
អ្នក វិញ គាត់ នឹង ជា អ្នក ស្នង មរតក របស់ អ្នក»។
៤ រួច ទ្រង់ នាំ គាត់ ចេញ មក ក្រៅ ហើយ មាន បន្ទូ
ល ទៅ គាត់ ថា ៖ «ចូរ មើល ទៅ លើ មេឃ ហើយ
រាប់ ផ្កាយ ចុះ បើ ឯង អាច រាប់ វា បាន»។
៥ ហើយ ទ្រង់ ក៏ សម្លឹង ទៅ លើ មេឃ ឃើញ ផ្កាយ
ហើយ ទ្រង់ មាន បន្ទូល ទៅ គាត់ ថា ៖ «ពូជពង្ស រប
ស់ អ្នក នឹង ដូច្នោះ ដែរ»។
៦ហើយ លោក បាន ជឿ ដល់ ព្រះ អម្ចាស់ ហើយ សេ
ចក្តី សុចរិត នោះ ត្រូវ បាន រាប់ ជា សេចក្តី សុចរិ
ត ដល់ លោក។
7 ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ លោក ថា អញ ជា ព្រះ
យេហូវ៉ា ដែល បាន នាំ ឯង ចេញ ពី ក្រុង អ៊ើរ
នៃ ស្រុក ខាល់ដេ ដើម្បី ឲ្យ ឯង បាន ស្រុក របស់
សាសន៍ កាណាន ជា កម្មសិទ្ធិ ជា រៀង រហូត ហើយ
អញ នឹង ធ្វើ ជា ព្រះ ដល់ ឯង និង ដល់ ពូជ ឯ
ង ត ទៅ មុខ ទៀត
៨ គាត់ ក៏ និយាយ ថា៖ «លោក ម្ចាស់ លោក ម្ចាស់ អើ
យ តើ ខ្ញុំ នឹង ដឹង ដោយ របៀប ណា ថា ខ្ញុំ នឹង ទ
ទួល មរតក វា?»
៩ ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ «ចូរ យក
គោ ញី មួយ អាយុ បី ឆ្នាំ ពពែ មួយ អាយុ បី ឆ្នាំ
ចៀម មួយ អាយុ បី ឆ្នាំ លលក មួយ និង ព្រាប មួ
យ មក ឲ្យ ខ្ញុំ»។
10 ហើយ គាត់ បាន យក របស់ ទាំង អស់ នេះ
នៅ ពាក់ កណ្តាល ខែ នោះ ហើយ គាត់ បាន នៅ
ឯ ដើម ជ្រៃ របស់ ម៉ាមរ៉េ ដែល នៅ ជិត ក្រុង ហេប្រុ
ន។
11 លោក បាន សង់ អាសនៈ មួយ នៅ ទី នោះ ហើ
យ បាន ថ្វាយ យញ្ញបូជា សត្វ ទាំង អស់ នេះ រួច
លោក ចាក់ ឈាម របស់ វា ទៅ លើ អាសនៈ រួច ចែ
ក សត្វ ទាំង នោះ ជា ពីរ រួច ដាក់ ឲ្យ នៅ ទល់
មុខ គ្នា ប៉ុន្តែ សត្វ ស្លាប ទាំង នោះ លោក មិន បា
ន ចែក ទេ។
១២ហើយ សត្វ ស្លាប បាន ចុះ មក លើ បំណែក ស
ត្វ ទាំង នោះ ហើយ អាប់រ៉ាម បាន ដេញ វា ចេញ ហើ
យ មិន បាន ឲ្យ សត្វ ស្លាប ប៉ះ វា ឡើយ។
13 លុះ ថ្ងៃ លិច ទៅ អាប់រ៉ាម ក៏ មាន សេចក្តី រំភើ
ប រីករាយ ហើយ មើល៍ ភាព ភ័យ ខ្លាច នៃ ភាព ងងឹ
ត យ៉ាង ខ្លាំង បាន ធ្លាក់ មក លើ គាត់ ហើយ គេ
បាន និយាយ ទៅ អាប់រ៉ាម ថា៖ «ចូរ ដឹង ជា ប្រាក
ដ ថា ពូជ របស់ អ្នក នឹង ទៅ ជា អ្នក ដទៃ នៅ

ក្នុង ស្រុក ដែល មិន មែន ជា របស់ គេ ហើយ គេ
នឹង នាំ ពូជ របស់ អ្នក ទៅ ជា ទាសករ ហើយ ធ្វើ
ទុក្ខ ដល់ គេ អស់ រយៈ ពេល បួន រយ ឆ្នាំ»។
១៤ ហើយ យើង នឹង វិនិច្ឆ័យ ប្រជាជាតិ ដែល ពួកគេ
នឹង ធ្វើ ជា ខ្ញុំ បម្រើ ហើយ បន្ទាប់ ពី នោះ ពួកគេ នឹ
ង ចេញ មក ដោយ មាន ទ្រព្យ សម្បត្តិ ជា ច្រើន។
១៥ ហើយ អ្នក នឹង ទៅ ឯ ពួក ដូនតា របស់ អ្នក
ដោយ សុខសាន្ត ហើយ នឹង ត្រូវ គេ បញ្ចុះ សព ក្នុ
ង វ័យ ចាស់ ជរា ដ៏ ល្អ។
១៦ ប៉ុន្តែ នៅ ជំនាន់ ទី បួន គេ នឹង ត្រឡប់ មក
ទី នេះ វិញ ដ្បិត អំពើ ទុច្ចរិត របស់ ជនជាតិ អាម៉ូរី មិ
ន ទាន់ បាន ពេញ លេញ នៅ ឡើយ ទេ»។
17 គាត់ ក៏ ភ្ញាក់ ពី ដំណេក ហើយ ក្រោក ឡើង ព្រះអា
ទិត្យ ក៏ លិច ទៅ ហើយ មាន អណ្ដាត ភ្លើង ហើយ មើ
ល៍ មាន ឡ កំពុង ហុយ ផ្សែង ហើយ មាន អណ្ដាត
ភ្លើង មួយ បាន ឆ្លងកាត់ ចន្លោះ បំណែក ទាំង នោះ។
18 នៅ ថ្ងៃ នោះ ព្រះយេហូវ៉ា ទ្រង់ បាន ធ្វើ សេចក្ដី ស
ញ្ញា នឹង អាប់រ៉ាម ថា អញ នឹង ឲ្យ ស្រុក នេះ ដ
ល់ ពូជ ឯង ចាប់ តាំង ពី ទន្លេ អេស៊ីប រហូត ដល់
ទន្លេ ធំ គឺ ទន្លេ អឺប្រាត សាសន៍ កែន សាសន៍ កែននីស
សាសន៍ កាដម៉ូនីត សាសន៍ ពេរីស៊ីត សាសន៍ រេផែម សាស
ន៍ ផាកូរីត សាសន៍ ហេវីត សាសន៍ អាម៉ូរី សាសន៍ កាណាន
សាសន៍ គេរីកាស៊ី និង សាសន៍ យេប៊ូស
១៩ លុះ ដល់ ថ្ងៃ នោះ អាប់រ៉ាម បាន ថ្វាយ សាច់ សត្វ
និង សត្វ ស្លាប ព្រមទាំង ផ្លែឈើ និង ភេសជ្ជៈ របស់ វា
ហើយ ភ្លើង ក៏ ឆេះ អស់ ទៅ។
២០ហើយ នៅ ថ្ងៃ នោះ យើង បាន ធ្វើ សេចក្ដី ស
ញ្ញា ជាមួយ នឹង អាប់រ៉ាម ដូច ជា យើង បាន ធ្វើ សេ
ចក្ដី សញ្ញា ជាមួយ នឹង ណូអេ ក្នុង ខែ នេះ ហើយ
អាប់រ៉ាម បាន ធ្វើ ពិធី បុណ្យ និង ពិធី បរិសុទ្ធ សម្រា
ប់ ខ្លួន គាត់ ជា រៀង រហូត។
២១ អាប់រ៉ាម ក៏ អរ សប្បាយ ហើយ បាន ប្រាប់ រឿង
ទាំង អស់ នេះ ដល់ សារ៉ាយ ជា ភរិយា របស់ លោក
ហើយ លោក ជឿ ថា លោក នឹង មាន កូន ប៉ុន្តែ នា
ង មិន បាន បង្កើត កូន ទេ។
២២ សារ៉ាយ ក៏ ឲ្យ ដំបូន្មាន ដល់ អាប់រ៉ាម ជា ស្វា
មី ថា ចូរ ទៅ ឯ ហាការ ជា ស្រី អេស៊ីប របស់ ខ្ញុំ
ទៅ ប្រហែល ជា ខ្ញុំ នឹង បង្កើត ពូជ ឲ្យ អ្នក ដោ
យ សារ នាង បាន ហើយ
23 អាប់រ៉ាម ក៏ ស្ដាប់ តាម សារ៉ាយ ជា ភរិយា រប
ស់ ខ្លួន ហើយ ប្រាប់ នាង ថា «ចូរ ធ្វើ ចុះ»។ សារ៉ាយ
ក៏ យក ហាការ ជា ស្រី បម្រើ របស់ នាង ជា ជនជា
តិ អេស៊ីប ហើយ ឲ្យ នាង ទៅ អាប់រ៉ាម ជា ប្ដី របស់
នាង ធ្វើ ជា ប្រពន្ធ។
២៤ហើយ គាត់ បាន ចូល ទៅ ឯ នាង ហើយ នាង
ក៏ មាន ផ្ទៃ ពោះ ហើយ បង្កើត បាន កូន ប្រុស មួ
យ ឲ្យ គាត់ ហើយ គាត់ ដាក់ ឈ្មោះ ថា អ៊ីសម៉ាអែល
នៅ ឆ្នាំ ទី ប្រាំ នៃ សប្ដាហ៍ នេះ [1965 AM] ហើយ
នេះ ជា ឆ្នាំ ទី ប៉ែតសិប ប្រាំមួយ ក្នុង ជីវិត របស់
អាប់រ៉ាម។

ជំពូកទី ១៥

១ ហើយ នៅ ក្នុង ឆ្នាំ ទី ប្រាំ នៃ សប្ដាហ៍ ទី បួន
នៃ ពិធី បុណ្យ នេះ [1979 AM] ក្នុង ខែ ទី បី នៅ ពា
ក់ កណ្ដាល ខែ នោះ អាប់រ៉ាម បាន ធ្វើ ពិធី បុណ្យ ផ
ល ដំបូង នៃ ការ ច្រូត កាត់។
2លោក បាន ថ្វាយ យញ្ញបូជា ថ្មី នៅ លើ អាសនៈ
គឺ ជា ផល ដំបូង នៃ ផល ដំណាំ ថ្វាយ ព្រះយេហូវ៉ា
គឺ គោ ញី មួយ ពពែ មួយ និង ចៀម មួយ នៅ
លើ អាសនៈ ជា យញ្ញបូជា ដុត ថ្វាយ ព្រះយេហូវ៉ា។ លោ
ក បាន ថ្វាយ ផល ឈើ និង យញ្ញបូជា ស្រា របស់
វា នៅ លើ អាសនៈ រួម ជាមួយ នឹង កំញាន។
៣ ព្រះអម្ចាស់ បាន លេច មក ឲ្យ អាប់រ៉ាម ឃើញ ហើ
យ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ «យើង ជា ព្រះ
ដ៏ មាន ឫទ្ធានុភាព បំផុត ចូរ អ្នក យល់ព្រម នៅ ចំ
ពោះ មុខ យើង ហើយ ចូរ ធ្វើ ជា មនុស្ស ល្អ ឥត
ខ្ចោះ»។
៤ ហើយ យើង នឹង ធ្វើ សេចក្ដី សញ្ញា រវាង យើង និ
ង អ្នក ហើយ យើង នឹង ធ្វើ ឲ្យ អ្នក មាន ចំនួន
ច្រើន ឡើង យ៉ាង សន្ធឹកសន្ធាប់។
៥ ហើយ អាប់រ៉ាម បាន ក្រាប មុខ ចុះ ហើយ ព្រះ បា
ន មាន បន្ទូល ជាមួយ គាត់ ថា៖
៦ មើលចុះ ក្រឹត្យវិន័យ របស់ ខ្ញុំ នៅ ជាមួយ នឹង អ្នក
ហើយអ្នកនឹងក្លាយជាឪពុកនៃប្រជាជាតិជាច្រើន។
៧ឈ្មោះ ឯង នឹង មិន ត្រូវ ហៅ ថា អាប់រ៉ាម ទៀត
ឡើយ
ប៉ុន្តែ ចាប់ ពី ពេល នេះ ត ទៅ ឈ្មោះ របស់ អ្នក
នឹង មាន ឈ្មោះ ថា អ័ប្រាហាំ រហូត ដល់ អស់កល្ប ជា
និច្ច។
ដ្បិត យើង បាន ធ្វើ ឲ្យ អ្នក ក្លាយ ជា ឪពុក នៃ
ប្រជាជាតិ ជា ច្រើន។
៨ ហើយ យើង នឹង ធ្វើ ឲ្យ អ្នក ក្លាយ ជា មនុស្ស
ដ៏ អស្ចារ្យ
ហើយ យើង នឹង ធ្វើ ឲ្យ អ្នក ក្លាយ ទៅ ជា ប្រជា
ជាតិ នានា
ហើយ នឹង មាន ស្ដេច ចេញ ពី អ្នក។
៩ហើយ អញ នឹង តាំង សេចក្ដី សញ្ញា របស់ អញ រ
វាង អញ និង ឯង ហើយ នឹង ពូជ ឯង ដែល កើត
មក តាម ឯង ត ទៅ ទៀត អស់ ទាំង តំណ របស់
គេ ទុក ជា សេចក្ដី សញ្ញា ដ៏ អស់កល្ប ជានិច្ច ដើម្បី
ឲ្យ អញ អាច ធ្វើ ជា ព្រះ ដល់ ឯង និង ដល់ ពូ
ជ ឯង ត ទៅ ទៀត។
១០ «ហើយ អញ នឹង ឲ្យ ដល់ ឯង និង ដល់ ពូជ ឯ
ង ដែល កើត មក តាម ក្រោយ ឯង» នូវ ស្រុក ដែ
ល ឯង ធ្លាប់ ជា អ្នក ស្នាក់ នៅ ជា អ្នក ដទៃ គឺ
ស្រុក កាណាន ដើម្បី ឲ្យ ឯង បាន កាន់ កាប់ ជា រៀ
ង រហូត ហើយ អញ នឹង ធ្វើ ជា ព្រះ របស់ គេ។
១១ ព្រះយេហូវ៉ា ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ អ័ប្រាហាំ
ថា៖ «ចំណែក ឯ អ្នក វិញ ចូរ រក្សា សេចក្ដី សញ្ញា រប
ស់ អញ គឺ អ្នក និង ពូជពង្ស របស់ អ្នក ដែល កើត
មក តាម ក្រោយ អ្នក ហើយ ត្រូវ កាត់ ស្បែក បុរស

ទាំង អស់ ក្នុង ចំណោម អ្នក រាល់ គ្នា ហើយ កាត់
ស្បែក លិង្គ របស់ អ្នក ផង នោះ នឹង ជា ទី សម្គា
ល់ នៃ សេចក្ដី សញ្ញា ដ៏ អស់កល្ប ជានិច្ច រវាង អញ
និង អ្នក»។
12 ហើយ នៅ ថ្ងៃ ទី ប្រាំបី អ្នក រាល់ គ្នា ត្រូវ កា
ត់ ស្បែក កូន ប្រុស ទាំង អស់ ក្នុង គ្រប់ តំណា រប
ស់ អ្នក រាល់ គ្នា ទោះ ជា កូន កើត នៅ ក្នុង ផ្ទះ
ឬ កូន ដែល អ្នក រាល់ គ្នា បាន ទិញ ពី អ្នក ដ
ទៃ ណា ក៏ ដោយ ដែល អ្នក រាល់ គ្នា បាន ទទួល
មក ដែល មិន មែន ជា ពូជ របស់ អ្នក រាល់ គ្នា
ក៏ ដោយ។
១៣អ្នក ណា ដែល កើត ក្នុង គ្រួសារ របស់ អ្នក នឹ
ង ត្រូវ កាត់ ស្បែក ជា មិន ខាន ហើយ អ្នក ណា
ដែល អ្នក បាន ទិញ ដោយ ប្រាក់ នឹង ត្រូវ កាត់
ស្បែក ហើយ សេចក្ដី សញ្ញា របស់ យើង នឹង នៅ ក្នុ
ង សាច់ ឈាម របស់ អ្នក សម្រាប់ ជា ពិធី បរិសុទ្ធ
ដ៏ អស់កល្ប ជានិច្ច។
១៤ ហើយ បុរស ដែល មិន កាត់ ស្បែក នៅ ថ្ងៃ
ទី ប្រាំបី ដែល មិន បាន កាត់ ស្បែក ចុង លិង្គ រប
ស់ ខ្លួន អ្នក នោះ នឹង ត្រូវ កាត់ ចេញ ពី ប្រជាជ
ន របស់ ខ្លួន ព្រោះ អ្នក នោះ បាន បំពាន លើ សេច
ក្ដី សញ្ញា របស់ យើង។
១៥ ព្រះជាម្ចាស់ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ លោក អ័ប្រាហាំ
ថា៖ «ចំណែក សារ៉ាយ ជា ភរិយា របស់ អ្នក វិញ គេ
នឹង លែង ហៅ នាង ថា សារ៉ាយ ទៀត ហើយ គឺ ត្រូ
វ ហៅ នាង ថា សារ៉ា វិញ»។
១៦ អញ នឹង ឲ្យ ពរ ដល់ នាង ហើយ ឲ្យ ឯង មា
ន កូន ប្រុស មួយ ដោយ សារ នាង ហើយ អញ នឹ
ង ឲ្យ ពរ ដល់ គេ ហើយ គេ នឹង ក្លាយ ទៅ ជា
ប្រជាជាតិ មួយ ហើយ ស្ដេច នៃ ប្រជាជាតិ នានា នឹង
កើត ចេញ ពី គេ។
១៧លោកអប្រាហាំក៏ក្រាបមុខចុះ អរសប្បាយ ហើយគិតក្នុងចិត្តថា
តើនឹងមានកូនប្រុសកើតមកចំពោះអ្នកដែលមានអាយុមួយរយឆ្នាំឬ?
ហើយតើសារ៉ាដែលមានអាយុកៅសិបឆ្នាំនឹងបង្កើតកូនបានឬ?
១៨ ហើយ អ័ប្រាហាំ ទូល ព្រះ ថា៖ «ឱ សូម ឲ្យ អ៊ីស
ម៉ាអែល រស់នៅ ចំពោះ ទ្រង់ ចុះ!»
19 ហើយ ព្រះ មាន បន្ទូល ថា៖ «មែនហើយ សារ៉ា ក៏
នឹង បង្កើត កូន ប្រុស មួយ ឲ្យ ឯង ដែរ ហើយ ឯ
ង ត្រូវ ដាក់ ឈ្មោះ ថា អ៊ីសាក ហើយ អញ នឹង តាំ
ង សេចក្ដី សញ្ញា របស់ អញ ជាមួយ នឹង គេ ជា សេ
ចក្ដី សញ្ញា ដ៏ អស់កល្ប ជានិច្ច និង សម្រាប់ ពូជ
គេ បន្ទាប់ ពី គេ ទៅ»។
២០ហើយ ចំពោះ អ៊ីសម៉ាអែល វិញ យើង បាន ស្ដាប់ អ្ន
ក ដែរ ហើយ មើល៍ យើង នឹង ឲ្យ ពរ ដល់ គាត់ ហើ
យ ធ្វើ ឲ្យ គាត់ ធំ ហើយ ចម្រើន គាត់ យ៉ាង ច្រើ
ន សន្ធឹកសន្ធាប់ គាត់ នឹង បង្កើត ចៅទួត ដប់ពីរ នាក់
ហើយ យើង នឹង ធ្វើ ឲ្យ គាត់ ក្លាយ ទៅ ជា ប្រជា
ជាតិ ដ៏ ធំ។
២១ ប៉ុន្តែ សេចក្ដី សញ្ញា របស់ យើង យើង នឹង តាំង
ឡើង ជាមួយ នឹង អ៊ីសាក ដែល សារ៉ា នឹង បង្កើត
ឲ្យ អ្នក នៅ ថ្ងៃ នេះ នៅ ឆ្នាំ ក្រោយ។
២២ រួច ទ្រង់ ឈប់ មាន បន្ទូល នឹង គាត់ ហើយ
ព្រះ ក៏ យាង ឡើង ពី អ័ប្រាហាំ ទៅ។
២៣ លោក អ័ប្រាហាំ ក៏ ធ្វើ តាម ព្រះបន្ទូល ដែល ព្រះ
ជាម្ចាស់ បាន មាន បន្ទូល មក លោក ហើយ លោក
យក អ៊ីសម៉ាអែល ជា កូន ប្រុស របស់ លោក និង អ
ស់ អ្នក ដែល កើត នៅ ក្នុង ផ្ទះ របស់ លោក ដែ
ល លោក បាន ទិញ ដោយ ប្រាក់ របស់ លោក គឺ បុ
រស ទាំង អស់ នៅ ក្នុង ផ្ទះ របស់ លោក ហើយ បា
ន កាត់ ស្បែក លិង្គ របស់ ពួកគេ។
24 ហើយ នៅ ថ្ងៃ ដដែល នោះ លោក អ័ប្រាហាំ បាន
កាត់ ស្បែក ហើយ បុរស ទាំង អស់ ក្នុង ផ្ទះ របស់
លោក និង អ្នក ដែល កើត ក្នុង ផ្ទះ របស់ លោក ព្រ
ម ទាំង អស់ អ្នក ដែល លោក បាន ទិញ ដោយ
ប្រាក់ ពី កូន ចៅ របស់ អ្នក ដទៃ ក៏ បាន កាត់
ស្បែក ជា មួយ លោក ដែរ។
២៥ក្រឹត្យវិន័យនេះសម្រាប់គ្រប់ជំនាន់ជារៀងរហូត ហើយគ្មានការកា
ត់ស្បែកថ្ងៃណាមួយឡើយ ហើយក៏គ្មានការខកខានមួយថ្ងៃណាក្នុងចំ
ណោមប្រាំបីថ្ងៃនោះដែរ ដ្បិតវាជាបញ្ញត្តិដ៏អស់កល្បជានិច្ច ដែលបាន
តែងតាំង និងសរសេរនៅលើបន្ទះស្លាតស្ទួត៍។
២៦ហើយ អស់ អ្នក ណា ដែល កើត មក ដែល ស្បែ
ក គ្រប ក្បាល លិង្គ មិន បាន កាត់ ស្បែក នៅ
ថ្ងៃ ទី ប្រាំបី នោះ មិន មែន ជា កូន ចៅ នៃ សេច
ក្ដី សញ្ញា ដែល ព្រះ អម្ចាស់ បាន ធ្វើ ជាមួយ នឹង
លោក អ័ប្រាហាំ ទេ ប៉ុន្តែ ជា កូន ចៅ នៃ សេចក្ដី វិ
នាស វិញ ហើយ ក៏ គ្មាន ទី សម្គាល់ ណា មួយ
លើ គាត់ ថា គាត់ ជា របស់ ព្រះ អម្ចាស់ ដែរ ប៉ុន្តែ (គា
ត់ ត្រូវ បាន កំណត់) ត្រូវ បំផ្លាញ ចោល ហើយ សម្លា
ប់ ចោល ពី ផែនដី ហើយ ត្រូវ ដក ឫស ចេញ ពី
ផែនដី ព្រោះ គាត់ បាន បំពាន សេចក្ដី សញ្ញា របស់
ព្រះ អម្ចាស់ ជា ព្រះ នៃ យើង។
២៧ដ្បិត ទេវតា ទាំង អស់ នៃ វត្តមាន និង ទេវតា ទាំ
ង អស់ នៃ ការ ញែក ជា បរិសុទ្ធ ត្រូវ បាន បង្កើត
ឡើង តាំង ពី ថ្ងៃ ដែល ពួក គេ បាន បង្កើត មក
ហើយ នៅ ចំពោះ មុខ ទេវតា នៃ វត្តមាន និង ទេវ
តា នៃ ការ ញែក ជា បរិសុទ្ធ ទ្រង់ បាន ញែក អ៊ីស្រា
អែល ជា បរិសុទ្ធ ដើម្បី ឲ្យ ពួក គេ បាន នៅ ជាមួ
យ ទ្រង់ និង ជាមួយ ទេវតា បរិសុទ្ធ របស់ ទ្រង់។
២៨ហើយ ចូរ អ្នក បញ្ជា ដល់ កូន ចៅ អ៊ីស្រាអែល ហើយ ឲ្យ ពួកគេ
គោរព តាម ទី សម្គាល់ នៃ សេចក្ដី សញ្ញា នេះ សម្រាប់ ជំនាន់ របស់
ពួកគេ ជា ពិធី បរិសុទ្ធ ដ៏ អស់កល្ប ជានិច្ច នោះ ពួកគេ នឹង មិន ត្រូវ
ដក ចេញ ពី ដែនដី ឡើយ។
២៩ដ្បិត បញ្ញត្តិ នេះ ត្រូវ បាន តែងតាំង ឡើង សម្រា
ប់ សេចក្ដី សញ្ញា មួយ ដើម្បី ឲ្យ គេ គោរព តាម សេ
ចក្ដី សញ្ញា នោះ ជា រៀង រហូត ក្នុង ចំណោម កូន
ចៅ អ៊ីស្រាអែល ទាំង អស់។
៣០ចំពោះ អ៊ីសម៉ាអែល និង កូន ប្រុសៗ របស់ គាត់ និ
ង បង ប្អូន របស់ គាត់ និង អេសាវ ព្រះ អម្ចាស់ មិន
បាន បណ្ដោល ឲ្យ ពួក គេ ចូល ទៅ ជិត ទ្រង់ ទេ
ហើយ ទ្រង់ បាន ជ្រើសរើស ពួក គេ មិន មែន ដោយ
សារ ពួក គេ ជា កូន ចៅ របស់ អ័ប្រាហាំ ទេ

ព្រោះ ទ្រង់ ស្គាល់ ពួក គេ ប៉ុន្តែ ទ្រង់ បាន ជ្រើសរើ
ស អ៊ីស្រាអែល ឲ្យ ធ្វើ ជា រាស្ត្រ របស់ ទ្រង់។
៣១ហើយ ទ្រង់ បាន ញែក វា ចេញ ជា បរិសុទ្ធ ហើ
យ បាន ប្រមូល វា ពី ចំណោម កូន ចៅ មនុស្ស
ទាំង អស់ ពីព្រោះ មាន ប្រជាជាតិ ជា ច្រើន និង ប្រជាជ
ន ជា ច្រើន ហើយ ទាំង អស់ ជា របស់ ទ្រង់ ហើយ
លើ ទាំង អស់ ទ្រង់ បាន ដាក់ វិញ្ញាណ ឲ្យ មាន អំ
ណាច ដើម្បី នាំ ពួក គេ ឲ្យ វង្វេង ចេញ ពី ទ្រង់។
៣២ប៉ុន្តែ លើ អ៊ីស្រាអែល ទ្រង់ មិន បាន តែងតាំង ទេវ
តា ឬ វិញ្ញាណ ណា មួយ ឡើយ ព្រោះ មាន តែ ទ្រ
ង់ ទេ ដែល ជា អ្នក គ្រប់គ្រង របស់ ពួកគេ ហើយ
ទ្រង់ នឹង ថែរក្សា ពួកគេ ហើយ ទាមទារ ពួកគេ នៅ ក្នុ
ង ដៃ នៃ ពួក ទេវតា និង វិញ្ញាណ របស់ ទ្រង់ និង
នៅ ក្នុង ដៃ នៃ ឫទ្ធានុភាព ទាំងអស់ របស់ ទ្រង់ ដើ
ម្បី ឲ្យ ទ្រង់ អាច ថែរក្សា ពួកគេ និង ប្រទាន ពរ ដ
ល់ ពួកគេ ហើយ ដើម្បី ឲ្យ ពួកគេ អាច ជា របស់ ទ្រ
ង់ ហើយ ទ្រង់ អាច ជា របស់ ពួកគេ ចាប់ ពី ពេ
ល នេះ តទៅ ជា រៀង រហូត។
៣៣ហើយ ឥឡូវ នេះ ខ្ញុំ សូម ប្រកាស ដល់ អ្នក ថា កូ
ន ចៅ អ៊ីស្រាអែល នឹង មិន កាន់ តាម បញ្ញត្តិ
នេះ ទេ ហើយ ពួកគេ នឹង មិន កាត់ ស្បែក កូន ប្រុ
ស របស់ ខ្លួន តាម ច្បាប់ ទាំង អស់ នេះ ទេ ព្រោះ
នៅ ក្នុង សាច់ ឈាម នៃ ការ កាត់ ស្បែក របស់ ពួ
កគេ ពួកគេ នឹង លុប ចោល ការ កាត់ ស្បែក នេះ រ
បស់ កូន ប្រុស របស់ ពួកគេ ហើយ ពួកគេ ទាំង អ
ស់ គ្នា ជា កូន ប្រុស របស់ បេលីយ៉ា នឹង ទុក កូន
ប្រុស របស់ ពួកគេ មិន កាត់ ស្បែក ដូច ពួកគេ កើ
ត មក។
៣៤ហើយ នឹង មាន សេចក្តី ក្រោធ យ៉ាង ខ្លាំង ពី
ព្រះអម្ចាស់ មក លើ ពួក កូន ចៅ អ៊ីស្រាអែល ពីព្រោះ
ពួក គេ បាន បោះបង់ ចោល សេចក្តី សញ្ញា របស់
ទ្រង់ ហើយ ងាក ចេញ ពី ព្រះបន្ទូល របស់ ទ្រង់ ហើ
យ ញុះញង់ និង ប្រមាថ ដោយ ព្រោះ ពួក គេ មិន គោ
រព តាម បញ្ញត្តិ នៃ ក្រឹត្យវិន័យ នេះ ដ្បិត ពួក គេ បា
ន ប្រព្រឹត្ត ចំពោះ សមាជិក របស់ ខ្លួន ដូច ជា សាស
ន៍ ដទៃ ដើម្បី ឲ្យ ពួក គេ អាច ត្រូវ បាន ដក ចេញ
និង ដក ឫស ចេញ ពី ដែនដី ហើយ នឹង លែង មា
ន ការ អត់ទោស ឬ ការ អត់ទោស ដល់ ពួក គេ ទៀ
ត ហើយ [ដើម្បី ឲ្យ មាន ការ អត់ទោស និង ការ អត់
ទោស] ចំពោះ អំពើ បាប ទាំង អស់ នៃ កំហុស ដ៏ អ
ស់កល្ប ជានិច្ច នេះ។

ជំពូកទី ១៦

១ហើយ នៅ ថ្ងៃ ខែ ថ្មី នៃ ខែ ទី បួន យើង បាន
លេច មក ជួប លោក អ័ប្រាហាំ នៅ ដើម អូក របស់
ម៉ាមរ៉េ ហើយ យើង បាន និយាយ ជាមួយ លោក ហើយ
យើង បាន ប្រកាស ប្រាប់ លោក ថា សារ៉ា ជា ភរិយា រ
បស់ លោក នឹង ប្រទាន កូន ប្រុស មួយ។
២ហើយ សារ៉ា ក៏ សើច ព្រោះ នាង បាន ឮ ថា យើ
ង បាន និយាយ ពាក្យ ទាំង នេះ ជាមួយ នឹង អ័ប្រា
ហាំ ហើយ យើង បាន ព្រមាន នាង ហើយ នាង ក៏ មា
ន អារម្មណ៍ ភ័យ ខ្លាច ហើយ បដិសេធ ថា នាង មិន
បាន សើច ដោយសារ ពាក្យ ទាំង នោះ ទេ។
៣ហើយ យើង បាន ប្រាប់ នាង ពី ឈ្មោះ កូន ប្រុ
ស របស់ នាង ដូច ដែល ឈ្មោះ របស់ គាត់ ត្រូវ បា
ន កំណត់ ទុក និង សរសេរ នៅ លើ ផ្ទាំង ថ្ម ស្ថាន
សួគ៌ (ឧ.) អ៊ីសាក
៤ ហើយ កាល ណា យើង ត្រឡប់ ទៅ រក នាង វិ
ញ នៅ ពេល កំណត់ នាង នឹង មាន ផ្ទៃ ពោះ ជា
កូន ប្រុស។
៥ហើយ នៅ ក្នុង ខែ នេះ ព្រះអម្ចាស់ បាន សម្រេច
សេចក្តី ជំនុំជំរះ របស់ ទ្រង់ លើ ក្រុង សូដុម ក្រុង កូម៉ូ
រ៉ា ក្រុង សេបោម និង តំបន់ ទន្លេ យ័រដាន់ ទាំង មូល ហើ
យ ទ្រង់ បាន ដុត គេ ដោយ ភ្លើង និង ស្ពាន់ធ័រ ហើ
យ បំផ្លាញ គេ រហូត ដល់ ថ្ងៃ នេះ ដូច ជា អញ
បាន ប្រកាស ប្រាប់ ឯង ពី គ្រប់ ការ ប្រព្រឹត្ត រប
ស់ គេ ថា គេ ជា មនុស្ស អាក្រក់ ហើយ មាន បាប
យ៉ាង ខ្លាំង ហើយ គេ បាន ធ្វើ ឲ្យ ខ្លួន ស្មោកគ្រោក
ហើយ ប្រព្រឹត្ត អំពើ សហាយ ស្មន់ ខាង សាច់ ឈាម
ហើយ ប្រព្រឹត្ត អំពើ មិន ស្អាត ស្អំ នៅ លើ ផែនដី។
៦ហើយ តាម របៀប ដដែល នោះ ព្រះ នឹង អនុវត្ត កា
រ ជំនុំជំរះ លើ កន្លែង ដែល ពួក គេ បាន ប្រព្រឹត្ត
តាម អំពើ មិន ស្អាត ស្អំ របស់ ពួក សូដុំម ដូច
ជា ការ ជំនុំជំរះ លើ សូដុំម ដែរ។
៧ប៉ុន្តែ ឡុត យើង បាន សង្គ្រោះ ហើយ ដ្បិត ព្រះ ទ្រ
ង់ នឹក ចាំ ពី អ័ប្រាហាំ ហើយ បាន ចាត់ គាត់ ឲ្យ
ចេញ ពី កណ្តាល ការ ផ្តួល រំលំ។
៨ហើយ គាត់ និង កូន ស្រី របស់ គាត់ បាន ប្រព្រឹត្ត
អំពើ បាប នៅ លើ ផែនដី ដែល មិន ធ្លាប់ មាន
នៅ លើ ផែនដី តាំង ពី សម័យ អ័ដាម រហូត ដ
ល់ សម័យ របស់ គាត់ ឡើយ ដ្បិត បុរស នោះ បាន
រួម ដំណេក ជាមួយ កូន ស្រី របស់ គាត់។
៩ហើយ មើល ចុះ វាត្រូវបានបញ្ជា និងឆ្លាក់អំពីពូជពង្សរបស់គាត់
ទាំងអស់ នៅលើបន្ទះស្ថានសួគ៌ ដើម្បីដកវាចេញ ហើយដកវាចេញ
ហើយអនុវត្តការជំនុំជំរះលើពួកគេ ដូចជាការជំនុំជំរះក្រុងសូដុម ហើ
យកុំទុកពូជមនុស្សនៅលើផែនដីនៅថ្ងៃជំនុំជំរះឡើយ។
10 ហើយ នៅ ក្នុង ខែ នេះ ឯង អ័ប្រាហាំ បាន ចេ
ញ ពី ក្រុង ហេប្រូន ហើយ បាន ចេញ ទៅ រស់
នៅ ចន្លោះ កាដេស និង ស៊ើរ នៅ លើ ភ្នំ កេរ៉ា។
១១ហើយ នៅ ពាក់ កណ្តាល ខែ ទី ប្រាំ គាត់ បាន
ផ្លាស់ ចេញ ពី ទី នោះ ហើយ បាន ស្នាក់ នៅ ឯ អ
ណ្តូង សម្បថ។
12 ហើយ នៅ ពាក់ កណ្តាល ខែ ទី ប្រាំមួយ ព្រះយេហូ
វ៉ា ទ្រង់ បាន យាង មក ជួប សារ៉ា ហើយ បាន ធ្វើ
ដល់ នាង ដូច ជា ទ្រង់ បាន មាន ព្រះបន្ទូល ហើយ
នាង ក៏ មាន គភ៌។
១៣ នាង បាន សម្រាល កូន ប្រុស មួយ នៅ ខែ
ទី បី ហើយ នៅ ពាក់ កណ្តាល ខែ នោះ គឺ នៅ ពេ
ល ដែល ព្រះ យេហូវ៉ា បាន មាន បន្ទូល ទៅ អ័ប្រា
ហាំ នៅ ថ្ងៃ បុណ្យ ផល ដំបូង នៃ ការ ច្រូត កាត់
នោះ អ៊ីសាក បាន កើត មក។

១៤ហើយ លោក អ័ប្រាហាំ បាន កាត់ ស្បែក កូន ប្រុ
ស របស់ លោក នៅ ថ្ងៃ ទី ប្រាំបី គឺ លោក ជា មនុ
ស្ស ដំបូង គេ ដែល បាន កាត់ ស្បែក តាម សេចក្ដី
សញ្ញា ដែល ត្រូវ បាន កំណត់ ទុក ជា រឿង រហូត។
១៥ ហើយ នៅ ឆ្នាំ ទី ប្រាំមួយ នៃ សប្ដាហ៍ ទី បួន
យើង បាន មក ឯ លោក អ័ប្រាហាំ នៅ ឯ អណ្ដូង
នៃ សម្បថ ហើយ យើង បាន លេច មក ឲ្យ លោក
ឃើញ [ដូច ដែល យើង បាន ប្រាប់ សារ៉ា ថា យើង គួ
រ តែ ត្រឡប់ ទៅ រក នាង វិញ ហើយ នាង នឹង មា
ន គភ៌ ជា កូន ប្រុស]។
១៦ហើយ យើង បាន ត្រឡប់ មក វិញ នៅ ខែ ទី
ប្រាំពីរ ហើយ ឃើញ សារ៉ា មាន ផ្ទៃពោះ នៅ ចំពោះ មុ
ខ យើង ហើយ យើង បាន ឲ្យ ពរ គាត់ ហើយ យើ
ង បាន ប្រាប់ គាត់ ពី គ្រប់ ទាំង សេចក្ដី ដែល បា
ន បង្គាប់ អំពី គាត់ ដើម្បី កុំ ឲ្យ គាត់ ស្លាប់ រហូត
ដល់ គាត់ បង្កើត កូន ប្រុស ប្រាំមួយ នាក់ ទៀត ហើ
យ នឹង ឃើញ កូន ប្រុស មុន ពេល គាត់ ស្លាប់ ប៉ុ
ន្តែ ដើម្បី ឲ្យ ឈ្មោះ និង ពូជ របស់ គាត់ ត្រូវ បា
ន ហៅ ដោយ អ៊ីសាក។
១៧ហើយ ថា ពូជ ទាំង អស់ របស់ កូន ប្រុស រប
ស់ លោក នឹង ជា សាសន៍ ដទៃ ហើយ ត្រូវ បាន រា
ប់ បញ្ចូល ជាមួយ នឹង សាសន៍ ដទៃ ប៉ុន្តែ ពី កូន
ចៅ របស់ អ៊ីសាក នឹង ក្លាយ ទៅ ជា ពូជ បរិសុទ្ធ
ហើយ មិន ត្រូវ បាន រាប់ បញ្ចូល ក្នុង ចំណោម សា
សន៍ ដទៃ ឡើយ។
១៨ព្រោះ លោក នឹង ក្លាយ ទៅ ជា ចំណែក នៃ
ព្រះ ដ៏ ខ្ពស់ បំផុត ហើយ ពូជ ពង្ស ទាំង អស់ រប
ស់ លោក នឹង បាន ធ្លាក់ ទៅ ក្នុង កម្មសិទ្ធិ របស់
ព្រះ ដើម្បី ឲ្យ វា ក្លាយ ទៅ ជា រាស្ត្រ មួយ សម្រា
ប់ ជា កម្មសិទ្ធិ របស់ ទ្រង់ លើស ជាង គ្រប់ ទាំង
សាសន៍ ហើយ ឲ្យ វា ក្លាយ ទៅ ជា នគរ និង សង្ឃ និ
ង ជា សាសន៍ បរិសុទ្ធ។
១៩ហើយ យើង បាន ចេញ ដំណើរ ទៅ ហើយ យើង
បាន ប្រាប់ សារ៉ា អំពី អ្វីៗ ដែល យើង បាន ប្រាប់
គាត់ ហើយ ពួកគេ ទាំង ពីរ នាក់ ក៏ អរ សប្បាយ
ដោយ អំណរ ជា ខ្លាំង។
២០ នៅទីនោះ ទ្រង់បានសង់អាសនៈមួយថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ដែលបាន
រំដោះទ្រង់ ហើយដែលធ្វើឲ្យទ្រង់អរសប្បាយនៅក្នុងទឹកដីដែលទ្រង់
ស្នាក់នៅ ហើយទ្រង់បានប្រារព្ធពិធីបុណ្យដ៏រីករាយក្នុងខែនេះ អស់រ
យៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ នៅជិតអាសនៈដែលទ្រង់បានសង់នៅអណ្ដូងសម្ប
ថ។
២១ហើយ ទ្រង់ បាន សង់ ខ្ទម សម្រាប់ ខ្លួន ទ្រង់ និ
ង សម្រាប់ ពួក អ្នក បម្រើ របស់ ទ្រង់ នៅ ក្នុង ពិ
ធី បុណ្យ នេះ ហើយ ទ្រង់ ជា អ្នក ដំបូង គេ ដែ
ល ប្រារព្ធ ពិធី បុណ្យ ត្រសាល នៅ លើ ផែនដី។
២២ ហើយ ក្នុង អំឡុង ពេល ប្រាំពីរ ថ្ងៃ នេះ លោក បា
ន នាំ យក តង្វាយ ដុត មក ឯ អាសនៈ ជា រៀ
ង រាល់ ថ្ងៃ គឺ គោ ឈ្មោល ពីរ ចៀម ឈ្មោល ពីរ ចៀ
ម ឈ្មោល ប្រាំពីរ និង ពពែ ឈ្មោល មួយ សម្រាប់
ជា តង្វាយ លោះ បាប ដើម្បី ឲ្យ លោក អាច ធួន នឹ
ង ខ្លួន លោក និង ពូជ ពង្ស របស់ លោក បាន។

23 ហើយ ជា តង្វាយ អរ ព្រះគុណ គឺ ចៀម ឈ្មោល
ប្រាំពីរ កូន ពពែ ប្រាំពីរ ចៀម ឈ្មោល ប្រាំពីរ និង ពពែ
ឈ្មោល ប្រាំពីរ ព្រម ទាំង តង្វាយ ផ្លែឈើ និង តង្វាយ
ស្រា របស់ វា ផង លោក បាន ដុត ខ្លាញ់ ទាំង អ
ស់ នៅ លើ អាសនៈ ជា តង្វាយ ជ្រើសរើស ថ្វាយ ព្រះ
យេហូវ៉ា សម្រាប់ ជា ក្លិន ឈ្ងុយ។
24 ព្រឹក ទាំង ល្ងាច លោក ដុត គ្រឿង ក្រអូប គឺ កំញាន
ហ្គាលបានូម ស្ដាកតេ ណាដ ជ័រ ល្វីង គ្រឿង ក្រអូប និង គ្រឿ
ង ក្រអូប។ លោក ថ្វាយ ទាំង ប្រាំពីរ នេះ កំទេច លា
យ ចូល គ្នា ស្មើៗ គ្នា ហើយ បរិសុទ្ធ។
២៥ហើយ លោក បាន ធ្វើ ពិធី បុណ្យ នេះ អស់ រ
យៈពេល ប្រាំពីរ ថ្ងៃ ដោយ អរ សប្បាយ ដោយ អស់
ពី ចិត្ត និង អស់ ពី ព្រលឹង ទាំង លោក និង អស់ អ្ន
ក ដែល នៅ ក្នុង ផ្ទះ របស់ លោក ហើយ គ្មាន អ្ន
ក ដទៃ ណា នៅ ជា មួយ លោក ឬ អ្នក ណា ដែ
ល មិន បាន កាត់ ស្បែក ឡើយ។
២៦ហើយ ទ្រង់ បាន ប្រទាន ពរ ដល់ ព្រះ ដ៏ បង្កើ
ត របស់ ទ្រង់ ដែល បាន បង្កើត ទ្រង់ នៅ ក្នុង ជំនា
ន់ របស់ ទ្រង់ ដ្បិត ទ្រង់ បាន បង្កើត ទ្រង់ តាម
ព្រះ ហឫទ័យ ល្អ របស់ ទ្រង់ ដ្បិត ទ្រង់ ជ្រាប ហើយ
យល់ ឃើញ ថា ពី ទ្រង់ នឹង មាន រុក្ខជាតិ នៃ សេច
ក្ដី សុចរិត សម្រាប់ មនុស្ស ជំនាន់ អស់កល្ប ជានិច្ច ហើ
យ ពី ទ្រង់ នឹង មាន គ្រាប់ ពូជ បរិសុទ្ធ ដើម្បី ឲ្យ
វា ក្លាយ ទៅ ជា ដូច ទ្រង់ ដែល បាន បង្កើត រប
ស់ សព្វសារពើ។
២៧ហើយ ទ្រង់ បាន ប្រទាន ពរ និង អរ សប្បាយ
ហើយ ទ្រង់ បាន ហៅ ឈ្មោះ បុណ្យ នេះ ថា បុណ្យ
នៃ ព្រះ អម្ចាស់ ជា សេចក្ដី អំណរ ដែល ព្រះ ដ៏ ខ្ព
ស់ បំផុត ទ្រង់ សព្វ ព្រះ ហឫទ័យ ទទួល។
២៨ហើយ យើង បាន ប្រទាន ពរ ដល់ លោក ជា រៀ
ង រហូត ព្រម ទាំង ពូជ ពង្ស របស់ លោក ទាំង អ
ស់ បន្ទាប់ ពី លោក រហូត ដល់ គ្រប់ ជំនាន់ នៃ ផែន
ដី ពី ព្រោះ លោក បាន ប្រារព្ធ ពិធី បុណ្យ នេះ
នៅ តាម រដូវ កាល របស់ វា ស្រប តាម ទី បន្ទា
ល់ នៃ ផ្ទាំង ថ្ម ស្ថានសួគ៌។
២៩ដោយ ហេតុ នេះ ហើយ ទើប មាន ចែង នៅ
លើ បន្ទះ ថ្ម ស្ថានសួគ៌ អំពី អ៊ីស្រាអែល ថា គេ ត្រូវ
ប្រារព្ធ ពិធី បុណ្យ បារាំ អស់ ប្រាំពីរ ថ្ងៃ ដោយ អំណា
រ នៅ ខែ ទី ប្រាំពីរ ដែល ជា ទី គាប់ ព្រះហឫទ័យ
នៅ ចំពោះ ព្រះ អម្ចាស់ — ជា ច្បាប់ ដ៏ អស់កល្ប ជា
និច្ច សម្រាប់ គ្រប់ ជំនាន់ របស់ គេ ជា រៀង រាល់
ឆ្នាំ។
៣០ហើយ ចំពោះ រឿង នេះ គ្មាន កំណត់ ថ្ងៃ ទេ ពី
ព្រោះ វា ត្រូវ បាន កំណត់ ជា រឿង រហូត អំពី អ៊ី
ស្រាអែល ថា ពួកគេ ត្រូវ ប្រារព្ធ ពិធី នេះ ហើយ រស់
នៅ ក្នុង ខ្ទម ហើយ ដាក់ កម្រង ផ្កា លើ ក្បាល រប
ស់ ពួកគេ ហើយ យក មែក ស្លឹក និង ដើម ស្វាយ
ពី អូរ។
៣១ លោក អប្រាហាំ បាន យក មែក ដើម ត្នោត និង
ផ្លែ ឈើ ល្អៗ ហើយ ដើរ ជុំវិញ អាសនៈ ជាមួយ មែ
ក ទាំង ប្រាំពីរ ដង ក្នុង មួយ ថ្ងៃ នៅ ពេល ព្រឹក

ហើយ សរសើរ តម្កើង ព្រះ របស់ លោក ចំពោះ គ្រប់ ការ ទាំង អស់ ដោយ អំណរ។

ជំពូកទី ១៧

១ ហើយនៅឆ្នាំដំបូងនៃសប្តាហ៍ទីប្រាំ អ៊ីសាកត្រូវបានផ្តាច់ដោះនៅក្នុងពិធីអបអរសាទរនេះ [1982 AM] ហើយអ័ប្រាហាំបានរៀបចំពិធីជប់លៀងដ៏ធំមួយនៅខែទីបី នៅថ្ងៃដែលអ៊ីសាកជាកូនប្រុសរបស់គាត់ត្រូវបានផ្តាច់ដោះ។

២ហើយ អ៊ីសម៉ាអែល ជា កូន របស់ ហាការ ជនជាតិ អេស៊ីប បាន នៅ ចំពោះ មុខ អ័ប្រាហាំ ជា ឪពុក របស់ គាត់ ជំនួស គាត់ ហើយ អ័ប្រាហាំ បាន អរ សប្បាយ ហើយ បាន សរសើរ ដល់ ព្រះ ពី ព្រោះ គាត់ បាន ឃើញ កូន ប្រុស របស់ គាត់ ហើយ មិន បាន ស្លាប់ ទៅ ដោយ គ្មាន កូន ឡើយ។

៣ហើយ ទ្រង់ នឹក ឃើញ ពី ព្រះបន្ទូល ដែល ទ្រង់ បាន មាន បន្ទូល ទៅ គាត់ នៅ ថ្ងៃ ដែល ឡុត បាន បែក ពី គាត់ ហើយ ទ្រង់ មាន អំណរ សប្បាយ ដោយ ព្រោះ ព្រះ អម្ចាស់ បាន ប្រទាន ពូជ ដល់ គាត់ នៅ លើ ផែនដី ដើម្បី ឲ្យ បាន ផែនដី ជា មរតក ហើយ ទ្រង់ បាន ប្រទាន ពរ ដោយ អស់ ពី មាត់ ដល់ ព្រះ ដ៏ បង្កើត នៃ គ្រប់ ទាំង អស់។

៤ហើយ សារ៉ា បាន ឃើញ អ៊ីសម៉ាអែល លេង និង រាំ ហើយ អ័ប្រាហាំ អរ សប្បាយ ជា ខ្លាំង នាង ក៏ ច្រណែន នឹង អ៊ីសម៉ាអែល ហើយ និយាយ ទៅ អ័ប្រាហាំ ថា « ចូរ បណ្តេញ បាវ ស្រី នេះ និង កូន របស់ នាង ចេញ ដ្បិត កូន របស់ បាវ ស្រី នេះ នឹង មិន បាន ស្នង មរតក ជាមួយ នឹង អ៊ីសាក កូន ប្រុស ខ្ញុំ ឡើយ» ។

៥ ហេតុការណ៍ នោះ ធ្វើ ឲ្យ លោក អ័ប្រាហាំ ពិបាក ចិត្ត យ៉ាង ខ្លាំង ដោយ សារ តែ អ្នក បម្រើ ស្រី របស់ លោក និង កូន ប្រុស របស់ លោក ដែល លោក បាន បណ្តេញ ពួក គេ ចេញ ពី លោក។

6 ព្រះជាម្ចាស់ មាន បន្ទូល ទៅ លោក អ័ប្រាហាំ ថា កុំ ឲ្យ ឯង ពិបាក ចិត្ត ឡើយ ដោយ ព្រោះ កូន នេះ ហើយ ដោយ ព្រោះ បាវ ស្រី នោះ ឡើយ ចូរ ស្តាប់ ពាក្យ របស់ នាង ទាំង អស់ ហើយ ប្រព្រឹត្ត តាម គ្រប់ ទាំង សេចក្តី ដែល សារ៉ា បាន ប្រាប់ ឯង ដ្បិត ឈ្មោះ និង ពូជ របស់ ឯង នឹង ត្រូវ ហៅ ដោយ សារ អ៊ីសាក។

៧ ប៉ុន្តែ ចំពោះ កូន ប្រុស របស់ ស្ត្រី បម្រើ នេះ យើង នឹង ធ្វើ ឲ្យ គាត់ ក្លាយ ទៅ ជា ប្រជាជាតិ ដ៏ ធំ ព្រោះ គាត់ ជា ពូជពង្ស របស់ អ្នក។

៨ អ័ប្រាហាំ ក៏ ក្រោក ពី ព្រលឹម ឡើង យក នំបុ័ង និង ទឹក មួយ ដប ដាក់ លើ ស្មា ហាការ និង កូន នោះ រួច ឲ្យ នាង ចេញ ទៅ។

៩ហើយ នាង ក៏ ចេញ ទៅ ដើរ លេង ក្នុង ទីរហោស្ថាន បៀរសេបា ហើយ ទឹក ក្នុង ដប ក៏ អស់ ទៅ ហើយ ក្មេង នោះ ស្រេក ទឹក ហើយ មិន អាច បន្ត ទៅ មុខ ទៀត បាន ហើយ ដួល ទៅ។

10 ម្តាយ របស់ គាត់ ក៏ យក គាត់ ទៅ បោះ នៅ ក្រោម ដើម អូលីវ រួច ទៅ ឲ្យ ម្តាយ របស់ គាត់ អង្គុយ ទល់ មុខ គាត់ ចម្ងាយ ដូច ជា ការ បាញ់ ធ្នូ ដ្បិត គាត់ និយាយ ថា កុំ ឲ្យ ខ្ញុំ ឃើញ កូន ខ្ញុំ ស្លាប់ ឡើយ រួច គាត់ អង្គុយ យំ។

១១ ទេវតា មួយ របស់ ព្រះជាម្ចាស់ គឺ ជា ពួក បរិសុទ្ធ មួយ រូប បាន និយាយ ទៅ នាង ថា៖ «ហាការ អើយ ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្នក យំ? ចូរ ក្រោក ឡើង យក កូន តូច នោះ ទៅ កាន់ ដៃ របស់ អ្នក ដ្បិត ព្រះជាម្ចាស់ បាន ឮ សំឡេង របស់ អ្នក ហើយ បាន ឃើញ កូន តូច នោះ ហើយ»។

12 នាង ក៏ បើក ភ្នែក ឡើង ហើយ ឃើញ អណ្តូង ទឹក មួយ រួច នាង ក៏ ទៅ ចាក់ ទឹក ពេញ ដប រួច ឲ្យ កូន ផឹក រួច នាង ក៏ ក្រោក ឡើង ដើរ ទៅ ឯ ទីរហោស្ថាន ប៉ារ៉ាន។

១៣កូន នោះ ក៏ ធំ ឡើង ហើយ ក្លាយ ជា អ្នក បាញ់ ធ្នូ ហើយ ព្រះជាម្ចាស់ គង់ ជា មួយ នឹង គាត់ ហើយ ម្តាយ របស់ គាត់ បាន យក ប្រពន្ធ ពី ចំណោម កូន ស្រី អេស៊ីប ឲ្យ គាត់។

១៤ នាង បាន បង្កើត កូន ប្រុស មួយ ឲ្យ គាត់ ហើយ គាត់ ដាក់ ឈ្មោះ ថា នេបាយ៉ូត ដ្បិត នាង និយាយ ថា «ព្រះយេហូវ៉ា ទ្រង់ គង់ នៅ ជិត ខ្ញុំ ក្នុង កាល ដែល ខ្ញុំ អំពាវនាវ ដល់ ទ្រង់»។

១៥ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា នៅ ក្នុង សប្តាហ៍ ទី ប្រាំពីរ ក្នុង ឆ្នាំ ទី មួយ នៃ រដូវ បុណ្យ នេះ [2003 AM] ក្នុង ខែ ទី មួយ ក្នុង ឆ្នាំ បុណ្យ រំលឹក នេះ នៅ ថ្ងៃ ទី ដប់ពីរ នៃ ខែ នេះ មាន សំឡេង នៅ លើ ស្ថានសួគ៌ និយាយ អំពី លោក អ័ប្រាហាំ ថា លោក ស្មោះត្រង់ ក្នុង គ្រប់ ទាំង សេចក្តី ដែល ទ្រង់ បាន ប្រាប់ លោក ហើយ ថា លោក ស្រឡាញ់ ព្រះ អម្ចាស់ ហើយ ថា ក្នុង គ្រប់ ទាំង សេចក្តី វេទនា លោក ស្មោះត្រង់។

១៦ហើយ លោក ម៉ាស្តេម៉ា ដែល ជា ព្រះអង្គម្ចាស់ បាន មក ឯ ព្រះ មាន បន្ទូល ថា មើល៍ លោក អ័ប្រាហាំ ស្រឡាញ់ អ៊ីសាក ជា កូន របស់ លោក ហើយ លោក ពេញ ចិត្ត នឹង គាត់ លើស ពី អ្វីៗ ទាំង អស់ សូម ទ្រង់ បង្គាប់ ឲ្យ គាត់ ថ្វាយ គាត់ ជា យញ្ញបូជា ដុត នៅ លើ អាសនៈ ហើយ ទ្រង់ នឹង ទត មើល ថា តើ គាត់ នឹង ធ្វើ តាម បញ្ជា នេះ ឬ អត់ ហើយ ទ្រង់ នឹង ជ្រាប ថា តើ គាត់ ស្មោះត្រង់ ក្នុង គ្រប់ ការ ទាំង អស់ ដែល ទ្រង់ ល្បងល គាត់ ឬ អត់។

១៧ហើយ ព្រះ អម្ចាស់ ជ្រាប ថា លោក អ័ប្រាហាំ មាន ចិត្ត ស្មោះត្រង់ ក្នុង គ្រប់ ទាំង សេចក្តី វេទនា របស់ លោក ដ្បិត ទ្រង់ បាន សាកល្បង លោក នៅ ក្នុង ស្រុក របស់ លោក និង ដោយ ទុរ្ភិក្ស ហើយ បាន សាកល្បង លោក ដោយ ទ្រព្យសម្បត្តិ របស់ ស្តេច ហើយ បាន សាកល្បង លោក ម្តង ទៀត តាម រយៈ ភរិយា របស់ លោក កាល នាង ត្រូវ បាន ហែក ចេញ ពី លោក និង ដោយ ការ កាត់ ស្បែក ហើយ បាន សាកល្បង លោក តាម រយៈ អ៊ីសម៉ាអែល និង ហាការ ជា អ្ន

ក បម្រើ របស់ លោក កាល លោក បាន ចាត់ ពួក
គេ ឲ្យ ទៅ ឆ្ងាយ។
១៨ហើយ ក្នុង គ្រប់ ការ ទាំង អស់ ដែល ទ្រង់ បា
ន ល្បង ល ទ្រង់ នោះ ទ្រង់ បាន ឃើញ ថា ជា ម
នុស្ស ស្មោះត្រង់ ហើយ ព្រលឹង ទ្រង់ មិន អន្ទះសារ ឡើ
យ ហើយ ទ្រង់ មិន យឺត នឹង ធ្វើ អ្វី ឡើយ ដ្បិត ទ្រ
ង់ ស្មោះត្រង់ ហើយ ជា អ្នក ស្រឡាញ់ ព្រះអម្ចាស់។

ជំពូកទី ១៨

១ ព្រះជាម្ចាស់ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ លោក ថា «អ័ប្រាហាំ
អ័ប្រាហាំ» លោក ក៏ មាន បន្ទូល ថា «មើល៍ ខ្ញុំ នៅ ទី
នេះ»។
2 រួច ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូល ថា ចូរ យក អ៊ីសាក កូន
ប្រុស ជា ទី ស្រឡាញ់ របស់ ឯង ទៅ ឯ តំបន់ ខ្ពង់រា
ប ហើយ ថ្វាយ វា នៅ លើ ភ្នំ មួយ ដែល អញ នឹ
ង ចង្អុល បង្ហាញ ឯង
៣ គាត់ ក្រោក ពី ព្រលឹម ឡើង ដាក់ កែប លា រួច
យក យុវជន ពីរ នាក់ របស់ គាត់ និង អ៊ីសាក ជា កូ
ន ទៅ ជា មួយ រួច កាប់ អុស សម្រាប់ ធ្វើ យញ្ញបូជា
រួច នៅ ថ្ងៃ ទី បី គាត់ ក៏ ទៅ ដល់ កន្លែង នោះ ហើ
យ គាត់ បាន ឃើញ កន្លែង នោះ ពី ចម្ងាយ។
៤គាត់ ក៏ មក ដល់ អណ្តូង ទឹក មួយ ហើយ គាត់
ក៏ និយាយ ទៅ កាន់ ពួក យុវជន របស់ គាត់ ថា ចូ
រ នៅ ទី នេះ ជា មួយ នឹង លា ហើយ ខ្ញុំ និង ក្មេ
ង នឹង ទៅ ឯ នោះ ហើយ កាល ណា យើង ថ្វាយប
ង្គំ រួច យើង នឹង ត្រឡប់ មក ឯ អ្នក វិញ
៥ រួច គាត់ យក អុស សម្រាប់ ធ្វើ យញ្ញបូជា ដុត ដា
ក់ លើ អ៊ីសាក ជា កូន រួច គាត់ ក៏ យក ភ្លើង និង
កាំបិត ទៅ ក្នុង ដៃ រួច អ្នក ទាំង ពីរ ក៏ ទៅ កន្លែ
ង នោះ ជា មួយ គ្នា។
៦ អ៊ីសាក និយាយ ទៅ ឪពុក ថា «ឪពុក!» គាត់ ឆ្លើយ
ថា «ឪពុក មក ហើយ កូន» គាត់ ក៏ និយាយ ថា «មើល
ភ្លើង កាំបិត និង អុស ប៉ុន្តែ ចៀម សម្រាប់ ធ្វើ យញ្ញបូជា
ដុត នៅ ឯ ណា ឪពុក?»
7 ហើយ គាត់ និយាយ ថា «កូន អើយ ព្រះ នឹង ផ្គត់ផ្គ
ង់ ចៀម មួយ សម្រាប់ ថ្វាយ ជា យញ្ញបូជា ដុត ស
ម្រាប់ ខ្លួន ទ្រង់» រួច គាត់ ក៏ ចូល ទៅ ជិត កន្លែង
នៃ ភ្នំ របស់ ព្រះ។
៨ រួច គាត់ សង់ អាសនៈ មួយ ហើយ ដាក់ អុស
នៅ លើ អាសនៈ រួច ចង អ៊ីសាក ជា កូន ប្រុស រប
ស់ គាត់ ដាក់ លើ អុស ដែល នៅ លើ អាសនៈ រួច
លូក ដៃ ទៅ ចាប់ កាំបិត សម្លាប់ អ៊ីសាក ជា កូន។
៩ហើយ ខ្ញុំ បាន ឈរ នៅ ចំពោះ មុខ លោក និង
នៅ ចំពោះ មុខ ព្រះអង្គម្ចាស់ ម៉ាស្តេម៉ា ហើយ ព្រះអម្ចា
ស់ មាន ព្រះបន្ទូល ថា «ចូរ ប្រាប់ គាត់ កុំ ឲ្យ ដា
ក់ ដៃ លើ ក្មេង នោះ ឬ ធ្វើ អ្វី ដល់ គាត់ ឡើយ ដ្បិ
ត យើង បាន បង្ហាញ ថា គាត់ កោតខ្លាច ព្រះអម្ចាស់»។
១០ហើយ ខ្ញុំ បាន ហៅ គាត់ ពី ស្ថានសួគ៌ ហើយ និ
យាយ ទៅ គាត់ ថា ៖ «អ័ប្រាហាំ អ័ប្រាហាំ!» គាត់ ក៏ ភ័
យ ខ្លាច ហើយ និយាយ ថា ៖ «មើល៍ ខ្ញុំ នៅ ទីនេះ»។
១១ ខ្ញុំ បាន និយាយ ទៅ គាត់ ថា “កុំ ដាក់ ដៃ
លើ ក្មេង នោះ ឡើយ ហើយ កុំ ធ្វើ អ្វី ដល់ គាត់
ឡើយ ដ្បិត ឥឡូវ នេះ ខ្ញុំ បាន បង្ហាញ ថា អ្នក កោត
ខ្លាច ព្រះអម្ចាស់ ហើយ មិន បាន លាក់ បាំង កូន ប្រុ
ស របស់ អ្នក គឺ កូន ច្បង របស់ អ្នក ពី ខ្ញុំ ឡើយ”
។
12 ឯ ព្រះអង្គម្ចាស់ ម៉ាស្តេម៉ា ក៏ មាន សេចក្តី ខ្មាស ហើ
យ អ័ប្រាហាំ ក៏ ងើប ភ្នែក ឡើង មើល ឃើញ ចៀម
ឈ្មោល មួយ ត្រូវ ស្នែង ជាប់ រួច អ័ប្រាហាំ ក៏ ទៅ
យក ចៀម ឈ្មោល នោះ មក ថ្វាយ ជា យញ្ញបូជា
ដុត ជំនួស កូន ប្រុស របស់ គាត់។
13 ហើយ អ័ប្រាហាំ ហៅ កន្លែង នោះ ថា «ព្រះយេហូវ៉ា
បាន ឃើញ» ដូច្នេះ ហើយ បាន ជា គេ និយាយ
នៅ លើ ភ្នំ ថា ព្រះយេហូវ៉ា បាន ឃើញ ថា នោះ ជា
ភ្នំ ស៊ីយ៉ូន។
១៤ហើយ ព្រះ អម្ចាស់ ទ្រង់ បាន ហៅ លោក អ័ប្រា
ហាំ តាម ឈ្មោះ លោក ជា លើក ទី ពីរ ពី ស្ថានសួ
គ៌ ដូច ដែល ទ្រង់ បាន ធ្វើ ឲ្យ យើង លេច មក និ
យាយ ជាមួយ លោក ក្នុង ព្រះ នាម ព្រះ អម្ចាស់។
១៥ លោក មាន ប្រសាសន៍ ថា ព្រះអម្ចាស់ មាន ព្រះបន្ទូ
ល ថា អញ បាន ស្បថ ដោយ ខ្លួន ឯង ថា ដោយ
ព្រោះ ឯង បាន ធ្វើ ការ នេះ ហើយ មិន បាន លា
ក់ ទុក កូន ប្រុស របស់ ឯង គឺ កូន ស្ងួនភ្ងា របស់
ឯង ពី អញ ទេ ថា ដោយ ពរ នោះ អញ នឹង ឲ្យ ព
រ ដល់ ឯង ហើយ ដោយ ចម្រើន ពូជពង្ស របស់ ឯង
នោះ នឹង ចម្រើន ឡើង ដូច ផ្កាយ នៅ លើ មេឃ
ហើយ ដូច ខ្សាច់ នៅ មាត់ សមុទ្រ ហើយ ពូជពង្ស រប
ស់ ឯង នឹង គ្រង រាជ្យ ក្រុង របស់ ខ្មាំង សត្រូវ រប
ស់ ខ្លួន
១៦ ហើយ ដោយសារ ពូជពង្ស របស់ អ្នក គ្រប់ ទាំង
សាសន៍ នៅ លើ ផែនដី នឹង បាន ពរ ពីព្រោះ អ្នក
បាន ស្តាប់ តាម សំឡេង របស់ យើង ហើយ យើង បា
ន បង្ហាញ ដល់ មនុស្ស ទាំងអស់ ថា អ្នក ស្មោះត្រង់ ចំ
ពោះ យើង ក្នុង គ្រប់ ទាំង សេចក្តី ដែល យើង បាន
ប្រាប់ អ្នក ថា ចូរ ទៅ ដោយ សុខសាន្ត។
១៧ ហើយ អ័ប្រាហាំ បាន ទៅ រក ពួក យុវជន រប
ស់ លោក ហើយ ពួកគេ បាន ក្រោក ឡើង ទៅ ជាមួ
យ គ្នា នៅ ក្រុង បៀរសេបា ហើយ អ័ប្រាហាំ [2010 AM]
បាន រស់នៅ ក្បែរ អណ្តូង សម្បថ។
១៨ ទ្រង់ បាន ប្រារព្ធ ពិធី បុណ្យ នេះ ជា រៀង រា
ល់ ឆ្នាំ អស់ រយៈ ពេល ប្រាំពីរ ថ្ងៃ ដោយ អំណរ ហើ
យ ទ្រង់ ហៅ វា ថា ជា បុណ្យ របស់ ព្រះអម្ចាស់ តា
ម រយៈ ប្រាំពីរ ថ្ងៃ ដែល ទ្រង់ បាន យាង ទៅ និ
ង ត្រឡប់ មក វិញ ដោយ សន្តិភាព។
១៩ហើយ ដូច្នោះ ហើយ ទើប មាន ការ តែងតាំង និង
សរសេរ នៅ លើ បន្ទះ ថ្ម ស្ថានសួគ៌ អំពី អ៊ីស្រាអែល និ
ង ពូជពង្ស របស់ ខ្លួន ថា ពួកគេ គួរ ប្រារព្ធ ពិធីបុ
ណ្យ នេះ ប្រាំពីរ ថ្ងៃ ដោយ សេចក្តី អំណរ នៃ ពិធីបុ
ណ្យ។

ជំពូកទី ១៩

1 ហើយ នៅ ក្នុង ឆ្នាំ ទី មួយ នៃ សប្តាហ៍ ទី មួយ ក្នុង ឆ្នាំ សោមនស្ស សែសិប ពីរ លោក អ័ប្រាហាំ បាន ត្រឡប់ មក វិញ ហើយ រស់នៅ ទល់មុខ ក្រុង ហេប្រុន គឺ ក្រុង គីយ៉ាត-អើបា អស់ រយៈពេល ពីរ សប្តាហ៍។

២ហើយ នៅ ក្នុង ឆ្នាំ ទី មួយ នៃ សប្តាហ៍ ទី បី នៃ ឆ្នាំ សោមនស្ស នេះ ថ្ងៃ នៃ ជីវិត របស់ សារ៉ា បាន ចប់ សព្វគ្រប់ ហើយ នាង បាន ស្លាប់ នៅ ក្រុង ហេប្រុន។

៣ហើយ អ័ប្រាហាំ បាន ទៅ កាន់ទុក្ខ នាង ហើយ បញ្ចុះ សព នាង ហើយ យើង បាន សាកល្បង គាត់ ដើម្បី មើល ថា តើ វិញ្ញាណ របស់ គាត់ អត់ធ្មត់ ឬ អត់ ហើយ គាត់ មិន ខឹង នឹង ពាក្យ សម្ដី របស់ គាត់ ឬ អត់ ហើយ គាត់ ត្រូវ បាន គេ ឃើញ ថា អត់ធ្មត់ ក្នុង រឿង នេះ ហើយ មិន មាន ការ រំខាន ឡើយ ។

៤ដ្បិត ដោយ សេចក្តី អត់ធន់ នៃ វិញ្ញាណ លោក បាន សន្ទនា ជាមួយ នឹង កូន ចៅ ហេត ដើម្បី ឲ្យ ពួក គេ ផ្តល់ កន្លែង មួយ ឲ្យ លោក បញ្ចុះ សព មនុស្ស ស្លាប់។

៥ ព្រះយេហូវ៉ា ទ្រង់ ប្រទាន ព្រះគុណ ដល់ លោក នៅ ចំពោះ មុខ អស់ អ្នក ដែល ឃើញ លោក ហើយ លោក បាន អង្វរ ពួក កូន ចៅ ហេត ដោយ សុភាព រាបសារ ហើយ គេ បាន ឲ្យ ដី រូង ភ្នំ ពីរ នៅ ទល់ មុខ ម៉ាមរេ៉ គឺ ហេប្រុន ដល់ លោក ក្នុង តម្លៃ ប្រាក់ បួន រយ រៀល។

6 ហើយ គេ អង្វរ គាត់ ថា យើង ខ្ញុំ នឹង ឲ្យ គាត់ ដោយ ឥត គិត ថ្លៃ ប៉ុន្តែ គាត់ មិន ព្រម យក ពី ដៃ គេ ដោយ ឥត គិត ថ្លៃ ទេ ដ្បិត គាត់ បាន ឲ្យ ថ្លៃ កន្លែង នោះ គឺ ប្រាក់ ពេញ ហើយ រួច គាត់ ក្រាប ថ្វាយបង្គំ នៅ ចំពោះ មុខ គេ ពីរ ដង រួច ក៏ បញ្ចុះ សព គាត់ នៅ ក្នុង រូង ភ្នំ ទាំង ពីរ។

៧ ហើយ អាយុ របស់ សារ៉ា ទាំង អស់ គឺ មួយរយម្ភៃប្រាំពីរ ឆ្នាំ ពោល គឺ ពីរ ឆ្នាំ សោមនស្ស និង បួន សប្តាហ៍ និង មួយ ឆ្នាំ។ នេះ ជា ចំនួន ឆ្នាំ នៃ ជីវិត របស់ សារ៉ា។

៨ នេះ ជា ការ សាកល្បង ទី ដប់ ដែល លោក អ័ប្រាហាំ ត្រូវ បាន សាកល្បង ហើយ លោក ត្រូវ បាន គេ ឃើញ ថា ស្មោះត្រង់ និង មាន ចិត្ត អត់ធ្មត់។

៩ហើយ លោក មិន បាន និយាយ អ្វី មួយ ម៉ាត់ អំពី ពាក្យ ចចាមអារ៉ាម នៅ ក្នុង ស្រុក ថា ព្រះ បាន មាន បន្ទូល ថា ទ្រង់ នឹង ប្រទាន ដី នោះ ដល់ លោក និង ដល់ ពូជពង្ស របស់ លោក បន្ទាប់ ពី លោក នោះ ទេ ហើយ លោក បាន អង្វរ សុំ កន្លែង មួយ នៅ ទី នោះ ដើម្បី បញ្ចុះ សព លោក ស្លាប់ ដ្បិត លោក ត្រូវ បាន គេ រក ឃើញ ថា ជា មនុស្ស ស្មោះត្រង់ ហើយ ត្រូវ បាន កត់ ទុក នៅ លើ ផ្ទាំង ថ្ម ស្ថានសួគ៌ ថា ជា មិត្ត របស់ ព្រះ។

១០ហើយ នៅ ឆ្នាំ ទី បួន នៃ ឆ្នាំ នោះ គាត់ បាន យក ប្រពន្ធ ឲ្យ អ៊ីសាក ជា កូន ប្រុស របស់ គាត់ នាង ឈ្មោះ រេបិកា [2020 AM] [កូន ស្រី របស់ បេធូអែល ជា កូន ប្រុស របស់ ណាឃរ ជា ប្អូន ប្រុស របស់ អ័ប្រាហាំ] ជា ប្អូន ស្រី របស់ ឡាបាន់ និង ជា កូន ស្រី របស់ បេធូអែល។ បេធូអែល ជា កូន ប្រុស របស់ មែលកា ដែល ជា ប្រពន្ធ របស់ ណាឃរ ជា ប្អូន ប្រុស របស់ អ័ប្រាហាំ។

១១ ហើយ អ័ប្រាហាំ បាន យក ប្រពន្ធ ទី បី ម្នាក់ ទៀត នាង ឈ្មោះ កិទូរ៉ា ជា កូន ស្រី របស់ ពួក អ្នក បម្រើ ក្នុង ផ្ទះ របស់ គាត់ ដ្បិត ហាការ បាន ស្លាប់ មុន សារ៉ា ទៅ ទៀត។ នាង បាន បង្កើត កូន ប្រុស ប្រាំមួយ នាក់ ឲ្យ គាត់ គឺ ស៊ីមរ៉ាម យ៉ុកសាន មេដាន មីឌាន អ៊ីសបាក់ និង ស៊ូអា ក្នុង រយៈពេល ពីរ សប្តាហ៍ នៃ ឆ្នាំ។

12 ហើយ នៅ សប្តាហ៍ ទី ប្រាំមួយ ក្នុង ឆ្នាំ ទី ពីរ នៃ រដូវ នោះ រេបិកា បាន បង្កើត កូន ប្រុស ពីរ នាក់ ឲ្យ អ៊ីសាក គឺ យ៉ាកុប និង អេសាវ

១៣ ហើយ [2046 AM] យ៉ាកុប ជា មនុស្ស ស្លូតបូត ហើយ ត្រង់ ឯ អេសាវ ជា មនុស្ស កាច សាហាវ ជា មនុស្ស ព្រៃផ្សៃ ហើយ មាន រោម ហើយ យ៉ាកុប រស់នៅ ក្នុង តង់។

១៤យុវជន ទាំង នោះ បាន ធំ ឡើង ហើយ យ៉ាកុប បាន រៀន សរសេរ ប៉ុន្តែ អេសាវ មិន បាន រៀន ទេ ព្រោះ គាត់ ជា អ្នក ធ្វើ ស្រែ ចម្ការ និង ជា អ្នក ប្រមាញ់ ហើយ គាត់ បាន រៀន ធ្វើ សង្គ្រាម ហើយ កិច្ចការ ទាំង អស់ របស់ គាត់ គឺ សាហាវ ណាស់។

១៥ ហើយ អ័ប្រាហាំ ស្រឡាញ់ យ៉ាកុប ប៉ុន្តែ អ៊ីសាក ស្រឡាញ់ អេសាវ។

១៦ហើយ លោក អ័ប្រាហាំ បាន ឃើញ ការ ប្រព្រឹត្ត របស់ អេសាវ ហើយ លោក ដឹង ថា ឈ្មោះ និង ពូជ របស់ លោក នឹង ត្រូវ បាន ហៅ ពី យ៉ាកុប ហើយ លោក បាន ហៅ រេបិកា ហើយ បាន ចេញ បញ្ជា អំពី យ៉ាកុប ដ្បិត លោក ដឹង ថា នាង ក៏ ស្រឡាញ់ យ៉ាកុប ច្រើន ជាង អេសាវ ដែរ។

១៧ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ នាង ថា ៖ កូន ស្រី អើយ ចូរ មើល ថែ យ៉ាកុប កូន ប្រុស របស់ ខ្ញុំ ចុះ ដ្បិត គាត់ នឹង នៅ ជំនួស ខ្ញុំ នៅ លើ ផែនដី ហើយ សម្រាប់ ជា ពរ នៅ កណ្តាល មនុស្សជាតិ ហើយ សម្រាប់ សិរី ល្អ នៃ ពូជ ពង្ស ទាំង មូល របស់ សិម។

១៨ដ្បិតខ្ញុំដឹងថា ព្រះអម្ចាស់នឹងជ្រើសរើសគាត់ ឲ្យធ្វើជារាស្ត្រមួយសម្រាប់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទ្រង់ លើសពីរាស្ត្រទាំងអស់ដែលនៅលើផ្ទៃផែនដី។

១៩ហើយ មើល ចុះ អ៊ីសាក កូន ប្រុស របស់ ខ្ញុំ ស្រឡាញ់ អេសាវ ច្រើន ជាង យ៉ាកុប ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ ឃើញ ថា អ្នក ពិត ជា ស្រឡាញ់ យ៉ាកុប មែន។

20 សូម ទ្រង់ បន្ថែម សេចក្តី សប្បុរស របស់ ទ្រង់ ដល់ គាត់ ទៀត ហើយ សូម ឲ្យ ភ្នែក ទ្រង់ សម្លឹង មើល គាត់ ដោយ សេចក្តី ស្រឡាញ់ ដ្បិត គាត់ នឹង ធ្វើ ជា ពរ ដល់ យើង រាល់ គ្នា នៅ លើ ផែនដី ចាប់ តាំង ពី ពេល នេះ ត ទៅ ដរាប ដល់ គ្រប់ ជំនាន់ នៃ ផែនដី។

២១ ចូរ ឲ្យ ដៃ របស់ អ្នក មាន កម្លាំង ហើយ ឲ្យ ចិត្ត របស់ អ្នក អរ សប្បាយ ចំពោះ យ៉ាកុប ជា កូន

របស់ អ្នក ដ្បិត យើង ស្រឡាញ់ គាត់ លើស ពី កូន
ប្រុស ទាំង អស់ របស់ យើង គាត់ នឹង ទទួល ពរ
ជា រៀង រហូត ហើយ ពូជពង្ស របស់ គាត់ នឹង បំពេ
ញ ផែនដី ទាំង មូល។
២២បើ មនុស្ស អាច រាប់ ខ្សាច់ នៅ លើ ផែនដី បាន
នោះ ពូជ របស់ គេ ក៏ នឹង ត្រូវ រាប់ ដែរ។
២៣ហើយ ពរ ទាំង អស់ ដែល ព្រះ អម្ចាស់ បាន
ប្រទាន ពរ ដល់ ខ្ញុំ និង ពូជ ខ្ញុំ នឹង ជា របស់ យ៉ាកុប
និង ពូជ របស់ លោក ជា រៀង រហូត។
២៤ហើយ ដោយសារ ពូជពង្ស របស់ គាត់ ឈ្មោះ ខ្ញុំ នឹ
ង បាន ពរ ហើយ ឈ្មោះ របស់ ពួក អយ្យកោ របស់
ខ្ញុំ គឺ សិម និង ណូអេ និង ហេណុក និង ម៉ាហាឡាល និង
អេណុស និង សេត និង អ័ដាម។
២៥ហើយ របស់ ទាំង នេះ នឹង បម្រើ ដើម្បី ដាក់
គ្រឹះ នៃ ផ្ទៃ មេឃ ហើយ ដើម្បី ពង្រឹង ផែនដី ហើយ
ដើម្បី កែ ប្រែ ពន្លឺ ទាំង អស់ ដែល នៅ លើ ផ្ទៃ
មេឃ។
26 រួច គាត់ ហៅ យ៉ាកុប នៅ ចំពោះ មុខ រេបិកា
ជា ម្ដាយ រួច ថើប គាត់ ហើយ ឲ្យ ពរ គាត់ ថា
២៧យ៉ាកុប ជាកូនជាទីស្រឡាញ់របស់ឪពុក ដែលព្រលឹងឪពុកស្រ
ឡាញ់ សូមព្រះជាម្ចាស់ប្រទានពរដល់អ្នកពីលើផ្ទៃមេឃ ហើយសូមទ្រ
ង់ប្រទានពរទាំងអស់ដល់អ្នក ដែលទ្រង់បានប្រទានពរដល់អ័ដាម អេ
ណុក ណូអេ និងសិម ហើយគ្រប់ទាំងសេចក្ដីដែលទ្រង់បានប្រាប់ខ្ញុំ និ
ងគ្រប់ទាំងសេចក្ដីដែលទ្រង់បានសន្យាថានឹងប្រទានដល់ខ្ញុំ សូមទ្រង់
ធ្វើឲ្យអ្នក និងពូជពង្សរបស់អ្នកនៅជាប់នឹងអ្នកជារៀងរហូត តាមថ្ងៃនៃ
ស្ថានសួគ៌នៅពីលើផែនដី។
២៨ហើយ វិញ្ញាណ នៃ ម៉ាស្តេម៉ា នឹង មិន គ្រប់គ្រង
លើ អ្នក ឬ លើ ពូជពង្ស របស់ អ្នក ដើម្បី បង្វែរ អ្នក
ចេញ ពី ព្រះ អម្ចាស់ ដែល ជា ព្រះ របស់ អ្នក ចាប់
តាំង ពី ពេល នេះ តទៅ ជា រៀង រហូត ឡើយ។
២៩ហើយ សូម ឲ្យ ព្រះអម្ចាស់ ដ៏ ជា ព្រះ ទ្រង់ ធ្វើ
ជា ឪពុក ដល់ អ្នក និង អ្នក ជា កូន ច្បង និង ដ
ល់ ប្រជាជន ជា រៀង រហូត។
៣០ ចូរ ទៅ ដោយ សុខសាន្ត ចុះ កូន អើយ!»។ អ្នក ទាំ
ង ពីរ ក៏ ចេញ ពី លោក អប្រាហាំ ទៅ ជា មួយ
គ្នា។
៣១ ហើយ រេបិកា បាន ស្រឡាញ់ យ៉ាកុប អស់ ពី ចិត្ត
និង អស់ ពី ព្រលឹង គឺ ច្រើន ជាង អេសាវ ប៉ុន្តែ អ៊ីសា
ក បាន ស្រឡាញ់ អេសាវ ច្រើន ជាង យ៉ាកុប។

ជំពូកទី 20

១ ហើយ នៅ ក្នុង ឆ្នាំ សោមនស្ស សែសិប ពីរ នៅ ក្នុ
ង ឆ្នាំ ទី មួយ នៃ សប្ដាហ៍ ទី ប្រាំពីរ អ័ប្រាហាំ បា
ន ហៅ អ៊ីសម៉ាអែល [២០៥២ (២០៤៥?) ព្រឹក] និង កូន ប្រុ
ស ទាំង ដប់ពីរ នាក់ របស់ គាត់ និង អ៊ីសាក និង កូ
ន ប្រុស ទាំង ពីរ នាក់ របស់ គាត់ និង កូន ប្រុស
ទាំង ប្រាំមួយ នាក់ របស់ កេទូរ៉ា និង កូន ប្រុស រប
ស់ ពួកគេ។
២ហើយ លោក បាន បញ្ជា ឲ្យ ពួកគេ គោរព តាម
មាគ៌ា របស់ ព្រះ អម្ចាស់ ដើម្បី ឲ្យ ពួកគេ ប្រព្រឹត្ត សេ
ចក្ដី សុចរិត ហើយ ស្រឡាញ់ អ្នក ជិត ខាង រៀងៗ ខ្លួន
ហើយ ប្រព្រឹត្ត តាម របៀប នេះ ក្នុង ចំណោម មនុ
ស្ស ទាំង អស់ ដើម្បី ឲ្យ ពួកគេ ម្នាក់ៗ ប្រព្រឹត្ត តាម
សេចក្ដី សុចរិត នៅ លើ ផែនដី។
៣ ដើម្បី ឲ្យ គេ កាត់ ស្បែក កូន ប្រុស របស់ គេ តា
ម សេចក្ដី សញ្ញា ដែល ទ្រង់ បាន ធ្វើ ជាមួយ គេ
ហើយ មិន ងាក ទៅ ខាង ស្ដាំ ឬ ខាង ឆ្វេង នៃ ផ្លូ
វ ទាំង អស់ ដែល ព្រះយេហូវ៉ា បាន បង្គាប់ មក យើ
ង ឡើយ ហើយ ដើម្បី ឲ្យ យើង រាល់ គ្នា ចៀស វា
ង អំពើ សហាយ ស្មន់ និង អំពើ ស្មោកគ្រោក គ្រប់
យ៉ាង [ហើយ លះបង់ អំពើ សហាយ ស្មន់ និង អំពើ
ស្មោកគ្រោក គ្រប់ យ៉ាង ចេញ ពី ចំណោម យើង]។
៤ហើយ បើ ស្ត្រី ឬ ស្រី ក្រមុំ ណា ម្នាក់ ប្រព្រឹត្ត អំ
ពើ សហាយស្មន់ ក្នុង ចំណោម អ្នក រាល់ គ្នា ចូរ ដុ
ត នាង ដោយ ភ្លើង ហើយ កុំ ឲ្យ ពួកគេ ប្រព្រឹត្ត អំ
ពើ សហាយស្មន់ ជាមួយ នាង តាម ភ្នែក និង ចិត្ត រប
ស់ ពួកគេ ឡើយ ហើយ កុំ ឲ្យ ពួកគេ យក ប្រពន្ធ
ពី ពួក កូន ស្រី នៃ ស្រុក កាណាន ឡើយ ដ្បិត ពូ
ជ នៃ ស្រុក កាណាន នឹង ត្រូវ បាន ដក ចេញ
ពី ដែនដី។
៥ហើយ លោក បាន ប្រាប់ ពួកគេ អំពី ការ ជំនុំជំរះ រ
បស់ ពួក យក្ស និង ការ ជំនុំជំរះ របស់ ពួក សូដុម អំ
ពី របៀប ដែល ពួកគេ ត្រូវ បាន ជំនុំជំរះ ដោយសារ
អំពើ ទុច្ចរិត របស់ ពួកគេ ហើយ បាន ស្លាប់ ដោយសា
រ អំពើ សហាយស្មន់ និង អំពើ មិន ស្អាតស្អំ និង អំពើ
ពុករលួយ ទៅវិញទៅមក តាមរយៈ អំពើ សហាយស្មន់។
៦ ហើយ ចូរ ប្រយ័ត្ន ខ្លួន ឲ្យ រួច ពី អំពើ សហាយ
ស្មន់ និង អំពើ ស្មោកគ្រោក គ្រប់ យ៉ាង ហើយ ឲ្យ រួច
ពី អំពើ បាប គ្រប់ យ៉ាង ក្រែង លោ អ្នក រាល់ គ្នា
ធ្វើ ឲ្យ ឈ្មោះ យើង ក្លាយ ទៅ ជា បណ្ដាសា ហើយ
ឲ្យ ជីវិត របស់ អ្នក រាល់ គ្នា ទាំង មូល ក្លាយ
ទៅ ជា សំឡេង ថ្ងូរ ហើយ ឲ្យ កូន ប្រុស ទាំង អ
ស់ របស់ អ្នក រាល់ គ្នា ត្រូវ វិនាស ដោយ ដាវ ហើ
យ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ត្រូវ បណ្ដាសា ដូច ក្រុង សូ
ដុម ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា ដែល នៅ សេសសល់ ដូច
កូន ចៅ នៃ ក្រុង កូម៉ូរ៉ា ដែរ។
៧កូន ប្រុស ទាំង ឡាយ អើយ ខ្ញុំ សូម អង្វរ អ្នក រា
ល់ គ្នា ថា ចូរ ស្រឡាញ់ ព្រះ នៃ ស្ថានសួគ៌ ហើយ ចូ
រ កាន់ ខ្ជាប់ តាម បញ្ញត្តិ ទាំង អស់ របស់ ទ្រង់ ហើ
យ កុំ ដើរ តាម រូប ព្រះ របស់ គេ និង អំពើ ស្មោក
គ្រោក របស់ គេ ឡើយ
8 ហើយ កុំ ឲ្យ ធ្វើ រូប ព្រះ ដែល លង្ហិន ឬ ឆ្លាក់
សម្រាប់ ខ្លួន ឡើយ ដ្បិត រូប ទាំង នោះ ជា រូប ឥ
ត ប្រយោជន៍ ហើយ គ្មាន វិញ្ញាណ នៅ ក្នុង រូប ទាំ
ង នោះ ទេ ដ្បិត រូប ទាំង នោះ ជា ស្នាដៃ របស់ ម
នុស្ស ហើយ អស់ អ្នក ណា ដែល ទុក ចិត្ត លើ រូ
ប ទាំង នោះ នោះ មិន ទុក ចិត្ត លើ អ្វី ឡើយ។
៩កុំ បម្រើ របស់ ទាំង នោះ ឬ ថ្វាយបង្គំ របស់ ទាំង
នោះ ឡើយ ប៉ុន្តែ ចូរ បម្រើ ព្រះ ដ៏ ខ្ពស់ បំផុត ហើ
យ ថ្វាយបង្គំ ទ្រង់ ជានិច្ច ហើយ សង្ឃឹម ចំពោះ ព្រះភ
ក្ត្រ ទ្រង់ ជានិច្ច ហើយ ប្រព្រឹត្ត ដោយ សុចរិត និង សុចរិ

ត នៅ ចំពោះ ទ្រង់ ដើម្បី ឲ្យ ទ្រង់ សព្វ ព្រះហឫទ័
យ នឹង អ្នក ហើយ ប្រទាន សេចក្ដី មេត្តាករុណា ដល់
អ្នក ហើយ ប្រទាន ភ្លៀង មក លើ អ្នក រាល់ គ្នា ទាំ
ង ព្រឹក ទាំង ល្ងាច ហើយ ប្រទាន ពរ ដល់ កិច្ចការ
ទាំង អស់ ដែល អ្នក រាល់ គ្នា បាន ធ្វើ នៅ លើ
ផែនដី ហើយ ប្រទាន ពរ ដល់ នំប៉័ង និង ទឹក របស់ អ្ន
ក ហើយ ប្រទាន ពរ ដល់ ផល ផ្លែ នៃ ស្បូន រប
ស់ អ្នក និង ផល ដំណាំ នៃ ដី របស់ អ្នក និង ហ្វូ
ង គោ របស់ អ្នក និង ហ្វូង ចៀម របស់ អ្នក។
១០ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង បាន ជា ពរ នៅ
លើ ផែនដី ហើយ គ្រប់ ទាំង សាសន៍ នៅ លើ ផែន
ដី នឹង ប្រាថ្នា ចង់ បាន អ្នក ហើយ ឲ្យ ពរ ដល់ កូ
ន ចៅ របស់ អ្នក ដោយ នូវ ឈ្មោះ ខ្ញុំ ដើម្បី ឲ្យ ពួ
ក គេ បាន ទទួល ពរ ដូច ខ្ញុំ។
១១ លោក បាន ឲ្យ អំណោយ ដល់ អ៊ីសម៉ាអែល និង កូ
នៗ របស់ លោក និង កូនៗ របស់ កេទូរ៉ា ហើយ បាន
ចាត់ ឲ្យ ពួក គេ ចេញ ពី អ៊ីសាក ជា កូន ប្រុស
របស់ លោក ហើយ លោក បាន ឲ្យ អ្វីៗ ទាំង អស់
ដល់ អ៊ីសាក ជា កូន ប្រុស របស់ លោក។
12 អ៊ីសម៉ាអែល និង កូនៗ របស់ គាត់ ព្រម ទាំង កូនៗ
របស់ កេទូរ៉ា និង កូនៗ របស់ គេ បាន ទៅ រស់ នៅ
ជា មួយ គ្នា ចាប់ ពី ប៉ារ៉ាន រហូត ដល់ ច្រក ចូល
ក្រុង បាប៊ីឡូន នៅ ក្នុង ស្រុក ទាំង មូល ដែល នៅ
ខាង កើត ទល់ មុខ នឹង វាល ខ្សាច់។
១៣ ហើយ អ្នក ទាំង នេះ បាន លាយឡំ គ្នា ហើយ
គេ ហៅ ឈ្មោះ របស់ គេ ថា អារ៉ាប់ និង អ៊ីសម៉ាអែល។

ជំពូកទី ២១

១ ហើយនៅឆ្នាំទីប្រាំមួយនៃសប្ដាហ៍ទីប្រាំពីរនៃឆ្នាំសោមនស្សរីករាយ
នេះ អ័ប្រាហាំបានហៅអ៊ីសាកថាជាកូនរបស់គាត់ ហើយ [២០៥៧
(២០៥០?) AM] បានបញ្ជាគាត់ថាៈ «ខ្ញុំចាស់ហើយ មិនដឹងថ្ងៃស្លាប់
ទេ ហើយពេញដោយថ្ងៃរបស់ខ្ញុំ»។
២ហើយ មើល ចុះ ខ្ញុំ មាន អាយុ មួយរយចិតសិបប្រាំ
ឆ្នាំ ហើយ ហើយ ពេញ មួយ ជីវិត របស់ ខ្ញុំ ខ្ញុំ បាន
នឹក ចាំ ពី ព្រះ អម្ចាស់ ហើយ បាន ស្វែងរក ដោយ
អស់ ពី ចិត្ត ដើម្បី ធ្វើ តាម ព្រះ ហឫទ័យ របស់
ទ្រង់ ហើយ ដើរ ដោយ ទៀងត្រង់ តាម គ្រប់ ទាំង មា
គ៌ា របស់ ទ្រង់។
៣ព្រលឹង ខ្ញុំ បាន ស្អប់ រូប ព្រះ ហើយ ខ្ញុំ បាន មើល
ងាយ អ្នក ដែល គោរព បូជា រូប ព្រះ ទាំង នោះ ហើ
យ ខ្ញុំ បាន ប្រគល់ ចិត្ត និង វិញ្ញាណ របស់ ខ្ញុំ ដើ
ម្បី ឲ្យ ខ្ញុំ អាច គោរព តាម ព្រះហឫទ័យ របស់ ព្រះអ
ង្គ ដែល បាន បង្កើត ខ្ញុំ។
៤ដ្បិត ទ្រង់ ជា ព្រះ ដ៏ មាន ព្រះជន្ម រស់ ហើយ ទ្រ
ង់ បរិសុទ្ធ ហើយ ស្មោះត្រង់ ហើយ ទ្រង់ សុចរិត លើស
ជាង អ្វីៗ ទាំងអស់ ហើយ គ្មាន ការ ទទួល យក មនុ
ស្ស ឬ ការ ទទួល អំណោយ ទាន នៅ ជាមួយ ទ្រង់
ឡើយ ដ្បិត ព្រះ ទ្រង់ សុចរិត ហើយ អនុវត្ត ការ ជំនុំជំ
រះ ដល់ អស់ អ្នក ណា ដែល បំពាន លើ បញ្ញត្តិ រ
បស់ ទ្រង់ ហើយ មើលងាយ សេចក្ដី សញ្ញា របស់ ទ្រង់។
5 ហើយ កូន អើយ ចូរ កាន់ តាម បញ្ញត្តិ និង ច្បាប់ និ
ង សេចក្ដី វិនិច្ឆ័យ របស់ ទ្រង់ ហើយ កុំ ដើរ តាម អំ
ពើ គួរ ឲ្យ ស្អប់ ខ្ពើម និង តាម រូប ឆ្លាក់ និង តាម រូ
ប សិត ឡើយ។
៦ហើយ កុំ បរិភោគ ឈាម សត្វ ឬ គោ ក្របី ឬ ឈា
ម សត្វ ស្លាប ណា ដែល ហើរ នៅ លើ មេឃ ឡើ
យ។
7 ហើយ បើ ឯង សម្លាប់ សត្វ ជា យញ្ញបូជា មេត្រីភា
ព ដែល គាប់ ព្រះហឫទ័យ ទ្រង់ នោះ ត្រូវ សម្លាប់
វា ចុះ រួច ចាក់ ឈាម វា លើ អាសនៈ ហើយ ខ្លាញ់
ទាំង អស់ នៃ យញ្ញបូជា នោះ ត្រូវ ថ្វាយ លើ អាស
នៈ ជា មួយ នឹង ម្សៅ ល្អិត និង យញ្ញបូជា ម្សៅ លា
យ នឹង ប្រេង ព្រម ទាំង យញ្ញបូជា ស្រា ផង នោះ ត្រូ
វ ថ្វាយ ទាំង អស់ គ្នា នៅ លើ អាសនៈ សម្រាប់
ថ្វាយ យញ្ញបូជា ដុត នោះ ជា ក្លិន ឈ្ងុយ នៅ ចំ
ពោះ ព្រះយេហូវ៉ា។
៨ ត្រូវ យក ខ្លាញ់ នៃ យញ្ញបូជា សម្រាប់ អរព្រះគុណ
ទៅ ដុត លើ ភ្លើង ដែល នៅ លើ អាសនៈ ខ្លាញ់ ដែ
ល នៅ លើ ពោះ ខ្លាញ់ ទាំង អស់ នៅ ត្រង់ ពោះវៀ
ន និង តម្រងនោម ទាំង ពីរ ខ្លាញ់ ទាំង អស់ នៅ
លើ វា ចង្កេះ និង ថ្លើម ចេញ ទាំង អស់ រួម ទាំង តម្រង
នោម ដែរ។
9 ហើយ ថ្វាយ របស់ ទាំង នេះ សម្រាប់ ជា ក្លិន ឈ្ងុ
យ ដែល ទទួល នៅ ចំពោះ ព្រះយេហូវ៉ា រួម ជាមួយ នឹ
ង តង្វាយ ម្សៅ និង តង្វាយ ស្រា ផង សម្រាប់ ជា ក្លិ
ន ឈ្ងុយ ជា នំប៉័ង នៃ តង្វាយ ថ្វាយ ព្រះយេហូវ៉ា។
១០ហើយ ចូរ បរិភោគ សាច់ របស់ វា នៅ ថ្ងៃ នោះ
និង នៅ ថ្ងៃ ទី ពីរ ហើយ កុំ ឲ្យ ថ្ងៃ នៅ ថ្ងៃ ទី
ពីរ លិច លើ វា រហូត ដល់ វា ត្រូវ បាន បរិភោគ
ហើយ កុំ ឲ្យ មាន អ្វី នៅ សល់ សម្រាប់ ថ្ងៃ ទី
បី ឡើយ ព្រោះ វា មិន អាច ទទួល យក បាន
[ព្រោះ វា មិន ត្រូវ បាន អនុម័ត] ហើយ កុំ ឲ្យ បរិភោ
គ វា ទៀត ឡើយ ហើយ អស់ អ្នក ណា ដែល បរិ
ភោគ វា នឹង នាំ អំពើ បាប មក លើ ខ្លួន ឯង
ព្រោះ ខ្ញុំ បាន រក ឃើញ ថា វា បាន សរសេរ
នៅ ក្នុង សៀវភៅ របស់ ពួក អយ្យកោ របស់ ខ្ញុំ និង
នៅ ក្នុង ពាក្យ របស់ ហេណុក និង នៅ ក្នុង ពាក្យ រ
បស់ ណូអេ។
១១ហើយ នៅ លើ ដង្វាយ ទាំង អស់ របស់ អ្នក ចូរ
ប្រោះ អំបិល ហើយ កុំ ឲ្យ អំបិល នៃ សេចក្ដី សញ្ញា
ខ្វះ នៅ ក្នុង ដង្វាយ ទាំង អស់ របស់ អ្នក នៅ ចំ
ពោះ ព្រះ អម្ចាស់ ឡើយ។
12 ហើយ ចំពោះ ឈើ សម្រាប់ ធ្វើ យញ្ញបូជា នោះ ចូ
រ ប្រយ័ត្ន ក្រែង អ្នក យក ឈើ ផ្សេង ទៀត មក
ធ្វើ អាសនៈ ក្រៅ ពី ឈើ ទាំង នេះ គឺ ឈើ ស៊ីប
ឈើ បេ ឈើ អាល់ម៉ុន ឈើ ស្រល់ ឈើ តាត្រៅ ឈើ សារី
ន ឈើ ឧទុម្ពរ ឈើ អូលីវ ឈើ ជ័រ ឈើ ឡូរ៉ល និង
ឈើ អាស្ប៉ាឡាធូស។
13 ហើយ ឈើ ប្រភេទ នេះ ត្រូវ ដាក់ លើ អាសនៈ
ក្រោម យញ្ញបូជា ដែល ត្រូវ បាន សាកល្បង មើល ពី
រូបរាង របស់ វា ហើយ កុំ ដាក់ លើ វា នូវ ឈើ ដែ

ល បែក ជា ពីរ ឬ ឈើ ខ្មៅ ឡើយ ប៉ុន្តែ ត្រូវ ដាក់ លើ ឈើ រឹងស្អាត ឥត ខ្ចោះ ជា ឈើ ដុះ ថ្មី ដែល រឹងមាំ ហើយ មិន មាន កំហុស ឡើយ។ ហើយ កុំ ដាក់ លើ វា នូវ ឈើ ចាស់ ឡើយ [ព្រោះ ក្លិន របស់ វា បាត់ ទៅ ហើយ] ព្រោះ វា លែង មាន ក្លិន ដូច មុន ទៀត ហើយ។

14ក្រៅ ពី ឈើ ប្រភេទ នេះ គ្មាន ឈើ ណា ផ្សេង ទៀត ដែល អ្នក ត្រូវ ដាក់ នៅ លើ អាសនៈ ទេ ដ្បិត ក្លិន ក្រអូប ខ្ចាយ ទៅ ហើយ ហើយ ក្លិន ក្រអូប របស់ វា មិន ឡើង ដល់ ស្ថានសួគ៌ ឡើយ។

១៥កូនអើយ ចូរកាន់តាមបញ្ញត្តិនេះ ហើយប្រព្រឹត្តតាមចុះ ដើម្បីឲ្យកូនបានសុចរិតក្នុងគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់របស់កូន។

១៦ចូរ មាន ចិត្ត ស្អាត បរិសុទ្ធ ជានិច្ច ហើយ លាង សម្អាត ខ្លួន ដោយ ទឹក មុន ពេល អ្នក ទៅ ថ្វាយ នៅ លើ អាសនៈ ហើយ លាង ដៃ និង ជើង របស់ អ្នក មុន ពេល អ្នក ចូល ទៅ ជិត អាសនៈ ហើយ ពេល អ្នក ថ្វាយ យញ្ញបូជា រួច ហើយ ចូរ លាង ដៃ និង ជើង របស់ អ្នក ម្តង ទៀត។

១៧ហើយ កុំ ឲ្យ ឈាម លេច មក លើ ឯង ឬ លើ សម្លៀក បំពាក់ ឯង ឡើយ ចូរ ប្រយ័ត្ន ខ្លួន ឯង ចុះ កូន ប្រុស អញ អើយ ចូរ ប្រយ័ត្ន ខ្លួន ឯង ជា ខ្លាំង ចូរ គ្រប វា ដោយ ធូលី ដី។

១៨ ហើយ កុំ បរិភោគ ឈាម ឡើយ ដ្បិត វា ជា ព្រលឹង ហើយ កុំ បរិភោគ ឈាម អ្វី ទាំង អស់។

១៩ហើយ កុំ ទទួល ទាន សម្រាប់ ឈាម មនុស្ស ឡើយ ក្រែង លោ វា ត្រូវ បាន បង្ហូរ ដោយ គ្មាន ទោស គ្មាន ការ ជំនុំជំរះ ត្បិត ឈាម ដែល ត្រូវ បង្ហូរ នោះ ហើយ ដែល ធ្វើ ឲ្យ ផែនដី ប្រព្រឹត្ត បាប ហើយ ផែនដី មិន អាច ត្រូវ បាន សម្អាត ពី ឈាម មនុស្ស បាន ឡើយ លើក លែង តែ ដោយ ឈាម របស់ អ្នក ដែល បង្ហូរ វា។

២០ហើយ កុំ ទទួល យក អំណោយ ទាន ឬ អំណោយ ជំនួស ឈាម មនុស្ស ឡើយ ចូរ យក ឈាម ជំនួស ឈាម ចុះ ដើម្បី ឲ្យ អ្នក បាន ទទួល នៅ ចំពោះ ព្រះអម្ចាស់ ជា ព្រះ ដ៏ ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ដ្បិត ទ្រង់ ជា អ្នក ការពារ មនុស្ស ល្អ ហើយ ដើម្បី ឲ្យ អ្នក បាន រួច ផុត ពី អំពើ អាក្រក់ ទាំង អស់ ហើយ ដើម្បី ឲ្យ ទ្រង់ សង្គ្រោះ អ្នក ពី សេចក្តី ស្លាប់ គ្រប់ បែប យ៉ាង។

២១កូនប្រុស អើយ ឪពុក ឃើញ ហើយ ថា កិច្ចការ ទាំង អស់ របស់ កូន មនុស្ស សុទ្ធតែ ជា អំពើ បាប និង អំពើ ទុច្ចរិត ហើយ កិច្ចការ ទាំង អស់ របស់ គេ សុទ្ធតែ ជា អំពើ មិន ស្អាតស្អំ និង ជា អំពើ គួរ ឲ្យ ស្អប់ខ្ពើម និង ជា អំពើ កខ្វក់ ហើយ គ្មាន សេចក្តី សុចរិត នៅ ជាមួយ នឹង គេ ឡើយ។

២២ ចូរ ប្រយ័ត្ន ក្រែង ឯង ដើរ តាម ផ្លូវ របស់ គេ ហើយ ប្រព្រឹត្ត អំពើ បាប ដល់ ស្លាប់ នៅ ចំពោះ ព្រះ ដ៏ ខ្ពស់ បំផុត បើ មិន ដូច្នោះ ទេ ទ្រង់ នឹង លាក់ ព្រះ ភក្ត្រ ពី ឯង ហើយ ប្រគល់ ឯង ទៅ ក្នុង កណ្តាប់ ដៃ នៃ អំពើ រំលង របស់ ឯង ហើយ នឹង ដក ឯង ចេញ ពី ស្រុក ហើយ ពូជ ឯង ក៏ ដូច្នោះ ដែរ ពី ក្រោម មេឃ ហើយ ឈ្មោះ ឯង និង ពូជ ឯង នឹង វិនាស បាត់ ពី ផែនដី ទាំង មូល។

២៣ចូរ បែរ ចេញ ពី អំពើ ទាំង អស់ របស់ គេ និង អំពើ ស្មោកគ្រោក ទាំង អស់ របស់ គេ ហើយ កាន់ តាម បញ្ញត្តិ នៃ ព្រះ ដ៏ ខ្ពស់ បំផុត ហើយ ធ្វើ តាម ព្រះហឫទ័យ ទ្រង់ ហើយ ប្រព្រឹត្ត តាម គ្រប់ ទាំង អស់។

២៤ ទ្រង់ នឹង ប្រទាន ពរ ដល់ អ្នក ក្នុង គ្រប់ ទាំង ការ ដែល អ្នក ធ្វើ ហើយ នឹង ដាំ រុក្ខជាតិ នៃ សេចក្តី សុចរិត ពី អ្នក នៅ ទូទាំង ផែនដី អស់ ទាំង ជំនាន់ នៃ ផែនដី ហើយ ឈ្មោះ ខ្ញុំ និង ឈ្មោះ របស់ អ្នក នឹង មិន ត្រូវ ភ្លេច នៅ ក្រោម មេឃ ជា រៀង រហូត ឡើយ។

២៥ ចូរ ទៅ ចុះ កូន ប្រុស របស់ ឪពុក អើយ សូម ឲ្យ ព្រះ ដ៏ ខ្ពស់ បំផុត ជា ព្រះ របស់ ឪពុក និង ជា ព្រះ របស់ អ្នក ពង្រឹង កម្លាំង កូន ឲ្យ ធ្វើ តាម ព្រះហឫទ័យ របស់ ទ្រង់ ហើយ សូម ឲ្យ ទ្រង់ ប្រទាន ពរ ដល់ ពូជ របស់ កូន ទាំង អស់ និង ពូជ របស់ កូន ដែល នៅ សេសសល់ អស់ មួយ ជំនាន់ ជា រៀង រហូត ដោយ ពរ ដ៏ សុចរិត ទាំង អស់ ដើម្បី ឲ្យ កូន បាន ជា ពរ នៅ លើ ផែនដី ទាំង មូល។

26 រួច គាត់ ក៏ ចេញ ពី គាត់ ទៅ ដោយ អរ សប្បាយ។

ជំពូកទី ២២

១ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា នៅ ក្នុង សប្តាហ៍ ទី មួយ ក្នុង ឆ្នាំ សោមនស្ស ទី សែសិប បួន ក្នុង ឆ្នាំ ទី ពីរ គឺ ឆ្នាំ ដែល អ័ប្រាហាំ ស្លាប់ នោះ អ៊ីសាក និង អ៊ីសម៉ាអែល បាន មក ពី អណ្តូង សម្បថ ដើម្បី ធ្វើ ពិធី បុណ្យ សប្តាហ៍ — គឺ ពិធី បុណ្យ ផល ដំបូង នៃ ការ ច្រូតកាត់ — ទៅ ជួប អ័ប្រាហាំ ជា ឪពុក របស់ ពួកគេ ហើយ អ័ប្រាហាំ មាន អំណរ សប្បាយ ដោយ ព្រោះ កូន ប្រុស ទាំង ពីរ របស់ លោក បាន មក។

2 ដ្បិត អ៊ីសាក មាន ទ្រព្យ សម្បត្តិ ជា ច្រើន នៅ ក្រុង បៀរសេបា ហើយ អ៊ីសាក តែងតែ ទៅ មើល ទ្រព្យ សម្បត្តិ របស់ ខ្លួន រួច ត្រឡប់ ទៅ រក ឪពុក វិញ។

៣នៅគ្រានោះ អ៊ីសម៉ាអែលបានមកជួបឪពុករបស់គាត់ ហើយពួកគេទាំងពីរបានមកជួបជុំគ្នា ហើយអ៊ីសាកបានថ្វាយយញ្ញបូជាជាតង្វាយដុត ហើយបានថ្វាយវានៅលើអាសនៈរបស់ឪពុកគាត់ ដែលគាត់បានធ្វើនៅក្រុងហេប្រុន។

៤ហើយ លោក បាន ថ្វាយ យញ្ញបូជា អរ ព្រះគុណ ហើយ ធ្វើ ពិធី ជប់លៀង ដ៏ រីករាយ នៅ ចំពោះ មុខ អ៊ីសម៉ាអែល ជា ប្អូន ប្រុស របស់ លោក។ រេបិកា បាន ធ្វើ នំ ថ្មី ពី គ្រាប់ ធញ្ញជាតិ ថ្មី ហើយ ឲ្យ ទៅ យ៉ាកុប ជា កូន របស់ នាង ដើម្បី យក ទៅ ឲ្យ អ័ប្រាហាំ ជា ឪពុក របស់ លោក ពី ផល ដំបូង នៃ ស្រុក ដើម្បី ឲ្យ លោក បាន បរិភោគ ហើយ សរសើរ ដល់ ព្រះ ដ៏ បង្កើត របស់ សព្វសារពើ មុន ពេល លោក ស្លាប់។

៥ហើយ អ៊ីសាក ក៏ បាន ធ្វើ យញ្ញបូជា ដ៏ ល្អ បំផុត ទៅ ឲ្យ លោក អ័ប្រាហាំ តាម ដៃ យ៉ាកុប ដើម្បី ឲ្យ លោក បរិភោគ និង ផឹក។
៦ហើយ លោក បាន បរិភោគ និង ផឹក ហើយ បាន ថ្វាយ ពរ ដល់ ព្រះ ដ៏ ខ្ពស់ បំផុត ដែល បាន បង្កើត ផ្ទៃ មេឃ និង ផែនដី ដែល បាន បង្កើត របស់ ដ៏ មាន តម្លៃ ទាំង អស់ នៅ លើ ផែនដី ហើយ បាន ប្រទាន របស់ ទាំង នោះ ដល់ កូន ចៅ មនុស្ស ដើម្បី ឲ្យ ពួក គេ អាច បរិភោគ និង ផឹក ហើយ ប្រទាន ពរ ដល់ ព្រះ ដ៏ បង្កើត របស់ ខ្លួន។
7 ហើយ ឥឡូវ នេះ ទូលបង្គំ សូម អរ ព្រះគុណ ដល់ ទ្រង់ ជា ព្រះ នៃ ទូលបង្គំ អើយ ដ្បិត ទ្រង់ បាន ធ្វើ ឲ្យ ទូលបង្គំ ឃើញ ថ្ងៃ នេះ មើល ចុះ ទូលបង្គំ មាន អាយុ មួយ រយ ចិតសិប ប្រាំ ឆ្នាំ ហើយ ជា មនុស្ស ចាស់ ហើយ មាន អាយុ វែង ហើយ ពេញ វ័យ ហើយ គ្រប់ ទាំង ថ្ងៃ របស់ ទូលបង្គំ សុទ្ធតែ ជា សេចក្ដី សុខ ដល់ ទូលបង្គំ។
៨ដាវ របស់ ខ្មាំង សត្រូវ មិន បាន ឈ្នះ ទូលបង្គំ ក្នុង គ្រប់ ទាំង ការ ដែល ទ្រង់ បាន ប្រទាន ដល់ ទូលបង្គំ និង កូនៗ ទូលបង្គំ អស់ មួយ ជីវិត រហូត ដល់ ថ្ងៃ នេះ។
៩ឱ ព្រះ នៃ ទូលបង្គំ អើយ សូម ឲ្យ សេចក្ដី មេត្តាករុណា និង សេចក្ដី សុខសាន្ត របស់ ទ្រង់ បាន ស្ថិតស្ថេរ នៅ លើ អ្នក បម្រើ របស់ ទ្រង់ និង លើ ពូជ ពង្ស របស់ កូន ចៅ របស់ លោក ដើម្បី ឲ្យ ពួកគេ បាន ក្លាយ ជា ប្រជាជាតិ ដែល ទ្រង់ បាន ជ្រើសរើស និង ជា មរតក ពី ចំណោម ប្រជាជាតិ ទាំង អស់ នៅ លើ ផែនដី ចាប់ តាំង ពី ពេល នេះ ត ទៅ រហូត ដល់ គ្រប់ ជំនាន់ នៃ ផែនដី រហូត ដល់ គ្រប់ ជំនាន់ ទាំង អស់»។
១០ហើយ លោក ហៅ យ៉ាកុប មក និយាយ ថា យ៉ាកុប កូន ប្រុស របស់ ខ្ញុំ អើយ សូម ឲ្យ ព្រះ នៃ គ្រប់ ទាំង អស់ ប្រទាន ពរ ដល់ អ្នក ហើយ ពង្រឹង អ្នក ឲ្យ ធ្វើ សេចក្ដី សុចរិត និង ព្រះហឫទ័យ របស់ ទ្រង់ នៅ ចំពោះ ទ្រង់ សូម ឲ្យ ទ្រង់ ជ្រើសរើស អ្នក និង ពូជពង្ស របស់ អ្នក ដើម្បី ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា អាច ក្លាយ ទៅ ជា ប្រជាជន មួយ សម្រាប់ មរតក របស់ ទ្រង់ តាម ព្រះហឫទ័យ របស់ ទ្រង់ ជា រៀង រហូត។
១១ហើយ យ៉ាកុប កូន អញ អើយ ចូរ ឯង ចូល មក ជិត ថើប អញ ចុះ។ គាត់ ក៏ ចូល មក ថើប គាត់ ហើយ និយាយ ថា សូម ឲ្យ យ៉ាកុប កូន អញ បាន ប្រកប ដោយ ពរ និង កូន ទាំង អស់ របស់ ព្រះ ដ៏ ខ្ពស់ បំផុត គ្រប់ ជំនាន់ ត រៀង ទៅ សូម ឲ្យ ព្រះ ប្រទាន ពូជ នៃ សេចក្ដី សុចរិត ដល់ ឯង ហើយ ឲ្យ កូន ខ្លះ របស់ ឯង បាន បរិសុទ្ធ នៅ កណ្ដាល ផែនដី ទាំង មូល សូម ឲ្យ សាសន៍ ទាំង អស់ បម្រើ ឯង ហើយ សាសន៍ ទាំង អស់ ឱន ក្បាល នៅ ចំពោះ ពូជ ឯង។
១២ ចូរ មាន កម្លាំង នៅ ចំពោះ មុខ មនុស្ស ហើយ ប្រើ អំណាច លើ ពូជ ពង្ស របស់ សេត ទាំង អស់ នោះ ផ្លូវ របស់ អ្នក និង ផ្លូវ របស់ កូន ចៅ របស់ អ្នក នឹង បាន សុចរិត ដើម្បី ឲ្យ ពួក គេ ក្លាយ ទៅ ជា ប្រជាជាតិ បរិសុទ្ធ។
១៣សូម ឲ្យ ព្រះ ដ៏ ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ប្រទាន ពរ ដល់ អ្នក រាល់ គ្នា ដែល ទ្រង់ បាន ប្រទាន ពរ ដល់ ខ្ញុំ ហើយ ដែល ទ្រង់ បាន ប្រទាន ពរ ដល់ ណូអេ និង អ័ដាម សូម ឲ្យ ពួកគេ ស្ថិត នៅ លើ ក្បាល ដ៏ ពិសិដ្ឋ នៃ ពូជពង្ស របស់ អ្នក ពី មួយ ជំនាន់ ទៅ មួយ ជំនាន់ ជា រៀង រហូត។
១៤ ហើយ សូម ទ្រង់ សម្អាត អ្នក ឲ្យ ស្អាត ពី អំពើ ទុច្ចរិត និង អំពើ មិន ស្អាត ទាំង អស់ ដើម្បី ឲ្យ អ្នក បាន ទទួល ការ អត់ទោស ចំពោះ អំពើ រំលង ទាំង អស់ ដែល អ្នក បាន ប្រព្រឹត្ត ដោយ ល្ងង់ខ្លៅ ហើយ សូម ទ្រង់ ពង្រឹង អ្នក ហើយ ប្រទាន ពរ ដល់ អ្នក។ ហើយ សូម ឲ្យ អ្នក ទទួល ផែនដី ទាំង មូល ជា មរតក
១៥ ហើយ សូម ទ្រង់ បន្ត សេចក្ដី សញ្ញា របស់ ទ្រង់ ជាមួយ នឹង អ្នក។ ដើម្បី ឲ្យ អ្នក បាន ធ្វើ ជា ប្រជាជាតិ មួយ សម្រាប់ ទ្រង់ ជា មរតក របស់ ទ្រង់ ជា រៀង រហូត ហើយ ដើម្បី ឲ្យ ទ្រង់ បាន ធ្វើ ជា ព្រះ ចំពោះ អ្នក និង ចំពោះ ពូជពង្ស របស់ អ្នក ដោយ សេចក្ដី ពិត និង សេចក្ដី សុចរិត នៅ គ្រប់ ថ្ងៃ នៃ ផែនដី។
១៦ហើយ យ៉ាកុប កូន ប្រុស របស់ យើង អើយ ចូរ អ្នក ចងចាំ ពាក្យ របស់ យើង ហើយ កាន់ តាម បញ្ញត្តិ របស់ អ័ប្រាហាំ ជា ឪពុក របស់ អ្នក ថា ចូរ ញែក ខ្លួន ចេញ ពី សាសន៍ ដទៃ ហើយ កុំ បរិភោគ ជាមួយ ពួកគេ ឡើយ ហើយ កុំ ប្រព្រឹត្ត តាម ការ ប្រព្រឹត្ត របស់ ពួកគេ ហើយ កុំ ក្លាយ ជា មិត្តភក្តិ របស់ ពួកគេ ឡើយ ដ្បិត ការ ប្រព្រឹត្ត របស់ ពួកគេ សុទ្ធតែ មិន ស្អាត ហើយ គ្រប់ ទាំង ផ្លូវ របស់ ពួកគេ សុទ្ធតែ ជា ការ បំពុល ជា អ្វី ដ៏ គួរ ឲ្យ ស្អប់ខ្ពើម និង ជា អំពើ មិន ស្អាត។
១៧ពួកគេ ថ្វាយ យញ្ញបូជា ដល់ មនុស្ស ស្លាប់ ហើយ ពួកគេ ថ្វាយបង្គំ វិញ្ញាណ អាក្រក់ ហើយ ពួកគេ ស៊ី ផ្នូរ ហើយ កិច្ចការ ទាំង អស់ របស់ ពួកគេ សុទ្ធតែ ឥត ប្រយោជន៍ និង ឥត ប្រយោជន៍។
១៨គេ គ្មាន ចិត្ត យល់ ទេ ហើយ ភ្នែក គេ ក៏ មិន ឃើញ កិច្ចការ របស់ គេ ដែរ គេ ធ្វើ ខុស ដោយ និយាយ ទៅ កាន់ ឈើ ថា ព្រះអង្គ ជា ព្រះ នៃ ទូលបង្គំ ហើយ ទៅ កាន់ ថ្ម ថា ព្រះអង្គ ជា ព្រះអម្ចាស់ នៃ ទូលបង្គំ ហើយ ព្រះអង្គ ជា អ្នក រំដោះ ទូលបង្គំ។
១៩ចំពោះ អ្នក វិញ យ៉ាកុប កូន ប្រុស របស់ ឪពុក អើយ សូម ឲ្យ ព្រះ ដ៏ ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ជួយ អ្នក ហើយ សូម ឲ្យ ព្រះ នៃ ស្ថានសួគ៌ ប្រទាន ពរ ដល់ អ្នក ហើយ សូម ឲ្យ អ្នក បាន ដក ចេញ ពី ភាព មិន ស្អាត របស់ ពួកគេ និង ពី កំហុស ទាំង អស់ របស់ ពួកគេ។
20 យ៉ាកុប កូន ប្រុស អញ អើយ ចូរ ប្រយ័ត្ន ខ្លួន កុំ ឲ្យ យក ប្រពន្ធ ពី ពូជ ណា មួយ នៃ ពួក ស្រីៗ កាណាន ឡើយ ដ្បិត ពូជ ទាំង អស់ របស់ គេ នឹង ត្រូវ ដក ចេញ ពី ផែនដី។

២១ដ្បិត ដោយសារ ការ រំលង របស់ ហាំ នោះ កាណាន បាន វង្វេង ហើយ ពូជ របស់ គាត់ ទាំង អស់ នឹង ត្រូវ បំផ្លាញ ចេញ ពី ផែនដី និង សំណល់ ទាំង អស់ របស់ វា ហើយ គ្មាន អ្នក ណា កើត ចេញ ពី គាត់ នឹង បាន សង្គ្រោះ នៅ ថ្ងៃ ជំនុំជំរះ ឡើយ។
២២ ហើយ ចំពោះ អស់ អ្នក ដែល គោរព បូជា រូបព្រះ និង អ្នក ដែល ប្រព្រឹត្ត អំពើ មិន សមរម្យ
(ក) នឹងគ្មានសង្ឃឹមសម្រាប់ពួកគេនៅក្នុងដែនដីរបស់មនុស្សរស់ឡើយ។
(ខ) ហើយ នឹង គ្មាន ការ រំលឹក អំពី ពួកគេ នៅ លើ ផែនដី ឡើយ
(គ) ដ្បិត គេ នឹង ចុះ ទៅ ក្នុង ផ្នូរ
(ឃ) ហើយពួកគេនឹងចូលទៅក្នុងកន្លែងនៃការថ្កោលទោស
ដូច កូន ចៅ នៃ ក្រុង សូដុម ត្រូវ បាន យក ចេញ ពី ផែនដី យ៉ាង ណា អស់ អ្នក ដែល គោរព បូជា រូប ព្រះ ក៏ នឹង ត្រូវ បាន យក ចេញ ដែរ។
២៣កុំ ខ្លាច អី យ៉ាកុប កូន ប្រុស អញ អើយ ហើយ កុំ តក់ស្លុត អី ឱ កូន អ័ប្រាហាំ អើយ សូម ឲ្យ ព្រះ ដ៏ ខ្ពស់ បំផុត រក្សា ឯង ឲ្យ រួច ពី ការ បំផ្លាញ ហើយ ឲ្យ រួច ពី គ្រប់ ទាំង ផ្លូវ វង្វេង។
២៤ អញ បាន សង់ ដំណាក់ នេះ សម្រាប់ ខ្លួន ឯង ដើម្បី ឲ្យ អញ អាច ដាក់ ឈ្មោះ អញ នៅ លើ ផែនដី ទ្រង់ បាន ប្រទាន ឲ្យ ឯង និង ពូជពង្ស របស់ ឯង ជា រៀង រហូត ហើយ ទ្រង់ នឹង មាន ឈ្មោះ ថា វង្ស របស់ អ័ប្រាហាំ វង្ស របស់ ឯង ជា រៀង រហូត ដ្បិត ឯង នឹង សង់ ដំណាក់ របស់ អញ ហើយ តាំង ឈ្មោះ អញ នៅ ចំពោះ ព្រះ ជា រៀង រហូត ពូជពង្ស របស់ ឯង និង ឈ្មោះ របស់ ឯង នឹង ស្ថិតស្ថេរ នៅ គ្រប់ ជំនាន់ នៃ ផែនដី។
២៥ រួច ទ្រង់ ក៏ ឈប់ បង្គាប់ និង ប្រទាន ពរ ដល់ គាត់ ទៀត។
26 អ្នក ទាំង ពីរ បាន ដេក លើ គ្រែ តែ មួយ ហើយ យ៉ាកុប បាន ដេក នៅ ក្នុង ទ្រូង របស់ អ័ប្រាហាំ ជា ឪពុក របស់ គាត់ ហើយ គាត់ បាន ថើប គាត់ ប្រាំពីរ ដង ហើយ សេចក្តី ស្រឡាញ់ និង ចិត្ត របស់ គាត់ ក៏ អរ សប្បាយ ចំពោះ គាត់។
២៧ហើយ ទ្រង់ បាន ប្រទាន ពរ ដល់ លោក ដោយ អស់ ពី ចិត្ត ថា៖ ‹ព្រះ ដ៏ ខ្ពស់ បំផុត ជា ព្រះ នៃ អ្វីៗ ទាំងអស់ និង ជា ព្រះ ដ៏ បង្កើត អ្វីៗ ទាំងអស់ ដែល បាន នាំ ខ្ញុំ ចេញ ពី ក្រុង អ៊ើរ នៃ ពួក ខាល់ដេ ដើម្បី ឲ្យ ទ្រង់ ប្រទាន ដែនដី នេះ ដល់ ខ្ញុំ ដើម្បី ឲ្យ ខ្ញុំ ទទួល មរតក ជា រៀង រហូត ហើយ ដើម្បី ឲ្យ ខ្ញុំ អាច បង្កើត ពូជ បរិសុទ្ធ មួយ — សូម ឲ្យ ព្រះ ដ៏ ខ្ពស់ បំផុត បាន ប្រកប ដោយ ពរ ជា រៀង រហូត›។
២៨ហើយ លោក បាន ប្រទាន ពរ ដល់ យ៉ាកុប ថា៖ «កូន អើយ ដែល ខ្ញុំ អរ សប្បាយ ដោយ អស់ ពី ចិត្ត និង សេចក្តី ស្រឡាញ់ របស់ ខ្ញុំ សូម ឲ្យ ព្រះគុណ និង សេចក្តី មេត្តាករុណា របស់ ទ្រង់ បាន លើក ឡើង មក លើ គាត់ និង ពូជពង្ស របស់ គាត់ ជា រៀង រហូត»។
២៩ហើយ សូម កុំ បោះបង់ ចោល គាត់ ឬ ចាត់ ទុក គាត់ ជា ឥត ប្រយោជន៍ ចាប់ តាំង ពី ពេល នេះ តទៅ រហូត ដល់ អស់កល្ប ជានិច្ច ឡើយ ហើយ សូម ឲ្យ ព្រះនេត្រ ទ្រង់ បើក មក លើ គាត់ និង ពូជពង្ស របស់ គាត់ ដើម្បី ឲ្យ ទ្រង់ អាច រក្សា គាត់ ហើយ ប្រទាន ពរ ដល់ គាត់ ហើយ អាច ញែក គាត់ ជា សាសន៍ មួយ សម្រាប់ មរតក របស់ ទ្រង់
៣០ ហើយ សូម ប្រទាន ពរ ដល់ គាត់ ដោយ ពរជ័យ ទាំងអស់ របស់ ទ្រង់ ចាប់ ពី ពេល នេះ តទៅ រហូត ដល់ អស់កល្ប ជានិច្ច ហើយ សូម បន្ត សេចក្តី សញ្ញា និង ព្រះគុណ របស់ ទ្រង់ ជាមួយ គាត់ និង ពូជពង្ស របស់ គាត់ តាម ព្រះហឫទ័យ ល្អ ទាំងអស់ របស់ ទ្រង់ ដល់ មនុស្ស គ្រប់ ជំនាន់ នៃ ផែនដី។

ជំពូកទី ២៣

១ហើយ លោក បាន ដាក់ ម្រាម ដៃ ពីរ របស់ យ៉ាកុប លើ ភ្នែក លោក ហើយ លោក បាន សរសើរ ដល់ ព្រះ នៃ ព្រះ ទាំង ឡាយ លោក បាន គ្រប មុខ ហើយ លាត ជើង លោក ហើយ ដេក លក់ ទៅ ដោយ ដំណេក ដ៏ អស់កល្ប ជានិច្ច ហើយ បាន ទៅ ជួប ជុំ នឹង ពួក អយ្យកោ លោក។
២ហើយ ទោះ ជា មាន ហេតុការណ៍ ទាំង នេះ ក៏ ដោយ យ៉ាកុប នៅ តែ ដេក នៅ ក្នុង ទ្រូង របស់ គាត់ ហើយ មិន ដឹង ថា អ័ប្រាហាំ ជា ឪពុក របស់ ឪពុក គាត់ បាន ស្លាប់ ទៅ ហើយ។
3 យ៉ាកុប ក៏ ភ្ញាក់ ពី ដំណេក ហើយ មើល អ័ប្រាហាំ ត្រជាក់ ដូច ទឹកកក ហើយ គាត់ និយាយ ថា «លោក ឪពុក លោក ឪពុក» ប៉ុន្តែ គ្មាន អ្នក ណា និយាយ ទេ ហើយ គាត់ ដឹង ថា គាត់ ស្លាប់ ហើយ។
៤គាត់ ក៏ ក្រោក ពី ទ្រូង រត់ ទៅ ប្រាប់ រេបិកា ជា ម្តាយ របស់ គាត់។ រេបិកា ក៏ ទៅ ប្រាប់ អ៊ីសាក នៅ ពេល យប់ ហើយ ពួក គេ ក៏ ទៅ ជា មួយ គ្នា ព្រម ទាំង យ៉ាកុប ទៅ ជា មួយ ផង ព្រម ទាំង កាន់ ចង្កៀង នៅ ក្នុង ដៃ ផង។ កាល ពួក គេ ចូល ទៅ ក្នុង ផ្ទះ ហើយ នោះ ក៏ ឃើញ អ័ប្រាហាំ ដេក ស្លាប់ ហើយ។
៥ អ៊ីសាក ក៏ ក្រាប ចុះ លើ មុខ ឪពុក ហើយ យំ សោក ហើយ ថើប គាត់។
៦ហើយ សំឡេង ទាំង នោះ បាន ឮ នៅ ក្នុង វង្ស របស់ អ័ប្រាហាំ ហើយ អ៊ីសម៉ាអែល ជា កូន របស់ គាត់ ក៏ ក្រោក ឡើង ទៅ ឯ អ័ប្រាហាំ ជា ឪពុក របស់ គាត់ ហើយ យំ សោក ដល់ អ័ប្រាហាំ ជា ឪពុក របស់ គាត់ គាត់ និង វង្ស របស់ អ័ប្រាហាំ ទាំង អស់ គ្នា ហើយ ពួក គេ យំ សោក ជា ខ្លាំង។
7 ហើយ អ៊ីសាក និង អ៊ីសម៉ាអែល ជា កូន ប្រុស របស់ គាត់ បាន បញ្ចុះ សព គាត់ នៅ ក្នុង រូង ភ្នំ ពីរ ជិត សារ៉ា ជា ភរិយា របស់ គាត់ ហើយ ពួក គេ បាន យំ សោក ចំពោះ គាត់ អស់ រយៈ ពេល សែសិប ថ្ងៃ បុរស ទាំង អស់ ក្នុង ផ្ទះ របស់ គាត់ ព្រម ទាំង អ៊ីសាក និង អ៊ីសម៉ាអែល កូន ប្រុស ទាំង អស់ របស់ ពួក

គេ និង កូន ចៅ របស់ កេទូរ៉ា ទាំង អស់ នៅ កន្លែ
ង របស់ គេ ហើយ ថ្ងៃ យំ សោក ចំពោះ អ័ប្រាហាំ
ក៏ បាន ចប់។
៨ហើយ ទ្រង់ មាន ព្រះជន្ម រស់ បាន បី ឆ្នាំ សោមន
ស្ស និង បួន សប្តាហ៍ គឺ មួយរយ ចិតសិប ប្រាំ ឆ្នាំ ហើ
យ បាន បញ្ចប់ ថ្ងៃ នៃ ព្រះជន្ម របស់ ទ្រង់ ដោយ មា
ន វ័យ ចាស់ ជរា និង ពោរពេញ ដោយ អាយុ យឺនយូរ
។
៩ដ្បិត ថ្ងៃ នៃ ជីវិត របស់ ពួក អយ្យកោ គឺ ដប់
ប្រាំបួន ឆ្នាំ នៃ ជីវិត របស់ ពួក គេ ហើយ បន្ទាប់
ពី ទឹក ជំនន់ នោះ ពួក គេ បាន ចាប់ ផ្តើម ធំ ជា
ង ដប់ ប្រាំបួន ឆ្នាំ នៃ ...
១០ដ្បិត លោក អ័ប្រាហាំ បាន គ្រប់ លក្ខណ៍ ក្នុង គ្រ
ប់ កិច្ចការ របស់ លោក ជាមួយ នឹង ព្រះអម្ចាស់ ហើ
យ បាន ផ្គាប់ ព្រះហឫទ័យ ក្នុង សេចក្តី សុចរិត អ
ស់ មួយ ជីវិត របស់ លោក ហើយ មើល៍ លោក មិន
បាន បញ្ចប់ ខួប បួន ឆ្នាំ នៃ ជីវិត របស់ លោក ទេ
កាល លោក ចាស់ ទៅ ដោយ សារ អំពើ អាក្រក់ ហើ
យ បាន ពេញ វ័យ នៃ ជីវិត របស់ លោក។
១១ហើយ ជំនាន់ ទាំង អស់ ដែល នឹង កើត ឡើង
ចាប់ ពី ពេល នេះ រហូត ដល់ ថ្ងៃ នៃ ការ ជំនុំជំ
រះ ដ៏ ធំ នឹង ចាស់ ទៅ យ៉ាង ឆាប់ រហ័ស មុន ពេ
ល ដែល ពួក គេ បញ្ចប់ ខួប ពីរ ឆ្នាំ ហើយ ចំណេះដឹ
ង របស់ ពួក គេ នឹង បោះបង់ ចោល ពួក គេ ដោ
យ សារ អាយុ ចាស់ របស់ ពួក គេ [ចំណេះដឹង ទាំ
ង អស់ របស់ ពួក គេ នឹង រលាយ បាត់ ទៅ]។
12 ហើយ នៅ សម័យ នោះ បើ មនុស្ស ណា រស់ បា
ន មួយ ឆ្នាំ កន្លះ នោះ គេ នឹង និយាយ អំពី គាត់
ថា គាត់ រស់ បាន យូរ ហើយ ជីវិត របស់ គាត់ ភាគ
ច្រើន គឺ ជា ទុក្ខ ព្រួយ និង ទុក្ខ វេទនា ហើយ គ្មាន
សន្តិភាព ទេ
១៣ដ្បិត គ្រោះមហន្តរាយ តាម ពី មួយ ទៅ មួយ តា
ម ពី មួយ ទៅ មួយ តាម ពី មួយ ទៅ មួយ តា
ម ពី មួយ ទៅ មួយ តាម ពី មួយ ទៅ មួយ តា
ម ពី មួយ ទៅ មួយ តាម ពី មួយ ទៅ មួយ តា
ម ពី មួយ ទៅ មួយ តាម ពី មួយ ទៅ មួយ តា
ម ពី មួយ ទៅ មួយ តាម ពី មួយ ទៅ មួយ តា
ម ពី មួយ ទៅ មួយ គឺ ជំងឺ និង ការ ផ្តួល រំលំ
ព្រិល និង សាយ សត្វ និង ទឹកកក គ្រុន ក្តៅ និង
ញាក់ និង ភាព ទន់ខ្សោយ និង ទុរ្ភិក្ស និង សេចក្តី
ស្លាប់ ដាវ និង ការ ជាប់ ឃុំឃាំង និង គ្រោះ មហន្តរា
យ និង ការ ឈឺ ចាប់ គ្រប់ ប្រភេទ។
១៤ហើយ របស់ ទាំង នេះ នឹង មក លើ មនុស្ស ជំ
នាន់ អាក្រក់ ដែល ប្រព្រឹត្ត អំពើ រំលង នៅ លើ ផែនដី
កិច្ចការ របស់ គេ គឺ ជា អំពើ ស្មោកគ្រោក និង អំពើ
សហាយស្មន់ និង អំពើ កខ្វក់ និង អំពើ គួរ ឲ្យ ស្អប់ខ្ពើម
។
១៥បន្ទាប់មកពួកគេនឹងនិយាយថា ៖ ថ្ងៃនៃពួកអយ្យកោមានរយៈពេ
លយូរ (សូម្បីតែ) រហូតដល់មួយពាន់ឆ្នាំ ហើយល្អ ប៉ុន្តែមើលចុះ ថ្ងៃនៃ
ជីវិតរបស់យើង ប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់រស់នៅច្រើន គឺបីចិតសិបឆ្នាំ
ហើយប្រសិនបើគាត់មានកម្លាំង គឺបួនចិតសិបឆ្នាំ ហើយមនុស្សអាក្រ
ក់ទាំងនោះ ហើយគ្មានសន្តិភាពនៅក្នុងថ្ងៃនៃជំនាន់អាក្រក់នេះទេ ។
១៦ហើយ នៅ ក្នុង ជំនាន់ នោះ កូន ចៅ នឹង សារភា
ព ឪពុក របស់ ខ្លួន និង ពួក ចាស់ទុំ របស់ ខ្លួន អំ
ពី អំពើ បាប និង អំពើ ទុច្ចរិត និង អំពី ពាក្យ សម្តី រ
បស់ ខ្លួន និង អំពើ ទុច្ចរិត ដ៏ ធំ ដែល ពួកគេ ប្រព្រឹត្ត
និង អំពី ការ លះបង់ សេចក្តី សញ្ញា ដែល ព្រះ អម្ចា
ស់ បាន ធ្វើ រវាង ពួកគេ និង ទ្រង់ ដើម្បី ឲ្យ ពួក
គេ គោរព តាម និង ធ្វើ តាម បញ្ញត្តិ និង បញ្ញត្តិ ទាំ
ង អស់ របស់ ទ្រង់ និង ច្បាប់ ទាំង អស់ របស់ ទ្រង់
ដោយ មិន ងាក ទៅ ស្តាំ ឬ ឆ្វេង ឡើយ។
១៧ដ្បិត មនុស្ស ទាំង អស់ បាន ប្រព្រឹត្ត អំពើ អាក្រក់
ហើយ មាត់ ទាំង អស់ និយាយ ពី អំពើ ទុច្ចរិត ហើ
យ កិច្ចការ ទាំង អស់ របស់ គេ សុទ្ធ តែ ជា អំ
ពើ ស្មោកគ្រោក និង ជា អំពើ គួរ ឲ្យ ស្អប់ខ្ពើម ហើយ
ផ្លូវ របស់ គេ ទាំង អស់ សុទ្ធតែ ជា ការ បំពុល ភា
ព ស្មោកគ្រោក និង ការ បំផ្លិចបំផ្លាញ។
១៨មើលចុះ ផែនដីនឹងត្រូវបំផ្លាញចោល ដោយសារតែកិច្ចការទាំងអ
ស់របស់ពួកគេ ហើយនឹងគ្មានគ្រាប់ពូជនៃដើមទំពាំងបាយជូរ ឬប្រេង
ឡើយ ពីព្រោះកិច្ចការរបស់ពួកគេគឺគ្មានជំនឿទាំងស្រុង ហើយពួកគេ
ទាំងអស់នឹងវិនាសទៅជាមួយគ្នា ទាំងសត្វតិរច្ឆាន សត្វគោ សត្វស្លាប
និងត្រីសមុទ្រទាំងអស់ ដោយសារតែកូនចៅមនុស្ស។
១៩ហើយ គេ នឹង ឈ្លោះ គ្នា ទៅ វិញ ទៅ មក ក្មេ
ង នឹង ឈ្លោះ គ្នា ទៅ វិញ ទៅ មក មនុស្ស ចាស់
នឹង ឈ្លោះ គ្នា មនុស្ស ក្រីក្រ នឹង ឈ្លោះ គ្នា ទៅ វិ
ញ ទៅ មក មនុស្ស ក្រីក្រ នឹង ឈ្លោះ គ្នា ទៅ វិ
ញ ទៅ មក ហើយ អ្នក សុំទាន នឹង ឈ្លោះ គ្នា
ទៅ វិញ ទៅ មក ដោយ ព្រោះ ច្បាប់ និង សេចក្តី ស
ញ្ញា ដ្បិត គេ ភ្លេច បញ្ញត្តិ សេចក្តី សញ្ញា បុណ្យ ខែ ថ្ងៃ ស
ប្ប័ទ ថ្ងៃ បុណ្យ អរព្រះគុណ និង សេចក្តី ជំនុំជំរះ ទាំង អ
ស់។
២០ហើយ ពួកគេ នឹង ឈរ ដោយ ធ្នូ និង ដាវ និង ស
ង្គ្រាម ដើម្បី បង្វែរ ពួកគេ ឲ្យ ត្រឡប់ មក រក ផ្លូវ វិញ
ប៉ុន្តែ ពួកគេ នឹង មិន ត្រឡប់ មក វិញ ទេ រហូត ដ
ល់ ឈាម ជា ច្រើន បាន ខ្ចាយ លើ ផែនដី ម្នាក់ៗ
ជា រៀង រហូត។
២១ហើយ អ្នក ដែល បាន រួច ខ្លួន នឹង មិន ត្រឡ
ប់ មក វិញ ពី អំពើ អាក្រក់ របស់ ខ្លួន ទៅ កាន់
ផ្លូវ សុចរិត ឡើយ ប៉ុន្តែ ពួកគេ ទាំង អស់ គ្នា នឹង
លើក តម្កើង ខ្លួន ទៅ រក ការ បោក បញ្ឆោត និង ទ្រ
ព្យសម្បត្តិ ដើម្បី ឲ្យ ពួកគេ ម្នាក់ៗ អាច យក អ្វីៗ ទាំង
អស់ ដែល ជា របស់ អ្នក ជិត ខាង របស់ ខ្លួន ហើ
យ ពួកគេ នឹង ហៅ ឈ្មោះ ដ៏ អស្ចារ្យ ប៉ុន្តែ មិនមែន
ដោយ សេចក្តី ពិត និង មិនមែន ដោយ សេចក្តី សុចរិ
ត ទេ ហើយ ពួកគេ នឹង ធ្វើ ឲ្យ ទីសក្ការៈ ដ៏ បរិសុ
ទ្ធ បំផុត ត្រូវ បាន បង្ខូច ដោយ ភាព មិន ស្អាត
ស្អំ និង ការ ពុក រលួយ នៃ ការ បំពុល របស់ ពួកគេ
។
២២ហើយ ព្រះអម្ចាស់ នឹង ធ្វើ ទោស យ៉ាង ធ្ងន់ ដ
ល់ អំពើ របស់ មនុស្ស ជំនាន់ នេះ ហើយ ទ្រង់ នឹង

ប្រគល់ ពួក គេ ទៅ ឲ្យ ដាវ និង ការ ជំនុំជំរះ និង កា
រ ជាប់ ឃុំឃាំង ហើយ ឲ្យ ត្រូវ ប្លន់ និង លេប ត្របាក់។
២៣ហើយ ទ្រង់ នឹង ដាស់ ពួក មនុស្ស មាន បាប
នៃ សាសន៍ ដទៃ ឲ្យ ក្រោក ឡើង ប្រឆាំង នឹង គេ ដែ
ល គ្មាន សេចក្តី មេត្តាករុណា ឬ សេចក្តី មេត្តាករុណា
ឡើយ ហើយ ដែល នឹង មិន គោរព មុខ អ្នក ណា
ឡើយ ទាំង ចាស់ ទាំង ក្មេង ឬ អ្នក ណា ម្នាក់ ឡើយ
ដ្បិត គេ អាក្រក់ ហើយ មាន កម្លាំង ខ្លាំង ជាង កូន
ចៅ មនុស្ស ទាំង អស់ ទៅ ទៀត។ ហើយ គេ នឹង
ប្រើ អំពើ ហិង្សា ប្រឆាំង នឹង អ៊ីស្រាអែល និង អំពើ រំ
លង ប្រឆាំង នឹង យ៉ាកុប ហើយ ឈាម ជា ច្រើន នឹ
ង ត្រូវ ខ្ចាយ នៅ លើ ផែនដី ហើយ នឹង គ្មាន អ្នក
ណា ប្រមូល ផ្តុំ ឡើយ ហើយ គ្មាន អ្នក ណា បញ្ចុះ
សព ឡើយ។
២៤នៅ គ្រា នោះ គេ នឹង ស្រែក ឡើង ហើយ អំពាវនា
វ អធិស្ឋាន សូម ឲ្យ គេ បាន សង្គ្រោះ ពី កណ្តាប់
ដៃ នៃ ពួក មនុស្ស មាន បាប គឺ ពួក សាសន៍ ដទៃ
ប៉ុន្តែ គ្មាន អ្នក ណា នឹង បាន សង្គ្រោះ ឡើយ។
២៥ក្បាល របស់ កូនៗ នឹង មាន ពណ៌ ស ដោយ
មាន សក់ ស្កូវ ហើយ កូន ដែល មាន អាយុ បី សប្តា
ហ៍ នឹង មើល ទៅ ចាស់ ដូច ជា មនុស្ស ដែល មា
ន អាយុ មួយ រយ ឆ្នាំ ហើយ រូបរាង របស់ ពួកគេ នឹ
ង ត្រូវ បំផ្លាញ ដោយ ទុក្ខ វេទនា និង ការ គាបសង្កត់
។
២៦ហើយ នៅ គ្រា ទាំង នោះ កូន ចៅ នឹង ចាប់ ផ្តើ
ម សិក្សា ច្បាប់ ហើយ ស្វែង រក បញ្ញត្តិ ហើយ ត្រឡប់
ទៅ រក មាគ៌ា នៃ សេចក្តី សុចរិត វិញ។
២៧ហើយ ថ្ងៃ ទាំង ឡាយ នឹង ចាប់ ផ្តើម កើន ឡើ
ង ជា ច្រើន ហើយ កើន ឡើង ក្នុង ចំណោម កូន
ចៅ មនុស្ស ទាំង នោះ រហូត ដល់ ថ្ងៃ ទាំង នោះ ជិ
ត ដល់ មួយ ពាន់ ឆ្នាំ ហើយ ចំនួន ឆ្នាំ ក៏ ច្រើន ជា
ង មុន ដែរ។
២៨ហើយ នឹង គ្មាន មនុស្ស ចាស់ ណា ម្នាក់ ឬ អ្ន
ក ណា ម្នាក់ ដែល មិន ស្កប់ ចិត្ត នឹង ថ្ងៃ របស់
ខ្លួន ឡើយ ដ្បិត មនុស្ស ទាំង អស់ នឹង ត្រឡប់ ជា
កូន ក្មេង និង យុវជន។
២៩ហើយ អស់ ទាំង ថ្ងៃ របស់ គេ គេ នឹង បាន ប
ញ្ចប់ ហើយ រស់នៅ ក្នុង សន្តិភាព និង សេចក្តី អំណរ ហើ
យ នឹង គ្មាន សាតាំង ឬ អ្នក បំផ្លាញ អាក្រក់ ណា
មួយ ឡើយ ដ្បិត អស់ ទាំង ថ្ងៃ របស់ គេ នឹង ជា
ថ្ងៃ នៃ ពរជ័យ និង ការ ព្យាបាល។
៣០ហើយ នៅ ពេល នោះ ព្រះអម្ចាស់ នឹង ព្យាបាល ពួ
ក អ្នក បម្រើ របស់ ទ្រង់ ហើយ ពួក គេ នឹង ក្រោ
ក ឡើង ហើយ ឃើញ សន្តិភាព ដ៏ អស្ចារ្យ ហើយ បណ្តេ
ញ ពួក ខ្មាំង សត្រូវ របស់ គេ ចេញ។ ហើយ ពួក សុ
ចរិត នឹង ឃើញ ហើយ មាន អំណរគុណ ហើយ អរ ស
ប្បាយ ដោយ អំណរ ជា រៀង រហូត ហើយ នឹង ឃើ
ញ ការ ជំនុំជំរះ និង បណ្តាសា ទាំង អស់ របស់ គេ
មក លើ ខ្មាំង សត្រូវ របស់ គេ។
៣១ហើយ ឆ្អឹង របស់ គេ នឹង សម្រាក នៅ លើ ផែន
ដី ហើយ វិញ្ញាណ របស់ គេ នឹង មាន សេចក្តី អំណ
រ ជា ខ្លាំង ហើយ គេ នឹង ដឹង ថា គឺ ជា ព្រះ អម្ចា
ស់ ដែល អនុវត្ត សេចក្តី ជំនុំជំរះ ហើយ បង្ហាញ សេច
ក្តី មេត្តាករុណា ដល់ មនុស្ស រាប់រយ ពាន់ នាក់ និង ដ
ល់ អស់ អ្នក ណា ដែល ស្រឡាញ់ ទ្រង់។
៣២ហើយ ម៉ូសេ អើយ ចូរ អ្នក សរសេរ ពាក្យ ទាំង
នេះ ចុះ ពីព្រោះ ពាក្យ ទាំង នេះ ត្រូវ បាន សរសេរ
ដូច្នេះ ហើយ វា កត់ ទុក នៅ លើ បន្ទះ ស្ថានសួគ៌ ស
ម្រាប់ ជា ទីបន្ទាល់ សម្រាប់ មនុស្ស ជំនាន់ ជា រៀង
រហូត។

ជំពូកទី ២៤

១ហើយ ក្រោយ ពី អ័ប្រាហាំ ស្លាប់ ទៅ ព្រះ អម្ចាស់
បាន ប្រទាន ពរ ដល់ អ៊ីសាក ជា កូន ប្រុស របស់
លោក ហើយ លោក បាន ក្រោក ឡើង ពី ក្រុង ហេប្រុ
ន ហើយ បាន ទៅ រស់នៅ ឯ អណ្តូង នៃ ការ និមិត្ត
ក្នុង ឆ្នាំ ទី មួយ នៃ សប្តាហ៍ ទី បី [2073 AM] នៃ
ពិធី បុណ្យ រំលឹក នេះ គឺ ប្រាំពីរ ឆ្នាំ។
២ហើយ នៅ ក្នុង ឆ្នាំ ទី មួយ នៃ សប្តាហ៍ ទី បួន
ក៏ មាន ទុរ្ភិក្ស កើត ឡើង នៅ ក្នុង ស្រុក [ម៉ោង
២០៨០ ព្រឹក] ក្រៅ ពី ទុរ្ភិក្ស លើក ដំបូង ដែល ធ្លាប់ មា
ន នៅ សម័យ លោក អ័ប្រាហាំ។
៣ យ៉ាកុប ក៏ ដាំ ស៊ុប សណ្តែក សៀង ហើយ អេសាវ
ក៏ ត្រឡប់ មក ពី វាល ដោយ ឃ្លាន។ គាត់ ក៏ និយា
យ ទៅ យ៉ាកុប ជា ប្អូន ថា «សូម ឲ្យ ស៊ុប ក្រហ
ម នេះ មក ខ្ញុំ»។ យ៉ាកុប ក៏ និយាយ ទៅ គាត់ ថា «
សូម លក់ សិទ្ធិ កូន ច្បង របស់ អ្នក មក ឲ្យ ខ្ញុំ ហើ
យ ខ្ញុំ នឹង ឲ្យ នំប៉័ង ដល់ អ្នក ព្រម ទាំង ស៊ុប ស
ណ្តែក សៀង នេះ ខ្លះ ផង»។
៤ អេសាវ គិត ក្នុង ចិត្ត ថា៖ «ខ្ញុំ នឹង ស្លាប់ ហើយ
តើ សិទ្ធិ កូន ច្បង នេះ មាន ប្រយោជន៍ អ្វី ដល់
ខ្ញុំ?»
5 រួច គាត់ និយាយ ទៅ យ៉ាកុប ថា «ខ្ញុំ ឲ្យ វា ដ
ល់ អ្នក»។ យ៉ាកុប ក៏ និយាយ ថា «ចូរ ស្បថ នឹង ខ្ញុំ
នៅ ថ្ងៃ នេះ ចុះ» គាត់ ក៏ ស្បថ នឹង យ៉ាកុប។
6 យ៉ាកុប ក៏ ឲ្យ នំប៉័ង និង សម្ល ទៅ អេសាវ ជា ប្អូ
ន របស់ គាត់ ហើយ គាត់ ក៏ បរិភោគ រហូត ដល់ ឆ្អែ
ត ហើយ អេសាវ មើលងាយ សិទ្ធិ កូន ច្បង របស់ ខ្លួន
ដោយ ហេតុ នោះ ហើយ បាន ជា ឈ្មោះ អេសាវ
ហៅ ថា អេដុម ដោយ សារ សម្ល ក្រហម ដែល យ៉ាកុ
ប បាន ឲ្យ គាត់ សម្រាប់ សិទ្ធិ កូន ច្បង របស់ គា
ត់។
៧ ហើយ យ៉ាកុប បាន ក្លាយ ជា អ្នក ចាស់ ជាង ហើ
យ អេសាវ ត្រូវ បាន ទម្លាក់ ចុះ ពី ឋានៈ របស់ គា
ត់។
៨ ឯ ទុរ្ភិក្ស បាន គ្រប ដណ្តប់ លើ ស្រុក ហើយ អ៊ីសា
ក ក៏ ចេញ ទៅ ស្រុក អេស៊ីប នៅ ឆ្នាំ ទី ពីរ
នៃ សប្តាហ៍ នេះ ហើយ បាន ទៅ ឯ ស្តេច ភីលីស្ទីន
នៅ ក្រុង កេរ៉ា គឺ ទៅ ឯ អ័ប៊ីម៉ាឡិច។
9 ព្រះយេហូវ៉ា ទ្រង់ បាន លេច មក ឯ លោក ហើយ
មាន ព្រះបន្ទូល ថា កុំ ចុះ ទៅ ឯ ស្រុក អេស៊ីប ឡើ

យ ចូរ រស់នៅ ក្នុង ស្រុក ដែល អញ នឹង ប្រាប់ ឯង
ហើយ ស្នាក់ នៅ ក្នុង ស្រុក នេះ ចុះ នោះ អញ នឹ
ង នៅ ជា មួយ ឯង ហើយ នឹង ប្រទាន ពរ ដល់
ឯង
១០ដ្បិត អញ នឹង ឲ្យ ស្រុក នេះ ទាំង មូល ដល់
ឯង និង ពូជ ឯង ហើយ នឹង សម្រេច សេចក្ដី សច្ចា រ
បស់ អញ ដែល អញ បាន ស្បថ នឹង អ័ប្រាហាំ ជា ឪ
ពុក ឯង ហើយ អញ នឹង ចំរើន ពូជ ឯង ឲ្យ បាន
ច្រើន ដូច ផ្កាយ នៅ លើ មេឃ ហើយ នឹង ឲ្យ ស្រុ
ក នេះ ទាំង មូល ដល់ ពូជ ឯង។
១១ ហើយ ដោយសារ ពូជពង្ស របស់ អ្នក ប្រជាជាតិ ទាំង
អស់ នៅ លើ ផែនដី នឹង បាន ពរ ពីព្រោះ ឪពុក រប
ស់ អ្នក បាន ស្ដាប់ តាម សំឡេង របស់ យើង ហើ
យ បាន កាន់ តាម បញ្ញត្ត និង បញ្ញត្តិ របស់ យើង ច្បា
ប់ របស់ យើង និង សេចក្ដី សញ្ញា របស់ យើង ហើយ
ឥឡូវ នេះ ចូរ ស្ដាប់ តាម សំឡេង របស់ យើង ហើយ រ
ស់នៅ ក្នុង ដែនដី នេះ ចុះ។
១២ហើយ លោក បាន ស្នាក់ នៅ ក្រុង កេឡា អស់ រ
យៈ ពេល បី សប្ដាហ៍។
១៣ ហើយ អ័ប៊ីម៉ាឡិច បាន បញ្ជា អំពី គាត់ [២០៨០-
២១០១ AM] និង អំពី អ្វីៗ ទាំងអស់ ដែល ជា របស់
គាត់ ថា ៖ «អ្នក ណា ដែល ប៉ះ គាត់ ឬ អ្វី ក៏ ដោ
យ ដែល ជា របស់ គាត់ នឹង ត្រូវ ស្លាប់ ជា មិន ខា
ន»។
14អ៊ីសាក ក៏ មាន កម្លាំង ឡើង នៅ ក្នុង ពួក ភីលី
ស្ទីន ហើយ គាត់ បាន ទ្រព្យ សម្បត្តិ ជា ច្រើន គឺ គោ
ចៀម អូដ្ឋ និង លា ព្រម ទាំង មាន គ្រួសារ ធំ មួយ ផ
ង។
១៥ គាត់ បាន សាប ព្រោះ នៅ ក្នុង ស្រុក ភីលីស្ទីន
ហើយ បាន ផល មួយ រយ ដង ហើយ អ៊ីសាក ក៏ មា
ន ឋានៈ ធំ សម្បើម ឡើង ហើយ ពួក ភីលីស្ទីន ក៏
ច្រណែន គាត់។
១៦ឥឡូវ នេះ អណ្ដូង ទឹក ទាំង អស់ ដែល ពួក អ្នក
បម្រើ របស់ អ័ប្រាហាំ បាន ជីក ក្នុង ជីវិត របស់ អ័
ប្រាហាំ ពួក ភីលីស្ទីន បាន បិទ អណ្ដូង ទាំង នោះ បន្ទា
ប់ ពី អ័ប្រាហាំ ស្លាប់ ទៅ ហើយ បាន ចាក់ ដី បំពេ
ញ អណ្ដូង ទាំង នោះ។
17 រួច អ័ប៊ីម៉ាឡិច មាន បន្ទូល ទៅ អ៊ីសាក ថា ចូរ ចេ
ញ ពី យើង ទៅ ដ្បិត ឯង មាន កម្លាំង ជាង យើ
ង ទៅ ទៀត ហើយ អ៊ីសាក ក៏ ចេញ ពី ទី នោះ
នៅ ក្នុង ឆ្នាំ ទី មួយ នៃ សប្ដាហ៍ ទី ប្រាំពីរ ហើយ
បាន ស្នាក់ នៅ ក្នុង ជ្រលង ភ្នំ កេរ៉ា។
១៨ហើយ គេ ក៏ ជីក អណ្ដូង ទឹក ឡើង វិញ ដែល ពួ
ក អ្នក បម្រើ របស់ អ័ប្រាហាំ ជា ឪពុក របស់ លោក
បាន ជីក ហើយ ដែល ពួក ភីលីស្ទីន បាន បិទ ទ្វារ ប
ន្ទាប់ ពី អ័ប្រាហាំ ជា ឪពុក របស់ លោក ស្លាប់ ហើយ
លោក បាន ដាក់ ឈ្មោះ របស់ អណ្ដូង ទឹក ទាំង
នោះ តាម ដែល អ័ប្រាហាំ ជា ឪពុក របស់ លោក បា
ន ដាក់ ឲ្យ។
19 ពួក អ្នក បម្រើ របស់ អ៊ីសាក បាន ជីក អណ្ដូង
មួយ នៅ ក្នុង ជ្រលង ភ្នំ ហើយ បាន រក ឃើញ ទឹ
ក រស់ ហើយ ពួក អ្នក គង្វាល នៅ ក្រុង កេរ៉ា បា
ន ឈ្លោះ ប្រកែក ជាមួយ ពួក អ្នក គង្វាល របស់ អ៊ី
សាក ដោយ និយាយ ថា ៖ ‹ទឹក នេះ ជា របស់ យើង›
ហើយ អ៊ីសាក បាន ហៅ អណ្ដូង នោះ ថា ៖ ‹ភាព
វៀចវេរ› ពី ព្រោះ ពួក គេ ធ្លាប់ មាន ចិត្ត វៀចវេរ នឹ
ង យើង។
20 រួច គេ ក៏ ជីក អណ្ដូង មួយ ទៀត ហើយ គេ
ក៏ ខំ ប្រឹង រក អណ្ដូង នោះ ដែរ ហើយ គាត់ ហៅ
អណ្ដូង នោះ ថា «ខ្មាំង»។ គាត់ ក៏ ក្រោក ឡើង ពី
ទី នោះ ហើយ គេ ក៏ ជីក អណ្ដូង មួយ ទៀត តែ
គេ មិន បាន ខំ ប្រឹង រក អណ្ដូង នោះ ទេ គាត់
ក៏ ហៅ អណ្ដូង នោះ ថា «បន្ទប់» រួច អ៊ីសាក និយាយ
ថា «ឥឡូវ នេះ ព្រះយេហូវ៉ា ទ្រង់ បាន បើក ឲ្យ យើង
ហើយ ហើយ យើង បាន កើន ចំនួន ឡើង នៅ ក្នុង
ស្រុក»។
២១ហើយ លោក បាន ឡើង ពី ទី នោះ ទៅ កាន់
អណ្ដូង នៃ សេចក្ដី សច្ចា នៅ ក្នុង ឆ្នាំ ទី មួយ
នៃ សប្ដាហ៍ ទី មួយ ក្នុង ឆ្នាំ សោកនាដកម្ម ទី សែសិ
ប បួន [21:08 AM]។
២២ ហើយ ព្រះយេហូវ៉ា ទ្រង់ បាន លេច មក ឯ លោ
ក នៅ យប់ នោះ នៅ ថ្ងៃ ខែ ថ្មី នៃ ខែ ទី មួយ
ហើយ មាន បន្ទូល ទៅ លោក ថា ៖ «អញ ជា ព្រះ
នៃ អ័ប្រាហាំ ជា ឪពុក ឯង កុំ ឲ្យ ខ្លាច ឡើយ ដ្បិត អ
ញ នៅ ជា មួយ នឹង ឯង ហើយ នឹង ប្រទាន ពរ
ដល់ ឯង ហើយ នឹង ចម្រើន ពូជ ឯង ឲ្យ ច្រើន ដូ
ច ខ្សាច់ លើ ផែនដី ដោយ យល់ ដល់ អ័ប្រាហាំ ជា អ្ន
ក បម្រើ របស់ អញ»។
២៣ហើយ លោក បាន សង់ អាសនៈ មួយ នៅ ទី
នោះ ដែល លោក អ័ប្រាហាំ ជា ឪពុក លោក បាន ស
ង់ មុន គេ ហើយ លោក បាន អំពាវនាវ ដល់ ព្រះនា
ម នៃ ព្រះ អម្ចាស់ ហើយ លោក បាន ថ្វាយ យញ្ញបូ
ជា ដល់ ព្រះ នៃ លោក អ័ប្រាហាំ ជា ឪពុក លោក។
២៤ហើយ ពួកគេ បាន ជីក អណ្ដូង មួយ ហើយ ពួក
គេ បាន រក ឃើញ ទឹក រស់។
២៥ ពួក អ្នក បម្រើ របស់ អ៊ីសាក បាន ជីក អណ្ដូង
មួយ ទៀត តែ រក មិន ឃើញ ទឹក ទេ ហើយ ពួក
គេ ក៏ ទៅ ប្រាប់ អ៊ីសាក ថា គេ រក មិន ឃើញ ទឹ
ក ទេ ហើយ អ៊ីសាក និយាយ ថា «ថ្ងៃ នេះ ខ្ញុំ បាន
ស្បថ នឹង ពួក ភីលីស្ទីន ហើយ រឿង នេះ ត្រូវ បាន
ប្រកាស ប្រាប់ យើង ហើយ»។
26 លោក ដាក់ ឈ្មោះ កន្លែង នោះ ថា អណ្ដូង សម្បថ
ដ្បិត នៅ ទី នោះ លោក បាន ស្បថ នឹង អប៊ីម៉ាឡិច និ
ង អហ៊ូសាត ជា មិត្ត របស់ លោក និង ភីកុល ជា អ្នក
គ្រប់គ្រង កងទ័ព របស់ លោក។
២៧ ហើយ អ៊ីសាក ដឹង នៅ ថ្ងៃ នោះ ថា ដោយ មា
ន ការ បង្ខំ គាត់ បាន ស្បថ នឹង ពួកគេ ថា នឹង
ធ្វើ ឲ្យ មាន សន្តិភាព ជាមួយ ពួកគេ។
28 ហើយ នៅ ថ្ងៃ នោះ អ៊ីសាក បាន ដាក់ បណ្ដាសា
ដល់ ពួក ភីលីស្ទីន ថា ចូរ បណ្ដាសា ដល់ ពួក ភីលីស្ទី
ន រហូត ដល់ ថ្ងៃ នៃ សេចក្ដី ក្រោធ និង សេចក្ដី
ក្រោធ ពី កណ្ដាល គ្រប់ សាសន៍ សូម ឲ្យ ព្រះ ធ្វើ

ឲ្យ គេ ទៅ ជា ទី ចំអក ជា ទី បណ្ដាសា ជា ទី ប
ន្ទាល់ និង ជា ទី គាប់ ព្រះហឫទ័យ នៃ មនុស្ស មាន
បាប គឺ សាសន៍ ដទៃ និង ក្នុង ដៃ នៃ ពួក គីទីម ផង
29 ហើយ អ្នក ណា ដែល រួច ផុត ពី ដាវ របស់
ខ្មាំង សត្រូវ និង គីទីម សូម ឲ្យ ប្រជាជាតិ សុចរិត ចា
ក់ ឫស ក្នុង ការ ជំនុំជម្រះ ពី ក្រោម មេឃ ដ្បិត
គេ នឹង ក្លាយ ជា ខ្មាំង សត្រូវ និង ជា ខ្មាំង សត្រូ
វ របស់ កូន ចៅ ខ្ញុំ គ្រប់ ជំនាន់ នៅ លើ ផែនដី។
៣០ហើយ នឹង គ្មាន សំណល់ ណា នៅ សល់ ដល់
ពួកគេ ឡើយ ឬ អ្នក ណា ដែល នឹង បាន សង្គ្រោះ
នៅ ថ្ងៃ នៃ សេចក្ដី ក្រោធ នៃ ការ ជំនុំជំរះ ឡើយ ដ្បិ
ត ពូជ សាសន៍ ភីលីស្ទីន ទាំង មូល នឹង ត្រូវ បំផ្លា
ញ ហើយ ដក ចេញ ហើយ បណ្ដេញ ចេញ ពី ផែនដី
ហើយ នឹង គ្មាន ឈ្មោះ ឬ ពូជ ណា នៅ លើ ផែន
ដី សម្រាប់ ពួក កាប់ថូរីម នេះ ទៀត ឡើយ។
៣១ដ្បិត ទោះ បើ គាត់ ឡើង ទៅ ស្ថានសួគ៌ ក៏ ដោ
យ គាត់ នឹង ត្រូវ ទម្លាក់ ចុះ មក ហើយ ទោះ បើ គា
ត់ តាំង ខ្លួន ឲ្យ មាំមួន នៅ លើ ផែនដី ក៏ ដោយ
គាត់ នឹង ត្រូវ អូស ចេញ មក ហើយ ទោះ បើ គា
ត់ លាក់ ខ្លួន នៅ កណ្ដាល អស់ ទាំង សាសន៍ ក៏
ដោយ គាត់ នឹង ត្រូវ ដក ចេញ ពី ទី នោះ ហើយ
ទោះ បើ គាត់ ចុះ ទៅ ក្នុង ផ្នូរ ក៏ ដោយ គាត់ នឹ
ង ត្រូវ ទទួល ទោស យ៉ាង ធ្ងន់ នៅ ទី នោះ ហើ
យ នៅ ទី នោះ គាត់ នឹង គ្មាន សេចក្ដី សុខ ឡើយ
។
៣២ ហើយ បើ គាត់ ត្រូវ ជាប់ ឃុំឃាំង នោះ ដោយ
ដៃ នៃ អស់ អ្នក ដែល រក ជីវិត គាត់ គេ នឹង ស
ម្លាប់ គាត់ នៅ តាម ផ្លូវ ហើយ គ្មាន ឈ្មោះ ឬ ពូជ
ណា ទុក ឲ្យ គាត់ នៅ លើ ផែនដី ទាំង មូល ឡើ
យ ដ្បិត គាត់ នឹង ទៅ ក្នុង សេចក្ដី បណ្ដាសា ដ៏ អ
ស់កល្ប ជានិច្ច។
៣៣ហើយ ដូច្នេះ ហើយ ដែល មាន សរសេរ ទុក ហើ
យ ធ្លាក់ អំពី គាត់ នៅ លើ បន្ទះ ថ្ម ស្ថានសួគ៌ ដើ
ម្បី ធ្វើ ដល់ គាត់ នៅ ថ្ងៃ ជំនុំជំរះ ដើម្បី ឲ្យ គាត់
អាច ត្រូវ បាន ដក ឫស ចេញ ពី ផែនដី។

ជំពូកទី ២៥

១ហើយ នៅ ក្នុង ឆ្នាំ ទី ពីរ នៃ សប្ដាហ៍ នេះ ក្នុង
ឆ្នាំ សោមនស្ស នេះ រេបិកា បាន ហៅ យ៉ាកុប ជា កូ
ន ប្រុស របស់ ខ្លួន ហើយ បាន និយាយ ទៅ គាត់
ថា ៖ កូន អើយ កុំ យក ប្រពន្ធ កូន ស្រី កាណាន ដូ
ច អេសាវ ជា ប្អូន របស់ ឯង ដែល បាន យក ប្រព
ន្ធ កូន ស្រី កាណាន ពីរ នាក់ ឲ្យ គាត់ ឡើយ ហើ
យ គេ បាន ធ្វើ ឲ្យ ចិត្ត អញ ជូរចត់ ដោយ អំ
ពើ មិន ស្អាត ស្អំ ទាំង អស់ របស់ គេ ដ្បិត អំពើ
ទាំង អស់ របស់ គេ សុទ្ធ តែ ជា អំពើ សហាយ ស្មា
ន់ និង តណ្ហា ហើយ គ្មាន សេចក្ដី សុចរិត នៅ ក្នុង ខ្លួ
ន គេ ទេ ដ្បិត អំពើ ទាំង អស់ របស់ គេ សុទ្ធ
តែ អាក្រក់។
២ហើយ ឪពុក ជា កូន ប្រុស របស់ ឪពុក ស្រឡាញ់ កូ
ន យ៉ាង ខ្លាំង ហើយ ចិត្ត និង សេចក្ដី ស្រឡាញ់ រប
ស់ ឪពុក ប្រទាន ពរ ដល់ កូន រាល់ ម៉ោង នៃ
ថ្ងៃ និង រាល់ យាម នៃ យប់។
៣ហើយឥឡូវនេះ កូនប្រុសរបស់ឪពុកអើយ ចូរស្ដាប់តាមសំឡេងឪពុ
ក ហើយធ្វើតាមចិត្តម្ដាយរបស់កូនចុះ ហើយកុំយកប្រពន្ធពីកូនស្រីនៃ
ដែនដីនេះឡើយ គឺយកតែពីគ្រួសារឪពុករបស់ឪពុក និងពីសាច់ញាតិ
ឪពុករបស់ឪពុកប៉ុណ្ណោះ។ អ្នកត្រូវយកប្រពន្ធពីគ្រួសារឪពុករបស់ឪពុ
ក ហើយព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតនឹងប្រទានពរដល់កូន ហើយកូនចៅរប
ស់កូននឹងក្លាយជាជំនាន់ដ៏សុចរិត និងជាពូជដ៏បរិសុទ្ធ។
៤ រួច យ៉ាកុប ក៏ និយាយ ទៅ កាន់ រេបិកា ជា ម្ដាយ
ថា មើល៍ ម្ដាយ ខ្ញុំ មាន អាយុ ប្រាំបួន សប្ដាហ៍ ហើយ ខ្ញុំ
មិន ស្គាល់ ទេ ហើយ ក៏ មិន បាន ប៉ះពាល់ ស្ត្រី
ណា មួយ ដែរ ខ្ញុំ មិន បាន ភ្ជាប់ ពាក្យ នឹង អ្នក
ណា មួយ ឡើយ ហើយ ក៏ មិន បាន គិត ចង់ យ
ក កូន ស្រី កាណាន ធ្វើ ជា ប្រពន្ធ ដែរ
៥ដ្បិត ខ្ញុំ ចាំ ពាក្យ របស់ លោក អ័ប្រាហាំ ជា ឪពុក
របស់ យើង ដ្បិត លោក បាន បង្គាប់ ខ្ញុំ មិន ឲ្យ យ
ក ប្រពន្ធ ពី ពួក កូន ស្រី នៃ ស្រុក កាណាន ទេ ប៉ុ
ន្តែ ត្រូវ យក ប្រពន្ធ ពី ពូជ ពង្ស នៃ ឪពុក ខ្ញុំ និ
ង ពី ញាតិសន្តាន របស់ ខ្ញុំ វិញ។
៦ពីមុនខ្ញុំធ្លាប់បានឮថា ឡាបាន់ ដែលជាប្អូនប្រុសរបស់អ្នក បានកើត
កូនស្រីៗ ហើយខ្ញុំបានតាំងចិត្តថា នឹងយកប្រពន្ធពីក្នុងចំណោមពួកគេ
។
៧ហើយ ដោយ ហេតុ នេះ ខ្ញុំ បាន ការពារ ខ្លួន ខ្ញុំ
នៅ ក្នុង វិញ្ញាណ របស់ ខ្ញុំ ពី ការ ធ្វើ បាប ឬ កា
រ ពុក រលួយ ក្នុង គ្រប់ ផ្លូវ របស់ ខ្ញុំ ពេញ មួយ
ថ្ងៃ នៃ ជីវិត របស់ ខ្ញុំ ដ្បិត ទាក់ទង នឹង តណ្ហា និង
អំពើ សហាយ ស្មន់ នោះ អ័ប្រាហាំ ជា ឪពុក របស់ ខ្ញុំ បា
ន ឲ្យ បញ្ញត្តិ ជា ច្រើន ដល់ ខ្ញុំ។
៨ហើយ បើ ទោះ ជា គាត់ បាន បញ្ជា ខ្ញុំ យ៉ាង
ណា ក៏ ដោយ ម្ភៃ ពីរ ឆ្នាំ នេះ ប្អូន ប្រុស ខ្ញុំ បា
ន ឈ្លោះ ប្រកែក ជាមួយ ខ្ញុំ ហើយ និយាយ ជា ញឹ
ក ញាប់ មក ខ្ញុំ ថា ៖ ប្អូន ប្រុស ខ្ញុំ អើយ ចូរ យក
ប្អូន ស្រី ម្នាក់ មក ធ្វើ ជា ប្រពន្ធ ក្នុង ចំណោម ប្រ
ពន្ធ ទាំង ពីរ របស់ ខ្ញុំ » ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ បដិសេធ មិន ធ្វើ
ដូច គាត់ បាន ធ្វើ ឡើយ។
៩ខ្ញុំ សូម ស្បថ នៅ ចំពោះ មុខ អ្នក ម្ដាយ ថា ពេ
ញ មួយ ជីវិត របស់ ខ្ញុំ ខ្ញុំ នឹង មិន យក ប្រពន្ធ
ពី កូន ស្រី នៃ ពូជ ពង្ស កាណាន ឡើយ ហើយ
ខ្ញុំ នឹង មិន ប្រព្រឹត្ត អំពើ អាក្រក់ ដូច ប្អូន ប្រុស រ
បស់ ខ្ញុំ បាន ធ្វើ ដែរ។
១០កុំខ្លាចអី ម្ដាយអើយ សូមប្រាកដថា កូននឹងធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរ
បស់ព្រះអង្គ ហើយដើរដោយសុចរិត ហើយមិនបំផ្លាញផ្លូវរបស់កូនជា
រៀងរហូតឡើយ»។
១១ហើយ នាង ក៏ ងើយ មុខ ឡើង ទៅ លើ មេឃ
ហើយ លាត ម្រាម ដៃ ចេញ ហើយ បើក មាត់ សរសើ
រ ដល់ ព្រះ ដ៏ ខ្ពស់ បំផុត ដែល បាន បង្កើត ផ្ទៃ
មេឃ និង ផែនដី ហើយ នាង បាន អរ ព្រះគុណ និង ស
រសើរ តម្កើង ទ្រង់។

12ហើយ នាង បាន និយាយ ថា ៖ «សូម ឲ្យ ព្រះអម្ចា
ស់ ដ៏ ជា ព្រះ បាន ប្រកប ដោយ ព្រះពរ ហើយ សូ
ម ឲ្យ ព្រះនាម បរិសុទ្ធ របស់ ទ្រង់ បាន ប្រកប ដោ
យ ព្រះពរ ជា រៀង រហូត ដែល បាន ប្រទាន យ៉ាកុ
ប មក ខ្ញុំ ជា កូន ប្រុស បរិសុទ្ធ និង ជា ពូជ បរិសុ
ទ្ធ ដ្បិត គាត់ ជា របស់ ផង ទ្រង់ ហើយ ពូជ របស់
គាត់ នឹង នៅ ជា របស់ ផង ទ្រង់ ជា រៀង រហូត និ
ង គ្រប់ ជំនាន់ ជា រៀង រហូត»។
១៣ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមប្រទានពរដល់គាត់ ហើយសូមដាក់ពរនៃ
សេចក្តីសុចរិតនៅក្នុងមាត់របស់ខ្ញុំ ដើម្បីឲ្យខ្ញុំបានប្រទានពរដល់គាត់។
១៤ហើយ នៅ ពេល នោះ កាល វិញ្ញាណ នៃ សេចក្តី
សុចរិត បាន ចុះ មក ក្នុង មាត់ របស់ នាង នាង
ក៏ ដាក់ ដៃ ទាំង ពីរ លើ ក្បាល របស់ យ៉ាកុប ហើ
យ និយាយ ថា
១៥ សូម ឲ្យ ព្រះអង្គ បាន ប្រកប ដោយ ព្រះពរ ព្រះអម្ចា
ស់ នៃ សេចក្តីសុចរិត និង ជា ព្រះ នៃ អស់កល្ប ជានិ
ច្ច សូម ឲ្យ ព្រះអង្គ ប្រទាន ពរ ដល់ ព្រះអង្គ លើស
ពី មនុស្ស ជំនាន់ ទាំង អស់ សូម ឲ្យ ព្រះអង្គ ប្រទា
ន ផ្លូវ នៃ សេចក្តីសុចរិត ដល់ ព្រះអង្គ ហើយ បង្ហាញ
សេចក្តីសុចរិត ដល់ ពូជពង្ស របស់ ព្រះអង្គ។
១៦ សូម ទ្រង់ ធ្វើ ឲ្យ កូន ប្រុស របស់ ទ្រង់ បាន
ច្រើន ឡើង ក្នុង ជីវិត របស់ ទ្រង់ សូម ឲ្យ គេ កើ
ត ឡើង តាម ចំនួន ខែ នៃ ឆ្នាំ សូម ឲ្យ កូន ប្រុ
ស របស់ គេ បាន ច្រើន លើស ពី ផ្កាយ នៅ
លើ មេឃ ហើយ ឲ្យ ចំនួន គេ ច្រើន ជាង ខ្សាច់
នៅ សមុទ្រ។
១៧សូម ឲ្យ ទ្រង់ ប្រទាន ដែនដី ដ៏ ល្អ នេះ ដល់
ពួកគេ — ដូច ជា ទ្រង់ បាន មាន បន្ទូល ថា ទ្រង់ នឹ
ង ប្រទាន ដែនដី នោះ ដល់ អ័ប្រាហាំ និង ពូជពង្ស រប
ស់ លោក បន្ទាប់ ពី លោក ជា រៀង រហូត — ហើ
យ សូម ឲ្យ ពួកគេ កាន់ កាប់ ដែនដី នោះ ជា កម្ម
សិទ្ធិ ជា រៀង រហូត។
១៨ ហើយ សូម ឲ្យ កូន របស់ ឪពុក កើត មក
ជា កូន ដ៏ មាន ពរ ក្នុង ជីវិត របស់ ឪពុក ហើយ
សូម ឲ្យ ពូជ របស់ ឪពុក ជា ពូជ ដ៏ មាន ពរ និ
ង បរិសុទ្ធ។
19 ហើយ ដូច ជា ឯង បាន ធ្វើ ឲ្យ វិញ្ញាណ ម្តា
យ ឯង បាន ស្ងប់ ក្នុង កាល ដែល គាត់ នៅ មា
ន ជីវិត ដែរ ផ្ទៃ របស់ គាត់ ដែល បាន បង្កើត អ្នក
បាន ប្រទាន ពរ ដល់ អ្នក យ៉ាង ដូច្នោះ សេចក្តី ស្រ
ឡាញ់ របស់ ខ្ញុំ និង ដើមទ្រូង របស់ ខ្ញុំ បាន ប្រទាន
ពរ ដល់ អ្នក ហើយ មាត់ និង អណ្តាត របស់ ខ្ញុំ សរ
សើរ តម្កើង អ្នក យ៉ាង ខ្លាំង។
២០ចូរ ចម្រើន ឡើង ហើយ រាលដាល ពាសពេញ ផែនដី
ហើយ សូម ឲ្យ ពូជពង្ស របស់ អ្នក បាន ល្អ ឥត
ខ្ចោះ ក្នុង សេចក្តី អំណរ នៃ ស្ថានសួគ៌ និង ផែនដី
ជា រៀង រហូត ហើយ សូម ឲ្យ ពូជពង្ស របស់ អ្នក
បាន អរសប្បាយ ហើយ នៅ ថ្ងៃ ដ៏ អស្ចារ្យ នៃ សេច
ក្តី សុខសាន្ត សូម ឲ្យ វា មាន សេចក្តី សុខសាន្ត។
២១ហើយ សូម ឲ្យ នាម របស់ អ្នក និង ពូជពង្ស រប
ស់ អ្នក ស្ថិតស្ថេរ ជា រៀង រហូត ហើយ សូម ឲ្យ
ព្រះ ដ៏ ខ្ពស់ បំផុត ជា ព្រះ របស់ ពួកគេ ហើយ សូ
ម ឲ្យ ព្រះ នៃ សេចក្តី សុចរិត គង់នៅ ជាមួយ ពួកគេ
ហើយ ដោយសារ ពួកគេ សូម ឲ្យ ទីសក្ការៈ របស់ ទ្រ
ង់ ត្រូវ បាន សាងសង់ ឡើង ជា រៀង រហូត។
២២ សូម ឲ្យ អ្នក ណា ដែល ប្រទាន ពរ ដល់ អ្នក
សូម ឲ្យ មនុស្ស ទាំង អស់ ដែល ដេរ ប្រមាថ អ្នក
មិន ពិត ត្រូវ បណ្តាសា ចុះ។
២៣ នាង ក៏ ថើប គាត់ ហើយ និយាយ ថា សូម ឲ្យ
ព្រះអម្ចាស់ នៃ លោកិយ ស្រឡាញ់ អ្នក ដូច ចិត្ត ម្តា
យ របស់ អ្នក និង សេចក្តី ស្រឡាញ់ របស់ គាត់ អរ
សប្បាយ ចំពោះ អ្នក ហើយ ប្រទាន ពរ ដល់ អ្នក ដែរ
រួច នាង ក៏ ឈប់ ឲ្យ ពរ។

ជំពូកទី ២៦

1 ហើយនៅឆ្នាំទីប្រាំពីរនៃសប្តាហ៍នេះ អ៊ីសាកបានហៅអេសាវ ដែល
ជាកូនច្បងរបស់គាត់មក ហើយនិយាយទៅកាន់គាត់ថា ឪពុកចាស់
ហើយ កូនអើយ មើលចុះ ភ្នែកឪពុកមើលមិនច្បាស់ទេ ហើយឪពុកមិ
នដឹងថាថ្ងៃណាស្លាប់ទេ។
2 ហើយ ឥឡូវ នេះ ចូរ យក អាវុធ បរបាញ់ របស់ អ្នក
គឺ បំពង់ ព្រួញ និង ធ្នូ របស់ អ្នក ហើយ ចេញ ទៅ វា
ល ស្រែ ហើយ បរបាញ់ ចាប់ ខ្ញុំ (កូន ប្រុស របស់ ខ្ញុំ)
ហើយ ធ្វើ សាច់ ឆ្ងាញ់ ឲ្យ ខ្ញុំ ដែល ព្រលឹង ខ្ញុំ ចូលចិ
ត្ត ហើយ យក មក ឲ្យ ខ្ញុំ បរិភោគ ដើម្បី ឲ្យ ព្រលឹង
ខ្ញុំ បាន ប្រទាន ពរ ដល់ អ្នក មុន ពេល ខ្ញុំ ស្លាប់។
៣ ប៉ុន្តែ រេបិកា បាន ឮ អ៊ីសាក និយាយ ទៅ កាន់ អេសា
វ។
៤ អេសាវ បាន ចេញ ទៅ វាល ស្រែ តាំង ពី ព្រលឹម
ដើម្បី បរបាញ់ និង ចាប់ សត្វ រួច យក មក ឲ្យ ឪពុ
ក វិញ។
5 រេបិកា ក៏ ហៅ យ៉ាកុប ជា កូន មក ប្រាប់ ថា មើល៍
ឪពុក ឯង បាន ឮ អ៊ីសាក ជា ឪពុក ឯង និយាយ
ទៅ អេសាវ ជា ប្អូន ឯង ថា ចូរ ទៅ បរបាញ់ ឲ្យ អ
ញ ហើយ ធ្វើ សាច់ ឆ្ងាញ់ ឲ្យ អញ រួច យក វា ម
ក ឲ្យ អញ
៦ហើយឥឡូវនេះ កូនប្រុសរបស់ឪពុកអើយ ចូរស្តាប់បង្គាប់ឪពុក តាម
អ្វីដែលឪពុកបង្គាប់កូនថា ចូរទៅឯហ្វូងចៀមរបស់កូន ហើយយកកូន
ពពែពីរក្បាលល្អៗមកឲ្យខ្ញុំ ហើយឪពុកនឹងធ្វើម្ហូបឆ្ងាញ់ៗឲ្យឪពុករបស់
កូន តាមដែលគាត់ចូលចិត្ត ហើយកូនត្រូវយកវាមកឲ្យឪពុករបស់កូន
ដើម្បីឲ្យគាត់បរិភោគ ហើយឲ្យពរកូននៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ មុនពេល
គាត់ស្លាប់ ដើម្បីឲ្យកូនបានទទួលពរ។
7 យ៉ាកុប និយាយ ទៅ រេបិកា ជា ម្តាយ ថា ៖ «ម៉ាក់
អើយ កូន មិន ព្រម ទទួល អ្វី ដែល ឪពុក ចង់ បរិ
ភោគ ហើយ អ្វី ដែល គាត់ ពេញ ចិត្ត ឡើយ គឺ កូន
ខ្លាច តែ ម៉ាក់ ទេ ថា គាត់ នឹង ស្គាល់ សំឡេង កូន
ហើយ ចង់ ប៉ះ កូន»។
៨ ហើយ អ្នក ដឹង ហើយ ថា ខ្ញុំ រលោង ហើយ អេសា
វ ជា ប្អូន ប្រុស របស់ ខ្ញុំ មាន រោម ហើយ ខ្ញុំ នឹ
ង លេច មក នៅ ចំពោះ មុខ គាត់ ជា មនុស្ស អា
ក្រក់ ហើយ នឹង ធ្វើ អំពើ ដែល គាត់ មិន បាន បង្គា

ប់ ខ្ញុំ ហើយ គាត់ នឹង ខឹង នឹង ខ្ញុំ ហើយ ខ្ញុំ នឹង
នាំ មក នូវ បណ្តាសា មិនមែន ជា ពរ ទេ។
៩ ហើយ រេបិកា ជា ម្តាយ របស់ គាត់ បាន និយាយ
ទៅ គាត់ ថា៖«កូន អើយ សូម ឲ្យ បណ្តាសា របស់ ឯ
ង ធ្លាក់ មក លើ អញ ចុះ ចូរ ស្តាប់ តាម តែ សំឡេ
ង អញ ចុះ»។
10យ៉ាកុប ក៏ ស្តាប់ តាម សំឡេង របស់ រេបិកា ជា ម្តា
យ របស់ គាត់ ហើយ ក៏ ទៅ យក កូន ពពែ ពីរ
ក្បាល ដែល ធាត់ ល្អ មក ឲ្យ ម្តាយ ហើយ ម្តាយ រប
ស់ គាត់ ក៏ ធ្វើ សាច់ ឲ្យ មាន រសជាតិ ឈ្ងុយ ឆ្ងា
ញ់ តាម ដែល គាត់ ចូលចិត្ត។
១១ហើយ រេបិកា បាន ទទួល ភ្លៀង ដ៏ ល្អ របស់ អេសាវ កូន ច្បង រប
ស់ នាង ដែល នៅ ជា មួយ នាង ក្នុង ផ្ទះ ហើយ នាង បាន ស្លៀក ស
ម្លៀក បំពាក់ ឲ្យ យ៉ាកុប កូន ពៅ របស់ នាង រួច នាង បាន ដាក់ ស្បែ
ក កូន លើ ដៃ និង លើ ក របស់ គាត់ ដែល លាត ត្រដាង។
12 នាង ក៏ ឲ្យ សាច់ និង នំប៉័ង ដែល នាង បាន រៀ
បចំ នោះ ទៅ ក្នុង ដៃ យ៉ាកុប ជា កូន របស់ នាង។
១៣ យ៉ាកុប ក៏ ចូល ទៅ រក ឪពុក ហើយ និយាយ
ថា៖ «ឪពុក អើយ ខ្ញុំ ជា កូន របស់ ឪពុក ខ្ញុំ បាន
ធ្វើ តាម អ្វី ដែល ឪពុក បាន បង្គាប់។ ចូរ ក្រោក ឡើ
ង អង្គុយ ចុះ ហើយ បរិភោគ សាច់ ដែល ឪពុក បា
ន ចាប់ បាន ដើម្បី ឲ្យ ព្រលឹង របស់ ឪពុក បាន ប្រ
ទាន ពរ ដល់ ខ្ញុំ»។
14អ៊ីសាក ក៏ និយាយ ទៅ កូន ថា «កូន អើយ តើ កូ
ន រក ឃើញ លឿន យ៉ាង នេះ ដោយ របៀប ណា?»
១៥ យ៉ាកុប ឆ្លើយ ថា៖«ពីព្រោះ ព្រះយេហូវ៉ា ជា ព្រះ រប
ស់ អ្នក បាន ធ្វើ ឲ្យ ខ្ញុំ រក ឃើញ»។
១៦ អ៊ីសាក និយាយ ទៅ គាត់ ថា «ចូរ មក ជិត ខ្ញុំ
ចុះ ដើម្បី ឲ្យ ខ្ញុំ បាន ស្ទាប ឯង ចុះ កូន អើយ តើ ឯ
ង ជា អេសាវ កូន អញ ឬ អត់»។
17 យ៉ាកុប ក៏ ចូល ទៅ ជិត អ៊ីសាក ជា ឪពុក រប
ស់ គាត់ ហើយ គាត់ ក៏ ប៉ះ គាត់ រួច និយាយ ថា សំ
ឡេង នោះ ជា សំឡេង របស់ យ៉ាកុប ប៉ុន្តែ ដៃ ជា
ដៃ របស់ អេសាវ
១៨ហើយ គាត់ មិន បាន សម្គាល់ គាត់ ទេ ពីព្រោះ
វា ជា ការ ប្រគល់ ឲ្យ មក ពី ស្ថានសួគ៌ ដើម្បី ដក
អំណាច នៃ ការ យល់ ដឹង របស់ គាត់ ហើយ អ៊ីសា
ក មិន បាន សម្គាល់ ទេ ព្រោះ ដៃ របស់ គាត់ មា
ន រោម ដូច ដៃ របស់ អេសាវ ជា ប្អូន របស់ គាត់
ដូច្នេះ គាត់ បាន ឲ្យ ពរ គាត់។
១៩ គាត់ ក៏ សួរ ថា «តើ ឯង ជា អេសាវ ជា កូន
អញ ឬ?» គាត់ ឆ្លើយ ថា «អញ ជា កូន ឯង» រួច គា
ត់ និយាយ ថា «ចូរ យក សាច់ ដែល ឯង ចាប់ បា
ន មក ឲ្យ អញ បរិភោគ ដើម្បី ឲ្យ ព្រលឹង អញ បា
ន ប្រទាន ពរ ដល់ ឯង»។
២០ គាត់ ក៏ នាំ គាត់ មក ជិត ហើយ គាត់ ក៏ បរិភោ
គ ហើយ គាត់ ក៏ យក ស្រា ទំពាំងបាយជូរ មក ឲ្យ
គាត់ ហើយ គាត់ ក៏ ផឹក។
២១ហើយ អ៊ីសាក ជា ឪពុក របស់ គាត់ ក៏ និយាយ
ទៅ គាត់ ថា «កូន អើយ ចូរ មក ជិត ហើយ ថើប ឪពុ
ក ចុះ»។
២២ គាត់ ក៏ ចូល ទៅ ជិត ថើប គាត់ ហើយ គាត់
ក៏ បាន ធុំ ក្លិន សម្លៀក បំពាក់ របស់ គាត់ រួច ឲ្យ
ពរ គាត់ ថា «មើល៍ ក្លិន កូន ប្រុស ខ្ញុំ ដូច ជា ក្លិន
វាល ស្រែ ដែល ព្រះ យេហូវ៉ា បាន ប្រទាន ពរ»។
២៣ សូម ព្រះអម្ចាស់ ប្រទាន ទឹកសន្សើម ពី លើ មេឃ
និង ទឹកសន្សើម ពី ផែនដី ព្រម ទាំង ស្រូវ និង ប្រេង
ជា ច្រើន មក ឲ្យ អ្នក សូម ឲ្យ ប្រជាជាតិ បម្រើ អ្នក
ហើយ ឲ្យ ប្រជាជន ក្រាប ថ្វាយបង្គំ អ្នក។
២៤ ចូរ ធ្វើ ជា ចៅហ្វាយ លើ បងប្អូន របស់ អ្នក ហើ
យ ឲ្យ កូន ប្រុស របស់ ម្តាយ អ្នក ក្រាប ថ្វាយប
ង្គំ អ្នក ហើយ សូម ឲ្យ ពរ ទាំង អស់ ដែល ព្រះអម្ចា
ស់ បាន ប្រទាន ពរ ដល់ ខ្ញុំ និង ប្រទាន ពរ ដល់
អ័ប្រាហាំ ជា ឪពុក របស់ ខ្ញុំ បាន ប្រទាន ដល់ អ្នក និ
ង ពូជពង្ស របស់ អ្នក ជា រៀង រហូត។ អ្នក ណា ដែ
ល ដាក់ បណ្តាសា អ្នក អ្នក នោះ នឹង ត្រូវ បណ្តាសា
ហើយ អ្នក ណា ដែល ឲ្យ ពរ អ្នក អ្នក នោះ នឹង
ត្រូវ បាន ពរ។
25 កាល អ៊ីសាក បាន ឲ្យ ពរ ដល់ យ៉ាកុប ជា កូ
ន រួច ហើយ ហើយ យ៉ាកុប បាន ចេញ ពី អ៊ីសាក
ជា ឪពុក ទៅ គាត់ ក៏ លាក់ ខ្លួន ហើយ អេសាវ ជា
ប្អូន ប្រុស របស់ គាត់ ក៏ ត្រឡប់ មក ពី បរបាញ់ វិ
ញ។
២៦ហើយ គាត់ ក៏ បាន ធ្វើ សាច់ ឆ្ងាញ់ៗ ហើយ យ
ក មក ឲ្យ ឪពុក គាត់ ហើយ និយាយ ទៅ ឪពុក គា
ត់ ថា៖«សូម ឲ្យ ឪពុក ខ្ញុំ ក្រោក ឡើង ហើយ បរិភោ
គ សាច់ ក្ដាន់ របស់ ខ្ញុំ ដើម្បី ឲ្យ ព្រលឹង លោក បា
ន ប្រទាន ពរ ដល់ ខ្ញុំ»។
២៧ អ៊ីសាក ជា ឪពុក របស់ គាត់ ក៏ សួរ គាត់ ថា៖«
តើ អ្នក ជា នរណា?» គាត់ ក៏ ឆ្លើយ ថា៖«ខ្ញុំ ជា កូ
ន ច្បង របស់ អ្នក គឺ អេសាវ ជា កូន របស់ អ្នក ខ្ញុំ
បាន ធ្វើ តាម អ្វី ដែល អ្នក បាន បង្គាប់ មក ខ្ញុំ
ហើយ»។
28អ៊ីសាក ក៏ ភ្ញាក់ផ្អើល ជា ខ្លាំង ហើយ និយាយ ថា
តើ អ្នក ណា ដែល បាន បរបាញ់ ចាប់ បាន ហើយ យ
ក វា មក ឲ្យ ខ្ញុំ ហើយ ខ្ញុំ បាន បរិភោគ វា ទាំង
អស់ មុន ពេល អ្នក មក ហើយ បាន ឲ្យ ពរ ដល់
វា ហើយ គាត់ នឹង បាន ពរ ព្រម ទាំង ពូជ ពង្ស រប
ស់ គាត់ ទាំង អស់ ជា រៀង រហូត
២៩ កាល អេសាវ ឮ ពាក្យ របស់ អ៊ីសាក ជា ឪពុក
ខ្លួន គាត់ ក៏ ស្រែក ឡើង យ៉ាង ខ្លាំង ដោយ ទឹក មុ
ខ ជូរចត់ ហើយ និយាយ ទៅ ឪពុក ថា «សូម ប្រទា
ន ពរ ដល់ ខ្ញុំ ផង លោក ឪពុក»។
៣០ គាត់ ក៏ និយាយ ទៅ គាត់ ថា៖«ប្អូន ប្រុស រប
ស់ ឯង បាន មក ដោយ មាន ល្បិចកល ហើយ បា
ន យក ពរជ័យ របស់ ឯង ទៅ បាត់» គាត់ ក៏ និយា
យ ថា៖«ឥឡូវ ខ្ញុំ ដឹង ហើយ ថា ហេតុ អ្វី បាន
ជា គេ ដាក់ ឈ្មោះ គាត់ ថា យ៉ាកុប៖ មើល៍ គាត់ បា
ន ជំនួស ខ្ញុំ ពីរ ដង ហើយ គាត់ បាន ដក សិទ្ធិ កូ
ន ច្បង របស់ ខ្ញុំ ហើយ ឥឡូវ នេះ គាត់ បាន ដក ពរ
ជ័យ របស់ ខ្ញុំ ទៅ បាត់ ហើយ»។

៣១ គាត់ ក៏ សួរ ថា «តើ ឪពុក មិន បាន ទុក ពរ ឲ្យ ខ្ញុំ ទេ ឬ?» អ៊ីសាក ឆ្លើយ ទៅ អេសាវ ថា «មើល៍ ឪពុក បាន តាំង គាត់ ឲ្យ ធ្វើ ជា ចៅហ្វាយ របស់ កូន ហើយ ឪពុក បាន ឲ្យ បង ប្អូន ទាំង អស់ របស់ គាត់ ធ្វើ ជា អ្នក បម្រើ របស់ គាត់ ហើយ ឪពុក បាន ពង្រឹង គាត់ ដោយ ស្រូវ ស្រា ទំពាំងបាយជូរ និង ប្រេង ជា ច្រើន ហើយ ឥឡូវ នេះ តើ ឪពុក គួរ ធ្វើ អ្វី ឲ្យ កូន?»

៣២ អេសាវ និយាយ ទៅ អ៊ីសាក ជា ឪពុក ថា «ឱ លោក ឪពុក តើ លោក ឪពុក មាន ពរ តែ មួយ ទេ ឬ? សូម ប្រទាន ពរ ដល់ ខ្ញុំ ផង លោក ឪពុក»។

៣៣ អេសាវ ក៏ បន្លឺ សំឡេង យំ ហើយ អ៊ីសាក ឆ្លើយ ទៅ គាត់ ថា មើល៍ លំនៅ របស់ ឯង នឹង នៅ ឆ្ងាយ ពី ទឹក សន្សើម នៃ ផែនដី ហើយ ក៏ ឆ្ងាយ ពី ទឹក សន្សើម នៃ ស្ថានសួគ៌ ពី លើ ដែរ

៣៤ ហើយ ឯង នឹង រស់ ដោយ ដាវ របស់ ឯង ហើយ ឯង នឹង បម្រើ ប្អូន ឯង។ កាល ណា ឯង ក្លាយ ជា ធំ ហើយ ដោះ នឹម របស់ វា ចេញ ពី ក ឯង នោះ ឯង នឹង ប្រព្រឹត្ត អំពើ បាប ដ៏ ធ្ងន់ ដល់ ស្លាប់ ហើយ ពូជ ឯង នឹង ត្រូវ ដក ចេញ ពី ក្រោម មេឃ។

៣៥ អេសាវ បាន គំរាម កំហែង យ៉ាកុប ដោយ សារ ពរ ដែល ឪពុក បាន ឲ្យ គាត់ ហើយ គាត់ បាន គិត ក្នុង ចិត្ត ថា ៖ «សូម ឲ្យ ថ្ងៃ កាន់ ទុក្ខ ឪពុក ខ្ញុំ មក ដល់ ដើម្បី ឲ្យ ខ្ញុំ អាច សម្លាប់ យ៉ាកុប ជា ប្អូន របស់ ខ្ញុំ បាន»។

ជំពូកទី ២៧

1 ពាក្យ របស់ អេសាវ ជា កូន ច្បង របស់ នាង ត្រូវ បាន គេ ប្រាប់ ដល់ រេបិកា ក្នុង សុបិន ហើយ រេបិកា បាន ចាត់ គេ ឲ្យ ទៅ ហៅ យ៉ាកុប ជា កូន ពៅ របស់ នាង

2 ហើយ និយាយ ទៅ គាត់ ថា «មើល៍ អេសាវ បង របស់ ឯង នឹង សងសឹក ឯង ដើម្បី សម្លាប់ ឯង»។

៣ដូច្នេះ ឥឡូវនេះ កូនអើយ ចូរស្តាប់បង្គាប់ឪពុក ហើយក្រោកឡើងរត់ទៅឯឡាបាន់ ជាប្អូនប្រុសរបស់ឪពុក ទៅហារ៉ាន ហើយស្នាក់នៅជាមួយគាត់ពីរបីថ្ងៃ រហូតទាល់តែកំហឹងរបស់បងប្រុសរបស់កូនរសាយបាត់ទៅ ហើយគាត់បំបាត់កំហឹងរបស់គាត់ចេញពីអ្នក ហើយភ្លេចអ្វីៗទាំងអស់ដែលអ្នកបានធ្វើ។ នោះឪពុកនឹងចាត់ឲ្យទៅនាំកូនមកពីទីនោះ។

៤ យ៉ាកុប ក៏ និយាយ ថា ៖ «ខ្ញុំ មិន ខ្លាច ទេ បើ គាត់ ចង់ សម្លាប់ ខ្ញុំ ខ្ញុំ នឹង សម្លាប់ គាត់»។

៥ ប៉ុន្តែ នាង បាន និយាយ ទៅ គាត់ ថា៖ «សូម កុំ ឲ្យ ខ្ញុំ បាត់បង់ កូន ប្រុស ទាំង ពីរ នាក់ ក្នុង ថ្ងៃ តែ មួយ ឡើយ»។

៦ យ៉ាកុប និយាយ ទៅ កាន់ រេបិកា ជា ម្ដាយ ថា ៖ « មើល៍ អ្នក រាល់ គ្នា ដឹង ហើយ ថា ឪពុក ខ្ញុំ ចាស់ ហើយ មើល មិន ឃើញ ទេ ព្រោះ ភ្នែក គាត់ ស្រវាំង ហើយ បើ ខ្ញុំ ចាក ចេញ ពី គាត់ នោះ គាត់ នឹង មើល ទៅ អាក្រក់ ព្រោះ ខ្ញុំ ចាក ចេញ ពី គាត់ ហើយ ចាក ចេញ ពី អ្នក នោះ ឪពុក ខ្ញុំ នឹង ខឹង ហើយ នឹង ជេរ ប្រទេច ខ្ញុំ។ ខ្ញុំ នឹង មិន ទៅ ទេ កាល ណា គាត់ ចាត់ ខ្ញុំ ឲ្យ ទៅ នោះ ខ្ញុំ នឹង ទៅ តែ ប៉ុណ្ណោះ»។

7 រេបិកា ក៏ និយាយ ទៅ យ៉ាកុប ថា៖ «ខ្ញុំ នឹង ចូល ទៅ និយាយ ជាមួយ គាត់ ហើយ គាត់ នឹង ឲ្យ អ្នក ទៅ វិញ»។

៨ រេបិកា ក៏ ចូល ទៅ និយាយ នឹង អ៊ីសាក ថា៖ «ខ្ញុំ ស្អប់ ជីវិត ខ្ញុំ ណាស់ ដោយ សារ កូន ស្រី ទាំង ពីរ របស់ ជនជាតិ ហេត ដែល អេសាវ បាន យក គាត់ ធ្វើ ជា ប្រពន្ធ។ បើ យ៉ាកុប យក កូន ស្រី នៅ ក្នុង ស្រុក ដូច នេះ ធ្វើ ជា ប្រពន្ធ តើ ខ្ញុំ រស់ នៅ ដើម្បី អ្វី ទៀត ដ្បិត កូន ស្រី នៅ ស្រុក កាណាន អាក្រក់»។

9អ៊ីសាក ហៅ យ៉ាកុប មក ឲ្យ ពរ ហើយ ព្រមាន គាត់ ថា៖ «កុំ យក ប្រពន្ធ កូន ស្រី ណា ម្នាក់ របស់ ស្រុក កាណាន ឡើយ»។

10 ចូរ ក្រោក ឡើង ទៅ ឯ ស្រុក មេសូប៉ូតាមៀ ទៅ ឯ ផ្ទះ របស់ បេធូអែល ជា ឪពុក ម្ដាយ ឯង ហើយ យក ប្រពន្ធ ពី ស្រុក នោះ ពី ពួក កូន ស្រី របស់ ឡាបាន់ ជា បង ប្រុស របស់ ម្ដាយ ឯង

១១ ហើយ សូម ព្រះ ដ៏ មាន ឫទ្ធានុភាព បំផុត ប្រទាន ពរ ដល់ អ្នក ហើយ បង្កើន ចំនួន អ្នក ឲ្យ ច្រើន ឡើង ដើម្បី ឲ្យ អ្នក ក្លាយ ទៅ ជា ប្រជាជាតិ មួយ ហើយ ប្រទាន ពរ ដល់ អ្នក និង ដល់ ពូជពង្ស របស់ អ្នក តាម រយៈ ពរ របស់ លោក អ័ប្រាហាំ ជា ឪពុក ខ្ញុំ ដើម្បី ឲ្យ អ្នក ទទួល បាន ទឹកដី ដែល អ្នក ស្នាក់ នៅ និង ទឹកដី ទាំង អស់ ដែល ព្រះ បាន ប្រទាន ដល់ លោក អ័ប្រាហាំ ជា មរតក។ កូន អើយ ចូរ ទៅ ដោយ សុខសាន្ត។

12អ៊ីសាក បាន ឲ្យ យ៉ាកុប ទៅ ហើយ គាត់ ក៏ ទៅ មេសូប៉ូតាមៀ ទៅ ឯ ឡាបាន់ ជា កូន របស់ បេធូអែល សាសន៍ ស៊ីរី ដែល ជា ប្អូន របស់ រេបិកា ដែល ជា ម្ដាយ របស់ យ៉ាកុប។

១៣ហើយ ក្រោយ ពី យ៉ាកុប បាន ក្រោក ឡើង ដើម្បី ទៅ មេសូប៉ូតាមៀ ហើយ វិញ្ញាណ របស់ រេបិកា ក៏ សោកសៅ ចំពោះ កូន ប្រុស របស់ នាង ហើយ នាង ក៏ យំ។

14អ៊ីសាក និយាយ ទៅ រេបិកា ថា៖ «ប្អូន ស្រី អើយ កុំ យំ សោក សង្រេង នឹង យ៉ាកុប កូន ប្រុស របស់ ខ្ញុំ ឡើយ ដ្បិត គាត់ ទៅ ដោយ សុខសាន្ត ហើយ គាត់ នឹង ត្រឡប់ មក វិញ ដោយ សុខសាន្ត»។

១៥ព្រះដ៏ខ្ពស់បំផុតនឹងរក្សាគាត់ពីអំពើអាក្រក់ទាំងអស់ ហើយនឹងគង់នៅជាមួយគាត់ ដ្បិតទ្រង់នឹងមិនបោះបង់ចោលគាត់ឡើយ ពេញមួយជីវិតរបស់គាត់។

១៦ដ្បិតខ្ញុំដឹងថា ផ្លូវរបស់លោកនឹងបានចម្រុងចម្រើនគ្រប់ប្រការ មិនថាលោកទៅទីណាក៏ដោយ រហូតទាល់តែលោកត្រឡប់មករកយើងវិញដោយសុខសាន្ត ហើយយើងឃើញលោកដោយសុខសាន្ត។

១៧កុំខ្លាចគាត់អីប្អូនស្រីអើយ ដ្បិតគាត់ដើរលើផ្លូវទៀងត្រង់ ហើយគាត់ជាមនុស្សល្អឥតខ្ចោះ ហើយគាត់ស្មោះត្រង់ ហើយនឹងមិនវិនាសឡើយ។ កុំយំអី។

18អ៊ីសាក បាន លួងលោម រេបិកា ដោយ សារ យ៉ាកុ
ប ជា កូន របស់ នាង ហើយ បាន ឲ្យ ពរ ដល់ គា
ត់។
១៩ យ៉ាកុប បាន ចេញ ពី អណ្តូង សម្បថ ទៅ កាន់
ហារ៉ាន នៅ ឆ្នាំ ទី មួយ នៃ សប្តាហ៍ ទី ពីរ ក្នុង
ឆ្នាំ សោមនស្ស ទី សែសិប បួន ហើយ គាត់ បាន ម
ក ដល់ លូស នៅ លើ ភ្នំ គឺ បេតអែល នៅ ថ្ងៃ ខែ
ថ្មី នៃ សប្តាហ៍ នេះ [ម៉ោង ២១:១៥ ព្រឹក] ហើយ គាត់ បា
ន មក ដល់ កន្លែង នោះ នៅ ពេល ល្ងាច ហើយ បា
ន បត់ ពី ផ្លូវ ទៅ ទិស ខាង លិច នៃ ផ្លូវ នៅ
យប់ នោះ ហើយ គាត់ បាន ដេក នៅ ទី នោះ ព្រោះ
ថ្ងៃ បាន លិច ទៅ ហើយ។
២០ រួច គាត់ យក ថ្ម មួយ ដុំ ពី កន្លែង នោះ ម
ក ដាក់ នៅ ក្រោម ដើម ឈើ ហើយ គាត់ ធ្វើ ដំណើ
រ តែ ម្នាក់ ឯង រួច ក៏ ដេក លក់។
២១នៅយប់នោះ ទ្រង់សុបិនឃើញជណ្ដើរមួយដាក់នៅលើផែនដី ហើ
យចុងជណ្ដើរនោះលាតសន្ធឹងដល់មេឃ ហើយមើលចុះ ពួកទេវតានៃ
ព្រះយេហូវ៉ាបានឡើងចុះមកលើជណ្ដើរនោះ ហើយមើលចុះ ព្រះយេ
ហូវ៉ាទ្រង់ឈរនៅលើជណ្ដើរនោះ។
22 រួច ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ យ៉ាកុប ថា អញ
ជា ព្រះ នៃ អ័ប្រាហាំ ជា ឪពុក ឯង ហើយ ជា ព្រះ
នៃ អ៊ីសាក ឯ ដី ដែល ឯង ដេក នៅ លើ នោះ អ
ញ នឹង ឲ្យ ដល់ ឯង និង ដល់ ពូជ ឯង ត ទៅ
មុខ ទៀត
២៣ហើយ ពូជពង្ស របស់ អ្នក នឹង បាន ច្រើន ដូច
ធូលី ដី ហើយ អ្នក នឹង កើន ចំនួន ឡើង ទៅ ទិ
ស ខាង លិច និង ទិស ខាង កើត ទិស ខាង ជើង និ
ង ទិស ខាង ត្បូង ហើយ ដោយ សារ អ្នក និង ពូជព
ង្ស របស់ អ្នក គ្រប់ គ្រួសារ នៃ ប្រជាជាតិ ទាំង អស់
នឹង បាន ពរ។
២៤ ហើយមើលចុះ យើងនឹងនៅជាមួយអ្នក ហើយនឹងរក្សាអ្នកគ្រប់ទី
កន្លែងដែលអ្នកទៅ ហើយយើងនឹងនាំអ្នកត្រឡប់មកទឹកដីនេះវិញដោ
យសន្តិភាព ដ្បិតយើងនឹងមិនចាកចេញពីអ្នកឡើយ រហូតដល់ខ្ញុំធ្វើអ្វី
ៗគ្រប់យ៉ាងដែលយើងបានប្រាប់អ្នក»។
25 យ៉ាកុប ក៏ ភ្ញាក់ ពី ដំណេក ហើយ និយាយ ថា ពិ
ត ជា កន្លែង នេះ ជា ដំណាក់ របស់ ព្រះយេហូវ៉ា មែ
ន ហើយ ខ្ញុំ មិន បាន ដឹង ទេ គាត់ ក៏ ភ័យ ខ្លាច ហើ
យ និយាយ ថា ទី នេះ គួរ ឲ្យ ស្ញែង ខ្លាច ណាស់ ដែ
ល មិន មែន ជា អ្វី ក្រៅ ពី ដំណាក់ របស់ ព្រះជា
ម្ចាស់ ហើយ នេះ ជា ទ្វារ ស្ថាន សួគ៌។
26 ឯ យ៉ាកុប ក៏ ក្រោក ពី ព្រលឹម ឡើង យក ថ្ម ដែ
ល គាត់ បាន ដាក់ ក្រោម ក្បាល មក ដាក់ ជា ស
សរ សម្រាប់ ជា ទី សម្គាល់ រួច ចាក់ ប្រេង ពីលើ
ថ្ម នោះ រួច គាត់ ដាក់ ឈ្មោះ កន្លែង នោះ ថា បេតអែ
ល ប៉ុន្តែ ដំបូង ឡើយ ឈ្មោះ កន្លែង នោះ គឺ លូស។
២៧ យ៉ាកុប បាន ស្បថ នឹង ព្រះយេហូវ៉ា ថា ៖ «បើ ព្រះ
យេហូវ៉ា ទ្រង់ គង់ នៅ ជា មួយ នឹង ខ្ញុំ ហើយ ទ្រ
ង់ នឹង រក្សា ខ្ញុំ តាម ផ្លូវ ដែល ខ្ញុំ ទៅ ហើយ ប្រទា
ន នំប៉័ង ឲ្យ ខ្ញុំ បរិភោគ និង សម្លៀកបំពាក់ ឲ្យ ខ្ញុំ
ស្លៀក ដើម្បី ឲ្យ ខ្ញុំ ត្រឡប់ មក ផ្ទះ ឪពុក ខ្ញុំ វិញ
ដោយ សុខសាន្ត នោះ ព្រះយេហូវ៉ា នឹង ធ្វើ ជា ព្រះ
នៃ ខ្ញុំ ហើយ ថ្ម ដែល ខ្ញុំ បាន តាំង ឡើង ជា សស
រ សម្រាប់ ជា ទី សម្គាល់ នៅ កន្លែង នេះ នឹង បា
ន ជា ដំណាក់ របស់ ព្រះយេហូវ៉ា ហើយ ក្នុង អស់ ទាំ
ង របស់ ដែល ទ្រង់ ប្រទាន មក ខ្ញុំ នោះ ខ្ញុំ នឹង
ថ្វាយ មួយ ភាគ ដប់ ដល់ ទ្រង់ ជា ព្រះ នៃ ខ្ញុំ»។

ជំពូកទី ២៨

១គាត់ ក៏ បន្ត ដំណើរ របស់ គាត់ ហើយ បាន មក ដ
ល់ ដែនដី ខាង កើត ទៅ ជួប នឹង ឡាបាន់ ជា ប្អូន រ
បស់ រេបិកា ហើយ គាត់ បាន នៅ ជា មួយ គាត់ ហើ
យ បាន បម្រើ គាត់ ឲ្យ រ៉ាជែល ជា កូន ស្រី រប
ស់ គាត់ អស់ មួយ សប្តាហ៍។
២ហើយ នៅ ក្នុង ឆ្នាំ ទី មួយ នៃ សប្តាហ៍ ទី បី
[ម៉ោង ២១:២២ ព្រឹក] គាត់ បាន និយាយ ទៅ គាត់ ថា ៖
« ចូរ ឲ្យ ប្រពន្ធ ខ្ញុំ មក ខ្ញុំ ដែល ខ្ញុំ បាន បម្រើ អ្ន
ក អស់ ប្រាំពីរ ឆ្នាំ មក ហើយ » ហើយ ឡាបាន់ និយា
យ ទៅ យ៉ាកុប ថា ៖ « ខ្ញុំ នឹង ឲ្យ ប្រពន្ធ អ្នក មក
អ្នក » ។
3 ឡាបាន់ បាន ធ្វើ ពិធី ជប់លៀង មួយ ហើយ យក
លេអា ជា កូន ច្បង របស់ គាត់ មក ឲ្យ យ៉ាកុប
ធ្វើ ជា ប្រពន្ធ ហើយ ឲ្យ ស៊ីលផា ជា អ្នក បម្រើ រប
ស់ គាត់ ធ្វើ ជា អ្នក បម្រើ តែ យ៉ាកុប មិន បាន ដឹ
ង ទេ ព្រោះ គាត់ គិត ថា ជា រ៉ាជែល។
៤ គាត់ ក៏ ចូល ទៅ រក នាង ហើយ ឃើញ នាង
ជា លេអា។ យ៉ាកុប ក៏ ខឹង នឹង ឡាបាន់ ហើយ និយា
យ ទៅ គាត់ ថា៖ «ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្នក ប្រព្រឹត្ត
ចំពោះ ខ្ញុំ ដូច្នេះ? តើ ខ្ញុំ មិន បាន បម្រើ អ្នក ដើម្បី
រ៉ាជែល មិនមែន ដើម្បី លេអា ទេ ឬ? ហេតុ អ្វី បាន
ជា អ្នក ធ្វើ បាប ខ្ញុំ?»
៥ ចូរ យក កូនស្រី របស់ អ្នក ទៅ ហើយ ខ្ញុំ នឹង ទៅ
ព្រោះ អ្នក បាន ធ្វើ អាក្រក់ ដល់ ខ្ញុំ។ ដ្បិត យ៉ាកុប
ស្រឡាញ់ រ៉ាជែល ច្រើន ជាង លេអា ដ្បិត ភ្នែក របស់
លេអា ខ្សោយ ប៉ុន្តែ រូបរាង របស់ នាង សង្ហា ណាស់។ ប៉ុ
ន្តែ រ៉ាជែល មាន ភ្នែក ស្អាត និង រាង ស្អាត ណាស់។
៦ហើយ ឡាបាន់ និយាយ ទៅ យ៉ាកុប ថា ៖ «នៅ ក្នុ
ង ស្រុក យើង មិន ដែល ធ្វើ ដូច្នោះ ទេ គឺ ឲ្យ កូ
ន ពៅ មុន កូន ច្បង»។ ហើយ វា មិន ត្រឹមត្រូវ
ទេ ក្នុង ការ ធ្វើ ដូច្នេះ ព្រោះ វា ត្រូវ បាន ចែង ទុ
ក នៅ ក្នុង ផ្ទាំង ថ្ម ស្ថានសួគ៌ ថា គ្មាន អ្នក ណា
ត្រូវ ឲ្យ កូន ពៅ មុន កូន ច្បង ឡើយ ប៉ុន្តែ កូន ច្ប
ង ត្រូវ ឲ្យ កូន ពៅ មុន កូន ច្បង ហើយ បន្ទាប់ ម
ក នាង វិញ — ហើយ បុរស ណា ដែល ធ្វើ ដូច្នោះ
គេ ដាក់ ទោស គាត់ នៅ ស្ថានសួគ៌ ហើយ គ្មាន អ្ន
ក ណា សុចរិត ណា ធ្វើ រឿង នេះ ទេ ព្រោះ ទង្វើ
នេះ អាក្រក់ នៅ ចំពោះ ព្រះ អម្ចាស់។
៧ហើយ ចូរ បង្គាប់ ដល់ ពួក កូន ចៅ អ៊ីស្រាអែល
កុំ ឲ្យ ធ្វើ ដូច្នោះ ឡើយ កុំ ឲ្យ គេ យក កូន ពៅ
ឬ ឲ្យ កូន ច្បង មុន ពេល គេ ឲ្យ កូន ច្បង ឡើ
យ ដ្បិត នេះ ជា អំពើ អាក្រក់ ណាស់។

៨ ឡាបាន់ និយាយ ទៅ យ៉ាកុប ថា៖ «ចូរ ឲ្យ បុណ្យ នេះ កន្លង ផុត ទៅ ប្រាំពីរ ថ្ងៃ ចុះ នោះ អញ នឹង ឲ្យ រ៉ាជែល ដល់ ឯង ដើម្បី ឲ្យ ឯង បាន បម្រើ អញ ប្រាំពីរ ឆ្នាំ ទៀត ដើម្បី ឲ្យ ឯង បាន ឃ្វាល ចៀម របស់ អញ ដូច ជា ឯង បាន ធ្វើ កាល ពី សប្ដាហ៍ មុន»។

៩ លុះ ដល់ ថ្ងៃ ដែល បុណ្យ លេអា បាន កន្លង ផុត ទៅ ប្រាំពីរ ថ្ងៃ ឡាបាន់ បាន ឲ្យ រ៉ាជែល ទៅ យ៉ាកុប ដើម្បី ឲ្យ គាត់ បម្រើ យ៉ាកុប ប្រាំពីរ ឆ្នាំ ទៀត ហើយ គាត់ បាន ឲ្យ រ៉ាជែល ប៊ីលហា ជា ប្អូន ស្រី របស់ ស៊ីលប៉ា ធ្វើ ជា អ្នក បម្រើ ដែរ។

10 រួច គាត់ បាន បម្រើ រ៉ាជែល ប្រាំពីរ ឆ្នាំ ទៀត ដ្បិត លេអា ត្រូវ បាន គេ ឲ្យ ទៅ គាត់ ដោយ ឥត គិត ថ្លៃ។

១១ ហើយព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់បានបើកផ្ទៃរបស់លេអា ហើយនាងមានផ្ទៃពោះ ហើយសម្រាលបានកូនប្រុសមួយដល់យ៉ាកុប ហើយលោកដាក់ឈ្មោះកូននោះថា រូបេន នៅថ្ងៃទីដប់បួននៃខែទីប្រាំបួន ក្នុងឆ្នាំទីមួយនៃសប្ដាហ៍ទីបី។ [២១២២ ព្រឹក]

12 ប៉ុន្តែ ផ្ទៃ របស់ រ៉ាជែល ត្រូវ បាន បិទ ជិត ដ្បិត ព្រះយេហូវ៉ា ទត ឃើញ ថា លេអា ត្រូវ គេ ស្អប់ ហើយ រ៉ាជែល ក៏ ស្រឡាញ់ ដែរ។

១៣ យ៉ាកុប ក៏ ទៅ ឯ លេអា ម្តង ទៀត ហើយ នាង មាន ផ្ទៃ ពោះ ហើយ សម្រាល បាន កូន ប្រុស ម្នាក់ ទៀត ហើយ គាត់ ដាក់ ឈ្មោះ កូន នោះ ថា ស៊ីម្មាន នៅ ថ្ងៃ ទី ២១ ខែ ទី ដប់ និង នៅ ឆ្នាំ ទី បី នៃ សប្ដាហ៍ នេះ។ [២១២៤ ព្រឹក]

១៤ យ៉ាកុប ក៏ ចូល ទៅ ឯ លេអា ម្តង ទៀត ហើយ នាង មាន ផ្ទៃ ពោះ ហើយ សម្រាល បាន កូន ប្រុស ម្នាក់ ទៀត ឲ្យ គាត់ ហើយ គាត់ ដាក់ ឈ្មោះ កូន នោះ ថា លេវី នៅ ថ្ងៃ ខែ ថ្មី ក្នុង ឆ្នាំ ទី ប្រាំមួយ នៃ សប្ដាហ៍ នេះ។ [២១២៧ ព្រឹក]

១៥ យ៉ាកុប ក៏ ចូល ទៅ ឯ នាង ម្តង ទៀត ហើយ នាង មាន ផ្ទៃ ពោះ ហើយ សម្រាល បាន កូន ប្រុស ទី បួន ឲ្យ គាត់ ហើយ គាត់ ដាក់ ឈ្មោះ កូន នោះ ថា យូដា នៅ ថ្ងៃ ទី ដប់ប្រាំ ខែ ទី បី ក្នុង ឆ្នាំ ដំបូង នៃ សប្ដាហ៍ ទី បួន។ [២១២៩ ព្រឹក]

១៦ដោយ សារ រឿង ទាំង នេះ រ៉ាជែល ក៏ ច្រណែន លេអា ព្រោះ នាង មិន បាន បង្កើត កូន ហើយ នាង និយាយ ទៅ យ៉ាកុប ថា៖ «សូម ឲ្យ ខ្ញុំ មាន កូន ផង»។ យ៉ាកុប ឆ្លើយ ថា៖ «តើ ខ្ញុំ បាន ឃាត់ មិន ឲ្យ អ្នក បង្កើត កូន ពី ផ្ទៃ អ្នក ឬ? តើ ខ្ញុំ បាន បោះបង់ ចោល អ្នក ឬ?»

17កាល រ៉ាជែល ឃើញ ថា លេអា បាន បង្កើត កូន ប្រុស បួន នាក់ ឲ្យ យ៉ាកុប គឺ រូបេន ស៊ីម្មាន លេវី និង យូដា នាង ក៏ និយាយ ទៅ គាត់ ថា៖ «ចូរ ទៅ ឯ ប៊ីលហា ជា អ្នក បម្រើ របស់ ខ្ញុំ ចុះ នាង នឹង មាន ផ្ទៃ ពោះ ហើយ បង្កើត កូន ប្រុស មួយ ឲ្យ ខ្ញុំ» (នាង ក៏ ឲ្យ ប៊ីលហា ជា អ្នក បម្រើ របស់ នាង ធ្វើ ជា ប្រពន្ធ)។

១៨ គាត់ ក៏ ចូល ទៅ ឯ នាង ហើយ នាង ក៏ មាន ផ្ទៃ ពោះ ហើយ សម្រាល បាន កូន ប្រុស មួយ ឲ្យ គាត់។ គាត់ ដាក់ ឈ្មោះ កូន នោះ ថា ដាន់ នៅ ថ្ងៃ ទី ប្រាំបួន នៃ ខែ ទី ប្រាំមួយ ក្នុង ឆ្នាំ ទី ប្រាំមួយ នៃ សប្ដាហ៍ ទី បី។ [២១២៧ ព្រឹក]

១៩ យ៉ាកុប ក៏ ទៅ ឯ ប៊ីលហា ជា លើក ទី ពីរ ហើយ នាង មាន ផ្ទៃ ពោះ ហើយ សម្រាល បាន កូន ប្រុស ម្នាក់ ទៀត រ៉ាជែល ដាក់ ឈ្មោះ កូន នោះ ថា ណែបថាលី នៅ ថ្ងៃ ទី ប្រាំ នៃ ខែ ទី ប្រាំពីរ ក្នុង ឆ្នាំ ទី ពីរ នៃ សប្ដាហ៍ ទី បួន។ [ម៉ោង ២១:៣០ ព្រឹក]

២០ កាល លេអា ឃើញ ថា ខ្លួន គ្មាន កូន ហើយ ក៏ មិន បាន មាន កូន ទៀត នោះ នាង ក៏ ច្រណែន នឹង រ៉ាជែល ហើយ ក៏ បាន ឲ្យ ស៊ីលផា ជា អ្នក បម្រើ របស់ ខ្លួន ទៅ យ៉ាកុប ធ្វើ ជា ប្រពន្ធ ដែរ នាង មាន ផ្ទៃ ពោះ បង្កើត បាន កូន ប្រុស មួយ ហើយ លេអា ដាក់ ឈ្មោះ ថា កាដ នៅ ថ្ងៃ ទី ដប់ពីរ ខែ ទី ប្រាំបី ក្នុង ឆ្នាំ ទី បី នៃ សប្ដាហ៍ ទី បួន។ [២១៣១ ព្រឹក]

២១ហើយ គាត់ ក៏ ចូល ទៅ ឯ នាង ម្តង ទៀត ហើយ នាង មាន ផ្ទៃ ពោះ ហើយ សម្រាល បាន កូន ប្រុស ម្នាក់ ទៀត ឲ្យ គាត់ ហើយ លេអា ដាក់ ឈ្មោះ កូន នោះ ថា អេស៊ើរ នៅ ថ្ងៃ ទី ពីរ នៃ ខែ ទី ដប់មួយ ក្នុង ឆ្នាំ ទី ប្រាំ នៃ សប្ដាហ៍ ទី បួន។ [២១៣៣ ព្រឹក]

២២ យ៉ាកុប ក៏ ចូល ទៅ ឯ លេអា ហើយ នាង មាន ផ្ទៃ ពោះ បង្កើត បាន កូន ប្រុស មួយ ហើយ នៅ ថ្ងៃ ទី បួន នៃ ខែ ទី ប្រាំ ក្នុង ឆ្នាំ ទី បួន នៃ សប្ដាហ៍ ទី បួន នាង ដាក់ ឈ្មោះ ថា អ៊ីសាខារ រួច នាង ក៏ ឲ្យ គាត់ ទៅ គិលានុបដ្ឋាយិកា ម្នាក់។

២៣ហើយ យ៉ាកុប ក៏ ចូល ទៅ ឯ នាង ម្តង ទៀត ហើយ នាង មាន ផ្ទៃ ពោះ ហើយ បង្កើត បាន កូន ប្រុស ពីរ នាក់ គឺ កូន ប្រុស ម្នាក់ និង កូន ស្រី ម្នាក់ ហើយ នាង ដាក់ ឈ្មោះ កូន ប្រុស ថា សាប៊ូឡូន និង ឈ្មោះ កូន ស្រី ថា ឌីណា នៅ ថ្ងៃ ទី ប្រាំពីរ នៃ ខែ ទី ប្រាំពីរ ក្នុង ឆ្នាំ ទី ប្រាំមួយ នៃ សប្ដាហ៍ ទី បួន។ [២១៣៤ ព្រឹក]

២៤ ហើយ ព្រះយេហូវ៉ា ទ្រង់ មាន ព្រះហឫទ័យ មេត្តាករុណា ចំពោះ រ៉ាជែល ហើយ បាន បើក ផ្ទៃ នាង ហើយ នាង មាន ផ្ទៃ ពោះ ហើយ សម្រាល បាន កូន ប្រុស មួយ ហើយ នាង ដាក់ ឈ្មោះ កូន នោះ ថា យ៉ូសែប នៅ ថ្ងៃ ខែ ថ្មី ក្នុង ឆ្នាំ ទី ប្រាំមួយ ក្នុង សប្ដាហ៍ ទី បួន នេះ។ [២១៣៤ ព្រឹក]

២៥ នៅ ថ្ងៃ ដែល យ៉ូសែប កើត មក យ៉ាកុប និយាយ ទៅ ឡាបាន់ ថា៖ «សូម ឲ្យ ប្រពន្ធ កូន ប្រុស ខ្ញុំ មក ឲ្យ ខ្ញុំ ហើយ អនុញ្ញាត ឲ្យ ខ្ញុំ ទៅ ឯ អ៊ីសាក ជា ឪពុក ខ្ញុំ ហើយ ឲ្យ ខ្ញុំ សង់ ផ្ទះ ឲ្យ ខ្ញុំ ផង ដ្បិត ខ្ញុំ បាន បម្រើ អ្នក អស់ ជា ច្រើន ឆ្នាំ មក ហើយ ដើម្បី កូន ស្រី ទាំង ពីរ របស់ អ្នក ហើយ ខ្ញុំ នឹង ទៅ ផ្ទះ ឪពុក ខ្ញុំ»។

២៦ ឡាបាន់ និយាយ ទៅ យ៉ាកុប ថា៖ «ចូរ នៅ ជាមួយ ខ្ញុំ ដើម្បី យក ប្រាក់ ឈ្នួល របស់ អ្នក ហើយ ឃ្វាល ហ្វូង ចៀម របស់ ខ្ញុំ វិញ ហើយ យក ប្រាក់ ឈ្នួល របស់ អ្នក ទៅ»។

២៧ហើយ ពួកគេ បាន ព្រមព្រៀង គ្នា ទៅ វិញ ទៅ
មក ថា គាត់ ត្រូវ ឲ្យ គាត់ ធ្វើ ជា ឈ្នួល របស់ ខ្លួន
គឺ កូន ចៀម និង កូន ពពែ ដែល កើត មក មាន
ពណ៌ ខ្មៅ មាន ស្នាម និង ស (ទាំង នេះ) ត្រូវ ជា ឈ្នួ
ល របស់ គាត់។
២៨ចៀម ទាំង អស់ បាន បង្កើត កូន ចៀម ដែល
មាន ស្នាម អុចៗ និង មាន ប្រឡាក់ ហើយ ខ្មៅ ដែល មា
ន ស្នាម ផ្សេងៗ គ្នា ហើយ វា បាន បង្កើត កូន ចៀ
ម ដែល ដូច គ្នា ដែរ ហើយ ចៀម ណា ដែល មា
ន ស្នាម អុចៗ ទាំង អស់ នោះ ជា របស់ យ៉ាកុប ហើ
យ ចៀម ណា ដែល គ្មាន ស្នាម អុចៗ នោះ ជា រប
ស់ ឡាបាន់។
២៩ហើយ ទ្រព្យសម្បត្តិ របស់ យ៉ាកុប បាន កើន ឡើ
ង យ៉ាង ច្រើន សន្ធឹកសន្ធាប់ ហើយ គាត់ មាន គោ ចៀម
លា និង អូដ្ឋ ហើយ មាន អ្នក បម្រើ ប្រុស ស្រី ជា
ច្រើន។
៣០ ឡាបាន់ និង កូនៗ របស់ គាត់ ក៏ ច្រណែន យ៉ាកុប
ហើយ ឡាបាន់ បាន យក ចៀម របស់ គាត់ ទៅ វិញ
ហើយ គាត់ ក៏ សង្កេត មើល យ៉ាកុប ដោយ ចេតនា
អាក្រក់។

ជំពូកទី ២៩

១កាល រ៉ាជែល បាន សម្រាល យ៉ូសែប រួច ហើយ ឡាបា
ន់ ក៏ ទៅ កាត់ រោម ចៀម របស់ គាត់ ដ្បិត ចៀម
នៅ ឆ្ងាយ ពី គាត់ អស់ រយៈ ពេល បី ថ្ងៃ។
២ហើយ យ៉ាកុប បាន ឃើញ ថា ឡាបាន់ ហៀប នឹង
កាត់ រោម ចៀម របស់ គាត់ ហើយ យ៉ាកុប បាន
ហៅ លេអា និង រ៉ាជែល ហើយ បាន និយាយ ដោយ ស
ប្បុរស ទៅ កាន់ ពួកគេ ថា ពួកគេ គួរ តែ មក ជាមួ
យ គាត់ នៅ ឯ ដែនដី កាណាន។
៣ដ្បិត លោក បាន ប្រាប់ ពួកគេ អំពី ការ ដែល
លោក បាន ឃើញ អ្វីៗ ទាំងអស់ នៅ ក្នុង សុបិន គឺ
គ្រប់ ទាំង ការ ដែល លោក បាន មាន បន្ទូល ទៅ
លោក ថា លោក ត្រូវ ត្រឡប់ ទៅ ផ្ទះ ឪពុក វិញ ហើ
យ ពួកគេ បាន និយាយ ថា ៖ «យើង នឹង ទៅ ជាមួ
យ លោក នៅ គ្រប់ ទីកន្លែង ដែល លោក ទៅ»។
៤ហើយ យ៉ាកុប បាន ថ្វាយ ពរ ដល់ ព្រះ នៃ អ៊ីសា
ក ជា ឪពុក លោក និង ព្រះ នៃ អ័ប្រាហាំ ជា ឪពុ
ក លោក ហើយ លោក ក៏ ក្រោក ឡើង ជិះ ប្រពន្ធ កូ
ន របស់ លោក យក ទ្រព្យសម្បត្តិ ទាំង អស់ ឆ្លង ទន្លេ
ហើយ មក ដល់ ដែនដី កាឡាដ ហើយ យ៉ាកុប បាន
លាក់ បំណង របស់ លោក ពី ឡាបាន់ ហើយ មិន បា
ន ប្រាប់ លោក ឡើយ។
៥ ហើយនៅឆ្នាំទីប្រាំពីរនៃសប្តាហ៍ទីបួន យ៉ាកុបបានបែរមុខទៅឯស្រុ
កកាឡាដ ក្នុងខែទីមួយ នៅថ្ងៃទីម្ភៃមួយនៃខែនោះ។ [២១:៣៥ ព្រឹក]
ឡាបានបានដេញតាមគាត់ ហើយបានតាមទាន់យ៉ាកុបនៅលើភ្នំកា
ឡាដ ក្នុងខែទីបី នៅថ្ងៃទីដប់បីនៃខែ។
៦ ហើយ ព្រះយេហូវ៉ា មិន បាន អនុញ្ញាត ឲ្យ គាត់
ធ្វើ បាប យ៉ាកុប ទេ ដ្បិត គាត់ បាន លេច មក ឲ្យ
គាត់ ឃើញ ក្នុង សុបិន នៅ ពេល យប់។ ហើយ ឡា
បាន់ ក៏ និយាយ នឹង យ៉ាកុប។
៧ ហើយ នៅ ថ្ងៃ ទី ដប់ប្រាំ នៃ ថ្ងៃ ទាំង នោះ យ៉ាកុ
ប បាន ធ្វើ ពិធី ជប់លៀង មួយ សម្រាប់ ឡាបាន់ និ
ង សម្រាប់ អស់ អ្នក ដែល មក ជាមួយ គាត់ ហើយ
យ៉ាកុប បាន ស្បថ នឹង ឡាបាន់ នៅ ថ្ងៃ នោះ ហើ
យ ឡាបាន់ ក៏ ស្បថ នឹង យ៉ាកុប ដែរ ថា មិន ត្រូវ
ឆ្លង កាត់ ភ្នំ កាឡាដ ទៅ ភ្នំ មួយ ទៀត ដោយ មា
ន បំណង អាក្រក់ ឡើយ។
៨ហើយ លោក បាន ធ្វើ គំនរ មួយ នៅ ទី នោះ
សម្រាប់ ជា សាក្សី ហេតុ ដូច្នេះ ហើយ បាន ជា គេ
ហៅ កន្លែង នោះ ថា «គំនរ សាក្សី» តាម គំនរ នេះ។
9 ប៉ុន្តែ ពីមុន គេ ធ្លាប់ ហៅ ដែនដី កាឡាដ ថា ជា ដែ
នដី របស់ ពួក រេផែម ដ្បិត នោះ ជា ដែនដី របស់ ពួ
ក រេផែម ហើយ ពួក រេផែម បាន កើត នៅ ទីនោះ
ជា មនុស្ស មាឌ ធំ ដែល មាន កម្ពស់ ដប់ ប្រាំបួន ប្រាំ
បី ចុះ មក ប្រាំពីរ ហត្ថ។
១០ហើយ លំនៅ របស់ គេ នោះ គឺ ចាប់ តាំង ពី ស្រុ
ក របស់ ពួក កូន ចៅ អាំម៉ូន រហូត ដល់ ភ្នំ ហ៊ើរម៉ូ
ន ហើយ ទី តាំង នៃ នគរ របស់ គេ គឺ ការណែម អាស
ថារ៉ូត អេទ្រី មីស៊ើរ និង បេអូន។
១១ហើយ ព្រះ អម្ចាស់ ទ្រង់ បាន បំផ្លាញ គេ ចោល
ដោយ ព្រោះ អំពើ អាក្រក់ របស់ គេ ដ្បិត គេ មាន ចិ
ត្ត អាក្រក់ ជា ខ្លាំង ហើយ ពួក អាម៉ូរី បាន រស់នៅ ជំ
នួស គេ ជា មនុស្ស អាក្រក់ និង មាន បាប ហើយ គ្មា
ន មនុស្ស ណា នៅ សព្វ ថ្ងៃ នេះ ដែល បាន ប្រ
ព្រឹត្ត អំពើ បាប ទាំង អស់ របស់ ខ្លួន យ៉ាង ពេញលេ
ញ ឡើយ ហើយ គេ ក៏ លែង មាន អាយុ វែង នៅ
លើ ផែនដី ទៀត ដែរ។
១២ហើយ យ៉ាកុប បាន ឲ្យ ឡាបាន ទៅ ហើយ គាត់
បាន ចេញ ទៅ មេសូប៉ូតាមៀ ជា ដែនដី នៃ បូព៌ា ហើ
យ យ៉ាកុប បាន ត្រឡប់ ទៅ ដែនដី កាឡាដ វិញ។
១៣ លោក បាន ឆ្លង ទន្លេ យ៉ាបុក នៅ ខែ ទី ប្រាំបួ
ន នៅ ថ្ងៃ ទី ដប់ មួយ នៃ ខែ នោះ។ នៅ ថ្ងៃ
នោះ ឯង អេសាវ ជា ប្អូន ប្រុស របស់ លោក បាន ម
ក ឯ លោក ហើយ លោក បាន ផ្សះផ្សា នឹង លោក រួ
ច ចាក ចេញ ពី លោក ទៅ ឯ ស្រុក សៀរ តែ យ៉ា
កុប នៅ ក្នុង តង់ វិញ។
១៤ហើយ នៅ ក្នុង ឆ្នាំ ទី មួយ នៃ សប្តាហ៍ ទី
ប្រាំ ក្នុង ឆ្នាំ សោមនស្ស នេះ [២១៣៦ ព្រឹក] លោក បា
ន ឆ្លង ទន្លេ យ័រដាន់ ហើយ រស់នៅ ត្រើយ ខាង នា
យ ទន្លេ យ័រដាន់ ហើយ លោក បាន ឃ្វាល ចៀម រប
ស់ លោក ពី សមុទ្រ ហ៊ុមព័ទ្ធ រហូត ដល់ បេតសាន និ
ង ដូថាន និង ព្រៃ អាក្រាប៊ីម។
១៥ រួច លោក បាន ផ្ញើ ទៅ អ៊ីសាក ជា ឪពុក រប
ស់ លោក នូវ របស់ របរ ទាំង អស់ របស់ លោក
គឺ សម្លៀក បំពាក់ អាហារ សាច់ ភេសជ្ជៈ ទឹកដោះគោ ប៊ឺ ឈីស
និង ផ្លែ ល្វា ខ្លះ ដែល មក ពី ជ្រលង ភ្នំ។
១៦ហើយ ដល់ រេបិកា ជា ម្តាយ របស់ គាត់ បួន ដ
ង ក្នុង មួយ ឆ្នាំ គឺ រវាង រដូវ កាល នៃ ខែ រវាង រដូ
វ ភ្ជួរ រាស់ និង រដូវ ច្រូតកាត់ និង រវាង រដូវ ស្លឹក

ឈើ ជ្រុះ និង រដូវ ភ្លៀង និង រវាង រដូវរងា និង រដូ
វ ផ្ការីក រហូត ដល់ ប៉ម របស់ អ័ប្រាហាំ។
១៧ដ្បិត អ៊ីសាក បាន ត្រឡប់ មក ពី អណ្តូង សម្ប
ថ វិញ ហើយ បាន ឡើង ទៅ លើ ប៉ម របស់ អ័ប្រា
ហាំ ជា ឪពុក របស់ គាត់ ហើយ គាត់ បាន រស់
នៅ ទី នោះ ដោយ ឡែក ពី អេសាវ ជា កូន រប
ស់ គាត់។
១៨ ដ្បិត នៅ គ្រា ដែល យ៉ាកុប ទៅ មេសូប៉ូតាមៀ អេ
សាវ បាន យក ម៉ាហាឡាត ជា ប្រពន្ធ ជា កូន រប
ស់ អ៊ីសម៉ាអែល ហើយ គាត់ បាន ប្រមូល ហ្វូង ចៀម
របស់ ឪពុក គាត់ និង ប្រពន្ធ គាត់ ទាំង អស់ រួច ឡើ
ង ទៅ រស់នៅ លើ ភ្នំ សៀរ ទុក អ៊ីសាក ជា ឪពុក
នៅ ឯ អណ្តូង សម្បថ តែ ម្នាក់ ឯង។
19 អ៊ីសាក ក៏ ឡើង ពី អណ្តូង សម្បថ មក រស់នៅ
ក្នុង ប៉ម របស់ អ័ប្រាហាំ ជា ឪពុក គាត់ នៅ លើ ភ្នំ
ហេប្រុន
២០ហើយ យ៉ាកុប បាន ធ្វើ អ្វីៗ ទាំងអស់ ដែល គា
ត់ បាន ធ្វើ ទៅ ឪពុក ម្តាយ របស់ គាត់ ម្តងម្កាល
គឺ អ្វីៗ ទាំងអស់ ដែល ពួកគេ ត្រូវការ ហើយ ពួកគេ
បាន ប្រទាន ពរ ដល់ យ៉ាកុប ដោយ អស់ពី ចិត្ត និ
ង អស់ពី ព្រលឹង។

ជំពូកទី 30

១ហើយ នៅ ក្នុង ឆ្នាំ ទី មួយ នៃ សប្តាហ៍ ទី ប្រាំមួ
យ [ម៉ោង 21:43 ព្រឹក] គាត់ បាន ឡើង ទៅ ក្រុង សាឡឹ
ម នៅ ខាង កើត ក្រុង ស៊ីគែម ដោយ សន្តិភាព នៅ ក្នុ
ង ខែ ទី បួន។
2 ហើយ នៅ ទី នោះ គេ បាន នាំ ឌីណា ជា កូន រប
ស់ យ៉ាកុប ទៅ ក្នុង ផ្ទះ របស់ ស៊ីគែម ជា កូន របស់
ហាម៉ោរ សាសន៍ ហេវី ដែល ជា ម្ចាស់ ស្រុក ហើយ គា
ត់ បាន រួម ដំណេក ជា មួយ នាង ហើយ បាន ធ្វើ
ឲ្យ នាង សៅហ្មង ហើយ នាង នៅ ជា ក្មេង ស្រី តូច
មាន អាយុ ដប់ពីរ ឆ្នាំ។
៣ លោក បាន អង្វរ ឪពុក និង បង ប្អូន របស់ នាង
ឲ្យ យក នាង ទៅ ឲ្យ គាត់ ធ្វើ ជា ប្រពន្ធ។ យ៉ាកុប
និង កូន ប្រុស របស់ លោក មាន ចិត្ត ខឹង នឹង ពួ
ក អ្នក នៅ ស៊ីគែម ព្រោះ ពួក គេ បាន ប្រព្រឹត្ត អំ
ពើ អាក្រក់ ចំពោះ ឌីណា ជា ប្អូន ស្រី របស់ ខ្លួន ហើ
យ បាន និយាយ ទៅ កាន់ ពួក គេ ដោយ ចេត
នា អាក្រក់ ព្រម ទាំង បោក បញ្ឆោត ពួក គេ ទៀត
ផង។
៤ ស៊ីម្មាន និង លេវី បាន មក ដល់ ស៊ីគែម ដោយ មិ
ន បាន គ្រោងទុក ហើយ បាន កាត់ទោស បុរស ទាំង
អស់ នៅ ស៊ីគែម ហើយ បាន សម្លាប់ បុរស ទាំង អ
ស់ ដែល ពួកគេ បាន រក ឃើញ នៅ ក្នុង នោះ ឥ
ត ទុក ឲ្យ នរណា ម្នាក់ នៅ សល់ ឡើយ ពួកគេ បា
ន សម្លាប់ ទាំង អស់ គ្នា ដោយ ធ្វើ ទារុណកម្ម
ព្រោះ ពួកគេ បាន ធ្វើ ឲ្យ ឌីណា ជា ប្អូន ស្រី រប
ស់ ពួកគេ អាម៉ាស់។
៥ហើយ ចាប់ពីពេលនេះតទៅ កុំ ឲ្យ មាន ការ ប្រព្រឹត្ត
បែប នេះ ទៀត ឡើយ ដែល កូនស្រី អ៊ីស្រាអែល ត្រូវ
បាន បង្ខូច ឡើយ ត្បិត ការ ជំនុំជំរះ ត្រូវ បាន តែងតាំ
ង នៅ ស្ថានសួគ៌ ប្រឆាំង នឹង ពួកគេ ដើម្បី ឲ្យ ពួក
គេ បំផ្លាញ បុរស ទាំង អស់ នៃ ពួក ស៊ីគែម ដោយ
ដាវ ពី ព្រោះ ពួកគេ បាន ប្រព្រឹត្ត អំពើ អាម៉ាស់ នៅ
ក្នុង អ៊ីស្រាអែល។
៦ហើយ ព្រះ អម្ចាស់ ទ្រង់ បាន ប្រគល់ គេ ទៅ ក្នុ
ង កណ្តាប់ ដៃ ពួក កូន ប្រុស របស់ យ៉ាកុប ដើម្បី
ឲ្យ គេ អាច បំផ្លាញ គេ ដោយ ដាវ ហើយ អនុវត្ត កា
រ ជំនុំជំរះ គេ ហើយ ដើម្បី កុំ ឲ្យ មាន ការ ប្រព្រឹត្ត
បែប នេះ ទៀត នៅ ក្នុង អ៊ីស្រាអែល ដែល ស្រី ព្រ
ហ្មចារី នៃ អ៊ីស្រាអែល ត្រូវ បាន សៅហ្មង។
7 ហើយ បើ មាន អ្នក ណា នៅ ក្នុង ស្រុក អ៊ីស្រាអែ
ល ចង់ ឲ្យ កូន ស្រី ឬ ប្អូន ស្រី របស់ ខ្លួន ទៅ
ឲ្យ បុរស ណា ដែល ជា ពូជ សាសន៍ ដទៃ អ្នក
នោះ នឹង ត្រូវ ស្លាប់ ជា មិន ខាន ហើយ គេ នឹង
ចោល អ្នក នោះ នឹង ថ្ម ដ្បិត អ្នក នោះ បាន ប្រព្រឹ
ត្ត អំពើ អាម៉ាស់ នៅ ក្នុង ស្រុក អ៊ីស្រាអែល ហើយ
គេ នឹង ដុត ស្ត្រី នោះ នឹង ភ្លើង ពី ព្រោះ នាង បា
ន បង្អាប់ ឈ្មោះ វង្ស ត្រកូល ឪពុក របស់ នាង ហើ
យ នាង នឹង ត្រូវ ដក ចេញ ពី អ៊ីស្រាអែល។
8 ហើយ កុំ ឲ្យ មាន ស្រី ផិត ក្បត់ ឬ អំពើ ស្មោក
គ្រោក ណា មួយ នៅ ក្នុង ស្រុក អ៊ីស្រាអែល រហូត ដ
ល់ គ្រប់ ជំនាន់ នៃ ផែនដី ឡើយ ដ្បិត អ៊ីស្រាអែល
ជា សាសន៍ បរិសុទ្ធ ដល់ ព្រះយេហូវ៉ា ហើយ អ្នក
ណា ដែល បាន ធ្វើ ឲ្យ សាសន៍ អ៊ីស្រាអែល សៅហ្មង
នោះ នឹង ត្រូវ ស្លាប់ ជា មិន ខាន គេ នឹង ចោល
គាត់ នឹង ថ្ម
៩ដ្បិត ដូច្នេះ ហើយ ទើប មាន ចែង ទុក នៅ ក្នុង ផ្ទាំ
ង ថ្ម ស្ថានសួគ៌ អំពី ពូជ អ៊ីស្រាអែល ទាំង អស់ ថា អ្ន
ក ណា ដែល ធ្វើ ឲ្យ វា សៅហ្មង អ្នក នោះ នឹង ត្រូ
វ ស្លាប់ ជា មិន ខាន ហើយ គេ នឹង ត្រូវ គប់ នឹ
ង ថ្ម។
១០ ហើយ ចំពោះ ច្បាប់ នេះ គ្មាន កំណត់ ថ្ងៃ ណា
មួយ ឡើយ គ្មាន ការ លើកលែង ទោស ឬ ការ ប្រោ
ស លោះ ណា មួយ ឡើយ ប៉ុន្តែ បុរស ណា ដែល
បាន បង្ខូច កូនស្រី របស់ ខ្លួន នឹង ត្រូវ ដក ចេញ
ពី ចំណោម ជនជាតិ អ៊ីស្រាអែល ទាំង មូល ពី ព្រោះ
គាត់ បាន ប្រគល់ ពូជ របស់ ខ្លួន ទៅ ឲ្យ ម៉ូឡុក ហើ
យ បាន ប្រព្រឹត្ត អំពើ អាក្រក់ ដើម្បី បង្ខូច ពូជ នោះ
។
១១ហើយ លោក ម៉ូសេ អើយ ចូរ បង្គាប់ ដល់ ពួក កូ
ន ចៅ អ៊ីស្រាអែល ហើយ ដាស់ តឿន គេ កុំ ឲ្យ កូ
ន ស្រី របស់ ខ្លួន ទៅ ឲ្យ សាសន៍ ដទៃ ហើយ កុំ
ឲ្យ យក កូន ស្រី របស់ សាសន៍ ដទៃ ធ្វើ ជា កូ
ន ប្រុស របស់ គេ ឡើយ ដ្បិត នេះ ជា អំពើ គួរ
ឲ្យ ស្អប់ ខ្ពើម នៅ ចំពោះ ព្រះ អម្ចាស់។
១២ ដោយ ហេតុ នេះ ខ្ញុំ បាន សរសេរ ជូន អ្នក នៅ
ក្នុង ពាក្យ នៃ ក្រឹត្យវិន័យ អំពី អំពើ ទាំង អស់ របស់
ពួក ស៊ីគែម ដែល ពួក គេ បាន ប្រព្រឹត្ត ចំពោះ ឌីណា

និង អំពី ពួក កូន ប្រុស របស់ យ៉ាកុប ដែល និយា
យ ថា «យើង មិន ព្រម ឲ្យ កូន ស្រី របស់ យើង
ទៅ ឲ្យ បុរស ដែល មិន កាត់ ស្បែក ទេ ដ្បិត
នោះ ជា ការ អាម៉ាស់ ដល់ យើង»។
13 ហើយ ជា ការ អាម៉ាស់ ដល់ អ៊ីស្រាអែល ដល់ អ្ន
ក ដែល នៅ រស់ និង ដល់ អ្នក ដែល យក កូន
ស្រី របស់ សាសន៍ ដទៃ ដ្បិត នេះ ជា អំពើ មិន ស្អា
ត ហើយ គួរ ឲ្យ ស្អប់ខ្ពើម ដល់ អ៊ីស្រាអែល។
១៤ ហើយ អ៊ីស្រាអែល នឹង មិន រួច ពី ភាព មិន ស្អា
ត នេះ ឡើយ ប្រសិនបើ ខ្លួន មាន ប្រពន្ធ ជា កូន
ស្រី នៃ សាសន៍ ដទៃ ឬ បាន ឲ្យ កូន ស្រី ណា មួ
យ របស់ ខ្លួន ទៅ បុរស ដែល ជា សាសន៍ ដទៃ
ណា ម្នាក់។
១៥ដ្បិត នឹង មាន សេចក្ដី វេទនា ត្រួត លើ សេចក្ដី
វេទនា ហើយ បណ្ដាសា ត្រួត លើ សេចក្ដី បណ្ដាសា ហើ
យ គ្រប់ ទាំង ការ ជំនុំជំរះ សេចក្ដី វេទនា និង សេចក្ដី
បណ្ដាសា នឹង មក លើ គាត់ បើ គាត់ ធ្វើ ដូច្នេះ ឬ
លាក់ ភ្នែក ពី អ្នក ដែល ប្រព្រឹត្ត អំពើ មិន ស្អាត
ឬ អ្នក ដែល បង្ខូច ទីសក្ការៈ របស់ ព្រះយេហូវ៉ា ឬ អ្ន
ក ដែល បង្អាប់ ព្រះនាម បរិសុទ្ធ របស់ ទ្រង់ នោះ ប្រ
ជាជាតិ ទាំង មូល នឹង ត្រូវ ជំនុំជំរះ ជា មួយ គ្នា ចំ
ពោះ អំពើ មិន ស្អាត និង អំពើ បង្អាប់ ទាំង អស់ រប
ស់ បុរស នេះ។
១៦ ហើយ នឹង គ្មាន ការ រើសអើង អ្នក ណា ឡើយ
ហើយ ក៏ គ្មាន ការ ទទួល ផ្លែឈើ តង្វាយ តង្វាយ ដុត និ
ង ខ្លាញ់ ពី ដៃ របស់ លោក ដែរ ឬ ក្លិន ឈ្ងុយ ឆ្ងា
ញ់ នៃ ក្លិន ឈ្ងុយ នោះ ឡើយ ហើយ បុរស ឬ ស្ត្រី
ទាំង អស់ នៅ ក្នុង ស្រុក អ៊ីស្រាអែល ដែល ធ្វើ
ឲ្យ ទីសក្ការៈ សៅហ្មង ក៏ ដូច្នោះ ដែរ។
១៧ដោយ ហេតុ នេះ ខ្ញុំ បាន បង្គាប់ អ្នក ថា ចូរ ធ្វើ
បន្ទាល់ ដល់ អ៊ីស្រាអែល ថា ចូរ មើល ពួក ស៊ីគែម និ
ង កូន ប្រុស របស់ គេ ថា តើ គេ ត្រូវ បាន ប្រគ
ល់ ទៅ ក្នុង កណ្ដាប់ ដៃ កូន ប្រុស ពីរ នាក់ រប
ស់ យ៉ាកុប យ៉ាង ណា ហើយ គេ បាន សម្លាប់ គេ
ដោយ ធ្វើ ទារុណកម្ម យ៉ាង ណា ហើយ គេ បាន រា
ប់ គេ ទុក ជា សុចរិត ហើយ គេ បាន កត់ ទុក
ជា សុចរិត ដែរ។
១៨ហើយ ពូជ លេវី ត្រូវ បាន ជ្រើសរើស សម្រាប់ បព្វ
ជិតភាព ហើយ ឲ្យ ធ្វើ ជា លេវី ដើម្បី ឲ្យ ពួក គេ អា
ច បម្រើ នៅ ចំពោះ ព្រះ អម្ចាស់ ដូច យើង ដែរ ជានិច្ច
ហើយ ដើម្បី ឲ្យ លេវី និង កូន ប្រុស របស់ លោក
អាច បាន ពរ ជា រៀង រហូត ព្រោះ លោក មាន ចិ
ត្ត ខ្នះខ្នែង ក្នុង ការ អនុវត្ត សេចក្ដី សុចរិត និង ការ
វិនិច្ឆ័យ និង ការ សងសឹក ដល់ អស់ អ្នក ណា ដែ
ល បាន ងើប ឡើង ប្រឆាំង នឹង អ៊ីស្រាអែល។
១៩ ដូច្នេះ ពួកគេ បាន ចារឹក ទុក ជា សក្ខីភាព នៃ ព្រះ
គុណ របស់ ទ្រង់ នៅ លើ បន្ទះ ថ្ម ស្ថានសួគ៌ នូវ ពរជ័
យ និង សេចក្ដីសុចរិត នៅ ចំពោះ ព្រះ នៃ ទាំងអស់ ថា
២០ហើយ យើង ចងចាំ ពី សេចក្ដី សុចរិត ដែល បុរ
ស នោះ បាន បំពេញ ក្នុង ជីវិត របស់ គាត់ នៅ គ្រ
ប់ សម័យកាល នៃ ឆ្នាំ រហូត ដល់ មួយ ពាន់ ជំនាន់
គេ នឹង កត់ត្រា វា ហើយ វា នឹង មក ដល់ គាត់ និ
ង ដល់ ពូជពង្ស របស់ គាត់ បន្ទាប់ ពី គាត់ ហើយ
គាត់ ត្រូវ បាន កត់ត្រា នៅ លើ ផ្ទាំង ស្ថានសួគ៌
ថា ជា មិត្តភ័ក្តិ និង ជា មនុស្ស សុចរិត។
២១ខ្ញុំ បាន សរសេរ រឿង ទាំង អស់ នេះ សម្រាប់ អ្ន
ក ហើយ បាន បញ្ជា អ្នក ឲ្យ ប្រាប់ ដល់ កូន ចៅ
អ៊ីស្រាអែល ថា ពួកគេ មិន ត្រូវ ប្រព្រឹត្ត អំពើ បាប ឬ
បំពាន លើ បញ្ញត្តិ ឬ បំពាន លើ សេចក្ដី សញ្ញា ដែ
ល បាន តែងតាំង សម្រាប់ ពួកគេ ឡើយ (ប៉ុន្តែ) ពួកគេ
ត្រូវ បំពេញ សេចក្ដី សញ្ញា នោះ ហើយ ត្រូវ បាន កត់
ត្រា ទុក ជា មិត្តភ័ក្តិ។
២២ប៉ុន្តែ បើ សិន ជា ពួក គេ ប្រព្រឹត្ត អំពើ រំលង
ហើយ ប្រព្រឹត្ត អំពើ មិន ស្អាត ស្មុំ គ្រប់ បែប យ៉ាង
នោះ ពួក គេ នឹង ត្រូវ បាន កត់ ទុក នៅ លើ ប
ន្ទះ ថ្ម ស្ថានសួគ៌ ជា ពួក ខ្មាំង សត្រូវ ហើយ ពួក
គេ នឹង ត្រូវ បំផ្លាញ ចេញ ពី សៀវភៅ ជីវិត ហើយ
ពួក គេ នឹង ត្រូវ បាន កត់ ទុក នៅ ក្នុង សៀវ
ភៅ នៃ អ្នក ដែល នឹង ត្រូវ បំផ្លាញ ចេញ និង ជាមួ
យ អ្នក ដែល នឹង ត្រូវ ដក ឫស ចេញ ពី ផែនដី។
២៣ហើយ នៅ ថ្ងៃ ដែល ពួក កូន ប្រុស របស់ យ៉ាកុ
ប បាន សម្លាប់ ស៊ីគែម នោះ មាន ការ សរសេរ មួ
យ ត្រូវ បាន កត់ ទុក នៅ ស្ថានសួគ៌ ដើម្បី ជា ប្រ
យោជន៍ ដល់ ពួក គេ ថា ពួក គេ បាន ប្រព្រឹត្ត សេច
ក្ដី សុចរិត និង សេចក្ដី ទៀងត្រង់ និង ការ សងសឹក ដ
ល់ ពួក មនុស្ស មាន បាប ហើយ វា ត្រូវ បាន សរ
សេរ ទុក សម្រាប់ ជា ពរ។
២៤គេ នាំ ឌីណា ជា ប្អូន ស្រី របស់ គេ ចេញ ពី
ផ្ទះ ស៊ីគែម ហើយ គេ ចាប់ យក អ្វីៗ ទាំង អស់ ដែ
ល នៅ ក្នុង ស៊ីគែម ព្រម ទាំង ចៀម គោ និង លា ព្រ
ម ទាំង ទ្រព្យសម្បត្តិ និង ហ្វូង ចៀម របស់ គេ ទាំង
អស់ ទៅ ជា ឈ្លើយ រួច នាំ ទាំង អស់ នោះ មក
ឯ យ៉ាកុប ជា ឪពុក របស់ គេ។
25 ហើយ លោក បាន បន្ទោស ពួកគេ ពី ព្រោះ ពួក
គេ បាន សម្លាប់ ទីក្រុង នោះ ដោយ ដាវ ដ្បិត លោ
ក ខ្លាច អស់ អ្នក ដែល រស់នៅ ក្នុង ស្រុក នោះ គឺ
ជនជាតិ កាណាន និង ជនជាតិ ពេរិស៊ីត។
26 ឯ ទី ក្រុង ទាំង អស់ ដែល នៅ ជុំវិញ ស៊ីគែម
នោះ មាន សេចក្ដី ភ័យ ខ្លាច ដល់ ព្រះយេហូវ៉ា ហើយ
គេ មិន បាន ក្រោក ឡើង ដេញ តាម ពួក កូន
ចៅ យ៉ាកុប ទេ ដ្បិត គេ មាន សេចក្ដី ភ័យ ខ្លាច
ជា ខ្លាំង។

ជំពូកទី ៣១

១ នៅ ថ្ងៃ ចូល ខែ ថ្មី លោក យ៉ាកុប បាន និយាយ
ទៅ កាន់ ប្រជាជន ទាំង អស់ ក្នុង ផ្ទះ របស់ លោ
ក ថា៖ «ចូរ ញែក ខ្លួន ឲ្យ បរិសុទ្ធ ហើយ ផ្លាស់ សម្លៀ
ក បំពាក់ ចុះ ចូរ យើង ក្រោក ឡើង ទៅ បេតអែល
ជា កន្លែង ដែល ខ្ញុំ បាន ស្បថ នឹង លោក នៅ ថ្ងៃ
ដែល ខ្ញុំ រត់ ចេញ ពី មុខ អេសាវ ជា បង ប្រុស
របស់ ខ្ញុំ ដ្បិត លោក បាន នៅ ជា មួយ ខ្ញុំ ហើយ

នាំ ខ្ញុំ ចូល មក ក្នុង ស្រុក នេះ ដោយ សន្តិភាព ហើ
យ ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា ដក យក ព្រះ ដទៃ ដែល
នៅ ក្នុង ចំណោម អ្នក រាល់ គ្នា ចេញ»។
2គេ ក៏ លះ បង់ រូប ព្រះ ដទៃ និង របស់ ដែល
នៅ ក្នុង ត្រចៀក និង របស់ ដែល នៅ ក ព្រម ទាំង
រូប ព្រះ ដែល រ៉ាជែល លួច ពី ឡាបាន់ ជា ឪពុក រប
ស់ នាង ដែល នាង បាន ប្រគល់ ឲ្យ យ៉ាកុប ទាំង
ស្រុង។ រួច គាត់ ដុត បំផ្លាញ របស់ ទាំង នោះ ចោល
ហើយ បំផ្លាញ ចោល រួច លាក់ ទុក នៅ ក្រោម ដើ
ម អុក មួយ ដែល នៅ ក្នុង ស្រុក ស៊ីគែម។
៣លោក បាន ឡើង ទៅ បេតអែល នៅ ថ្ងៃ ខែ ថ្មី
នៃ ខែ ទី ប្រាំពីរ ហើយ បាន សង់ អាសនៈ មួយ
នៅ កន្លែង ដែល លោក បាន ដេក ហើយ បាន ដំឡើ
ង សសរ មួយ នៅ ទីនោះ រួច បាន ចាត់ ឲ្យ ទៅ
ប្រាប់ អ៊ីសាក ជា ឪពុក របស់ លោក ឲ្យ មក ថ្វាយ
យញ្ញបូជា របស់ លោក និង រេបិកា ជា ម្ដាយ របស់
លោក។
៤ ហើយ អ៊ីសាក និយាយ ថា ៖ «ចូរ ឲ្យ យ៉ាកុប កូ
ន ខ្ញុំ មក ហើយ ឲ្យ ខ្ញុំ បាន ឃើញ គាត់ មុន ពេ
ល ខ្ញុំ ស្លាប់»។
៥ យ៉ាកុប ក៏ ទៅ ឯ អ៊ីសាក ជា ឪពុក និង រេបិកា
ជា ម្ដាយ ទៅ ឯ ផ្ទះ របស់ អ័ប្រាហាំ ជា ឪពុក រប
ស់ គាត់ ហើយ គាត់ នាំ កូន ប្រុស ពីរ នាក់ របស់
គាត់ ទៅ ជា មួយ គឺ លេវី និង យូដា រួច គាត់ ក៏
ទៅ ឯ អ៊ីសាក ជា ឪពុក និង រេបិកា ជា ម្ដាយ វិញ។
6 រួច រេបិកា ក៏ ចេញ ពី ប៉ម មក ឯ មុខ ប៉ម
នោះ ដើម្បី ថើប យ៉ាកុប ហើយ ឱប គាត់ ដ្បិត វិញ្ញាណ
នាង បាន រស់ ឡើង វិញ កាល នាង ឮ ថា «មើល យ៉ា
កុប កូន ឯង មក ហើយ» នាង ក៏ ថើប គាត់។
៧ហើយ នាង បាន ឃើញ កូន ប្រុស ទាំង ពីរ រប
ស់ លោក ហើយ ក៏ ស្គាល់ ពួក គេ រួច និយាយ ទៅ
លោក ថា ៖ «កូន អើយ នេះ ជា កូន ប្រុស របស់ ឯ
ង ឬ?» នាង ក៏ ឱប ថើប ពួក គេ ហើយ ឲ្យ ពរ ដ
ល់ ពួក គេ ថា ៖ «ពូជ របស់ អ័ប្រាហាំ នឹង បាន
ល្បី នៅ ក្នុង ឯង ហើយ ឯង រាល់ គ្នា នឹង បាន
ជា ពរ នៅ លើ ផែនដី»។
៨ យ៉ាកុប ក៏ ចូល ទៅ រក អ៊ីសាក ជា ឪពុក ដល់
បន្ទប់ ដែល គាត់ ដេក ហើយ កូន ប្រុស ទាំង ពីរ រប
ស់ គាត់ ក៏ នៅ ជា មួយ ដែរ។ គាត់ ក៏ ចាប់ ដៃ
ឪពុក ហើយ ឱន ចុះ ថើប គាត់។ អ៊ីសាក ក៏ ឱន
ចុះ ឱន ថើប យ៉ាកុប ជា កូន រួច យំ លើ ក គាត់។
៩ហើយ ភាព ងងឹត ក៏ បាត់ ពី ភ្នែក របស់ អ៊ីសាក
ហើយ គាត់ បាន ឃើញ កូន ប្រុស ទាំង ពីរ របស់
យ៉ាកុប គឺ លេវី និង យូដា ហើយ គាត់ ក៏ និយាយ ថា «
កូន អើយ នេះ ជា កូន ប្រុស របស់ ឯង ឬ? ដ្បិត
គេ ដូច ជា ឯង ដែរ»។
១០ហើយ លោក បាន មាន ប្រសាសន៍ ទៅ លោក ថា
ពួកគេ ពិត ជា កូន ប្រុស របស់ លោក មែន ថា ៖ «
ហើយ អ្នក បាន ឃើញ ហើយ ថា ពួកគេ ពិត ជា កូ
ន ប្រុស របស់ ខ្ញុំ មែន»។
១១ រួច គេ ក៏ មក ជិត លោក ហើយ លោក ក៏ បែ
រ មក ថើប គេ ទាំង ពីរ ហើយ ឱប គេ ទាំង ពីរ
នាក់។
12 ហើយ វិញ្ញាណ នៃ សេចក្ដី ទំនាយ ក៏ ចុះ មក ក្នុ
ង មាត់ របស់ លោក ហើយ លោក ចាប់ ដៃ ស្ដាំ រប
ស់ លេវី និង ដៃ ឆ្វេង របស់ យូដា។
១៣ហើយ ទ្រង់ បែរ ទៅ រក លេវី មុន គេ ហើយ ចា
ប់ ផ្ដើម ប្រទាន ពរ ដល់ គាត់ មុន គេ រួច មាន បន្ទូ
ល ទៅ គាត់ ថា ៖ សូម ឲ្យ ព្រះ នៃ មនុស្ស ទាំង
អស់ ជា ព្រះ អម្ចាស់ នៃ គ្រប់ ជំនាន់ សូម ប្រទាន ព
រ ដល់ អ្នក និង កូន ចៅ របស់ អ្នក គ្រប់ ជំនាន់
ចុះ។
១៤ហើយ សូម ឲ្យ ព្រះអម្ចាស់ ប្រទាន ដល់ អ្នក និង
ពូជពង្ស របស់ អ្នក នូវ ភាព អស្ចារ្យ និង សិរីល្អ ដ៏ អ
ស្ចារ្យ ហើយ ធ្វើ ឲ្យ អ្នក និង ពូជពង្ស របស់ អ្នក ពី ចំ
ណោម សាច់ឈាម ទាំង អស់ ឲ្យ ចូល ទៅ ជិត ទ្រង់
ដើម្បី បម្រើ ក្នុង ទីសក្ការៈ របស់ ទ្រង់ ជា ទេវតា នៃ
វត្តមាន និង ជា ពួក បរិសុទ្ធ។ (ដូច ពួកគេ ដែរ) ពូជពង្ស
របស់ កូន ប្រុស របស់ អ្នក នឹង បាន ជា សិរីល្អ ភា
ព អស្ចារ្យ និង ភាព បរិសុទ្ធ ហើយ សូម ឲ្យ ទ្រង់
ធ្វើ ឲ្យ ពួកគេ អស្ចារ្យ គ្រប់ ជំនាន់។
១៥ហើយ ពួកគេ នឹង ធ្វើ ជា ចៅក្រម និង ជា ចៅហ្វា
យ ហើយ ជា មេ លើ ពូជពង្ស ទាំង អស់ របស់ កូ
ន ចៅ យ៉ាកុប ពួកគេ នឹង ថ្លែង ព្រះបន្ទូល នៃ ព្រះអ
ម្ចាស់ ដោយ សុចរិត ហើយ ពួកគេ នឹង វិនិច្ឆ័យ គ្រប់
ទាំង ការ វិនិច្ឆ័យ របស់ ទ្រង់ ដោយ សុចរិត ហើយ ពួ
កគេ នឹង ប្រកាស ពី ផ្លូវ របស់ ខ្ញុំ ដល់ យ៉ាកុប និ
ង ផ្លូវ របស់ ខ្ញុំ ដល់ អ៊ីស្រាអែល។ ព្រះពរ របស់ ព្រះអ
ម្ចាស់ នឹង ត្រូវ បាន ប្រទាន មក ក្នុង មាត់ របស់
ពួកគេ ដើម្បី ប្រទាន ពរ ដល់ ពូជពង្ស ទាំង អស់ រប
ស់ អ្នក ដែល ស្រឡាញ់។
១៦ម្ដាយ របស់ អ្នក បាន ដាក់ ឈ្មោះ ឲ្យ អ្នក ថា
លេវី ហើយ បាន ដាក់ ឈ្មោះ អ្នក ដោយ យុត្តិធម៌ អ្ន
ក នឹង បាន នៅ ជាប់ នឹង ព្រះយេហូវ៉ា ហើយ នឹង
ជា ដៃគូ របស់ កូន ចៅ យ៉ាកុប ទាំង អស់ ចូរ ឲ្យ
តុ របស់ ទ្រង់ ជា របស់ អ្នក ហើយ អ្នក នឹង បរិភោ
គ អាហារ នោះ សូម ឲ្យ តុ របស់ អ្នក បាន ពេញ
លេញ ដល់ គ្រប់ ជំនាន់ ហើយ អាហារ របស់ អ្នក នឹ
ង មិន ខាន ដល់ គ្រប់ ជំនាន់ ឡើយ។
១៧ ហើយ សូម ឲ្យ អស់ អ្នក ដែល ស្អប់ អ្នក ក្រា
ប ចុះ នៅ ចំពោះ អ្នក ហើយ សូម ឲ្យ ខ្មាំង សត្រូ
វ ទាំង អស់ របស់ អ្នក ត្រូវ បាន ដក ចេញ ហើ
យ វិនាស ទៅ ហើយ សូម ឲ្យ អ្នក ណា ដែល ប្រទា
ន ពរ ដល់ អ្នក សូម ឲ្យ ប្រជាជាតិ ទាំង អស់ ដែ
ល ដាក់ បណ្ដាសា អ្នក បាន ទទួល ពរ។
18 ហើយ លោក ក៏ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ យូដា ថា សូ
ម ឲ្យ ព្រះយេហូវ៉ា ប្រទាន កម្លាំង និង ឫទ្ធានុភាព ដ
ល់ អ្នក ដើម្បី ជាន់ ឈ្លី អស់ អ្នក ដែល ស្អប់ អ្នក អ្ន
ក នឹង ធ្វើ ជា ចៅហ្វាយ លើ កូន ចៅ យ៉ាកុប សូ
ម ឲ្យ ឈ្មោះ របស់ អ្នក និង ឈ្មោះ របស់ កូន
ចៅ របស់ អ្នក បាន ចេញ ទៅ គ្រប់ ស្រុក និង គ្រ

ប់ តំបន់ នោះ សាសន៍ ដទៃ នឹង កោត ខ្លាច នៅ ចំ
ពោះ មុខ អ្នក ហើយ សាសន៍ ទាំង អស់ នឹង ញ័រ រន្ធ
ត់។
១៩ នៅ ក្នុង អ្នក នឹង មាន ជំនួយ ដល់ យ៉ាកុប ហើ
យ នៅ ក្នុង អ្នក នឹង រក ឃើញ សេចក្តី សង្គ្រោះ រ
បស់ អ៊ីស្រាអែល។
២០ហើយ កាល ណា ព្រះអង្គ គង់ លើ បល្ល័ង្ក ដ៏ មា
ន កិត្តិយស នៃ សេចក្តី សុចរិត របស់ ព្រះអង្គ នោះ នឹ
ង មាន សេចក្តី សុខសាន្ត យ៉ាង ខ្លាំង សម្រាប់ ពូជព
ង្ស ទាំង អស់ នៃ កូន ចៅ ជាទីស្រឡាញ់ សូម ឲ្យ
ព្រះអង្គ ដែល ប្រទាន ពរ ដល់ ព្រះអង្គ បាន ប្រកប
ដោយ ពរ ហើយ អស់ អ្នក ដែល ស្អប់ ព្រះអង្គ ធ្វើ ទុ
ក្ខ ដល់ ព្រះអង្គ និង ដាក់ បណ្តាសា ព្រះអង្គ នឹង ត្រូវ
ដក ចេញ ហើយ បំផ្លាញ ចោល ពី ផែនដី ហើយ ត្រូវ
បណ្តាសា ផង»។
21 រួច គាត់ បែរ មក ថើប យ៉ាកុប ម្តង ទៀត ហើ
យ ឱប គាត់ ទៀត ទាំង អរ សប្បាយ ជា ខ្លាំង ដ្បិត
គាត់ បាន ឃើញ កូន ចៅ របស់ យ៉ាកុប ជា កូន រ
បស់ គាត់ យ៉ាង ពិត ប្រាកដ។
២២ គាត់ ក៏ ចេញ ពី ចន្លោះ ជើង របស់ គាត់ ទៅ
ក្រាប ចុះ ថ្វាយបង្គំ គាត់ រួច ឲ្យ ពរ ដល់ គេ រួច ក៏
សម្រាក នៅ ទី នោះ ជា មួយ នឹង អ៊ីសាក ជា ឪពុ
ក របស់ គាត់ នៅ យប់ នោះ ហើយ គេ ក៏ បរិភោ
គ អាហារ ដោយ អំណរ។
២៣ ទ្រង់ បាន ធ្វើ ឲ្យ កូន ប្រុស ទាំង ពីរ របស់
យ៉ាកុប ដេក លក់ ម្នាក់ នៅ ខាង ស្តាំ ដៃ លោក ហើ
យ ម្នាក់ ទៀត នៅ ខាង ឆ្វេង ដៃ លោក ហើយ កា
រ នោះ ត្រូវ បាន រាប់ ជា សេចក្តី សុចរិត ដល់ លោ
ក។
២៤ យ៉ាកុប ក៏ រៀបរាប់ ប្រាប់ ឪពុក របស់ គាត់ គ្រ
ប់ យ៉ាង នៅ ពេល យប់ អំពី របៀប ដែល ព្រះអម្ចា
ស់ បាន បង្ហាញ សេចក្តី មេត្តាករុណា ដ៏ ធំធេង ដ
ល់ គាត់ និង របៀប ដែល គាត់ បាន ធ្វើ ឲ្យ គាត់
ចម្រើន ក្នុង គ្រប់ ទាំង ផ្លូវ របស់ គាត់ ហើយ ការពា
រ គាត់ ពី អំពើ អាក្រក់ គ្រប់ យ៉ាង។
២៥ អ៊ីសាក បាន សរសើរ ដល់ ព្រះ នៃ អ័ប្រាហាំ
ជា ឪពុក របស់ គាត់ ដែល មិន បាន ដក សេចក្តី មេ
ត្តាករុណា និង សេចក្តី សុចរិត របស់ ទ្រង់ ចេញ ពី កូ
ន ចៅ របស់ អ៊ីសាក ជា អ្នក បម្រើ របស់ គាត់។
26 លុះ ព្រឹក ឡើង យ៉ាកុប ក៏ ប្រាប់ អ៊ីសាក ជា ឪពុ
ក របស់ ខ្លួន អំពី ពាក្យ សច្ចា ដែល គាត់ បាន
ស្បថ នឹង ព្រះ យេហូវ៉ា និង និមិត្ត ដែល គាត់ បាន
ឃើញ ហើយ ថា គាត់ បាន សង់ អាសនៈ មួយ ហើ
យ ថា អ្វីៗ ទាំង អស់ បាន ត្រៀម ខ្លួន ជា ស្រេ
ច សម្រាប់ យញ្ញបូជា ដែល ត្រូវ ធ្វើ នៅ ចំពោះ
ព្រះ យេហូវ៉ា ដូច ដែល គាត់ បាន ស្បថ ហើយ ថា គា
ត់ បាន មក ដាក់ គាត់ លើ លា។
27អ៊ីសាក ក៏ និយាយ ទៅ យ៉ាកុប ជា កូន ថា ឪពុ
ក មិន អាច ទៅ ជា មួយ នឹង ឯង បាន ទេ
ព្រោះ ឪពុក ចាស់ ហើយ ទ្រាំ មិន បាន ទេ កូន អើយ
ចូរ ទៅ ដោយ សុខសាន្ត ចុះ ដ្បិត ឥឡូវ នេះ ឪពុក
មាន អាយុ មួយ រយ ហុកសិប ប្រាំ ឆ្នាំ ហើយ ឪពុក
មិន អាច ធ្វើ ដំណើរ បាន ទៀត ទេ ចូរ ឲ្យ ម្តាយ
ឯង ជិះ លា ហើយ អនុញ្ញាត ឲ្យ គាត់ ទៅ ជា មួ
យ ឯង ចុះ
២៨ហើយ ឪពុក ដឹង ហើយ កូន អើយ កូន បាន មក
ដោយសារ ឪពុក ហើយ សូម ឲ្យ ថ្ងៃ នេះ បាន ពរ
ដែល កូន បាន ឃើញ ឪពុក នៅ រស់ ហើយ ឪពុក
ក៏ បាន ឃើញ កូន ដែរ កូន អើយ។
29 សូម ឲ្យ អ្នក បាន ចម្រើន ឡើង ហើយ សម្រេច
តាម ពាក្យ សច្ចា ដែល អ្នក បាន ស្បថ ចុះ ហើយ
កុំ បោះបង់ ចោល ពាក្យ សច្ចា របស់ អ្នក ឡើយ ដ្បិ
ត អ្នក នឹង ត្រូវ បាន ហៅ មក ជំនុំ ជម្រះ អំពី
ពាក្យ សច្ចា នោះ ដូច្នេះ ចូរ ប្រញាប់ ធ្វើ វា ចុះ ហើ
យ សូម ឲ្យ ទ្រង់ សព្វ ព្រះហឫទ័យ ដល់ អ្នក ដែ
ល បាន ធ្វើ គ្រប់ ទាំង អស់ ដែល អ្នក បាន ស្បថ
នោះ ផង
30 រួច គាត់ និយាយ ទៅ រេបិកា ថា ចូរ ទៅ ជា មួ
យ យ៉ាកុប កូន ឯង ចុះ រេបិកា ក៏ ទៅ ជា មួយ
យ៉ាកុប កូន ប្រុស របស់ នាង ហើយ ដេបូរ៉ា ក៏ ទៅ
ជា មួយ ដែរ ហើយ គេ បាន មក ដល់ បេតអែល។
៣១ យ៉ាកុប ក៏ នឹក ឃើញ ពី សេចក្តី អធិស្ឋាន ដែ
ល ឪពុក បាន ប្រទាន ពរ ដល់ គាត់ និង កូន ប្រុ
ស ទាំង ពីរ របស់ គាត់ គឺ លេវី និង យូដា ហើយ គា
ត់ ក៏ អរ សប្បាយ ហើយ សរសើរ ដល់ ព្រះ នៃ ពួ
ក អយ្យកោ របស់ គាត់ គឺ អ័ប្រាហាំ និង អ៊ីសាក។
៣២ហើយ គាត់ បាន និយាយ ថា ៖ ឥឡូវ នេះ ខ្ញុំ ដឹ
ង ហើយ ថា ខ្ញុំ មាន សេចក្តី សង្ឃឹម ដ៏ អស់កល្ប
ជានិច្ច ហើយ កូន ប្រុស របស់ ខ្ញុំ ក៏ មាន ដែរ នៅ ចំ
ពោះ ព្រះ នៃ មនុស្ស ទាំង អស់ » ហើយ វា ត្រូវ បា
ន កំណត់ អំពី អ្នក ទាំង ពីរ យ៉ាង នេះ ហើយ ពួ
ក គេ កត់ ទុក វា ជា ទី បន្ទាល់ ដ៏ អស់កល្ប ជា
និច្ច ដល់ ពួក គេ នៅ លើ ផ្ទាំង ស្ថានសួគ៌ អំពី រ
បៀប ដែល អ៊ីសាក បាន ប្រទាន ពរ ដល់ ពួក គេ។

ជំពូកទី ៣២

១ហើយ លោក បាន ស្នាក់ នៅ ក្រុង បេតអែល នៅ
យប់ នោះ ហើយ លេវី បាន យល់សប្តិ ថា គេ បាន តែ
ងតាំង លោក ហើយ បាន ធ្វើ ឲ្យ លោក ក្លាយ ជា
សង្ឃ របស់ ព្រះ ដ៏ ខ្ពស់ បំផុត គឺ លោក និង កូន ប្រុ
ស របស់ លោក ជា រៀង រហូត ហើយ លោក ក៏ ភ្ញា
ក់ ពី ដំណេក ហើយ បាន សរសើរ ដល់ ព្រះ អម្ចាស់។
2 ឯ យ៉ាកុប ក៏ ក្រោក ពី ព្រលឹម ស្រាងៗ នៅ ថ្ងៃ
ទី ដប់បួន ក្នុង ខែ នេះ ហើយ គាត់ បាន ថ្វាយ មួ
យ ភាគ ដប់ នៃ អស់ អ្នក ដែល មក ជាមួយ គាត់
ទាំង មនុស្ស ទាំង សត្វ ទាំង មាស ទាំង សម្ភារៈ និង ស
ម្លៀក បំពាក់ គ្រប់ មុខ មែនហើយ គាត់ បាន ថ្វាយ មួ
យ ភាគ ដប់ នៃ អស់ អ្នក ដែល មក ជាមួយ គាត់
។
៣នៅគ្រានោះ រ៉ាជែលមានផ្ទៃពោះជាមួយបេនយ៉ាមីន ជាកូនប្រុសរប
ស់នាង។ យ៉ាកុបបានរាប់កូនប្រុសរបស់គាត់ចាប់ពីគាត់ឡើងទៅ ហើ

យលេវីបានធ្លាក់ទៅក្នុងចំណែកនៃព្រះអម្ចាស់ ហើយឪពុករបស់គាត់
បានស្លៀកពាក់ឱ្យគាត់នូវសម្លៀកបំពាក់បូជាចារ្យ ហើយបំពេញដៃរប
ស់គាត់។
៤ ហើយ នៅ ថ្ងៃ ទី ដប់ប្រាំ នៃ ខែ នេះ លោក បា
ន យក គោ ឈ្មោល ដប់បួន ក្បាល ពី ចំណោម
គោ មក ដាក់ លើ អាសនៈ ចៀម ឈ្មោល ម្ភៃ ប្រាំបួ
ន ក្បាល កូន ចៀម សែសិប ប្រាំបួន ក្បាល និង ពពែ
ឈ្មោល ម្ភៃ មួយ ក្បាល ជា តង្វាយ ដុត នៅ លើ អា
សនៈ សម្រាប់ យញ្ញបូជា ដែល ជា ទី គាប់ ព្រះហឫទ័
យ ព្រះជាម្ចាស់ សម្រាប់ ជា ក្លិន ឈ្ងុយ នៅ ចំពោះ
ព្រះ។
5 នេះ ជា តង្វាយ របស់ លោក តាម សេចក្ដី សច្ចា ដែ
ល លោក បាន ស្បថ ថា លោក នឹង ថ្វាយ មួយ ភា
គ ដប់ រួម ទាំង តង្វាយ ផ្លែឈើ និង តង្វាយ ស្រា រប
ស់ ពួក គេ ផង។
6 កាល ភ្លើង បាន ឆេះ អស់ ហើយ លោក ក៏ ដុត
គ្រឿង ក្រអូប លើ ភ្លើង ព្រម ទាំង គោ ឈ្មោល ពីរ
ក្បាល ចៀម ឈ្មោល បួន ក្បាល ចៀម ឈ្មោល បួន ក្បា
ល ពពែ ឈ្មោល ពីរ ក្បាល ចៀម ឈ្មោល ពីរ ក្បាល និ
ង ពពែ ឈ្មោល ពីរ ក្បាល សម្រាប់ ជា យញ្ញបូជា អ
រ ព្រះគុណ ហើយ លោក ក៏ ធ្វើ ដូច្នេះ ជា រៀង រា
ល់ ថ្ងៃ អស់ រយៈ ពេល ប្រាំពីរ ថ្ងៃ។
7 ហើយ លោក និង កូន ប្រុស ទាំង អស់ របស់ លោក
និង ពួក បុរស របស់ លោក ក៏ កំពុង បរិភោគ អាហា
រ នោះ ដោយ អំណរ នៅ ទី នោះ ក្នុង អំឡុង ពេ
ល ប្រាំពីរ ថ្ងៃ ហើយ ក៏ សរសើរ តម្កើង ព្រះយេហូវ៉ា ដែ
ល បាន រំដោះ លោក ឲ្យ រួច ពី ទុក្ខ វេទនា ទាំង
អស់ ហើយ បាន សន្យា នឹង លោក។
៨ លោក បាន ថ្វាយ សត្វ ស្អាត ទាំង អស់ មួយ ភា
គ ដប់ ហើយ បាន ដុត ជា យញ្ញបូជា ប៉ុន្តែ សត្វ មិ
ន ស្អាត វិញ លោក មិន បាន ឲ្យ ដល់ លេវី ជា កូ
ន របស់ លោក ទេ ហើយ លោក បាន ឲ្យ ព្រលឹង ម
នុស្ស ទាំង អស់ ដល់ លោក។
៩ហើយ លេវី បាន បញ្ចប់ មុខ តំណែង សង្ឃ នៅ
បេតអែល មុន យ៉ាកុប ជា ឪពុក របស់ គាត់ ជំនួស ប
ង ប្អូន ទាំង ដប់ នាក់ របស់ គាត់ ហើយ គាត់ ជា
សង្ឃ នៅ ទី នោះ ហើយ យ៉ាកុប បាន ស្បថ របស់
គាត់ ដូច្នេះ គាត់ បាន ថ្វាយ ដង្វាយ មួយ ភាគ ដប់
ដល់ ព្រះ អម្ចាស់ ម្តង ទៀត ហើយ ញែក វា ជា បរិ
សុទ្ធ ហើយ វា បាន ក្លាយ ទៅ ជា បរិសុទ្ធ ដល់ ទ្រង់
។
១០ហើយ ដោយ ហេតុ នេះ វា ត្រូវ បាន តែងតាំង
នៅ លើ បន្ទះ ថ្ម ស្ថានសួគ៌ ជា ច្បាប់ សម្រាប់ ការ
ថ្វាយ ដង្វាយ មួយ ភាគ ដប់ ទៀត ដើម្បី បរិភោគ
នៅ ចំពោះ ព្រះ អម្ចាស់ ពី ឆ្នាំ មួយ ទៅ ឆ្នាំ មួយ
នៅ កន្លែង ដែល វា ត្រូវ បាន ជ្រើសរើស ដើម្បី
ឲ្យ ព្រះ នាម របស់ ទ្រង់ គង់នៅ ហើយ ចំពោះ ច្បា
ប់ នេះ គ្មាន ដែន កំណត់ នៃ ថ្ងៃ ជា រៀង រហូត
ឡើយ។
១១បញ្ញត្តិនេះត្រូវបានសរសេរឡើងថា វាអាចនឹងត្រូវបានបំពេញពីមួ
យឆ្នាំទៅមួយឆ្នាំ ដោយបរិភោគដង្វាយមួយភាគដប់ទីពីរនៅចំពោះ
ព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់ នៅកន្លែងដែលវាត្រូវបានជ្រើសរើស ហើយគ្មានអ្វី
ដែលនៅសល់ពីវាពីឆ្នាំនេះទៅឆ្នាំបន្ទាប់ឡើយ។
១២ដ្បិត នៅ ក្នុង ឆ្នាំ នោះ គ្រាប់ ពូជ នឹង ត្រូវ បា
ន បរិភោគ រហូត ដល់ ថ្ងៃ ប្រមូល គ្រាប់ពូជ នៃ ឆ្នាំ
ហើយ ស្រា ទំពាំងបាយជូរ រហូត ដល់ ថ្ងៃ ស្រា ទំពាំង
បាយជូរ ហើយ ប្រេង រហូត ដល់ ថ្ងៃ រដូវ របស់ វា។
១៣ ហើយ អ្វី ដែល នៅ សល់ ពី វា ហើយ ចាស់
ទៅ ចូរ ចាត់ ទុក វា ថា ជា របស់ មិន ស្អាត ចូរ ដុ
ត វា ចោល ដោយ ភ្លើង ដ្បិត វា មិន ស្អាត។
១៤ហើយ ចូរ ឲ្យ ពួក គេ បរិភោគ វា ជា មួយ
គ្នា នៅ ក្នុង ទីសក្ការៈ ហើយ កុំ ឲ្យ ពួក គេ ទុក
ឲ្យ វា ចាស់ ឡើយ។
១៥ហើយ ដង្វាយ មួយ ភាគ ដប់ ទាំង អស់ ដែល
មក ពី គោ ឈ្មោល និង ចៀម នឹង ត្រូវ បាន ញែក
ជា បរិសុទ្ធ ដល់ ព្រះ អម្ចាស់ ហើយ នឹង ជា របស់ ពួ
ក សង្ឃ របស់ ទ្រង់ ដែល ពួក គេ នឹង បរិភោគ
នៅ ចំពោះ ទ្រង់ ជា រៀង រាល់ ឆ្នាំ ដ្បិត វា ត្រូវ បា
ន កំណត់ និង ឆ្លាក់ អំពី ដង្វាយ មួយ ភាគ ដប់
នៅ លើ ផ្ទាំង ស្ថានសួគ៌ ដូច្នេះ។
១៦ហើយ នៅ យប់ បន្ទាប់ នៅ ថ្ងៃ ទី ម្ភៃ ពីរ នៃ
ខែ នេះ យ៉ាកុប បាន សម្រេច ចិត្ត សង់ កន្លែង នោះ
ហើយ ព័ទ្ធ ជុំវិញ ទីធ្លា ដោយ កំពែង ហើយ ញែក
វា ចេញ ជា បរិសុទ្ធ ហើយ ធ្វើ ឲ្យ វា បរិសុទ្ធ ជា
រៀង រហូត សម្រាប់ ខ្លួន គាត់ និង កូន ចៅ របស់ គា
ត់ បន្ទាប់ ពី គាត់។
១៧ ហើយព្រះអម្ចាស់ បាន លេច មក ឯ លោក នៅ
ពេល យប់ ហើយ ប្រទាន ពរ ដល់ លោក ហើយ មា
ន បន្ទូល ទៅ លោក ថា៖«ឈ្មោះ របស់ អ្នក នឹង មិ
ន ត្រូវ ហៅ ថា យ៉ាកុប ទេ ប៉ុន្តែ គេ នឹង ហៅ
ឈ្មោះ អ្នក ថា អ៊ីស្រាអែល វិញ»។
១៨ហើយ ទ្រង់ មាន បន្ទូល ទៅ លោក ទៀត ថា ៖ «
អញ ជា ព្រះយេហូវ៉ា ដែល បាន បង្កើត ផ្ទៃ មេឃ និ
ង ផែនដី ហើយ អញ នឹង ចម្រើន ឯង ឡើង ហើយ ច
ម្រើន ឯង ជា ច្រើន ក្រៃលែង ហើយ នឹង មាន ស្ដេ
ច ចេញ ពី ឯង ហើយ គេ នឹង ជំនុំជំរះ នៅ គ្រប់
ទី កន្លែង ដែល ជើង មនុស្ស បាន ដើរ ជាន់»។
១៩ ហើយ អញ នឹង ឲ្យ ផែនដី ទាំង មូល ដែល
នៅ ក្រោម មេឃ ដល់ ពូជ ឯង ហើយ គេ នឹង ជំនុំជំ
រះ គ្រប់ ជាតិ សាសន៍ តាម ចិត្ត គេ ហើយ ក្រោយ ម
ក គេ នឹង បាន ផែនដី ទាំង មូល ជា កម្មសិទ្ធិ ហើ
យ នឹង ទទួល មរតក ជា រៀង រហូត»។
20 រួច ទ្រង់ មាន ព្រះបន្ទូល នឹង គាត់ ចប់ ហើយ រួ
ច យាង ឡើង ពី គាត់ ទៅ ហើយ យ៉ាកុប ក៏ នៅ
មើល រហូត ដល់ ទ្រង់ យាង ឡើង ទៅ ស្ថានសួគ៌។
២១ហើយ លោក បាន ឃើញ ក្នុង ការ និមិត្ត មួយ
អំពី ពេល យប់ ហើយ ឃើញ ទេវតា មួយ រូប ចុះ ម
ក ពី ស្ថានសួគ៌ ដោយ កាន់ បន្ទះ ថ្ម ប្រាំពីរ នៅ ដៃ
ហើយ លោក បាន ឲ្យ បន្ទះ ថ្ម ទាំង នោះ ទៅ លោ
ក យ៉ាកុប ហើយ លោក បាន អាន វា ហើយ បាន ដឹ
ង គ្រប់ ទាំង សេចក្ដី ដែល បាន ចែង ទុក នៅ ក្នុ

ង នោះ ដែល នឹង កើត ឡើង ដល់ លោក និង កូន ប្រុស របស់ លោក គ្រប់ ជំនាន់។
២២ រួច ទ្រង់ បង្ហាញ គាត់ នូវ គ្រប់ ទាំង សេចក្ដី ដែល សរសេរ នៅ លើ បន្ទះ ថ្ម ទាំង នោះ ហើយ មាន បន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ «កុំ សង់ កន្លែង នេះ ឡើយ កុំ ធ្វើ ឲ្យ វា ជា ទីសក្ការៈ ដ៏ អស់កល្ប ជានិច្ច ហើយ កុំ រស់ នៅ ទី នេះ ឡើយ ដ្បិត កន្លែង នេះ មិន មែន ជា កន្លែង នោះ ទេ។ ចូរ ទៅ ឯ ផ្ទះ របស់ អ័ប្រាហាំ ជា ឪពុក ឯង ហើយ រស់នៅ ជាមួយ អ៊ីសាក ជា ឪពុក ឯង រហូត ដល់ ថ្ងៃ ដែល ឪពុក ឯង ស្លាប់ ទៅ»។
២៣ដ្បិត នៅ ស្រុក អេស៊ីប អ្នក នឹង ស្លាប់ ដោយ សុខសាន្ត ហើយ នៅ ក្នុង ដែនដី នេះ អ្នក នឹង ត្រូវ បញ្ចុះ ដោយ កិត្តិយស នៅ ក្នុង ផ្នូរ របស់ ពួក អយ្យកោ របស់ អ្នក ជាមួយ នឹង លោក អ័ប្រាហាំ និង លោក អ៊ីសាក។
២៤កុំ ខ្លាច ឡើយ ដ្បិត ដូច ជា អ្នក បាន ឃើញ និង បាន អាន វា ហើយ នោះ វា នឹង ដូច្នោះ ដែរ។ ចូរ អ្នក សរសេរ អ្វីៗ ទាំងអស់ ដូច ជា អ្នក បាន ឃើញ និង បាន អាន ដែរ។
២៥ ហើយ យ៉ាកុប បាន ទូល ថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ អើយ តើ ទូលបង្គំ អាច ចាំ អ្វីៗ ទាំងអស់ ដែល ទូលបង្គំ បាន អាន និង ឃើញ យ៉ាង ដូចម្ដេច ?» ហើយ គាត់ ក៏ មាន បន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ « ខ្ញុំ នឹង រំលឹក ដល់ ទ្រង់ គ្រប់ ទាំង អស់ »។
២៦ហើយ គាត់ ក៏ ក្រោក ពី ដំណេក ឡើង ហើយ គាត់ ក៏ ភ្ញាក់ ពី ដំណេក ហើយ គាត់ នឹក ឃើញ អ្វីៗ ទាំងអស់ ដែល គាត់ បាន អាន និង ឃើញ ហើយ គាត់ បាន សរសេរ ពាក្យ ទាំងអស់ ដែល គាត់ បាន អាន និង ឃើញ។
27 ទ្រង់ ប្រារព្ធ នៅ ទី នោះ មួយ ទៀត ហើយ ទ្រង់ ថ្វាយ យញ្ញបូជា នៅ លើ ថ្ងៃ នោះ តាម យញ្ញបូជា ទាំង អស់ ដែល ទ្រង់ ថ្វាយ នៅ ថ្ងៃ មុនៗ ហើយ ទ្រង់ ហៅ ថ្ងៃ នោះ ថា «បន្ថែម» ដ្បិត ថ្ងៃ នេះ ត្រូវ បាន បន្ថែម ហើយ ថ្ងៃ មុនៗ ទ្រង់ ហៅ ថា «បុណ្យ»។
២៨ហើយ ដូច្នេះ វា បាន បង្ហាញ ឲ្យ ឃើញ ថា វា នឹង កើត ឡើង ហើយ វា ត្រូវ បាន សរសេរ នៅ លើ បន្ទះ ស្ថានសួគ៌ ហេតុ ដូច្នេះ ហើយ វា ត្រូវ បាន បង្ហាញ ដល់ គាត់ ថា គាត់ ត្រូវ ប្រារព្ធ វា ហើយ បន្ថែម វា ទៅ ក្នុង ថ្ងៃ ទាំង ប្រាំពីរ នៃ ពិធី បុណ្យ។
២៩ហើយ ឈ្មោះ របស់ វា ត្រូវ បាន គេ ហៅ ថា «ការ បន្ថែម» ពី ព្រោះ វា ត្រូវ បាន កត់ត្រា ទុក ក្នុង ចំណោម ថ្ងៃ នៃ បុណ្យ នានា តាម ចំនួន ថ្ងៃ នៃ ឆ្នាំ។
៣០ ហើយ នៅ យប់ នោះ នៅ ថ្ងៃ ទី ២៣ ខែ នេះ ដេបូរ៉ា ដែល ជា មេដោះ របស់ រេបិកា បាន ស្លាប់ ទៅ ហើយ គេ បាន បញ្ចុះ នាង នៅ ក្រោម ដើម អូក នៃ ទន្លេ ហើយ គាត់ បាន ដាក់ ឈ្មោះ កន្លែង នេះ ថា «ទន្លេ ដេបូរ៉ា» ហើយ ដើម អូក នោះ ថា «ដើម អូក នៃ ការ កាន់ ទុក្ខ របស់ ដេបូរ៉ា»។
៣១ រួច រេបិកា ក៏ ទៅ ផ្ទះ វិញ ឯ អ៊ីសាក ជា ឪពុក វិញ ហើយ យ៉ាកុប បាន ផ្ញើ ចៀម ឈ្មោល ចៀម និង ពពែ ឈ្មោល ទៅ ឲ្យ នាង ដើម្បី ឲ្យ នាង រៀបចំ អាហារ ឲ្យ ឪពុក គាត់ តាម ចិត្ត។
៣២ហើយ ទ្រង់ បាន ដើរ តាម មាតា ទ្រង់ រហូត ដល់ ទ្រង់ បាន មក ដល់ ដែនដី កាប្រាតាន ហើយ ទ្រង់ បាន ស្នាក់ នៅ ទី នោះ។
៣៣ហើយ រ៉ាជែល បាន សម្រាល កូន ប្រុស មួយ នៅ ពេល យប់ ហើយ ដាក់ ឈ្មោះ ថា «កូន នៃ ទុក្ខ ព្រួយ របស់ ខ្ញុំ» ដ្បិត នាង បាន រង ទុក្ខ ក្នុង ការ សម្រាល កូន នោះ ប៉ុន្តែ ឪពុក របស់ គាត់ ដាក់ ឈ្មោះ ថា បេនយ៉ាមីន នៅ ថ្ងៃ ទី ដប់ មួយ នៃ ខែ ទី ប្រាំបី ក្នុង សប្ដាហ៍ ទី មួយ នៃ សប្ដាហ៍ ទី ប្រាំមួយ នៃ ឆ្នាំ សោកស្ដាយ នេះ។ [2143 AM]
៣៤ រ៉ាជែល បាន ស្លាប់ នៅ ទី នោះ ហើយ គេ បាន បញ្ចុះ សព នាង នៅ ក្នុង ស្រុក អេប្រាតា គឺ ជា ស្រុក បេថ្លេហិម ហើយ យ៉ាកុប បាន សង់ សសរ មួយ នៅ លើ ផ្នូរ របស់ រ៉ាជែល នៅ លើ ផ្លូវ ខាង លើ ផ្នូរ របស់ នាង។

ជំពូកទី ៣៣

1 យ៉ាកុប ក៏ ទៅ រស់នៅ ខាង ត្បូង ម៉ាក់ដាឡាជ្រាហ្វ ហើយ នៅ ថ្ងៃ ខែ ថ្មី នៃ ខែ ទី ដប់ គាត់ បាន ទៅ ជួប អ៊ីសាក ជា ឪពុក របស់ គាត់ គាត់ និង លេអា ជា ភរិយា របស់ គាត់។
2 រូបេន ឃើញ ប៊ីលហា ជា អ្នក បម្រើ របស់ រ៉ាជែល ជា ប្រពន្ធ ចុង របស់ ឪពុក គាត់ កំពុង ងូត ទឹក នៅ កន្លែង សម្ងាត់ មួយ ហើយ គាត់ ក៏ ស្រឡាញ់ នាង។
3គាត់ ក៏ លាក់ ខ្លួន នៅ ពេល យប់ ហើយ ចូល ទៅ ក្នុង ផ្ទះ ប៊ីលហា ហើយ ឃើញ នាង កំពុង ដេក តែ ម្នាក់ ឯង លើ គ្រែ ក្នុង ផ្ទះ របស់ នាង។
៤ គាត់ ក៏ ដេក ជា មួយ នាង ហើយ នាង ក៏ ភ្ញាក់ ឡើង ហើយ ឃើញ រូបេន កំពុង ដេក ជា មួយ នាង នៅ លើ គ្រែ នាង ក៏ បើក ភួយ ចេញ ហើយ ចាប់ គាត់ ស្រែក ឡើង រួច ដឹង ថា ជា រូបេន។
5 នាង ក៏ ខ្មាស អៀន ចំពោះ គាត់ ហើយ លែង ដៃ ពី គាត់ ហើយ គាត់ ក៏ រត់ ចេញ។
៦ហើយ នាង សោកស្ដាយ ជា ខ្លាំង ចំពោះ រឿង នេះ ហើយ មិន បាន ប្រាប់ អ្នក ណា ឡើយ។
7 កាល យ៉ាកុប ត្រឡប់ មក រក នាង វិញ នាង ក៏ និយាយ ទៅ គាត់ ថា៖ «ខ្ញុំ មិន ស្អាត សម្រាប់ អ្នក ទេ ព្រោះ ខ្ញុំ បាន ប្រព្រឹត្ត អំពើ សៅហ្មង ចំពោះ អ្នក ព្រោះ រូបេន បាន ធ្វើ ឲ្យ ខ្ញុំ សៅហ្មង ហើយ បាន រួម ដំណេក ជាមួយ ខ្ញុំ នៅ ពេល យប់ ហើយ ខ្ញុំ ក៏ ដេក លក់ ទៅ ហើយ មិន បាន ឃើញ អ្វី ទាំងអស់ រហូត ដល់ គាត់ បាន លាត សំពត់ ខ្ញុំ ចេញ ហើយ រួម ដំណេក ជាមួយ ខ្ញុំ»។

៨ យ៉ាកុប ក៏ ខឹង នឹង រូបេន ជា ខ្លាំង ព្រោះ គាត់ បា
ន រួម ដំណេក ជា មួយ ប៊ីលហា ព្រោះ គាត់ បាន ប
ង្ហាញ សំពត់ ឪពុក របស់ គាត់។
៩ ហើយ យ៉ាកុប មិន បាន ទៅ ជិត នាង ទៀត ទេ
ព្រោះ រូបេន បាន ធ្វើ ឲ្យ នាង សៅហ្មង។ ចំពោះ អ្ន
ក ណា ដែល បើក សំពត់ ឪពុក របស់ ខ្លួន នោះ
ជា អំពើ អាក្រក់ ណាស់ ដ្បិត អ្នក នោះ ជា ទី ស្អ
ប់ ខ្ពើម នៅ ចំពោះ ព្រះយេហូវ៉ា។
១០ដោយ ហេតុ នេះ មាន ចែង ទុក នៅ លើ បន្ទះ
ថ្ម ស្ថានសួគ៌ ថា បុរស មិន ត្រូវ រួម ដំណេក ជា មួ
យ ប្រពន្ធ របស់ ឪពុក ខ្លួន ហើយ ក៏ មិន ត្រូវ លា
ត សំពត់ ឪពុក ខ្លួន ដែរ ដ្បិត នេះ ជា អំពើ មិន
ស្អាត៖ អ្នក ទាំង ពីរ នឹង ត្រូវ ស្លាប់ ជា មួយ គ្នា ទាំ
ង បុរស ដែល រួម ដំណេក ជា មួយ ប្រពន្ធ របស់
ឪពុក ខ្លួន និង ស្ត្រី នោះ ដែរ ដ្បិត គេ បាន ប្រព្រឹត្ត
អំពើ មិន ស្អាត នៅ លើ ផែនដី។
១១ ហើយ នឹង គ្មាន អ្វី មិន ស្អាត នៅ ចំពោះ
ព្រះ នៃ យើង នៅ ក្នុង ប្រជាជាតិ ដែល ទ្រង់ បា
ន ជ្រើសរើស ទុក ជា កម្មសិទ្ធិ របស់ ទ្រង់ ឡើយ។
១២ហើយ មាន ចែង ទុក ជា លើក ទី ពីរ ទៀត
ថា៖ « អ្នក ណា ដែល រួម ដំណេក ជា មួយ ប្រពន្ធ
របស់ ឪពុក ខ្លួន ត្រូវ បណ្តាសា ចុះ ដ្បិត អ្នក នោះ បា
ន លាត ត្រដាង សេចក្តី អាម៉ាស់ របស់ ឪពុក ខ្លួន »
ហើយ ពួក បរិសុទ្ធ ទាំង អស់ របស់ ព្រះ អម្ចាស់ បា
ន មាន បន្ទូល ថា៖ « សូម ឲ្យ វា ដូច្នោះ ចុះ »។
13 ហើយ លោក ម៉ូសេ អើយ ចូរ បង្គាប់ ដល់ ពួក កូ
ន ចៅ អ៊ីស្រាអែល ឲ្យ កាន់ តាម ពាក្យ នេះ ចុះ ដ្បិ
ត វា មាន ទោស ដល់ ស្លាប់ ហើយ វា មិន ស្អាត
ហើយ គ្មាន ការ ប្រោស លោះ ជា រៀង រហូត
ណា ដើម្បី ប្រោស លោះ អ្នក ដែល បាន ប្រព្រឹត្ត អំ
ពើ នេះ ឡើយ ប៉ុន្តែ អ្នក នោះ ត្រូវ តែ ស្លាប់ ហើយ
ត្រូវ គប់ នឹង ថ្ម ហើយ ត្រូវ ដក ចេញ ពី ចំណោ
ម រាស្ត្រ របស់ ព្រះ នៃ យើង។
១៤ ដ្បិត នៅ ក្នុង ស្រុក អ៊ីស្រាអែល គ្មាន អ្នក ណា
ដែល ធ្វើ ដូច្នេះ ទេ គេ មិន អនុញ្ញាត ឲ្យ រស់ នៅ
លើ ផែនដី សូម្បី តែ មួយ ថ្ងៃ ឡើយ ដ្បិត គេ ជា
មនុស្ស គួរ ឲ្យ ស្អប់ ខ្ពើម ហើយ មិន ស្អាត។
១៥ហើយ កុំ ឲ្យ គេ និយាយ ថា រូបេន បាន ទទួល
ជីវិត និង ការ អត់ទោស បន្ទាប់ ពី គាត់ បាន រួម ដំ
ណេក ជា មួយ ប្រពន្ធ ចុង របស់ ឪពុក គាត់ ហើយ
ដល់ នាង ដែរ ទោះ បី ជា នាង មាន ប្តី ហើយ
ក៏ ដោយ ហើយ ប្តី របស់ នាង ឈ្មោះ យ៉ាកុប ជា ឪពុ
ក របស់ គាត់ នៅ រស់ នៅ ឡើយ។
១៦ព្រោះ រហូត មក ដល់ ពេល នោះ មិន ទាន់ មា
ន ពិធី បរិសុទ្ធ និង សេចក្តី ជំនុំជំរះ និង ក្រឹត្យវិន័យ
ណា មួយ ត្រូវ បាន បើក សម្តែង ឲ្យ ដឹង យ៉ាង
ពេញលេញ សម្រាប់ មនុស្ស ទាំង អស់ នៅ ឡើយ ទេ
ប៉ុន្តែ នៅ ក្នុង សម័យ របស់ អ្នក (វា ត្រូវ បាន បើ
ក សម្តែង) ជា ច្បាប់ នៃ រដូវ កាល និង នៃ ថ្ងៃ ជា
ច្បាប់ ដ៏ អស់កល្ប ជានិច្ច សម្រាប់ មនុស្ស ជំនាន់
ដ៏ អស់កល្ប ជានិច្ច។
១៧ហើយ ចំពោះ ច្បាប់ នេះ គ្មាន ការ បញ្ចប់ ថ្ងៃ
ណា មួយ ឡើយ ហើយ ក៏ គ្មាន ការ ប្រោស លោះ
សម្រាប់ វា ដែរ ប៉ុន្តែ ទាំង ពីរ ត្រូវ តែ ត្រូវ បាន ដ
ក ចេញ នៅ កណ្តាល ប្រជាជាតិ៖ នៅ ថ្ងៃ ដែល ពួ
ក គេ បាន ប្រព្រឹត្ត អំពើ នោះ ពួក គេ នឹង ត្រូវ ស
ម្លាប់ ចោល។
18 ហើយ លោក ម៉ូសេ អើយ ចូរ លោក សរសេរ ចុះ
សម្រាប់ ពួក អ៊ីស្រាអែល ដើម្បី ឲ្យ គេ កាន់ តាម ហើ
យ ប្រព្រឹត្ត តាម ពាក្យ ទាំង នេះ ហើយ កុំ ឲ្យ ប្រព្រឹ
ត្ត អំពើ បាប ដល់ ស្លាប់ ឡើយ ដ្បិត ព្រះយេហូវ៉ា
ជា ព្រះ នៃ យើង រាល់ គ្នា ជា ចៅក្រម ដែល មិន
គោរព មនុស្ស ហើយ មិន ទទួល អំណោយ ទាន ឡើយ
។
១៩ហើយ ចូរ ប្រាប់ ពួកគេ នូវ ពាក្យ នៃ សេចក្តីស
ញ្ញា ទាំងនេះ ដើម្បី ឲ្យ ពួកគេ អាច ឮ និង គោរព តាម
ហើយ ប្រុងប្រយ័ត្ន ចំពោះ ពាក្យ ទាំងនោះ ហើយ កុំ
ឲ្យ ត្រូវ បំផ្លាញ ចោល ហើយ ដក ចេញពី ដែនដី ឡើ
យ ដ្បិត អស់ អ្នក ដែល ប្រព្រឹត្ត វា នៅ លើ ផែន
ដី នៅ ចំពោះ ព្រះ នៃ យើង នោះ ជា អំពើ មិន
ស្អាតស្អំ និង អំពើ គួរ ឲ្យ ស្អប់ខ្ពើម និង អំពើ បំពុល។
២០ហើយ គ្មាន អំពើ បាប ណា ធំ ជាង អំពើ សហា
យ ស្មន់ ដែល គេ ប្រព្រឹត្ត នៅ លើ ផែនដី នោះ ទេ
ដ្បិត អ៊ីស្រាអែល ជា សាសន៍ បរិសុទ្ធ ចំពោះ ព្រះយេហូ
វ៉ា ជា ព្រះ របស់ ខ្លួន ជា សាសន៍ មរតក ជា សាស
ន៍ សង្ឃ និង ជា សាសន៍ រាជវង្ស ហើយ ជា កម្មសិទ្ធិ រ
បស់ ទ្រង់ ហើយ នឹង មិន មាន ភាព មិន ស្អាត បែ
ប នេះ លេច ចេញ នៅ កណ្តាល សាសន៍ បរិសុទ្ធ
នោះ ឡើយ។
២១ ហើយនៅឆ្នាំទីបីនៃសប្តាហ៍ទីប្រាំមួយនេះ [ម៉ោង ២១:៤៥ ព្រឹក]
យ៉ាកុប និងកូនប្រុសទាំងអស់របស់គាត់បានទៅរស់នៅក្នុងផ្ទះរបស់អ័
ប្រាហាំ នៅជិតអ៊ីសាកជាឪពុករបស់គាត់ និងរេបិកាជាម្តាយរបស់គាត់
។
22 ហើយ នេះ ជា ឈ្មោះ កូន ប្រុស របស់ យ៉ាកុប៖ កូ
ន ច្បង គឺ រូបេន ស៊ីម្មាន លេវី យូដា អ៊ីសាការ និង សេប៊ូឡូន
ជា កូន ប្រុស របស់ លេអា ជា កូន ប្រុស របស់ រ៉ាជែ
ល ជា យ៉ូសែប និង ជា បេនយ៉ាមីន ជា កូន ប្រុស រប
ស់ ប៊ីលហា ជា ដាន់ និង ជា ណាបថាលី ជា កូន ប្រុ
ស របស់ ស៊ីលប៉ា ជា កាដ និង ជា អេស៊ើរ និង ជា ឌី
ណា ជា កូន ស្រី តែ មួយ របស់ យ៉ាកុប។
២៣គេ ក៏ មក ក្រាប ថ្វាយបង្គំ អ៊ីសាក និង រេបិកា រួច
កាល គេ ឃើញ គេ ហើយ នោះ គេ ក៏ ឲ្យ ពរ ដ
ល់ យ៉ាកុប និង កូន ប្រុស ទាំង អស់ របស់ លោក ហើ
យ អ៊ីសាក ក៏ អរ សប្បាយ ជា ខ្លាំង ព្រោះ លោក បា
ន ឃើញ កូន ប្រុស របស់ យ៉ាកុប ជា កូន ពៅ រប
ស់ លោក ហើយ លោក ក៏ ឲ្យ ពរ ដល់ គេ។

ជំពូកទី ៣៤

1 ហើយនៅឆ្នាំទីប្រាំមួយនៃសប្តាហ៍នេះនៃឆ្នាំសោមនស្សទីសែសិបបួ
ននេះ [2148 AM] យ៉ាកុបបានចាត់កូនប្រុសរបស់គាត់ឱ្យទៅឃ្វាល

ចៀមរបស់ពួកគេ និងអ្នកបម្រើរបស់គាត់ជាមួយពួកគេទៅកាន់វាល
ស្មៅស៊ីគែម។
2 ឯ ស្ដេច ទាំង ប្រាំពីរ នៃ សាសន៍ អាម៉ូរី ក៏ បាន មូ
ល គ្នា មក ច្បាំង នឹង គេ ដើម្បី សម្លាប់ គេ ដោយ
លាក់ ខ្លួន នៅ ក្រោម ដើម ឈើ ហើយ ចាប់ យក
ហ្វូង សត្វ របស់ គេ ជា ឈ្លើយ។
៣ យ៉ាកុប លេវី យូដា និង យ៉ូសែប ក៏ នៅ ក្នុង ផ្ទះ ជាមួ
យ អ៊ីសាក ជា ឪពុក ដែរ ដ្បិត គាត់ មាន ចិត្ត សោក
សៅ ហើយ ពួក គេ មិន អាច ចាក ចេញ ពី គាត់
បាន ឡើយ ឯ បេនយ៉ាមីន ជា កូន ពៅ ហើយ ដោយ
សារ ហេតុ នេះ ហើយ បាន ជា គាត់ នៅ ជា មួ
យ ឪពុក របស់ គាត់។
4 ហើយ ស្ដេច នៃ តាភូ ស្ដេច នៃ អារេសា ស្ដេច នៃ
សេរ៉ាហ្គែន ស្ដេច នៃ សេឡូ ស្ដេច នៃ កាអាស ស្ដេច នៃ
បេថូរ៉ុន និង ស្ដេច នៃ ម៉ាអានីសាគៀរ ព្រម ទាំង អស់ អ្ន
ក ដែល រស់ នៅ លើ ភ្នំ ទាំង នេះ និង នៅ ក្នុង
ព្រៃ ក្នុង ស្រុក កាណាន ក៏ មក ដល់ ដែរ។
៥ ហើយ ពួកគេ បាន ប្រាប់ យ៉ាកុប ថា ៖ «មើល៍ ពួក
ស្ដេច នៃ សាសន៍ អាម៉ូរី បាន ឡោមព័ទ្ធ កូន ប្រុស រ
បស់ អ្នក ហើយ ប្លន់ ហ្វូង សត្វ របស់ គេ»។
៦ហើយ លោក ក៏ ក្រោក ឡើង ពី ផ្ទះ របស់ លោក
ព្រម ទាំង កូន ប្រុស ទាំង បី នាក់ និង ពួក អ្នក ប
ម្រើ របស់ ឪពុក លោក និង ពួក អ្នក បម្រើ របស់
លោក ទាំង អស់ ហើយ លោក បាន ទៅ ប្រឆាំង នឹ
ង ពួក គេ ជា មួយ នឹង ទាហាន ប្រាំមួយ ពាន់ នា
ក់ ដែល កាន់ ដាវ។
7 លោក បាន សម្លាប់ ពួក គេ នៅ ក្នុង វាល ស្មៅ
នៃ ក្រុង ស៊ីគែម ហើយ ដេញ តាម ពួក អ្នក ដែល រ
ត់ គេច ខ្លួន ហើយ លោក បាន សម្លាប់ ពួក គេ ដោ
យ មុខ ដាវ លោក បាន សម្លាប់ អើរេសា តាភូ សារេហ្គាន
សេឡូ អាម៉ានីសាគៀរ និង កាហ្គា ហើយ លោក បាន យ
ក ហ្វូង សត្វ របស់ លោក មក វិញ។
៨ ទ្រង់ បាន ឈ្នះ គេ ហើយ បាន ដាក់ ពន្ធ លើ គេ
ដើម្បី ឲ្យ គេ បង់ ពន្ធ ដល់ ទ្រង់ គឺ ផល ប្រាំ មុ
ខ ពី ដី របស់ គេ ហើយ ទ្រង់ បាន សង់ ក្រុង រ៉ូប៊ែ
ល និង ក្រុង តាមណាតារេស។
៩ហើយ លោក បាន ត្រឡប់ មក វិញ ដោយ សន្តិភាព
ហើយ បាន ផ្សះផ្សា ជាមួយ ពួកគេ ហើយ ពួកគេ ក៏
បាន ក្លាយ ជា អ្នក បម្រើ របស់ លោក រហូត ដល់
ថ្ងៃ ដែល លោក និង កូនៗ របស់ លោក បាន ចុះ
ទៅ ក្នុង ស្រុក អេស៊ីប។
១០ហើយ នៅ ក្នុង ឆ្នាំ ទី ប្រាំពីរ នៃ សប្ដាហ៍ នេះ
[ម៉ោង 21:49 ព្រឹក] លោក បាន ចាត់ យ៉ូសែប ឲ្យ ទៅ
ស្វែង យល់ អំពី សុខុមាលភាព របស់ បង ប្អូន លោ
ក ពី ផ្ទះ របស់ លោក ទៅ កាន់ ដែនដី ស៊ីគែម ហើ
យ លោក បាន រក ឃើញ ពួក គេ នៅ ក្នុង ដែន
ដី ដូថាន។
១១ហើយ ពួកគេ បាន ប្រព្រឹត្ត ចំពោះ គាត់ ដោយ ក្ប
ត់ ហើយ បាន ឃុបឃិត គ្នា សម្លាប់ គាត់ ប៉ុន្តែ ដោយ
បាន ផ្លាស់ប្ដូរ គំនិត របស់ ពួកគេ ពួកគេ បាន លក់ គា
ត់ ទៅ ឲ្យ ពួក ឈ្មួញ អ៊ីសម៉ាអែល ហើយ នាំ គាត់
ចុះ ទៅ ក្នុង ស្រុក អេស៊ីប ហើយ លក់ គាត់ ទៅ
ឲ្យ ប៉ូទីផារ ជា មន្ត្រី របស់ ផារ៉ោន ជា មេ ចុងភៅ និង
ជា សង្ឃ នៃ ទីក្រុង អេលូ។
12 ហើយ ពួក កូន ប្រុស របស់ យ៉ាកុប បាន សម្លា
ប់ កូន ពពែ មួយ ហើយ ជ្រលក់ អាវ របស់ យ៉ូសែប
ក្នុង ឈាម រួច ផ្ញើ វា ទៅ យ៉ាកុប ជា ឪពុក របស់
គេ នៅ ថ្ងៃ ទី ដប់ នៃ ខែ ទី ប្រាំពីរ។
១៣ហើយ លោក កាន់ទុក្ខ ពេញ មួយ យប់ នោះ
ព្រោះ គេ បាន យក វា មក ឲ្យ លោក នៅ ពេ
ល ល្ងាច ហើយ លោក ក៏ មាន គ្រុន ក្ដៅ ដោយ កា
ន់ទុក្ខ ចំពោះ ការ ស្លាប់ របស់ លោក ហើយ លោក និ
យាយ ថា ៖ ‹សត្វ អាក្រក់ មួយ បាន លេប ត្របាក់
យ៉ូសែប ហើយ› ហើយ សមាជិក ទាំង អស់ នៃ ផ្ទះ រប
ស់ លោក បាន កាន់ទុក្ខ ជាមួយ លោក នៅ ថ្ងៃ នោះ
ហើយ ពួកគេ ក៏ កាន់ទុក្ខ ជាមួយ លោក ពេញ មួ
យ ថ្ងៃ នោះ។
១៤ កូនប្រុសៗ និងកូនស្រីរបស់គាត់បានក្រោកឡើងមកលួងលោម
គាត់ ប៉ុន្តែគាត់មិនព្រមទទួលការលួងលោមពីកូនប្រុសរបស់គាត់ទេ។
១៥ហើយ នៅ ថ្ងៃ នោះ ប៊ីលហា បាន ឮ ថា យ៉ូសែប
បាន ស្លាប់ ហើយ នាង បាន ស្លាប់ ដោយ កាន់ទុក្ខ គា
ត់ ហើយ នាង រស់នៅ ក្នុង កាហ្វ្រាតេហ្វ ហើយ ឌីណា
ក៏ ជា កូនស្រី របស់ គាត់ ដែរ បន្ទាប់ ពី យ៉ូសែប បា
ន ស្លាប់។
១៦ ምና ፈ ባ ት ...
17 លោក បាន កាន់ទុក្ខ យ៉ូសែប អស់ មួយ ឆ្នាំ ហើ
យ មិន បាន ឈប់ ឡើយ ដ្បិត លោក បាន និយា
យ ថា «សូម ឲ្យ ខ្ញុំ ចុះ ទៅ ក្នុង ផ្នូរ កាន់ទុក្ខ កូន
ប្រុស ខ្ញុំ»។
១៨ដោយ ហេតុ នេះ ទើប មាន ការ តែងតាំង សម្រា
ប់ កូន ចៅ អ៊ីស្រាអែល ថា ពួកគេ ត្រូវ ធ្វើ បាប
នៅ ថ្ងៃ ទី ដប់ នៃ ខែ ទី ប្រាំពីរ — នៅ ថ្ងៃ ដែ
ល ដំណឹង ដែល ធ្វើ ឲ្យ គាត់ យំ សោក ចំពោះ
យ៉ូសែប បាន មក ដល់ យ៉ាកុប ជា ឪពុក របស់ គា
ត់ — ដើម្បី ឲ្យ ពួកគេ ធ្វើ ការ ប្រោស លោះ សម្រា
ប់ ខ្លួន ឯង ដោយ ពពែ ឈ្មោល នៅ ថ្ងៃ ទី ដប់
នៃ ខែ ទី ប្រាំពីរ មួយ ឆ្នាំ ម្ដង សម្រាប់ អំពើ បាប រប
ស់ ពួកគេ ព្រោះ ពួកគេ បាន ធ្វើ ឲ្យ ឪពុក របស់ ពួក
គេ មាន ទុក្ខ ព្រួយ ចំពោះ យ៉ូសែប ជា កូន របស់
គាត់។
១៩ហើយ ថ្ងៃ នេះ ត្រូវ បាន កំណត់ ទុក សម្រាប់
ឲ្យ ពួកគេ សោកសៅ ចំពោះ អំពើ បាប របស់ ពួកគេ
និង ចំពោះ អំពើ រំលង ទាំងអស់ របស់ ពួកគេ និង ចំ
ពោះ កំហុស ទាំងអស់ របស់ ពួកគេ ដើម្បី ឲ្យ ពួកគេ
អាច សម្អាត ខ្លួន នៅ ថ្ងៃ នោះ ម្ដង ក្នុង មួយ ឆ្នាំ។
២០ហើយ បន្ទាប់ ពី យ៉ូសែប ស្លាប់ ទៅ កូន ប្រុស រប
ស់ យ៉ាកុប បាន យក ប្រពន្ធ។ ប្រពន្ធ របស់ រូបេន
ឈ្មោះ អាដា ហើយ ប្រពន្ធ របស់ ស៊ីម្មាន ឈ្មោះ អាឌល
បា ជា ជនជាតិ កាណាន ហើយ ប្រពន្ធ របស់ លេវី
ឈ្មោះ មែលកា ជា កូន ស្រី របស់ អារ៉ាម ជា ពូជ ព
ង្ស របស់ ថេរ៉ា ហើយ ប្រពន្ធ របស់ យូដា ឈ្មោះ បេតា
ស៊ូអែល ជា ជនជាតិ កាណាន ហើយ ប្រពន្ធ របស់ អ៊ីសា

ការ ឈ្មោះ ហេសាកា ហើយ ប្រពន្ធ របស់ សាប់យូឡូន
ឈ្មោះ នីម៉ាន ហើយ ប្រពន្ធ របស់ ដាន់ ឈ្មោះ អេក្លា
ហើយ ប្រពន្ធ របស់ ណែបថាលី ឈ្មោះ រ៉ាស៊ូវ ជា ជនជា
តិ មេសូប៉ូតាមៀ ហើយ ប្រពន្ធ របស់ កាដ ឈ្មោះ ម៉ាកា
ហើយ ប្រពន្ធ របស់ អេស៊ើរ ឈ្មោះ អ៊ីយ៉ូណា ហើយ ប្រ
ពន្ធ របស់ យ៉ូសែប ឈ្មោះ អាសេណាត ជា ជនជាតិ អេ
ស៊ីប ហើយ ប្រពន្ធ របស់ បេនយ៉ាមីន ឈ្មោះ អ៊ីយ៉ាសាកា
។
២១ ស៊ីម្មាន ក៏ ប្រែចិត្ត ហើយ យក ប្រពន្ធ ទី ពីរ ពី
មេសូប៉ូតាមៀ ធ្វើ ជា បង ប្អូន របស់ គាត់។

ជំពូកទី ៣៥

១ហើយ នៅ ក្នុង ឆ្នាំ ដំបូង នៃ សប្តាហ៍ ដំបូង នៃ
ឆ្នាំ សោមនស្ស ទី សែសិប ប្រាំ [2157 AM] រេបិកា បា
ន ហៅ យ៉ាកុប ជា កូន ប្រុស របស់ នាង ហើយ បា
ន បង្គាប់ គាត់ អំពី ឪពុក របស់ គាត់ និង អំពី ប្អូ
ន ប្រុស របស់ គាត់ ឲ្យ គាត់ គោរព ពួក គេ អស់
មួយ ជីវិត។
2 ហើយ យ៉ាកុប បាន និយាយ ថា៖ ទូលបង្គំ នឹង ធ្វើ
អ្វីៗ ទាំងអស់ ដូច ដែល ទ្រង់ បាន បញ្ជា ទូលបង្គំ ដ្បិ
ត រឿង នេះ នឹង បាន ជា កិត្តិយស និង ភាព អស្ចា
រ្យ ដល់ ទូលបង្គំ និង ជា សេចក្តី សុចរិត នៅ ចំពោះ
ព្រះ អម្ចាស់ ដើម្បី ឲ្យ ទូលបង្គំ គោរព ដល់ ពួកគេ ។
៣ហើយ អ្នក ម្តាយ អើយ តាំងពី ខ្ញុំ កើត មក រហូត
មក ដល់ ថ្ងៃ នេះ អ្នក ក៏ ដឹង ដែរ ថា គ្រប់ ការ ប្រ
ព្រឹត្ត របស់ ខ្ញុំ និង គ្រប់ ទាំង អ្វីៗ ដែល នៅ ក្នុង ចិ
ត្ត ខ្ញុំ គឺ ខ្ញុំ តែងតែ គិត ល្អ អំពី មនុស្ស ទាំងអស់។
៤ហើយ តើ ខ្ញុំ មិន គួរ ធ្វើ អ្វី ដែល ព្រះអង្គ បា
ន បញ្ជា ឲ្យ ខ្ញុំ ធ្វើ នេះ ដើម្បី ឲ្យ ខ្ញុំ គោរព ឪពុ
ក និង ប្អូនប្រុស របស់ ខ្ញុំ ដែរ ឬ ទេ?
៥ ប្រាប់ ខ្ញុំ ផង ម៉ែ តើ ម៉ាក់ បាន ឃើញ អំពើ អាក្រ
ក់ អ្វី នៅ ក្នុង ខ្ញុំ ហើយ ខ្ញុំ នឹង ងាក ចេញ ពី វា
ហើយ សេចក្តី មេត្តាករុណា នឹង មក លើ ខ្ញុំ។
៦ នាង ក៏ និយាយ ទៅ គាត់ ថា៖ «កូន អើយ ពុក មិ
ន ដែល ឃើញ កូន ប្រព្រឹត្ត អំពើ អាក្រក់ ណា មួ
យ ឡើយ ក្រៅ ពី ការ ប្រព្រឹត្ត តែ អំពើ សុចរិត ប៉ុ
ណ្ណោះ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ពុក នឹង ប្រាប់ កូន តាម កា
រ ពិត ថា កូន នឹង ស្លាប់ នៅ ឆ្នាំ នេះ ហើយ កូន
នឹង មិន រស់ នៅ ឆ្នាំ នេះ ទេ ដ្បិត ពុក បាន ឃើ
ញ ក្នុង សុបិន ឃើញ ថ្ងៃ ស្លាប់ របស់ ពុក ថា ពុ
ក មិន គួរ រស់ នៅ លើស ពី មួយ រយ ហាសិប
ប្រាំ ឆ្នាំ ឡើយ ហើយ មើល៍ ពុក បាន បញ្ចប់ គ្រប់
ថ្ងៃ នៃ ជីវិត របស់ ពុក ដែល ពុក ត្រូវ រស់នៅ»។
7 យ៉ាកុប ក៏ សើច នឹង ពាក្យ របស់ ម្តាយ គាត់
ព្រោះ ម្តាយ គាត់ បាន និយាយ ទៅ គាត់ ថា នាង នឹ
ង ស្លាប់ ហើយ នាង អង្គុយ ទល់ មុខ គាត់ ដោយ
មាន កម្លាំង របស់ នាង ហើយ នាង មិន ទន់ខ្សោយ
ខាង កម្លាំង របស់ នាង ទេ ព្រោះ នាង ចេញ ចូល
មើល ហើយ ធ្មេញ របស់ នាង រឹងមាំ ហើយ គ្មាន ជំងឺ
អ្វី ប៉ះពាល់ នាង ឡើយ ពេញ មួយ ជីវិត របស់ នាង។
៨ យ៉ាកុប និយាយ ទៅ នាង ថា៖ «ម៉ាក់ អើយ ខ្ញុំ មា
ន ពរ ហើយ ប្រសិនបើ អាយុ របស់ ខ្ញុំ ជិត ដល់ អា
យុ នៃ ជីវិត របស់ ម៉ាក់ ហើយ កម្លាំង របស់ ខ្ញុំ
នៅ ជាមួយ ខ្ញុំ ដូច កម្លាំង របស់ ម៉ាក់ ដែរ ហើយ ម៉ា
ក់ នឹង មិន ស្លាប់ ទេ ព្រោះ ម៉ាក់ កំពុង លេងសើច
ជាមួយ ម៉ាក់ អំពី ការ ស្លាប់ របស់ ម៉ាក់»។
9 នាង ក៏ ចូល ទៅ រក អ៊ីសាក ហើយ និយាយ ថា
ខ្ញុំ សូម អង្វរ តែ មួយ គត់ ដល់ អ្នក គឺ ឲ្យ អេសា
វ ស្បថ ថា គាត់ នឹង មិន ធ្វើ បាប យ៉ាកុប ឬ ដេ
ញ តាម គាត់ ដោយ សត្រូវ ឡើយ ដ្បិត អ្នក ដឹង
ហើយ ថា គំនិត របស់ អេសាវ គឺ ជា គំនិត វៀចវេរ
តាំង ពី ក្មេង មក ហើយ គ្មាន សេចក្តី ល្អ នៅ ក្នុង
គាត់ ទេ ដ្បិត គាត់ ចង់ សម្លាប់ គាត់ បន្ទាប់ ពី អ្ន
ក ស្លាប់
10 ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា ជ្រាប ហើយ ថា គាត់ បាន
ធ្វើ អ្វី ទាំង អស់ ចាប់ តាំង ពី ថ្ងៃ ដែល យ៉ាកុប
ជា ប្អូន ប្រុស របស់ គាត់ បាន ទៅ ឯ ស្រុក ហារ៉ា
ន រហូត ដល់ ថ្ងៃ នេះ គឺ គាត់ បាន បោះបង់ ចោល
យើង ដោយ ចិត្ត ស្មោះ អស់ ពី ចិត្ត ហើយ បាន ប្រ
ព្រឹត្ត អាក្រក់ ចំពោះ យើង គាត់ បាន យក ហ្វូង ចៀ
ម របស់ អ្នក ទៅ ជា របស់ គាត់ ហើយ បាន យក
របស់ របរ របស់ អ្នក ទាំង អស់ ចេញ ពី ចំពោះ មុ
ខ អ្នក។
១១ ហើយ កាល យើង បាន អង្វរ សុំ ឲ្យ គាត់ ជួ
យ យើង គាត់ ក៏ បាន ធ្វើ ដូច្នោះ ដោយ សារ គា
ត់ មាន ចិត្ត អាណិត អាសូរ យើង។
១២ ហើយ គាត់ មាន ចិត្ត ជូរចត់ ចំពោះ អ្នក ព្រោះ អ្ន
ក បាន ប្រទាន ពរ ដល់ យ៉ាកុប ជា កូន ប្រុស ដ៏
ល្អ ឥត ខ្ចោះ និង ទៀងត្រង់ របស់ អ្នក។ ដ្បិត គាត់ គ្មា
ន អំពើ អាក្រក់ ទេ មាន តែ សេចក្តី ល្អ ប៉ុណ្ណោះ ហើ
យ តាំង ពី គាត់ មក ពី ហារ៉ាន រហូត ដល់ ស
ព្វ ថ្ងៃ នេះ គាត់ មិន បាន ប្លន់ យើង ឡើយ ដ្បិត គា
ត់ តែងតែ នាំ អ្វីៗ មក ឲ្យ យើង តាម រដូវ កាល
ហើយ អរ សប្បាយ ដោយ អស់ ពី ចិត្ត ពេល យើ
ង ទទួល យក ពី ដៃ គាត់ ហើយ គាត់ ប្រទាន ពរ
ដល់ យើង ហើយ មិន បាន ឃ្លាត ឆ្ងាយ ពី យើង តាំ
ង ពី គាត់ មក ពី ហារ៉ាន រហូត ដល់ សព្វ ថ្ងៃ
នេះ ឡើយ ហើយ គាត់ នៅ ជាមួយ យើង ជានិច្ច
នៅ ផ្ទះ ដោយ គោរព យើង។
13អ៊ីសាក ក៏ និយាយ ទៅ នាង ថា ខ្ញុំ ក៏ ដឹង ហើ
យ ឃើញ ការ ប្រព្រឹត្ត របស់ យ៉ាកុប ដែល នៅ
ជា មួយ នឹង យើង ដែរ គឺ គាត់ គោរព យើង ដោ
យ អស់ ពី ចិត្ត ប៉ុន្តែ ពីមុន ខ្ញុំ ស្រឡាញ់ អេសាវ ច្រើ
ន ជាង យ៉ាកុប ព្រោះ គាត់ ជា កូន ច្បង ប៉ុន្តែ ឥឡូវ
នេះ ខ្ញុំ ស្រឡាញ់ យ៉ាកុប ច្រើន ជាង អេសាវ ព្រោះ គា
ត់ បាន ប្រព្រឹត្ត អំពើ អាក្រក់ ជា ច្រើន ហើយ គ្មាន
សេចក្តី សុចរិត នៅ ក្នុង គាត់ ទេ ដ្បិត គ្រប់ ទាំង ផ្លូ
វ របស់ គាត់ សុទ្ធ តែ ជា អំពើ ទុច្ចរិត និង អំពើ
ឃោរឃៅ ហើយ គ្មាន សេចក្តី សុចរិត នៅ ជុំវិញ គាត់
ឡើយ

១៤ហើយ ឥឡូវ នេះ ចិត្ត ខ្ញុំ មាន បញ្ហា ដោយសារ
តែ ទង្វើ ទាំង អស់ របស់ លោក ហើយ ទាំង លោក
ឬ ពូជ លោក ក៏ មិន អាច សង្គ្រោះ បាន ដែរ
ព្រោះ ពួកគេ ជា អ្នក ដែល នឹង ត្រូវ បំផ្លាញ ចោ
ល ពី ផែនដី ហើយ នឹង ត្រូវ ដក ចេញ ពី ក្រោម
មេឃ ព្រោះ លោក បាន បោះបង់ ចោល ព្រះ នៃ លោ
ក អ័ប្រាហាំ ហើយ បាន ទៅ តាម ប្រពន្ធ របស់ លោក
និង អំពើ មិន ស្អាត ស្អំ របស់ ពួកគេ និង អំពើ ខុ
ស ឆ្គង របស់ ពួកគេ គឺ លោក និង កូនៗ របស់ លោក
។

១៥ហើយ អ្នក ត្រូវ ប្រាប់ ខ្ញុំ ឲ្យ គាត់ ស្បថ ថា គា
ត់ នឹង មិន សម្លាប់ យ៉ាកុប ជា ប្អូន របស់ គាត់ ឡើ
យ ទោះ បី ជា គាត់ ស្បថ ក៏ ដោយ គាត់ នឹង មិ
ន គោរព តាម សម្បថ របស់ គាត់ ឡើយ ហើយ គា
ត់ នឹង មិន ធ្វើ ល្អ ឡើយ គឺ ធ្វើ តែ អាក្រក់ ប៉ុ
ណ្ណោះ។

១៦ ប៉ុន្តែ បើ គាត់ ចង់ សម្លាប់ យ៉ាកុប ជា ប្អូន រប
ស់ គាត់ គាត់ នឹង ត្រូវ ប្រគល់ ទៅ ក្នុង កណ្តាប់
ដៃ របស់ យ៉ាកុប ហើយ គាត់ នឹង មិន រួច ពី កណ្តា
ប់ ដៃ របស់ យ៉ាកុប ឡើយ [ដ្បិត គាត់ នឹង ធ្លាក់
ទៅ ក្នុង កណ្តាប់ ដៃ របស់ គាត់]។

១៧ ហើយ កុំ ខ្លាច ដោយ ព្រោះ យ៉ាកុប ឡើយ ដ្បិត
អ្នក ថែរក្សា យ៉ាកុប មាន ឫទ្ធានុភាព និង មាន កិត្តិយស
ហើយ គួរ ឲ្យ សរសើរ ជាង អ្នក ថែរក្សា អេសាវ
ទៅ ទៀត។

១៨ រេបិកា ក៏ ចាត់ គេ ឲ្យ ទៅ ហៅ អេសាវ ហើយ
គាត់ ក៏ មក ឯ នាង ហើយ នាង ក៏ និយាយ ទៅ
គាត់ ថា៖ «កូន អើយ ពុក មាន សំណើ មួយ ចង់ ជ
ម្រាប កូន ហើយ កូន សន្យា ថា នឹង ធ្វើ តាម ចុះ កូ
ន អើយ»។

១៩ ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ថា ៖ «ខ្ញុំ នឹង ធ្វើ
តាម អ្វីៗ ទាំង អស់ ដែល អ្នក មាន ប្រសាសន៍ ម
ក ខ្ញុំ ហើយ ខ្ញុំ នឹង មិន បដិសេធ សំណើ របស់ អ្ន
ក ឡើយ»។

២០ នាង ក៏ និយាយ ទៅ គាត់ ថា ៖ « ថ្ងៃ ដែល ខ្ញុំ
ស្លាប់ សូម អ្នក យក ខ្ញុំ ទៅ បញ្ចុះ នៅ ក្បែរ សារ៉ា
ជា ម្តាយ ឪពុក របស់ អ្នក ហើយ សូម ឲ្យ អ្នក និ
ង យ៉ាកុប ស្រឡាញ់ គ្នា ទៅ វិញ ទៅ មក ហើយ
កុំ មាន អ្នក ណា ចង់ បាន អំពើ អាក្រក់ ប្រឆាំង
គ្នា ឡើយ គឺ ស្រឡាញ់ គ្នា ទៅ វិញ ទៅ មក តែ ប៉ុ
ណ្ណោះ ដើម្បី ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា បាន ចម្រើន ឡើង ហើ
យ នឹង បាន កិត្តិយស នៅ កណ្តាល ផែនដី ហើយ គ្មា
ន ខ្មាំង សត្រូវ ណា នឹង អរ សប្បាយ នឹង អ្នក រា
ល់ គ្នា ឡើយ ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង បាន ជា ពរ
ជ័យ និង ជា សេចក្តី មេត្តាករុណា នៅ ចំពោះ មុខ អ
ស់ អ្នក ដែល ស្រឡាញ់ អ្នក រាល់ គ្នា » ។

២១ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ថា ៖ «ខ្ញុំ នឹង ធ្វើ
តាម គ្រប់ ទាំង សេចក្តី ដែល អ្នក បាន ប្រាប់ ខ្ញុំ ហើ
យ នៅ ថ្ងៃ ដែល អ្នក ស្លាប់ ខ្ញុំ នឹង បញ្ចុះ សព អ្ន
ក នៅ ក្បែរ សារ៉ា ម្តាយ របស់ ឪពុក ខ្ញុំ ដូច ដែល អ្ន
ក ចង់ បាន ឲ្យ ឆ្អឹង របស់ គាត់ នៅ ក្បែរ ឆ្អឹង រ
បស់ អ្នក។

២២ហើយ យ៉ាកុប ជា ប្អូនប្រុស របស់ ខ្ញុំ ខ្ញុំ នឹង ស្រឡា
ញ់ លើស ជាង សាច់ឈាម ទាំង អស់ ដ្បិត ខ្ញុំ គ្មាន
ប្អូនប្រុស នៅ លើ ផែនដី ទាំង មូល ក្រៅ ពី គាត់
តែ ម្នាក់ គត់ ហើយ នេះ មិន មែន ជា គុណសម្បត្តិ
ដ៏ ធំ សម្រាប់ ខ្ញុំ ទេ ប្រសិន បើ ខ្ញុំ ស្រឡាញ់ គាត់
ព្រោះ គាត់ ជា ប្អូនប្រុស របស់ ខ្ញុំ ហើយ យើង បាន
សាប ព្រោះ ជាមួយ គ្នា ក្នុង រូបកាយ របស់ អ្នក ហើ
យ យើង បាន កើត ចេញ ពី ផ្ទៃ របស់ អ្នក ជាមួ
យ គ្នា ហើយ បើ ខ្ញុំ មិន ស្រឡាញ់ ប្អូនប្រុស របស់
ខ្ញុំ ទេ តើ ខ្ញុំ នឹង ស្រឡាញ់ អ្នក ណា?

២៣ហើយ ខ្ញុំ ផ្ទាល់ សូម អង្វរ អ្នក ឲ្យ ទូន្មាន យ៉ាកុ
ប អំពី ខ្ញុំ និង អំពី កូន ប្រុស របស់ ខ្ញុំ ដ្បិត ខ្ញុំ ដឹ
ង ថា គាត់ នឹង ធ្វើ ជា ស្តេច លើ ខ្ញុំ និង កូន ប្រុ
ស របស់ ខ្ញុំ ជា មិន ខាន ដ្បិត នៅ ថ្ងៃ ដែល ឪពុ
ក ខ្ញុំ បាន ឲ្យ ពរ ដល់ គាត់ នោះ គាត់ បាន ធ្វើ
ឲ្យ គាត់ ខ្ពស់ ហើយ ខ្ញុំ ទាប។

២៤ ហើយ ខ្ញុំ ស្បថ និង អ្នក ថា ខ្ញុំ នឹង ស្រឡាញ់
គាត់ ហើយ មិន ប្រាថ្នា អាក្រក់ ចំពោះ គាត់ ឡើយ ពេ
ញ មួយ ជីវិត របស់ ខ្ញុំ គឺ ប្រាថ្នា តែ សេចក្តី ល្អ ប៉ុ
ណ្ណោះ។

25 រួច គាត់ ក៏ ស្បថ នឹង នាង អំពី រឿង ទាំង អ
ស់ នេះ។ នាង ក៏ ហៅ យ៉ាកុប នៅ ចំពោះ មុខ អេ
សាវ ហើយ បង្គាប់ គាត់ តាម ពាក្យ ដែល នាង បា
ន និយាយ នឹង អេសាវ។

២៦ហើយ គាត់ បាន និយាយ ថា ៖ « ខ្ញុំ នឹង ធ្វើ តា
ម ព្រះហឫទ័យ របស់ ទ្រង់ សូម ជឿ ខ្ញុំ ចុះ ថា នឹង
គ្មាន អំពើ អាក្រក់ ណា កើត ឡើង ពី ខ្ញុំ ឬ ពី កូ
ន ប្រុស របស់ ខ្ញុំ ប្រឆាំង នឹង អេសាវ ឡើយ ហើយ
ខ្ញុំ នឹង មិន មាន អ្វី សំខាន់ ជាង គេ ឡើយ ក្រៅ
ពី សេចក្តី ស្រឡាញ់ តែ ប៉ុណ្ណោះ » ។

២៧ហើយ ពួកគេ បាន បរិភោគ អាហារ និង ផឹក
នៅ យប់ នោះ នាង និង កូន ប្រុស របស់ នាង ហើ
យ នាង ក៏ ស្លាប់ ទៅ នៅ យប់ នោះ ឯង ក្នុង វ័
យ បី ឆ្នាំ គម្រប់ បី ឆ្នាំ និង មួយ សប្តាហ៍ និង មួ
យ ឆ្នាំ ហើយ កូន ប្រុស ទាំង ពីរ របស់ នាង គឺ អេ
សាវ និង យ៉ាកុប បាន បញ្ចុះ នាង នៅ ក្នុង រូង ភ្នំ ពី
រ ក្បែរ សារ៉ា ដែល ជា ម្តាយ របស់ ឪពុក ពួកគេ។

ជំពូកទី ៣៦

១ ហើយនៅឆ្នាំទីប្រាំមួយនៃសប្តាហ៍នេះ [២១៦២ ព្រឹក] អ៊ីសាកបាន
ហៅកូនប្រុសពីរនាក់របស់គាត់គឺអេសាវ និងយ៉ាកុប ហើយពួកគេបាន
មករកគាត់ ហើយគាត់បាននិយាយទៅកាន់ពួកគេថា៖ កូនៗអើយ ឪពុ
កនឹងដើរតាមផ្លូវរបស់ដូនតាខ្ញុំ ទៅឯដំណាក់ដ៏អស់កល្បជានិច្ច ជាក
ន្លែងដែលដូនតាខ្ញុំនៅ។

2 ដូច្នេះ សូម បញ្ចុះ សព ខ្ញុំ នៅ ក្បែរ លោក អ័ប្រាហាំ
ជា ឪពុក ខ្ញុំ ក្នុង រូង ភ្នំ ពីរ ក្នុង ចម្ការ របស់ អេប្រូ
ន ជា ជនជាតិ ហេត ជា កន្លែង ដែល លោក អ័ប្រា
ហាំ បាន ទិញ ផ្នូរ មួយ ដើម្បី បញ្ចុះ សព ហើយ ក្នុ

ង ផ្នូរ ដែល ខ្ញុំ បាន ជីក សម្រាប់ ខ្លួន ខ្ញុំ សូម ប
ញ្ចុះ សព ខ្ញុំ នៅ ទី នោះ។
៣ហើយ ឪពុក បង្គាប់ អ្នក រាល់ គ្នា ដូច្នេះ ឱ កូន ប្រុ
ស ទាំង ឡាយ របស់ ឪពុក អើយ ចូរ អ្នក រាល់
គ្នា ប្រព្រឹត្ត សេចក្ដី សុចរិត និង សេចក្ដី ទៀងត្រង់
នៅ លើ ផែនដី ដើម្បី ឲ្យ ព្រះ អម្ចាស់ ទ្រង់ អាច
នាំ មក លើ អ្នក រាល់ គ្នា នូវ អ្វីៗ ទាំង អស់ ដែ
ល ព្រះ អម្ចាស់ បាន មាន បន្ទូល ថា ទ្រង់ នឹង
ធ្វើ ដល់ អ័ប្រាហាំ និង ពូជ ពង្ស របស់ លោក។
៤ហើយ ចូរ ស្រឡាញ់ គ្នា ទៅ វិញ ទៅ មក ឱ កូ
ន ប្រុស ទាំង ឡាយ របស់ ខ្ញុំ អើយ បង ប្អូន រប
ស់ អ្នក រាល់ គ្នា ដូច ជា មនុស្ស ដែល ស្រឡាញ់ ព្រ
លឹង របស់ ខ្លួន ហើយ ចូរ ឲ្យ មនុស្ស ម្នាក់ៗ ស្វែងរ
ក អ្វី ដែល ខ្លួន អាច ផ្ដល់ ប្រយោជន៍ ដល់ បង ប្អូ
ន របស់ ខ្លួន ហើយ ប្រព្រឹត្ត ការ រួម គ្នា នៅ លើ
ផែនដី ហើយ ចូរ ឲ្យ គេ ស្រឡាញ់ គ្នា ទៅ វិញ
ទៅ មក ដូច ជា ព្រលឹង របស់ ខ្លួន ដែរ។
៥ហើយ ចំពោះ បញ្ហា នៃ រូប ព្រះ ខ្ញុំ បញ្ជា និង ដាស់
តឿន អ្នក រាល់ គ្នា ឲ្យ បដិសេធ វា ហើយ ស្អប់ វា
ហើយ កុំ ស្រឡាញ់ វា ឡើយ ព្រោះ វា ពោរពេញ
ទៅ ដោយ ការ បោកប្រាស់ សម្រាប់ អ្នក ដែល គោរ
ព បូជា វា និង សម្រាប់ អ្នក ដែល ក្រាប ថ្វាយបង្គំ វា
។
៦ចូរ អ្នក រាល់ គ្នា ចងចាំ ព្រះអម្ចាស់ ជា ព្រះ នៃ
អ័ប្រាហាំ ជា ឪពុក របស់ អ្នក រាល់ គ្នា ហើយ ចូរ ច
ងចាំ ថា ខ្ញុំ ក៏ បាន ថ្វាយបង្គំ ទ្រង់ ហើយ បម្រើ ទ្រ
ង់ ដោយ សេចក្ដី សុចរិត និង សេចក្ដី អំណរ យ៉ាង
ណា ដែរ ដើម្បី ឲ្យ ទ្រង់ អាច ចម្រើន អ្នក រាល់ គ្នា
ហើយ បង្កើន ពូជ របស់ អ្នក រាល់ គ្នា ឲ្យ បាន ច្រើ
ន ដូច ផ្កាយ នៅ លើ មេឃ ហើយ តាំង អ្នក រាល់
គ្នា នៅ លើ ផែនដី ជា រុក្ខជាតិ នៃ សេចក្ដី សុចរិត
ដែល នឹង មិន ត្រូវ បាន ចាក់ ឫស ដល់ គ្រប់ ជំ
នាន់ ជា រៀង រហូត ឡើយ។
៧ហើយ ឥឡូវ នេះ ខ្ញុំ នឹង ធ្វើ ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា
ស្បថ ដោយ ពាក្យ សម្បថ ដ៏ ធំ — ដ្បិត គ្មាន ពា
ក្យ សម្បថ ណា ធំ ជាង វា ដោយ ឈ្មោះ ដ៏ រុងរឿ
ង មាន កិត្តិយស អស្ចារ្យ រុងរឿង និង មាន ឫទ្ធានុភាព ដែ
ល បាន បង្កើត ផ្ទៃ មេឃ និង ផែនដី និង របស់ សព្វ
សារពើ រួម គ្នា — ថា អ្នក រាល់ គ្នា នឹង កោតខ្លាច
ទ្រង់ ហើយ ថ្វាយបង្គំ ទ្រង់។
៨ហើយ ឲ្យ មនុស្ស ម្នាក់ៗ ស្រឡាញ់ បងប្អូន របស់ ខ្លួ
ន ដោយ សេចក្ដី ស្រឡាញ់ និង សេចក្ដី សុចរិត ហើយ
ឲ្យ គ្មាន អ្នក ណា ប្រាថ្នា អាក្រក់ ចំពោះ បងប្អូន រប
ស់ ខ្លួន ឡើយ ចាប់ ពី ពេល នេះ ត ទៅ រហូត ដ
ល់ អស់ មួយ ជីវិត របស់ អ្នក ដើម្បី ឲ្យ អ្នក រាល់
គ្នា អាច ចម្រុងចម្រើន ក្នុង គ្រប់ កិច្ចការ របស់ អ្នក
ហើយ មិន ត្រូវ បំផ្លាញ ឡើយ។
៩ហើយ បើ អ្នក រាល់ គ្នា ណា ម្នាក់ គិត គម្រោង
អាក្រក់ ប្រឆាំង នឹង បង ប្អូន របស់ ខ្លួន ចូរ ដឹង ថា
ចាប់ ពី ពេល នេះ ត ទៅ អ្នក ណា ដែល គិត គ
ម្រោង អាក្រក់ ប្រឆាំង នឹង បង ប្អូន របស់ ខ្លួន នឹង
ធ្លាក់ ទៅ ក្នុង កណ្ដាប់ ដៃ របស់ អ្នក នោះ ហើយ នឹ
ង ត្រូវ ដក ចេញ ពី ដែនដី នៃ មនុស្ស រស់ ហើ
យ ពូជ របស់ អ្នក នោះ នឹង ត្រូវ បំផ្លាញ ចេញ
ពី ក្រោម មេឃ។
១០ប៉ុន្តែ នៅ ថ្ងៃ នៃ ភាព ចលាចល ការ ធ្វើ ទុក្ខ បុក
ម្នេញ ការ ខឹង សម្បារ និង សេចក្ដី ក្រោធ ដោយ ភ្លើង
ដ៏ សន្ធោសន្ធៅ ដូច ជា ទ្រង់ បាន ដុត ក្រុង សូដុម
នោះ ទ្រង់ នឹង ដុត ដី របស់ ទ្រង់ និង ទីក្រុង រប
ស់ ទ្រង់ និង អ្វីៗ ទាំង អស់ ដែល ជា របស់ ទ្រង់
ដែរ ហើយ ទ្រង់ នឹង ត្រូវ លុប ចេញ ពី សៀវភៅ វិន័
យ របស់ កូន មនុស្ស ហើយ មិន ត្រូវ បាន កត់ ទុ
ក ក្នុង សៀវភៅ ជីវិត ទេ ប៉ុន្តែ ក្នុង អ្វី ដែល ត្រូវ
បាន កំណត់ ឲ្យ បំផ្លាញ ហើយ ទ្រង់ នឹង ចេញ ទៅ
ក្នុង ការ ធ្វើ ទុក្ខ បុកម្នេញ ដ៏ អស់កល្ប ជានិច្ច ដើ
ម្បី ឲ្យ ការ ថ្កោល ទោស របស់ គេ អាច នឹង ត្រូ
វ បាន បន្ត ជា ថ្មី ជានិច្ច ក្នុង សេចក្ដី ស្អប់ ការ
ធ្វើ ទុក្ខ បុកម្នេញ និង ក្នុង សេចក្ដី ក្រោធ និង ក្នុង សេ
ចក្ដី ទុក្ខ ព្រួយ និង ក្នុង សេចក្ដី វេទនា និង ក្នុង ជំងឺ
ជា រៀង រហូត។
១១ខ្ញុំ និយាយ ហើយ ធ្វើ បន្ទាល់ ដល់ អ្នក រាល់ គ្នា
ចុះ ឱ កូន ប្រុស ទាំង ឡាយ របស់ ខ្ញុំ អើយ ស្រប
តាម ការ ជំនុំជំរះ ដែល នឹង មក លើ អ្នក ណា ដែ
ល ចង់ ធ្វើ បាប បង ប្អូន របស់ ខ្លួន។
12នៅ ថ្ងៃ នោះ គាត់ បាន ចែក ទ្រព្យ សម្បត្តិ ទាំង
អស់ របស់ គាត់ ឲ្យ អ្នក ទាំង ពីរ ហើយ គាត់ បា
ន ឲ្យ ចំណែក ធំ ជាង ទៅ ឲ្យ កូន ច្បង ព្រម ទាំ
ង ប៉ម និង អ្វីៗ នៅ ជុំវិញ នោះ ព្រម ទាំង អ្វីៗ ដែ
ល អ័ប្រាហាំ មាន នៅ ឯ អណ្ដូង សម្បថ។
១៣ ហើយ លោក មាន ប្រសាសន៍ ថា ៖ «ចំណែក ដ៏
ធំ នេះ ខ្ញុំ នឹង ឲ្យ ទៅ កូន ច្បង»។
១៤ អេសាវ និយាយ ថា ខ្ញុំ បាន លក់ ឲ្យ យ៉ាកុប ហើ
យ បាន ឲ្យ សិទ្ធិ កូន ច្បង របស់ ខ្ញុំ ទៅ យ៉ាកុ
ប ហើយ សូម ឲ្យ គាត់ បាន សិទ្ធិ នោះ ទៅ ខ្ញុំ គ្មា
ន ពាក្យ អ្វី និយាយ អំពី វា ទេ ព្រោះ វា ជា រប
ស់ គាត់
១៥អ៊ីសាក ក៏ និយាយ ថា សូម ឲ្យ កូន ប្រុស របស់
ឪពុក និង ពូជ របស់ អ្នក រាល់ គ្នា បាន ប្រកប
ដោយ ពរ នៅ ថ្ងៃ នេះ ដ្បិត អ្នក រាល់ គ្នា បាន
ឲ្យ ខ្ញុំ សម្រាក ហើយ ចិត្ត របស់ ខ្ញុំ មិន ព្រួយ បារ
ម្ភ អំពី សិទ្ធិ កូន ច្បង ឡើយ ក្រែង លោ អ្នក រាល់
គ្នា ប្រព្រឹត្ត អំពើ អាក្រក់ ដោយ សារ វា។
១៦ សូម ឲ្យ ព្រះ ដ៏ ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ប្រទាន ពរ ដល់
មនុស្ស ដែល ប្រព្រឹត្ត តាម សេចក្ដី សុចរិត គឺ គាត់ និ
ង ពូជពង្ស របស់ គាត់ ជា រៀង រហូត។
១៧ហើយ ទ្រង់ បាន បញ្ចប់ ការ បញ្ជា និង ប្រទាន
ពរ ដល់ ពួកគេ ហើយ ពួកគេ បាន បរិភោគ និង ផឹ
ក ជាមួយ គ្នា នៅ ចំពោះ ទ្រង់ ហើយ ទ្រង់ អរ ស
ប្បាយ ព្រោះ មាន ចិត្ត តែ មួយ រវាង ពួកគេ ហើយ
ពួកគេ បាន ចេញ ពី ទ្រង់ ទៅ ហើយ សម្រាក នៅ
ថ្ងៃ នោះ ហើយ ដេក លក់ ទៅ។

១៨ អ៊ីសាក បាន ដេក លក់ នៅ លើ គ្រែ របស់ គាត់ នៅ ថ្ងៃ នោះ ដោយ អំណរ ហើយ គាត់ ក៏ ដេក លក់ អស់កល្ប ជានិច្ច រួច ក៏ ស្លាប់ ទៅ ក្នុង អាយុ មួយ រយ ប៉ែតសិប ឆ្នាំ។ គាត់ បាន បំពេញ ម្ភៃ ប្រាំ សប្ដាហ៍ និង ប្រាំ ឆ្នាំ ហើយ កូន ប្រុស ទាំង ពីរ របស់ គាត់ គឺ អេសាវ និង យ៉ាកុប បាន បញ្ចុះ សព គាត់។
១៩ អេសាវ បាន ទៅ ដល់ ស្រុក អេដុម គឺ នៅ តំបន់ ភ្នំ សៀរ ហើយ រស់ នៅ ទី នោះ។
២០ហើយ យ៉ាកុប បាន រស់នៅ លើ ភ្នំ ហេប្រុន ក្នុង ប៉ម នៃ ដែនដី ដែល អ័ប្រាហាំ ជា ឪពុក របស់ លោក ធ្លាប់ រស់នៅ ហើយ លោក បាន ថ្វាយបង្គំ ព្រះអម្ចាស់ ដោយ អស់ពី ចិត្ត និង តាម បញ្ញត្តិ ដែល អាច មើល ឃើញ តាម ដែល ទ្រង់ បាន បែងចែក ថ្ងៃ នៃ ជំនាន់ របស់ លោក។
២១ហើយ លេអា ជា ភរិយា របស់ គាត់ បាន ស្លាប់ នៅ ឆ្នាំ ទី បួន នៃ សប្ដាហ៍ ទី ពីរ នៃ ឆ្នាំ សោមនស្ស ទី សែសិប ប្រាំ [ម៉ោង 21:67 ព្រឹក] ហើយ គាត់ បាន បញ្ចុះ នាង នៅ ក្នុង រូង ភ្នំ ពីរ ក្បែរ របិកា ជា ម្ដាយ របស់ គាត់ នៅ ខាង ឆ្វេង ផ្នូរ របស់ សារ៉ា ជា ម្ដាយ របស់ ឪពុក គាត់។
22 ហើយ កូន ប្រុសៗ ទាំង អស់ របស់ នាង និង កូន ប្រុស របស់ គាត់ ទាំង អស់ បាន មក កាន់ ទុក្ខ លេអា ជា ភរិយា របស់ គាត់ ជា មួយ គាត់ ហើយ លួងលោម គាត់ អំពី នាង ដ្បិត គាត់ កំពុង កាន់ ទុក្ខ នាង ដ្បិត គាត់ ស្រឡាញ់ នាង យ៉ាង ខ្លាំង បន្ទាប់ ពី រ៉ាជែល ប្អូន ស្រី របស់ នាង បាន ស្លាប់។
23 ដ្បិត នាង ជា មនុស្ស គ្រប់ លក្ខណ៍ ហើយ ទៀងត្រង់ ក្នុង គ្រប់ ទាំង ផ្លូវ របស់ នាង ហើយ បាន គោរព យ៉ាកុប ហើយ អស់ មួយ ជីវិត ដែល នាង រស់ នៅ ជាមួយ គាត់ គាត់ មិន បាន ឮ ពាក្យ អាក្រក់ ចេញ ពី មាត់ នាង ឡើយ ដ្បិត នាង ស្លូតបូត ចិត្ត ស្ងប់ចិត្ត ទៀងត្រង់ ហើយ គួរ ឲ្យ គោរព។
២៤ហើយ ទ្រង់ នឹក ចាំ ពី គ្រប់ ទាំង ការ ប្រព្រឹត្ត របស់ នាង ដែល នាង បាន ធ្វើ ក្នុង ជីវិត របស់ នាង ហើយ ទ្រង់ សោកស្ដាយ ចំពោះ នាង ជា ខ្លាំង ដ្បិត ទ្រង់ ស្រឡាញ់ នាង អស់ ពី ចិត្ត និង អស់ ពី ព្រលឹង។

ជំពូកទី ៣៧

១ ហើយនៅថ្ងៃដែលអ៊ីសាក ជាឪពុករបស់យ៉ាកុប និងអេសាវបានស្លាប់ទៅ [២១៦២ ព្រឹក] កូនប្រុសរបស់អេសាវបានឮថា អ៊ីសាកបានចែកចំណែករបស់កូនច្បងទៅឲ្យយ៉ាកុប ជាកូនពៅរបស់គាត់ ហើយពួកគេខឹងយ៉ាងខ្លាំង។
2 ហើយ ពួកគេ បាន ឈ្លោះ ប្រកែក ជាមួយ ឪពុក របស់ ពួកគេ ដោយ និយាយ ថា «ហេតុ អ្វី បាន ជា ឪពុក របស់ អ្នក បាន ឲ្យ យ៉ាកុប នូវ ចំណែក របស់ កូន ច្បង ហើយ បាន រំលង អ្នក ទោះ បី ជា អ្នក ជា កូន ច្បង ហើយ យ៉ាកុប ជា កូន ពៅ ក៏ ដោយ»?
3 ហើយ គាត់ ក៏ និយាយ ទៅ គេ ថា ដោយ ព្រោះ ខ្ញុំ បាន លក់ សិទ្ធិ កូន ច្បង របស់ ខ្ញុំ ទៅ ឲ្យ យ៉ាកុប ដើម្បី យក សណ្ដែក មួយ ចាន តូច ហើយ នៅ ថ្ងៃ ដែល ឪពុក ខ្ញុំ បាន ចាត់ ខ្ញុំ ឲ្យ ទៅ បរបាញ់ ចាប់ ត្រី ហើយ យក អ្វី មួយ មក ឲ្យ គាត់ ស៊ី ហើយ ឲ្យ ពរ ខ្ញុំ គាត់ បាន មក ដោយ មាន ល្បិចកល ហើយ យក អាហារ និង ភេសជ្ជៈ មក ឲ្យ ឪពុក ខ្ញុំ ហើយ ឪពុក ខ្ញុំ បាន ឲ្យ ពរ គាត់ ហើយ ដាក់ ខ្ញុំ នៅ ក្រោម អំណាច របស់ គាត់។
៤ហើយឥឡូវនេះ ឪពុករបស់យើងបានធ្វើឲ្យយើងស្បថ គឺខ្ញុំ និងគាត់ថា យើងនឹងមិនបង្កើតអំពើអាក្រក់ជាមួយគ្នាឡើយ ទាំងប្រឆាំងនឹងបងប្រុសរបស់គាត់ ហើយថាយើងនឹងបន្តស្រឡាញ់ និងសន្តិភាពជាមួយបងប្រុសរបស់ខ្លួន ហើយមិនធ្វើឲ្យផ្លូវរបស់យើងខូចឡើយ។
៥ ហើយ ពួកគេ បាន និយាយ ទៅ គាត់ ថា «យើង មិន ព្រម ស្ដាប់ តាម អ្នក ដើម្បី ផ្សះផ្សា ជាមួយ គាត់ ទេ ដ្បិត កម្លាំង របស់ យើង ធំ ជាង កម្លាំង របស់ គាត់ ហើយ យើង ក៏ មាន អំណាច ខ្លាំង ជាង គាត់ ដែរ យើង នឹង ទៅ ប្រឆាំង នឹង គាត់ ហើយ សម្លាប់ គាត់ និង បំផ្លាញ គាត់ និង កូនៗ របស់ គាត់ ចោល។ បើ អ្នក មិន ទៅ ជាមួយ យើង ទេ យើង នឹង ធ្វើ បាប អ្នក ដែរ។»
៦ ហើយឥឡូវនេះ សូមស្ដាប់យើងចុះ ចូរយើងចាត់គេទៅឯអារ៉ាម ភីលីស្ទីន ម៉ូអាប់ និងអាំម៉ូន ហើយចូរយើងជ្រើសរើសមនុស្សដែលបានជ្រើសរើសសម្រាប់ខ្លួនយើង ដែលខ្នះខ្នែងធ្វើសង្គ្រាម ចូរយើងទៅប្រឆាំងនឹងគេ ហើយច្បាំងជាមួយគេ ហើយចូរយើងបំផ្លាញគេចេញពីផែនដី មុនពេលគេមានកម្លាំង។
៧ ហើយ ឪពុក របស់ ពួកគេ បាន និយាយ ទៅ ពួកគេ ថា៖ «កុំ ទៅ ច្បាំង នឹង គាត់ ឡើយ ក្រែង លោ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ចាញ់ គាត់»។
8 ហើយ គេ ក៏ និយាយ ទៅ គាត់ ថា នេះ ក៏ ជា របៀប ប្រព្រឹត្ត របស់ អ្នក តាំង ពី ក្មេង រហូត ដល់ សព្វ ថ្ងៃ នេះ ហើយ អ្នក កំពុង ដាក់ ក របស់ អ្នក នៅ ក្រោម នឹម របស់ គាត់។
៩យើង មិន ព្រម ស្ដាប់ តាម ពាក្យ ទាំង នេះ ទេ។ គេ បាន ចាត់ គេ ឲ្យ ទៅ អារ៉ាម ហើយ ទៅ អាឌូរ៉ាម ជា មិត្ត របស់ ឪពុក គេ ហើយ គេ បាន ជួល ទាហាន ចម្បាំង មួយ ពាន់ នាក់ ជា ទាហាន ដែល គេ ជ្រើសរើស ឲ្យ មក ជាមួយ។
10 ហើយ មាន ពួក អ្នក ដែល គេ ជួល មក ដល់ ពួកគេ គឺ មាន ទាហាន មួយ ពាន់ នាក់ ដែល ត្រូវ បាន ជ្រើសរើស ពី ស្រុក ម៉ូអាប់ និង ពី ស្រុក អាំម៉ូន ហើយ មាន ទាហាន មួយ ពាន់ នាក់ ដែល ត្រូវ បាន ជ្រើសរើស ពី ស្រុក ភីលីស្ទីន ហើយ មាន ទាហាន មួយ ពាន់ នាក់ ដែល ត្រូវ បាន ជ្រើសរើស ពី ស្រុក អេដុម និង ស្រុក ហូរី ហើយ មាន ទាហាន ដ៏ ខ្លាំង ពូកែ ដែល ត្រូវ បាន ជ្រើសរើស ពី ស្រុក គីទីម។
១១ហើយ ពួកគេ បាន និយាយ ទៅ ឪពុក របស់ ពួកគេ ថា៖ ចូរ ទៅ ជាមួយ ពួកគេ ហើយ នាំ ពួកគេ ទៅ បើ មិន ដូច្នោះ ទេ យើង នឹង សម្លាប់ អ្នក។
12 ហើយ លោក មាន ពេញ ដោយ សេចក្ដី ក្រោធ និង សេចក្ដី ក្រោធ ដោយ ឃើញ ពួក កូន ប្រុស របស់ លោក បង្ខំ លោក ឲ្យ ទៅ មុន គេ ដើម្បី នាំ ពួ

ក គេ ទៅ ប្រឆាំង នឹង យ៉ាកុប ជា ប្អូន របស់ លោក។

១៣ ប៉ុន្តែ ក្រោយ មក លោក នឹក ឃើញ ពី អំពើ អាក្រក់ ទាំង អស់ ដែល លាក់ ទុក ក្នុង ចិត្ត លោក ប្រឆាំង នឹង យ៉ាកុប ជា ប្អូន ហើយ លោក មិន បាន នឹក ឃើញ ពី សម្បថ ដែល លោក បាន ស្បថ នឹង ឪពុក ម្ដាយ ថា លោក នឹង មិន បង្កើត អំពើ អាក្រក់ ណា មួយ ឡើយ អស់ មួយ ជីវិត លោក ប្រឆាំង នឹង យ៉ាកុប ជា ប្អូន។

១៤ហើយ បើ ទោះ ជា មាន រឿង ទាំង នេះ ក៏ ដោយ យ៉ាកុប មិន បាន ដឹង ថា ពួក គេ កំពុង មក ច្បាំង នឹង គាត់ ទេ ហើយ គាត់ កំពុង កាន់ទុក្ខ លេអា ជា ភរិយា របស់ គាត់ រហូត ដល់ ពួក គេ បាន មក ជិត ប៉ម យ៉ាង ជិត ជាមួយ នឹង ទាហាន ចម្បាំង បួន ពាន់ នាក់ និង ទាហាន សង្គ្រាម ដែល ត្រូវ បាន ជ្រើសរើស។

១៥ ពួក អ្នក ក្រុង ហេប្រុន បាន ចាត់ គេ ឲ្យ ទៅ ប្រាប់ លោក ថា «មើល ចុះ ប្អូន របស់ អ្នក បាន មក ច្បាំង នឹង អ្នក ដោយ មាន ទាហាន បួន ពាន់ នាក់ កាន់ ដាវ ហើយ កាន់ ខែល និង អាវុធ» ដ្បិត គេ ស្រឡាញ់ យ៉ាកុប ជាង អេសាវ។ គេ បាន ប្រាប់ លោក ដូច្នេះ ដ្បិត យ៉ាកុប ជា មនុស្ស ដែល មាន ចិត្ត ទូលាយ និង មាន ចិត្ត មេត្តា ករុណា ជាង អេសាវ។

១៦ ប៉ុន្តែ យ៉ាកុប មិន ព្រម ជឿ ទេ រហូត ដល់ ពួក គេ មក ជិត ប៉ម។

១៧ រួច គាត់ បាន បិទ ទ្វារ ប៉ម ហើយ ឈរ លើ កំពែង ការពារ ហើយ និយាយ ទៅ កាន់ អេសាវ ជា បង ប្រុស របស់ គាត់ ថា ឱ ព្រះជាម្ចាស់ អើយ ការ សម្រាល ទុក្ខ ដ៏ ថ្លៃថ្នូ ដែល អ្នក បាន មក សម្រាល ទុក្ខ ខ្ញុំ ចំពោះ ប្រពន្ធ ខ្ញុំ ដែល បាន ស្លាប់ ទៅ ហើយ។ តើ នេះ ជា សម្បថ ដែល អ្នក បាន ស្បថ នឹង ឪពុក របស់ អ្នក និង ម្ដាយ របស់ អ្នក មុន ពេល ពួក គេ ស្លាប់ ឬ? អ្នក បាន បំពាន សម្បថ ហើយ នៅ ពេល ដែល អ្នក បាន ស្បថ នឹង ឪពុក របស់ អ្នក អ្នក ត្រូវ បាន កាត់ទោស។

18 ហើយ អេសាវ ក៏ ឆ្លើយ ទៅ គាត់ ថា ទាំង កូន មនុស្ស ឬ សត្វ នៅ លើ ផែនដី ក៏ គ្មាន ពាក្យ សម្បថ នៃ សេចក្ដី សុចរិត ដែល គេ បាន ស្បថ ជា រៀង រហូត ដែរ គឺ ជា រៀង រាល់ ថ្ងៃ គេ គិត គូរ អាក្រក់ ប្រឆាំង គ្នា ទៅ វិញ ទៅ មក ហើយ របៀប ដែល ម្នាក់ៗ អាច សម្លាប់ ខ្មាំង សត្រូវ និង ខ្មាំង សត្រូវ របស់ ខ្លួន។

១៩ ហើយ អ្នក នឹង ស្អប់ ខ្ញុំ និង កូនៗ របស់ ខ្ញុំ ជា រៀង រហូត។ ហើយ គ្មាន ការ រក្សា ចំណង នៃ ភាតរភាព ជាមួយ អ្នក ឡើយ។

២០ចូរ ស្ដាប់ ពាក្យ ទាំង នេះ ដែល ខ្ញុំ ប្រកាស ដល់ អ្នក បើ សិន ជា ជ្រូក ព្រៃ អាច ផ្លាស់ប្ដូរ ស្បែក របស់ វា ហើយ ធ្វើ ឲ្យ រោម របស់ វា ទន់ ដូច រោមចៀម ឬ បើ សិន ជា វា អាច ធ្វើ ឲ្យ ស្នែង ដុះ ចេញ មក លើ ក្បាល ដូច ស្នែង សត្វ ក្ដាន់ ឬ ចៀម នោះ ខ្ញុំ នឹង រក្សា ចំណង ភាតរភាព ជាមួយ អ្នក ហើយ បើ សិន ជា ដើមទ្រូង របស់ វា បែក ចេញ ពី ម្ដាយ របស់ វា ព្រោះ អ្នក មិន មែន ជា បង ប្អូន របស់ ខ្ញុំ ទេ។

២១ហើយ បើ សិន ជា ចចក ផ្សះផ្សា ជាមួយ នឹង កូន ចៀម ដើម្បី កុំ ឲ្យ ស៊ី ឬ ធ្វើ បាប វា ហើយ បើ សិន ជា ចិត្ត របស់ វា មាន ចិត្ត ល្អ ចំពោះ វា នោះ នឹង មាន សេចក្ដី សុខសាន្ត នៅ ក្នុង ចិត្ត របស់ ខ្ញុំ ចំពោះ អ្នក។

២២ ហើយ បើ សិង្ហ ក្លាយ ជា មិត្ត នឹង គោ ហើយ ផ្សះផ្សា ជាមួយ វា ហើយ បើ វា ត្រូវ បាន ចង ដោយ នឹម តែ មួយ ហើយ ភ្ជួរ ជាមួយ វា នោះ យើង នឹង ផ្សះផ្សា ជាមួយ អ្នក។

២៣ ហើយ កាលណា ក្អែក ប្រែ ជា ស ដូច សត្វ ចាប នោះ ចូរ ដឹង ថា អញ ស្រឡាញ់ ឯង ហើយ នឹង ផ្សះផ្សា នឹង ឯង ឯង នឹង ត្រូវ គេ ដក ចេញ ហើយ កូន ចៅ ឯង នឹង ត្រូវ គេ ដក ចេញ ហើយ នឹង គ្មាន សន្តិភាព សម្រាប់ ឯង ឡើយ»។

២៤ហើយ កាល យ៉ាកុប ឃើញ ថា គាត់ មាន ចិត្ត អាក្រក់ យ៉ាង ខ្លាំង ចំពោះ គាត់ ដោយ ចិត្ត និង ព្រលឹង អស់ ពី ចិត្ត ចង់ សម្លាប់ គាត់ ហើយ ថា គាត់ បាន លោត ឡើង ដូច ជ្រូក ព្រៃ ដែល មក លើ លំពែង ដែល ចាក់ ទម្លុះ ហើយ សម្លាប់ វា ហើយ មិន ដក ថយ ពី វា ឡើយ។

២៥ រួច ទ្រង់ មាន បន្ទូល ទៅ ពួក អ្នក ដែល ទ្រង់ ស្រឡាញ់ និង ពួក អ្នក បម្រើ ទ្រង់ ថា ចូរ ឲ្យ គេ មក វាយ ទ្រង់ និង ពួក សហការី ទ្រង់ ទាំង អស់។

ជំពូកទី ៣៨

១បន្ទាប់ មក យូដា ក៏ និយាយ ទៅ យ៉ាកុប ជា ឪពុក ថា៖ «ឪពុក អើយ សូម លើក ធ្នូ របស់ លោក ហើយ បាញ់ ព្រួញ របស់ លោក ទៅ ហើយ ទម្លាក់ ខ្មាំង សត្រូវ ចុះ ហើយ សម្លាប់ ខ្មាំង សត្រូវ ចុះ សូម ឲ្យ លោក មាន អំណាច ដ្បិត យើង មិន សម្លាប់ ប្អូន របស់ លោក ទេ ដ្បិត គាត់ ក៏ ដូច លោក ដែរ ហើយ គាត់ ក៏ ដូច លោក ដែរ សូម ឲ្យ យើង ផ្ដល់ កិត្តិយស នេះ ដល់ លោក»។

2 នោះ យ៉ាកុប ក៏ យឹត ធ្នូ បាញ់ ព្រួញ ទៅ វាយ ត្រូវ អេសាវ ជា ប្អូន ប្រុស របស់ គាត់ (ត្រង់ ទ្រូង ស្តាំ) ហើយ សម្លាប់ គាត់។

3 ហើយ ទ្រង់ ក៏ បាញ់ ព្រួញ មួយ ទៀត ទៅ ត្រូវ អាដូរ៉ាន ជា សាសន៍ អារ៉ាម ចំ ទ្រូង ខាង ឆ្វេង រួច រុញ គាត់ ថយ ក្រោយ សម្លាប់ ទៅ។

៤ហើយ បន្ទាប់ មក ពួក កូន ប្រុស របស់ យ៉ាកុប និង ពួក អ្នក បម្រើ របស់ គេ ក៏ ចេញ ទៅ ដោយ ចែក ខ្លួន ជា ក្រុមៗ នៅ ជ្រុង ទាំង បួន នៃ ប៉ម។

៥ហើយ យូដា បាន ចេញ ទៅ ខាង មុខ ព្រម ទាំង ណាបថាលី និង កាដ ព្រម ទាំង អ្នក បម្រើ ហាសិប នាក់ នៅ ខាង ត្បូង ប៉ម ហើយ គេ បាន សម្លាប់ អស់ អ្នក ដែល គេ រក ឃើញ នៅ ចំពោះ មុខ គេ គ្មាន អ្នក ណា ម្នាក់ រួច ជីវិត ឡើយ។

6 លេវី ដាន់ និង អេស៊ើរ បាន ចេញ ទៅ ខាង កើត ប៉ម
ព្រម ទាំង មនុស្ស ហាសិប នាក់ ទៅ ជា មួយ ហើ
យ ពួក គេ បាន សម្លាប់ ទាហាន នៃ ស្រុក ម៉ូអាប់ និ
ង ស្រុក អាំម៉ូន។
៧ រូបេន អ៊ីសាខារ និង សេប៊ូឡូន បាន ចេញ ទៅ ខាង ជើ
ង ប៉ម រួម ជាមួយ នឹង មនុស្ស ហាសិប នាក់ ហើយ
បាន សម្លាប់ ពួក ភីលីស្ទីន ដែល ជា អ្នក ចម្បាំង។
8 ស៊ីម្មាន បេនយ៉ាមីន និង អេណុក ជា កូន របស់ រូបេន បា
ន ចេញ ទៅ ខាង លិច នៃ ប៉ម ព្រម ទាំង មនុស្ស
ហាសិប នាក់ ទៅ ជា មួយ ហើយ ពួក គេ បាន ស
ម្លាប់ មនុស្ស បួន រយ នាក់ ពី ពួក អេដុម និង ពួ
ក ហូរី ដែល ជា អ្នក ចម្បាំង ដ៏ មាំមួន ហើយ ប្រាំមួ
យ រយ នាក់ បាន រត់ គេច ខ្លួន ហើយ កូន ប្រុស
បួន នាក់ របស់ អេសាវ បាន រត់ គេច ខ្លួន ទៅ
ជា មួយ ពួក គេ ហើយ ទុក ឪពុក របស់ គេ ឲ្យ
ស្លាប់ នៅ ពេល ដែល គាត់ បាន ដួល នៅ លើ
ភ្នំ ដែល នៅ ក្នុង អាឌូរ៉ាម។
៩ ឯ ពួក កូន ប្រុស របស់ យ៉ាកុប ក៏ ដេញ តាម
គេ រហូត ដល់ ភ្នំ សៀរ ហើយ យ៉ាកុប បាន បញ្ចុះ
សព ប្អូន ប្រុស របស់ ខ្លួន នៅ លើ ភ្នំ ដែល
នៅ ក្នុង អាឌូរ៉ាម រួច គាត់ ក៏ ត្រឡប់ ទៅ ផ្ទះ វិញ។
១០ហើយ ពួក កូន ប្រុស របស់ យ៉ាកុប បាន សង្គ
ត់ ពួក កូន ប្រុស របស់ អេសាវ យ៉ាង ខ្លាំង នៅ
លើ ភ្នំ សៀរ ហើយ បាន ឱន ក ចុះ ធ្វើ ជា បាវ
បម្រើ របស់ ពួក កូន ប្រុស របស់ យ៉ាកុប។
១១ ហើយពួកគេបានចាត់ឲ្យទៅសួរឪពុករបស់ពួកគេថាតើពួកគេគួរ
ផ្សះផ្សាជាមួយពួកគេឬក៏សម្លាប់ពួកគេ។
១២ យ៉ាកុប បាន ចាត់ ពាក្យ ទៅ កូនៗ របស់ លោ
ក ឲ្យ ផ្សះផ្សា គ្នា ហើយ ពួកគេ ក៏ ផ្សះផ្សា គ្នា ជាមួ
យ ពួកគេ ហើយ ដាក់ នឹម នៃ ការ បម្រើ លើ ពួកគេ
ដូច្នេះ ពួកគេ បាន បង់ ពន្ធ ឲ្យ យ៉ាកុប និង កូនៗ រ
បស់ គាត់ ជានិច្ច។
១៣ ហើយ ពួកគេ បាន បន្ត បង់ សួយសារអាករ ដ
ល់ យ៉ាកុប រហូត ដល់ ថ្ងៃ ដែល លោក ចុះ ទៅ ក្នុ
ង ស្រុក អេស៊ីប។
១៤ ហើយ ពួក កូន ចៅ អេដុម មិន បាន រួច ពី នឹ
ម នៃ ការ ធ្វើ ជា ខ្ញុំ បម្រើ ដែល កូន ចៅ ទាំ
ង ដប់ពីរ នាក់ របស់ យ៉ាកុប បាន ដាក់ លើ ពួក
គេ រហូត ដល់ សព្វ ថ្ងៃ នេះ ទេ។
15 ហើយ នេះ ជា ស្តេច ទាំង ប៉ុន្មាន ដែល បាន
សោយរាជ្យ នៅ ស្រុក អេដុម មុន ពេល ដែល មាន
ស្តេច ណា មួយ សោយរាជ្យ លើ កូន ចៅ អ៊ីស្រាអែ
ល រហូត ដល់ សព្វ ថ្ងៃ នេះ នៅ ក្នុង ស្រុក អេដុម។
១៦ ហើយ បាឡាក ជា កូន របស់ បេអ៊ែរ បាន សោយរា
ជ្យ នៅ ស្រុក អេដុម ហើយ ឈ្មោះ ទី ក្រុង របស់ ទ្រ
ង់ គឺ ដាណាបា។
១៧ហើយ បាឡាក បាន សុគត ទៅ ហើយ យ៉ូបាប ជា
កូន របស់ សេរ៉ា នៃ បូស៊ើរ បាន ឡើង សោយរាជ្យ ជំនួ
ស ទ្រង់។
១៨ហើយ យ៉ូបាប ក៏ សុគត ទៅ ហើយ អាសាំ នៃ ស្រុ
ក ថេម៉ាន បាន ឡើង សោយរាជ្យ ជំនួស ទ្រង់។
១៩ ហើយ អាសាំ ក៏ សោយទិវង្គត ទៅ ហើយ អាដាត
ជា កូន របស់ បារ៉ាដ ដែល បាន សម្លាប់ ពួក ម៉ាឌា
ន នៅ ក្នុង វាល ស្រុក ម៉ូអាប់ បាន ឡើង សោយរា
ជ្យ ជំនួស ទ្រង់ ហើយ ឈ្មោះ ទី ក្រុង របស់ ទ្រង់ គឺ
អាវីត។
២០ ហើយ អាដាត ក៏ សោយទិវង្គត ទៅ ហើយ សាលម៉ា
ន ពី អាម៉ាសេកា បាន ឡើង សោយរាជ្យ ជំនួស ទ្រង់។
២១ហើយ សាលម៉ាន ក៏ សោយទិវង្គត ទៅ ហើយ សូ
ល នៃ រ៉ាអាបូត (ក្បែរ ទន្លេ) បាន ឡើង សោយរាជ្យ ជំនួ
ស ទ្រង់។
២២ សូល ក៏ សោយទិវង្គត ទៅ ហើយ បាលូណាន ជា បុ
ត្រ របស់ អាកបោរ បាន ឡើង សោយរាជ្យ ជំនួស ទ្រង់។
២៣ហើយ បាលូណាន ជា កូន របស់ អាកប័រ បាន សុគត
ទៅ ហើយ អាដាត បាន ឡើង សោយរាជ្យ ជំនួស ទ្រង់ ហើ
យ ព្រះនាម ភរិយា របស់ ទ្រង់ គឺ ម៉ែតាប៊ីត ជា កូន រប
ស់ ម៉ាតារ៉ាត ដែល ជា កូន របស់ មេតាបេដហ្សាអាប់។
២៤ អ្នក ទាំង នេះ ជា ស្តេច ដែល បាន សោយរា
ជ្យ នៅ ក្នុង ស្រុក អេដុម។

ជំពូកទី 39

1 យ៉ាកុប បាន រស់នៅ ក្នុង ស្រុក កាណាន ដែល ឪពុ
ក របស់ គាត់ បាន ស្នាក់ នៅ។ នេះ ជា តំណ វង្ស
ត្រកូល របស់ យ៉ាកុប។
2 កាល គេ នាំ យ៉ូសែប ទៅ ស្រុក អេស៊ីប គាត់ មា
ន អាយុ ដប់ ប្រាំពីរ ឆ្នាំ ហើយ ប៉ូទីផារ ជា មន្ត្រី រប
ស់ ផារ៉ោន ជា មេ ចុងភៅ បាន ទិញ គាត់។
3 លោក ក៏ តាំង យ៉ូសែប ឲ្យ ត្រួត លើ ផ្ទះ របស់
លោក ទាំង មូល ហើយ ព្រះពរ នៃ ព្រះយេហូវ៉ា បាន
មក លើ ផ្ទះ របស់ សាសន៍ អេស៊ីព្ទ នោះ ដោយ
ព្រោះ យ៉ូសែប ហើយ ព្រះយេហូវ៉ា ក៏ ប្រទាន ឲ្យ លោ
ក ចម្រើន ឡើង ក្នុង គ្រប់ ការ ទាំង អស់ ដែល
លោក ធ្វើ។
៤ ជនជាតិអេស៊ីបនោះបានប្រគល់អ្វីៗទាំងអស់ទៅឲ្យយ៉ូសែប ដ្បិតគា
ត់បានឃើញថាព្រះយេហូវ៉ាគង់ជាមួយគាត់ ហើយថាព្រះយេហូវ៉ាបាន
ប្រទានពរដល់គាត់ក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ដែលគាត់បានធ្វើ។
5 រីឯ រូបរាង របស់ យ៉ូសែប វិញ គាត់ មើល ទៅ គួរ
ឲ្យ ចង់ គយគន់ ហើយ ភរិយា របស់ ចៅហ្វាយ គាត់
ក៏ ងើយ ភ្នែក ឡើង ឃើញ យ៉ូសែប ហើយ នាង ក៏
ស្រឡាញ់ គាត់ ហើយ អង្វរ គាត់ ឲ្យ រួម ដំណេក
ជា មួយ នាង។
៦ប៉ុន្តែ លោក មិន បាន លះបង់ ព្រលឹង លោក ទេ ហើ
យ លោក នឹក ចាំ ពី ព្រះ អម្ចាស់ និង ពាក្យ ទាំង
ឡាយ ដែល យ៉ាកុប ជា ឪពុក លោក បាន ប្រើ អាន
ពី ពាក្យ របស់ អ័ប្រាហាំ ថា កុំ ឲ្យ បុរស ណា ប្រព្រឹ
ត្ត អំពើ សហាយស្មន់ ជាមួយ ស្ត្រី ដែល មាន ប្ដី ឡើ
យ ថា សម្រាប់ អ្នក នោះ ការ ដាក់ ទោស ដល់ ស្លា
ប់ ត្រូវ បាន កំណត់ នៅ ស្ថានសួគ៌ នៅ ចំពោះ
ព្រះ ដ៏ ខ្ពស់ បំផុត ហើយ អំពើ បាប នឹង ត្រូវ បា
ន កត់ត្រា ទុក ប្រឆាំង នឹង គាត់ នៅ ក្នុង សៀវ
ភៅ ដ៏ អស់កល្ប ជានិច្ច នៅ ចំពោះ ព្រះ អម្ចាស់។

7 យ៉ូសែប ក៏ នឹក ឃើញ ពាក្យ ទាំង នេះ ហើយ មិ
ន ព្រម រួម ដំណេក ជា មួយ នាង ឡើយ។
៨ នាង បាន អង្វរ គាត់ អស់ រយៈពេល មួយ ឆ្នាំ ប៉ុ
ន្តែ គាត់ មិន ព្រម ហើយ មិន ព្រម ស្តាប់ ឡើយ។
9 ប៉ុន្តែ នាង បាន ឱប គាត់ ហើយ ឱប គាត់ យ៉ាង
ណែន នៅ ក្នុង ផ្ទះ ដើម្បី បង្ខំ គាត់ ឲ្យ រួម ដំណេ
ក ជាមួយ នាង រួច បិទ ទ្វារ ផ្ទះ ឲ្យ ជិត ប៉ុន្តែ គាត់
បាន ទុក សម្លៀក បំពាក់ របស់ គាត់ នៅ ក្នុង ដៃ
នាង ហើយ ទម្លុះ ទ្វារ រត់ ចេញ ទៅ ក្រៅ ពី មុខ
នាង។
១០ ស្ត្រី នោះ ឃើញ ថា គាត់ មិន ព្រម រួម ដំណេ
ក ជា មួយ នាង ទេ នាង ក៏ ស្ដី បន្ទោស គាត់
នៅ ចំពោះ មុខ ចៅហ្វាយ របស់ គាត់ ថា «ខ្ញុំ បម្រើ
ជនជាតិ ហេព្រើរ ដែល លោក ស្រឡាញ់ បាន រក វិធី
បង្ខំ ខ្ញុំ ឲ្យ រួម ដំណេក ជា មួយ ខ្ញុំ។ កាល ខ្ញុំ ស្រែ
ក ឡើង គាត់ ក៏ រត់ ចេញ ហើយ ទុក សម្លៀក បំពា
ក់ របស់ គាត់ នៅ ក្នុង ដៃ ខ្ញុំ ពេល ខ្ញុំ កាន់ គាត់
ហើយ គាត់ ក៏ បើក ទ្វារ ចូល»។
១១ ឯ ជនជាតិ អេស៊ីប នោះ បាន ឃើញ សម្លៀក បំ
ពាក់ របស់ យ៉ូសែប និង ទ្វារ ដែល បាក់ បែក ហើយ
បាន ឮ ពាក្យ សម្ដី របស់ ប្រពន្ធ គាត់ ក៏ ចាប់ យ៉ូ
សែប ដាក់ គុក នៅ កន្លែង ដែល ពួក អ្នក ទោស ត្រូ
វ បាន ឃុំឃាំង ដែល ស្ដេច បាន ចាប់ ដាក់ គុក។
១២ហើយ លោក នៅ ក្នុង គុក នោះ ហើយ ព្រះ អម្ចា
ស់ បាន ប្រទាន ពរ ដល់ យ៉ូសែប នៅ ចំពោះ មុខ
មេ ឆ្មាំ គុក និង សេចក្ដី មេត្តាករុណា ចំពោះ លោក ដ្បិ
ត លោក បាន ឃើញ ថា ព្រះ អម្ចាស់ គង់ នៅ ជា
មួយ លោក ហើយ ថា ព្រះ អម្ចាស់ បាន ធ្វើ ឲ្យ ការ
អ្វី ដែល លោក ធ្វើ បាន ចម្រើន ឡើង។
១៣ហើយ លោក បាន ប្រគល់ អ្វីៗ ទាំងអស់ ទៅ ក្នុ
ង កណ្ដាប់ ដៃ របស់ លោក ហើយ មេ ឆ្មាំ ពន្ធនាគា
រ មិន បាន ដឹង អ្វី ទាំងអស់ ដែល នៅ ជាមួយ
លោក ព្រោះ យ៉ូសែប បាន ធ្វើ អ្វីៗ ទាំងអស់ ហើយ ព្រះ
អម្ចាស់ បាន ធ្វើ ឲ្យ វា បាន ល្អឥតខ្ចោះ។
១៤ លោក បាន ស្នាក់ នៅ ទី នោះ ពីរ ឆ្នាំ។ នៅ
គ្រា នោះ ផារ៉ោន ជា ស្ដេច ស្រុក អេស៊ីប មាន ព្រះពិរោ
ធ នឹង មន្ត្រី ទាំង ពីរ របស់ លោក គឺ នាយ ពែង
ស្រា និង នាយ នំប៉័ង ហើយ លោក ក៏ ចាប់ ពួក គេ
ដាក់ ក្នុង ផ្ទះ របស់ នាយ ចុងភៅ ក្នុង គុក ដែល យ៉ូ
សែប ត្រូវ បាន ឃុំ ទុក។
១៥ ហើយ មេ ឆ្មាំ ពន្ធនាគារ បាន តែងតាំង យ៉ូសែប
ឲ្យ បម្រើ ពួកគេ ហើយ គាត់ បាន បម្រើ នៅ មុខ ពួ
កគេ។
១៦ អ្នក ទាំង ពីរ បាន យល់ សប្ដិ មួយ គឺ មេ អ្ន
ក ថ្វាយ ពែង ស្រា និង មេ អ្នក ដុត នំ ហើយ ពួក
គេ បាន រៀបរាប់ សុបិន នោះ ប្រាប់ យ៉ូសែប។
17 ហើយ ដូច ដែល លោក បាន បកស្រាយ ឲ្យ ពួក
គេ ឃើញ នោះ ក៏ បាន កើត ឡើង ដល់ ពួកគេ ដូ
ច្នោះ ដែរ ហើយ ផារ៉ោន បាន តាំង មេ ថ្វាយ ពែង
ស្រា និង មេ ដុត នំប៉័ង ឲ្យ ឡើង វិញ ដូច ដែល យ៉ូ
សែប បាន បកស្រាយ ឲ្យ ពួកគេ ឃើញ។
១៨ ប៉ុន្តែ មេ ថ្វាយ ពែង បាន ភ្លេច យ៉ូសែប នៅ ក្នុ
ង គុក ទោះ បី ជា គាត់ បាន ជម្រាប លោក អំពី
អ្វី ដែល នឹង កើត ឡើង ដល់ គាត់ ក៏ ដោយ ហើ
យ មិន បាន ចាំ ទូល ព្រះចៅ ផារ៉ោន អំពី របៀប
ដែល យ៉ូសែប បាន ប្រាប់ គាត់ ក៏ ដោយ ព្រោះ លោ
ក ភ្លេច។

ជំពូកទី ៤០

1នៅ គ្រា នោះ ផារ៉ោន ទ្រង់ សុបិន ឃើញ សុបិន ពី
រ ក្នុង មួយ យប់ អំពី ទុរ្ភិក្ស ដែល នឹង កើត មាន
នៅ ទូទាំង ស្រុក ហើយ ទ្រង់ ភ្ញាក់ ពី ដំណេក ហើយ
ហៅ ពួក អ្នក បកស្រាយ សុបិន និង ពួក គ្រូ មន្តអាគ
ម ទាំង អស់ ដែល នៅ ស្រុក អេស៊ីប មក ហើយ ទ្រ
ង់ បាន ប្រាប់ ដល់ គេ ពី សុបិន ទាំង ពីរ របស់
ទ្រង់ តែ គេ មិន អាច នឹង ប្រាប់ បាន ឡើយ។
2 រួច មេ ថ្វាយ ពែង ក៏ នឹក ឃើញ ដល់ យ៉ូសែប
ហើយ បាន ទូល អំពី គាត់ ដល់ ស្ដេច រួច ទ្រង់
នាំ គាត់ ចេញ ពី គុក ហើយ គាត់ ក៏ បាន សុបិន
ទាំង ពីរ របស់ គាត់ នៅ ចំពោះ មុខ ទ្រង់។
៣ លោក បាន ទូល នៅ ចំពោះ ព្រះភក្ត្រ ផារ៉ោន ថា
សុបិន ទាំង ពីរ របស់ លោក គឺ ជា សុបិន តែ មួ
យ ហើយ លោក ក៏ មាន បន្ទូល ទៅ លោក ថា៖ «ប្រាំ
ពីរ ឆ្នាំ នឹង មក ដល់ ដែល នឹង មាន អាហារ បរិបូរ
ណ៍ នៅ ទូទាំង ស្រុក អេស៊ីប ហើយ បន្ទាប់ ពី ប្រាំពី
រ ឆ្នាំ នោះ នឹង មាន ទុរ្ភិក្ស យ៉ាង ខ្លាំង ដែល មិន ធ្លា
ប់ មាន នៅ ទូទាំង ស្រុក នោះ ឡើយ»។
៤ឥឡូវនេះ សូមឲ្យព្រះចៅផារ៉ោនតែងតាំងពួកអ្នកត្រួតពិនិត្យនៅក្នុង
ស្រុកអេស៊ីបទាំងមូល ហើយឲ្យពួកគេប្រមូលស្បៀងអាហារនៅក្នុងគ្រ
ប់ទីក្រុងទាំងអស់ ក្នុងអំឡុងពេលនៃឆ្នាំដែលមានភាពបរិបូរណ៍ នោះនឹ
ងមានស្បៀងអាហារសម្រាប់រយៈពេលប្រាំពីរឆ្នាំនៃទុរ្ភិក្ស ហើយដីនឹង
មិនវិនាសដោយសារទុរ្ភិក្សឡើយ ព្រោះវានឹងមានសភាពធ្ងន់ធ្ងរខ្លាំង
ណាស់»។
៥ ព្រះអម្ចាស់ បាន ប្រទាន ព្រះហឫទ័យ មេត្តាករុណា ដ
ល់ យ៉ូសែប នៅ ចំពោះ ព្រះភក្ត្រ ផារ៉ោន ហើយ ផារ៉ោន
មាន បន្ទូល ទៅ ពួក អ្នក បម្រើ របស់ ទ្រង់ ថា ៖ «
យើង នឹង រក មិន ឃើញ មនុស្ស មាន ប្រាជ្ញា និង
ចេះ ពិចារណា ដូច មនុស្ស នេះ ទេ ដ្បិត ព្រះវិញ្ញាណ
នៃ ព្រះអម្ចាស់ គង់ នៅ ជាមួយ នឹង គាត់ » ។
6 ទ្រង់ បាន តែងតាំង លោក ឲ្យ ធ្វើ ជា អ្នក ទី ពី
រ ក្នុង នគរ របស់ ទ្រង់ ទាំង មូល ហើយ ប្រទាន អំ
ណាច ដល់ លោក លើ ស្រុក អេស៊ីប ទាំង មូល ព្រ
ម ទាំង ឲ្យ លោក ជិះ រទេះ ទី ពីរ របស់ ផារ៉ោន។
7 ទ្រង់ ក៏ ឲ្យ ទ្រង់ ស្លៀក សម្លៀក បំពាក់ ពី ក្រណា
ត់ សូត្រ ហើយ ទ្រង់ ក៏ ដាក់ ខ្សែ មាស នៅ ក ទ្រ
ង់ ហើយ ប្រកាស នៅ ចំពោះ ទ្រង់ ថា «អែល អែល វ៉ា អា
ប៊ីរើរ» រួច ទ្រង់ ក៏ ដាក់ ចិញ្ចៀន នៅ ដៃ ទ្រង់ ហើយ
តាំង ទ្រង់ ឲ្យ ត្រួតត្រា លើ ដំណាក់ ទ្រង់ ទាំង មូល
ហើយ លើក តម្កើង ទ្រង់ ហើយ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ
ទ្រង់ ថា «មាន តែ នៅ លើ បល្ល័ង្ក ប៉ុណ្ណោះ ទើប អ
ញ នឹង ធំ ជាង ឯង»

៨ហើយ យ៉ូសែប បាន គ្រប់គ្រង លើ ស្រុក អេស៊ីប ទាំង មូល ហើយ
ពួក មន្ត្រី ទាំង អស់ របស់ ផារ៉ោន និង ពួក អ្នក បម្រើ ទាំង អស់ រប
ស់ ទ្រង់ និង អស់ អ្នក ដែល ធ្វើ ការ របស់ ស្តេច ក៏ ស្រឡាញ់ គាត់ ពី
ព្រោះ គាត់ ដើរ ដោយ សុចរិត ដ្បិត គាត់ គ្មាន អំនួត និង ភាព ក្រអឺត
ក្រទម ហើយ គាត់ មិន រើស មុខ នរណា ឡើយ ហើយ មិន ទទួល អំ
ណោយ ឡើយ ប៉ុន្តែ គាត់ បាន វិនិច្ឆ័យ ប្រជាជន ទាំង អស់ នៅ ក្នុង
ស្រុក ដោយ សុចរិត។
៩ហើយ ស្រុក អេស៊ីប ក៏ មាន សន្តិភាព នៅ ចំពោះ
ផារ៉ោន ដោយ សារ យ៉ូសែប ដ្បិត ព្រះ អម្ចាស់ គង់
នៅ ជា មួយ លោក ហើយ បាន ប្រទាន ព្រះ គុណ និ
ង សេចក្តី មេត្តា ករុណា ដល់ លោក អស់ ទាំង ជំនា
ន់ នៅ ចំពោះ អស់ អ្នក ដែល ស្គាល់ លោក និង អ្ន
ក ដែល បាន ឮ អំពី លោក ហើយ នគរ ផារ៉ោន
ក៏ មាន សណ្តាប់ធ្នាប់ ល្អ ហើយ គ្មាន សាតាំង ឬ មនុ
ស្ស អាក្រក់ នៅ ក្នុង នោះ ឡើយ។
១០ស្តេច បាន ដាក់ ឈ្មោះ ឲ្យ យ៉ូសែប ថា សេផាន់ទីផា
ន ហើយ បាន ឲ្យ យ៉ូសែប ធ្វើ ជា ភរិយា របស់ នាង
ដែល ជា កូន ស្រី របស់ ប៉ូទីផារ ដែល ជា កូន
ស្រី របស់ បូជាចារ្យ នៅ ក្រុង ហេលីយ៉ូប៉ូលីស និង
ជា មេ ចុងភៅ។
១១ ហើយនៅថ្ងៃដែលយ៉ូសែបបានឈរនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះចៅផា
រ៉ោន នោះគាត់មានអាយុសាមសិបឆ្នាំហើយ។
12 ហើយ នៅ ឆ្នាំ នោះ ឯង អ៊ីសាក ក៏ ស្លាប់ ទៅ ហើ
យ កាល យ៉ូសែប បាន មាន ប្រសាសន៍ ក្នុង ការ ប
កស្រាយ សុបិន ទាំង ពីរ របស់ លោក ថា មាន ឆ្នាំ
ទាំង ប្រាំពីរ ដែល មាន ភោគផល ច្រើន លើសលប់
នៅ លើ ស្រុក អេស៊ីប ទាំង មូល ហើយ ស្រុក អេស៊ី
ប បាន ផលិត ផល យ៉ាង បរិបូរណ៌ គឺ មួយ រង្វាស់
ដែល ផលិត បាន មួយ ម៉ឺន ប្រាំបី រយ រង្វាស់។
១៣យ៉ូសែប បាន ប្រមូល ស្បៀង អាហារ នៅ គ្រប់ ទី
ក្រុង រហូត ដល់ មាន ស្រូវ ពេញ បរិបូរណ៌ រហូត ដ
ល់ គេ លែង អាច រាប់ និង វាស់ វា បាន ទៀត
ហើយ។

ជំពូកទី ៤១

១ ហើយ នៅ ក្នុង ឆ្នាំ សោមនស្ស ទី សែសិប ប្រាំ
នៅ សប្តាហ៍ ទី ពីរ (និង) នៅ ក្នុង ឆ្នាំ ទី ពីរ [ម៉ោង
២១:៦៥ ព្រឹក] យូដា បាន យក អ៊ើរ ជា កូន ច្បង រប
ស់ ខ្លួន ជា ប្រពន្ធ ពី កូន ស្រី របស់ អើរ៉ាម ឈ្មោះ
តាម៉ារ។
2 ប៉ុន្តែ គាត់ ស្អប់ ហើយ មិន បាន រួម ដំណេក ជាមួ
យ នាង ទេ ព្រោះ ម្តាយ របស់ គាត់ ជា កូន ស្រី
នៃ ស្រុក កាណាន ហើយ គាត់ ចង់ យក ប្រពន្ធ ពី
ញាតិ សន្តាន ម្តាយ របស់ គាត់ ប៉ុន្តែ យូដា ជា ឪពុក រ
បស់ គាត់ មិន អនុញ្ញាត ទេ។
៣ហើយ អ៊ើរ នេះ ជា កូន ច្បង របស់ យូដា ជា មនុ
ស្ស អាក្រក់ ហើយ ព្រះ យេហូវ៉ា បាន សម្លាប់ គាត់។
៤ យូដា ក៏ និយាយ ទៅ អូណាន ជា ប្អូន ប្រុស រប
ស់ ខ្លួន ថា ចូរ ទៅ រួមរ័ក ជា មួយ ប្រពន្ធ របស់ ប
ង ប្រុស ឯង ហើយ បំពេញ កាតព្វកិច្ច ជា បង ប្រុ
ស របស់ ប្តី នាង ហើយ បង្កើត ពូជ ឲ្យ បង ប្រុស
ឯង ចុះ
5 ហើយ អូណាន ដឹង ថា ពូជ នោះ នឹង មិន មែន
ជា របស់ គាត់ ទេ គឺ ជា របស់ ប្អូន ប្រុស តែ មួ
យ គត់ ហើយ គាត់ ក៏ ចូល ទៅ ក្នុង ផ្ទះ ប្រពន្ធ រ
បស់ ប្អូន ប្រុស គាត់ ហើយ ខ្ចាក់ ពូជ នោះ ទៅ
លើ ដី ហើយ គាត់ ជា មនុស្ស អាក្រក់ នៅ ចំពោះ
ព្រះនេត្រ ព្រះយេហូវ៉ា ហើយ ទ្រង់ ក៏ សម្លាប់ គាត់។
6យូដា និយាយ ទៅ តាម៉ារ ជា កូន ប្រសា របស់ គា
ត់ ថា៖ «ចូរ នៅ ផ្ទះ ឪពុក របស់ អ្នក ជា ស្ត្រី មេ
ម៉ាយ រហូត ដល់ សេឡា កូន ខ្ញុំ ធំ ឡើង រួច ខ្ញុំ នឹ
ង ឲ្យ អ្នក ធ្វើ ជា ប្រពន្ធ គាត់»។
៧ហើយ គាត់ ក៏ ធំ ឡើង ប៉ុន្តែ បេដស៊ូអែល ជា ភរិ
យា របស់ យូដា មិន បាន អនុញ្ញាត ឲ្យ សេឡា ជា កូ
ន ប្រុស របស់ គាត់ រៀបការ ទេ។ ហើយ បេដស៊ូអែល
ជា ភរិយា របស់ យូដា ក៏ បាន ស្លាប់ នៅ ឆ្នាំ ទី
ប្រាំ នៃ សប្តាហ៍ នេះ។
៨ ហើយនៅឆ្នាំទីប្រាំមួយ យូដាបានឡើងទៅកាត់រោមចៀមរបស់គាត់
នៅធីមណា។ [2169 AM] ហើយពួកគេបានប្រាប់តាម៉ារថា «មើល
ចុះ ឪពុកក្មេករបស់អ្នកកំពុងឡើងទៅធីមណាដើម្បីកាត់រោមចៀមរប
ស់គាត់»។
9 នាង ក៏ ដោះ សម្លៀក បំពាក់ ស្ត្រី មេម៉ាយ ចេញ រួ
ច ពាក់ ស្បៃ មុខ តុបតែង ខ្លួន រួច អង្គុយ នៅ មាត់
ទ្វារ ដែល នៅ ជាប់ ផ្លូវ ទៅ ធីមណា។
10 កាល យូដា កំពុង តែ ដើរ ទៅ គាត់ បាន ប្រទះ
ឃើញ នាង ហើយ គិត ថា នាង ជា ស្រី ពេស្យា រួច
គាត់ និយាយ ទៅ នាង ថា «សូម ឲ្យ ខ្ញុំ ចូល ទៅ
ឯ អ្នក» នាង ក៏ និយាយ ទៅ គាត់ ថា «ចូរ ចូល ម
ក» គាត់ ក៏ ចូល ទៅ។
11 នាង ក៏ និយាយ ទៅ គាត់ ថា «ចូរ ឲ្យ ថ្លៃ ឈ្នួ
ល ខ្ញុំ មក» គាត់ ក៏ និយាយ ទៅ នាង ថា «ខ្ញុំ គ្មា
ន អ្វី នៅ ក្នុង ដៃ ទេ ក្រៅ ពី ចិញ្ចៀន ដែល ពា
ក់ នៅ ម្រាមដៃ ខ្សែក និង ដំបង ដែល នៅ ក្នុង ដៃ»។
12 នាង បាន និយាយ ទៅ គាត់ ថា «ចូរ ឲ្យ វា ម
ក ខ្ញុំ រហូត ដល់ អ្នក ផ្ញើ ថ្លៃ ឈ្នួល មក ខ្ញុំ» ហើ
យ គាត់ ក៏ និយាយ ទៅ នាង ថា «ខ្ញុំ នឹង ផ្ញើ កូ
ន ពពែ មួយ មក ឲ្យ អ្នក» គាត់ ក៏ ឲ្យ វា ទៅ នា
ង រួច គាត់ ក៏ ចូល ទៅ ឯ នាង ហើយ នាង ក៏ មា
ន ផ្ទៃ ពោះ ដោយ គាត់។
១៣ យូដា បាន ទៅ រក ហ្វូង ចៀម របស់ ខ្លួន ហើ
យ នាង បាន ទៅ ផ្ទះ ឪពុក របស់ នាង។
14 យូដា បាន ផ្ញើ កូន ពពែ មួយ ទៅ ឲ្យ អ្នក គ
ង្វាល របស់ គាត់ ជា អ្នក ស្រុក អាឌូឡាម ប៉ុន្តែ គាត់ រ
ក នាង មិន ឃើញ គាត់ ក៏ សួរ អ្នក ស្រុក នោះ
ថា «ស្រី ពេស្យា ដែល នៅ ទី នេះ នៅ ឯ ណា?»
គេ ឆ្លើយ ទៅ គាត់ ថា «គ្មាន ស្រី ពេស្យា នៅ ទី
នេះ ជា មួយ យើង ទេ»។
15 រួច គាត់ ក៏ ត្រឡប់ មក ជម្រាប គាត់ ថា គាត់ រ
ក មិន ឃើញ នាង ទេ ថា «ខ្ញុំ បាន សួរ អ្នក ស្រុ
ក នោះ ហើយ គេ ឆ្លើយ មក ខ្ញុំ ថា «នៅ ទី នេះ
គ្មាន ស្រី ពេស្យា ទេ»

១៦ លោក មាន ប្រសាសន៍ ថា៖ «ចូរ នាង ទុក វា ចោល ទៅ ក្រែង យើង ក្លាយ ជា ហេតុ នាំ ឲ្យ គេ ចំអក ឲ្យ»។ លុះ នាង បាន គ្រប់ បី ខែ ហើយ គេ ក៏ ដឹង ថា នាង មាន ផ្ទៃពោះ ហើយ គេ ក៏ ប្រាប់ យូដា ថា៖ «មើល៍ តាម៉ារ កូន ប្រសា របស់ អ្នក មាន ផ្ទៃពោះ ដោយសារ ការ ប្រព្រឹត្ត អំពើ ពេស្យាចារ»។
១៧ យូដា ក៏ ទៅ ផ្ទះ ឪពុក នាង ហើយ និយាយ ទៅ ឪពុក និង បង ប្អូន នាង ថា៖ «ចូរ នាំ នាង ចេញ មក ឲ្យ គេ ដុត នាង ចោល ទៅ ដ្បិត នាង បាន ប្រព្រឹត្ត អំពើ មិន ស្អាត ស្អំ នៅ ក្នុង ស្រុក អ៊ីស្រាអែល»។
១៨ កាល គេ នាំ នាង ចេញ មក ដុត ចោល នាង ក៏ ផ្ញើ ចិញ្ចៀន ខ្សែក និង ដំបង ទៅ ឪពុក ក្មេក ដោយ ពាក្យ ថា៖ «ចូរ រក មើល ថា របស់ ទាំង នេះ ជា របស់ អ្នក ណា ដ្បិត ខ្ញុំ មាន ផ្ទៃ ពោះ ដោយសារ គាត់»។
19យូដា ក៏ ទទួល ស្គាល់ ហើយ និយាយ ថា៖ «តាម៉ារ សុចរិត ជាង ខ្ញុំ»។
២០ ហើយ ដូច្នេះ កុំ ឲ្យ គេ ដុត នាង ឡើយ ហើយ ដោយ សារ ហេតុផល នោះ នាង មិន ត្រូវ បាន ប្រគល់ ទៅ ឲ្យ សេឡា ទេ ហើយ គាត់ ក៏ មិន បាន ទៅ ជិត នាង ទៀត ដែរ។
២១ ហើយ បន្ទាប់ ពី នោះ នាង បាន បង្កើត កូន ប្រុស ពីរ នាក់ គឺ ពេរេស [២១៧០ ព្រឹក] និង សេរ៉ាស នៅ ក្នុង ឆ្នាំ ទី ប្រាំពីរ នៃ សប្តាហ៍ ទី ពីរ នេះ។
២២ រួច មក ឆ្នាំ ទាំង ប្រាំពីរ នៃ ផល ផ្លែ បាន សម្រេច ដែល យ៉ូសែប បាន ទូល ដល់ ផារ៉ោន។
២៣យូដា បាន ទទួល ស្គាល់ ថា អំពើ ដែល គាត់ បាន ធ្វើ នោះ ជា អំពើ អាក្រក់ ព្រោះ គាត់ បាន រួម ដំណេក ជាមួយ កូន ប្រសា ស្រី ហើយ គាត់ ចាត់ ទុក ថា ជា ការ ស្អប់ ខ្ពើម ក្នុង ភ្នែក របស់ គាត់ ហើយ គាត់ បាន ទទួល ស្គាល់ ថា គាត់ បាន ប្រព្រឹត្ត អំពើ រំលង ហើយ វង្វេង ចេញ ព្រោះ គាត់ បាន លាត សំពត់ កូន ប្រុស របស់ គាត់ ហើយ គាត់ បាន ចាប់ ផ្តើម សោកស្តាយ ហើយ អង្វរ ព្រះ អម្ចាស់ ដោយ សារ អំពើ រំលង របស់ គាត់។
២៤ហើយ យើង បាន ប្រាប់ គាត់ នៅ ក្នុង សុបិន ថា គាត់ ត្រូវ បាន អត់ទោស ឲ្យ ហើយ ព្រោះ គាត់ បាន អង្វរ ដោយ ស្មោះ អស់ពី ចិត្ត ហើយ បាន សោកស្តាយ ហើយ មិន បាន ប្រព្រឹត្ត វាម្តង ទៀត។
២៥ហើយ គាត់ បាន ទទួល ការ អភ័យទោស ពី ព្រោះ គាត់ បាន ងាក ចេញ ពី អំពើ បាប និង ពី ភាព ល្ងង់ខ្លៅ របស់ គាត់ ព្រោះ គាត់ បាន ប្រព្រឹត្ត អំពើ រំលង យ៉ាង ខ្លាំង នៅ ចំពោះ ព្រះ របស់ យើង ហើយ អ្នក ណា ដែល ប្រព្រឹត្ត ដូច្នេះ អ្នក ណា ដែល រួម ដំណេក ជាមួយ ម្តាយ ក្មេក របស់ ខ្លួន ចូរ ឲ្យ គេ ដុត គាត់ ដោយ ភ្លើង ដើម្បី ឲ្យ គាត់ អាច ដុត នៅ ក្នុង នោះ ព្រោះ មាន ភាព មិន ស្អាត និង ការ បំពុល មក លើ ពួកគេ ចូរ ឲ្យ គេ ដុត ពួកគេ ដោយ ភ្លើង។
26 ហើយ ចូរ អ្នក បង្គាប់ ដល់ ពួក កូន ចៅ អ៊ីស្រាអែល ថា កុំ ឲ្យ មាន អំពើ ស្មោកគ្រោក ក្នុង ចំណោម ពួក គេ ឡើយ ដ្បិត អ្នក ណា ដែល រួម ដំណេក ជា មួយ កូន ប្រសា ស្រី ឬ ម្តាយ ក្មេក របស់ ខ្លួន នោះ បាន ប្រព្រឹត្ត អំពើ ស្មោកគ្រោក ហើយ។ ចូរ ឲ្យ គេ ដុត បុរស ដែល បាន រួម ដំណេក ជា មួយ នាង ដោយ ភ្លើង ហើយ ដុត ស្ត្រី នោះ ដែរ នោះ ទ្រង់ នឹង បង្វែរ សេចក្តី ក្រោធ និង ការ ដាក់ ទោស ចេញ ពី អ៊ីស្រាអែល។
២៧ហើយ យើង បាន និយាយ ទៅ កាន់ យូដា ថា កូន ប្រុស ទាំង ពីរ របស់ គាត់ មិន បាន រួម ដំណេក ជាមួយ នាង ទេ ហើយ ដោយ សារ ហេតុផល នេះ ពូជ របស់ គាត់ ត្រូវ បាន បង្កើត ឡើង សម្រាប់ ជំនាន់ ទី ពីរ ហើយ នឹង មិន ត្រូវ បាន ដក ចេញ ឡើយ។
២៨ដ្បិត ដោយ មិន លាក់ បាំង ភ្នែក គាត់ បាន ទៅ រក ការ ដាក់ ទោស ពោល គឺ ស្រប តាម ការ វិនិច្ឆ័យ របស់ អ័ប្រាហាំ ដែល គាត់ បាន បង្គាប់ ដល់ កូន ប្រុស របស់ គាត់ យូដា បាន រក ដុត នាង ដោយ ភ្លើង។

ជំពូកទី ៤២

១ហើយ នៅ ក្នុង ឆ្នាំ ទី មួយ នៃ សប្តាហ៍ ទី បី នៃ ឆ្នាំ សោមនស្ស ទី សែសិប ប្រាំ នោះ ទុរ្ភិក្ស បាន ចាប់ ផ្តើម មក ដល់ ដែនដី [2171 AM] ហើយ ភ្លៀង មិន ព្រម ធ្លាក់ មក លើ ផែនដី ទេ ព្រោះ គ្មាន អ្វី ធ្លាក់ មក សោះ។
2 ដី ក៏ បាន រីង ស្ងួត ទៅ ប៉ុន្តែ នៅ ក្នុង ស្រុក អេស៊ីប មាន អាហារ ដ្បិត យ៉ូសែប បាន ប្រមូល គ្រាប់ពូជ នៃ ស្រុក នោះ ក្នុង អំឡុង ពេល ប្រាំពីរ ឆ្នាំ ដ៏ បរិបូរណ៍ ហើយ បាន រក្សា ទុក វា។
៣ ឯ ពួក អេស៊ីប បាន មក ឯ យ៉ូសែប ដើម្បី ឲ្យ គាត់ ឲ្យ អាហារ ដល់ គេ ហើយ គាត់ បាន បើក ឃ្លាំង ជា កន្លែង ដែល មាន ស្រូវ ឆ្នាំ ដំបូង ហើយ គាត់ លក់ ឲ្យ ប្រជាជន នៅ ក្នុង ស្រុក នោះ យក មាស។
4 «ឯ អំណត់ វេទនា បាន ធ្ងន់ធ្ងរ ណាស់ នៅ ក្នុង ស្រុក កាណាន» ហើយ យ៉ាកុប បាន ឮ ថា មាន អាហារ នៅ ស្រុក អេស៊ីប គាត់ ក៏ ចាត់ កូន ប្រុស ទាំង ដប់ នាក់ របស់ គាត់ ឲ្យ ទៅ រក អាហារ ឲ្យ គាត់ នៅ ស្រុក អេស៊ីប ប៉ុន្តែ បេនយ៉ាមីន គាត់ មិន បាន ចាត់ ទេ ហើយ កូន ប្រុស ទាំង ដប់ នាក់ របស់ យ៉ាកុប ក៏ មក ដល់ ស្រុក អេស៊ីប ជា មួយ នឹង អ្នក ដែល ទៅ ទី នោះ ដែរ។
5 យ៉ូសែប ស្គាល់ ពួកគេ តែ ពួកគេ មិន ស្គាល់ គាត់ ទេ ហើយ គាត់ បាន និយាយ ជាមួយ ពួកគេ ហើយ សួរ ពួកគេ ហើយ គាត់ បាន និយាយ ទៅ ពួកគេ ថា « តើ អ្នក រាល់ គ្នា មិន មែន ជា អ្នក ស៊ើបការណ៍ ទេ ឬ? ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា មិន បាន មក ស៊ើបការ

ណ៍ នៅ តាម ច្រក ចូល នៃ ស្រុក ទេ ឬ?» គាត់
ក៏ ចាប់ ពួកគេ ដាក់ គុក។
៦ បន្ទាប់ មក លោក បាន ដោះ លែង ពួក គេ ឲ្យ មា
ន សេរីភាព ម្តង ទៀត ហើយ ឃុំ ខ្លួន ស៊ីម្មាន តែ ម្នា
ក់ ឯង ហើយ ឲ្យ បង ប្អូន ទាំង ប្រាំបួន នាក់ រប
ស់ លោក ទៅ វិញ។
7 រួច គាត់ បាន ដាក់ ស្រូវ ពេញ បាវ របស់ ពួក
គេ ហើយ ដាក់ មាស របស់ ពួក គេ ទៅ ក្នុង បាវ រ
បស់ ពួក គេ តែ ពួក គេ មិន បាន ដឹង ទេ។
៨ហើយ លោក បាន បញ្ជា ឲ្យ ពួកគេ នាំ ប្អូនប្រុស រ
បស់ ពួកគេ មក ព្រោះ ពួកគេ បាន ប្រាប់ លោក ថា ឪ
ពុក របស់ ពួកគេ នៅ រស់ និង ប្អូនប្រុស របស់ ពួកគេ
។
9គេ ក៏ ចេញ ពី ស្រុក អេស៊ីប មក ដល់ ស្រុក កា
ណាន ហើយ គេ ក៏ ប្រាប់ ឪពុក គេ ពី គ្រប់ ទាំង
ការ ដែល បាន កើត ឡើង ដល់ គេ និង ពី របៀប
ដែល ម្ចាស់ ស្រុក បាន និយាយ យ៉ាង ឃោរឃៅ
ទៅ កាន់ គេ ហើយ ចាប់ ស៊ីម្មាន រហូត ដល់ គេ
នាំ បេនយ៉ាមីន មក។
១០ យ៉ាកុប ក៏ និយាយ ថា៖ «ខ្ញុំ បាន ធ្វើ ឲ្យ អ្នក រា
ល់ គ្នា បាត់ កូន ហើយ! យ៉ូសែប ក៏ បាត់ ទៅ ហើ
យ ស៊ីម្មាន ក៏ បាត់ ទៅ ដែរ ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា នឹ
ង យក បេនយ៉ាមីន ទៅ។ អំពើ អាក្រក់ របស់ អ្នក រា
ល់ គ្នា បាន មក លើ ខ្ញុំ។
១១ លោក មាន ប្រសាសន៍ ថា៖ «កូន ប្រុស របស់ ខ្ញុំ
មិន ព្រម ទៅ ជា មួយ អ្នក រាល់ គ្នា ទេ ក្រែង
លោ គាត់ ឈឺ ព្រោះ ម្តាយ របស់ គាត់ បាន សម្រា
ល កូន ប្រុស ពីរ នាក់ ហើយ ម្នាក់ បាន ស្លាប់ ហើ
យ អ្នក រាល់ គ្នា ក៏ យក កូន ប្រុស នេះ ពី ខ្ញុំ
ដែរ។ ប្រសិន បើ គាត់ គ្រុន ក្តៅ នៅ តាម ផ្លូវ អ្នក រា
ល់ គ្នា នឹង ធ្វើ ឲ្យ ខ្ញុំ ចាស់ ជរា ដោយ ទុក្ខ ព្រួ
យ រហូត ដល់ ស្លាប់»។
12 ដ្បិត គាត់ បាន ឃើញ ថា ប្រាក់ របស់ ពួក គេ
ត្រូវ បាន ប្រគល់ ទៅ ឲ្យ មនុស្ស ម្នាក់ៗ ដែល
នៅ ក្នុង បាវ របស់ ខ្លួន វិញ ហើយ ដោយ សារ ហេ
តុ នេះ គាត់ ខ្លាច មិន ហ៊ាន បញ្ជូន គាត់ ទៅ ទៀ
ត ឡើយ។
១៣ហើយ អំណត់ ក៏ បាន កើនឡើង ហើយ កាន់តែ ធ្ងន់
ធ្ងរ ឡើងៗ នៅ ក្នុង ដែនដី កាណាន និង នៅ គ្រប់
ដែនដី ទាំងអស់ លើកលែងតែ នៅ ក្នុង ដែនដី អេស៊ីប ពី
ព្រោះ កូន ចៅ អេស៊ីប ជា ច្រើន បាន ស្តុក ទុក
គ្រាប់ពូជ របស់ ខ្លួន សម្រាប់ ជា អាហារ ចាប់ តាំង
ពី ពេល ដែល ពួកគេ បាន ឃើញ យ៉ូសែប ប្រមូល
គ្រាប់ពូជ មក ដាក់ ក្នុង ឃ្លាំង ហើយ រក្សា ទុក សម្រា
ប់ ឆ្នាំ នៃ អំណត់។
១៤ ហើយ ប្រជាជន អេស៊ីប បាន បរិភោគ អាហារ ពី
លើ នោះ ក្នុង ឆ្នាំ ដំបូង នៃ ទុរ្ភិក្ស របស់ ពួកគេ។
១៥ ប៉ុន្តែ កាល អ៊ីស្រាអែល ឃើញ ថា ទុរ្ភិក្ស បាន ធ្ងន់ធ្ង
រ ណាស់ នៅ ក្នុង ស្រុក ហើយ ថា គ្មាន ការ រំ
ដោះ ទេ នោះ គាត់ ក៏ និយាយ ទៅ កូនៗ របស់ គា
ត់ ថា ៖ «ចូរ ទៅ ម្តង ទៀត ហើយ រក អាហារ ឲ្យ
យើង ផង ដើម្បី កុំ ឲ្យ យើង ស្លាប់»។
១៦ ហើយ ពួកគេ និយាយ ថា៖ «យើង មិន ទៅ ទេ លុះ
ត្រា តែ ប្អូនប្រុស ពៅ របស់ យើង មិន ទៅ ជាមួ
យ យើង ទើប យើង មិន ទៅ»។
17 ហើយ អ៊ីស្រាអែល បាន ឃើញ ថា បើ ទ្រង់ មិន
បាន ចាត់ ទ្រង់ ទៅ ជា មួយ ទេ នោះ គេ នឹង ត្រូ
វ វិនាស ទាំង អស់ គ្នា ដោយ សារ ទុរ្ភិក្ស។
១៨ រូបេន និយាយ ថា៖ «ចូរ ប្រគល់ គាត់ មក ក្នុង ក
ណ្តាប់ ដៃ ខ្ញុំ ហើយ បើ ខ្ញុំ មិន នាំ គាត់ មក វិ
ញ ទេ ចូរ សម្លាប់ កូន ប្រុស ទាំង ពីរ របស់ ខ្ញុំ ជំនួ
ស ឲ្យ ជីវិត គាត់»។
19 គាត់ ឆ្លើយ ថា «គាត់ មិន ត្រូវ ទៅ ជា មួយ នឹ
ង អ្នក ទេ»។ យូដា ក៏ ចូល មក ជិត និយាយ ថា «
សូម ឲ្យ គាត់ ទៅ ជា មួយ ខ្ញុំ ចុះ បើ ខ្ញុំ មិន
នាំ គាត់ មក ឯ អ្នក វិញ ទេ សូម ឲ្យ ខ្ញុំ ទទួល
ទោស នៅ ចំពោះ មុខ អ្នក រាល់ គ្នា អស់ មួយ ជីវិ
ត»។
20 ហើយ ទ្រង់ បាន ចាត់ លោក ឲ្យ ទៅ ជា មួ
យ ពួក គេ នៅ ឆ្នាំ ទី ពីរ នៃ សប្តាហ៍ នេះ នៅ
ថ្ងៃ ទី មួយ នៃ ខែ នោះ ហើយ ពួក គេ បាន ម
ក ដល់ ស្រុក អេស៊ីប ជា មួយ នឹង អស់ អ្នក ដែ
ល បាន ទៅ ហើយ ពួក គេ កាន់ តែ ច្រើន នូវ អំ
ណោយ នៅ ក្នុង ដៃ គឺ ស្រូវ សាលី ស្រូវ អាល់ម៉ុន ស្រូ
វ តារេប៊ីន និង ទឹក ឃ្មុំ សុទ្ធ។
២១ហើយ ពួកគេ ក៏ ទៅ ឈរ នៅ ចំពោះ មុខ យ៉ូ
សែប ហើយ គាត់ បាន ឃើញ បេនយ៉ាមីន ជា ប្អូន រប
ស់ គាត់ ហើយ គាត់ ក៏ ស្គាល់ គាត់ រួច សួរ ពួកគេ
ថា «នេះ ជា ប្អូន ពៅ របស់ អ្នក រាល់ គ្នា ឬ?» ពួក
គេ ឆ្លើយ ថា «គឺ គាត់ ហើយ»។ គាត់ ក៏ និយាយ ថា
«សូម ព្រះអម្ចាស់ ប្រទាន ព្រះគុណ ដល់ អ្នក កូន អើ
យ!»។
២២ លោក បាន ចាត់ លោក ឲ្យ ចូល ទៅ ក្នុង
ផ្ទះ របស់ លោក ហើយ លោក ក៏ នាំ ស៊ីម្មាន មក ជួ
ប ពួក គេ ហើយ លោក ក៏ ធ្វើ ពិធី ជប់លៀង មួ
យ សម្រាប់ ពួក គេ ហើយ ពួក គេ ក៏ យក តង្វា
យ ដែល ពួក គេ បាន យក មក ជូន លោក។
២៣ហើយ ពួកគេ បាន បរិភោគ នៅ ចំពោះ មុខ លោ
ក ហើយ លោក បាន ឲ្យ ពួកគេ ទាំងអស់ គ្នា មួយ
ចំណែក ប៉ុន្តែ ចំណែក របស់ បេនយ៉ាមីន មាន ចំនួន
ច្រើន ជាង ចំណែក របស់ ពួកគេ ប្រាំពីរ ដង។
២៤ហើយ ពួកគេ ក៏ បរិភោគ ហើយ ផឹក រួច ក្រោក
ឡើង ហើយ នៅ ជាមួយ នឹង លា របស់ ពួកគេ។
២៥ ហើយ យ៉ូសែប បាន រៀបចំ ផែនការ មួយ ដើម្បី
ឲ្យ គាត់ អាច ដឹង ពី គំនិត របស់ ពួកគេ ថា តើ
គំនិត នៃ សន្តិភាព បាន គ្របដណ្តប់ ក្នុង ចំណោម ពួ
កគេ ឬ អត់ ហើយ គាត់ បាន និយាយ ទៅ កាន់ អ្ន
ក មើល ការខុសត្រូវ ដែល មើល ថែ ផ្ទះ របស់ គា
ត់ ថា ៖ «ចូរ ដាក់ អាហារ ពេញ ថង់ របស់ ពួកគេ
ទាំងអស់ ហើយ ដាក់ ប្រាក់ របស់ ពួកគេ ចូល ទៅ ក្នុ
ង ដប របស់ ពួកគេ វិញ ហើយ ដាក់ ពែង ប្រាក់ រប

ស់ ខ្ញុំ ដែល ខ្ញុំ ផឹក ពី នោះ ទៅ ក្នុង ថង់ រប
ស់ កូន ពៅ ហើយ ឲ្យ ពួកគេ ទៅ វិញ»។

ជំពូកទី ៤៣

1 គាត់ ក៏ ធ្វើ តាម ដែល យ៉ូសែប បាន ប្រាប់ គឺ គា
ត់ បាន ដាក់ អាហារ ពេញ ថង់ របស់ ពួកគេ ទាំងអ
ស់ ហើយ ដាក់ ប្រាក់ របស់ ពួកគេ នៅ ក្នុង ថង់ រប
ស់ ពួកគេ រួច ដាក់ ពែង នោះ នៅ ក្នុង ថង់ របស់
បេនយ៉ាមីន។
២លុះ ព្រឹក ឡើង គេ ក៏ ចេញ ដំណើរ ទៅ ហើយ កា
ល គេ បាន ចេញ ពី ទី នោះ ទៅ ហើយ យ៉ូសែប
ក៏ ប្រាប់ អ្នក មើល ការ ខុស ត្រូវ ផ្ទះ របស់ លោ
ក ថា ៖ «ចូរ ដេញ តាម គេ រត់ ទៅ ចាប់ គេ ដោយ
និយាយ ថា ៖ «ដោយ សេចក្ដី ល្អ អ្នក រាល់ គ្នា បាន
សង សឹក ខ្ញុំ ដោយ សេចក្ដី អាក្រក់ អ្នក រាល់ គ្នា បា
ន លួច ពែង ប្រាក់ ដែល ចៅហ្វាយ ខ្ញុំ ផឹក ពី ខ្ញុំ»
។ ចូរ នាំ ប្អូន ពៅ របស់ គេ មក វិញ ហើយ នាំ
គេ មក ជា ប្រញាប់ មុន ពេល ខ្ញុំ ទៅ កាន់ កៅអី
ជំនុំ ជម្រះ របស់ ខ្ញុំ។»
៣ហើយ គាត់ បាន រត់ ទៅ តាម ពួក គេ ហើយ បា
ន និយាយ ទៅ ពួក គេ តាម ពាក្យ ទាំង នេះ។
4 ហើយ គេ ក៏ ជម្រាប លោក ថា សូម ព្រះ ទ្រង់
ឃាត់ មិន ឲ្យ ពួក អ្នក បម្រើ របស់ លោក ធ្វើ បែ
ប នេះ ដោយ លួច យក ប្រដាប់ ប្រដា អ្វី ពី ផ្ទះ រ
បស់ លោក ម្ចាស់ ឡើយ ហើយ ប្រាក់ ដែល យើង
ខ្ញុំ បាន រក ឃើញ នៅ ក្នុង បាវ របស់ យើង ខ្ញុំ
កាល ពី លើក ដំបូង យើង ខ្ញុំ ជា ពួក អ្នក បម្រើ រ
បស់ លោក បាន យក មក ពី ស្រុក កាណាន វិ
ញ ដែរ
៥ ដូច្នេះ តើ យើង ត្រូវ លួច ឧបករណ៍ អ្វី មួយ ដោ
យ របៀប ណា? មើល៍ យើង នៅ ទីនេះ ហើយ យើង ត្រូ
វ រក មើល បាវ របស់ យើង។ បើ អ្នក រក ឃើញ
ពែង នៅ ក្នុង បាវ របស់ អ្នក ណា ម្នាក់ ក្នុង ចំ
ណោម យើង សូម សម្លាប់ អ្នក នោះ ចោល ហើយ យើ
ង និង លា របស់ យើង នឹង បម្រើ ម្ចាស់ របស់ អ្ន
ក»។
៦ ហើយ គាត់ ក៏ និយាយ ទៅ គេ ថា៖ «មិន ដូច្នោះ
ទេ អ្នក ណា ដែល ខ្ញុំ រក ឃើញ ខ្ញុំ នឹង យក តែ អ្ន
ក នោះ ធ្វើ ជា អ្នក បម្រើ ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា នឹ
ង ត្រឡប់ ទៅ ផ្ទះ របស់ អ្នក វិញ ដោយ សុខសាន្ត»
។
7 ហើយ កាល គាត់ កំពុង រក ក្នុង ផើង របស់ គេ
ចាប់ ផ្ដើម ពី កូន ច្បង រហូត ដល់ កូន ពៅ នោះ
គេ បាន រក ឃើញ របស់ នោះ នៅ ក្នុង បាវ រប
ស់ បេនយ៉ាមីន។
៨ហើយ ពួកគេ ក៏ ហែក សម្លៀក បំពាក់ របស់ ខ្លួន
ហើយ ដាក់ ឥវ៉ាន់ លើ លា រួច ត្រឡប់ ទៅ ក្រុង វិញ
ហើយ បាន មក ដល់ ផ្ទះ របស់ យ៉ូសែប ហើយ ពួក
គេ ទាំង អស់ គ្នា ឱន មុខ ដល់ ដី នៅ ចំពោះ
លោក។
៩ហើយ យ៉ូសែប ក៏ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គេ ថា ៖ «អ្ន
ក រាល់ គ្នា បាន ធ្វើ អាក្រក់ ហើយ»។ គេ ក៏ សួរ
ថា ៖ «តើ យើង ត្រូវ និយាយ យ៉ាង ណា ហើយ តើ
យើង ត្រូវ ការពារ ខ្លួន យ៉ាង ដូច ម្ដេច? ព្រះអម្ចាស់
នៃ យើង បាន រក ឃើញ អំពើ រំលង របស់ ពួក អ្ន
ក បម្រើ របស់ ទ្រង់។ មើល ចុះ យើង ជា ពួក អ្នក ប
ម្រើ របស់ ព្រះអម្ចាស់ នៃ យើង ហើយ លា របស់ យើ
ង ក៏ ជា ដែរ។
១០ យ៉ូសែប ក៏ និយាយ ទៅ គេ ថា៖ «ខ្ញុំ ក៏ កោត
ខ្លាច ព្រះអម្ចាស់ ដែរ ចំណែក ឯ អ្នក រាល់ គ្នា វិញ ចូ
រ អ្នក រាល់ គ្នា ត្រឡប់ ទៅ ផ្ទះ វិញ ហើយ ឲ្យ ប្អូ
ន ប្រុស របស់ អ្នក រាល់ គ្នា ធ្វើ ជា អ្នក បម្រើ រ
បស់ ខ្ញុំ ដ្បិត អ្នក រាល់ គ្នា បាន ប្រព្រឹត្ត អំពើ អាក្រក់
។ អ្នក រាល់ គ្នា មិន ដឹង ទេ ឬ ថា មាន មនុស្ស ម្នា
ក់ ដែល រីករាយ នឹង ពែង របស់ ខ្លួន ដូច ខ្ញុំ ដែរ
គឺ ពែង នេះ ហើយ ឬ? ប៉ុន្តែ អ្នក រាល់ គ្នា បាន លួ
ច យក វា ពី ខ្ញុំ ទៅ»។
11យូដា ក៏ និយាយ ថា ឱ លោក ម្ចាស់ អើយ សូម
ឲ្យ អ្នក បម្រើ របស់ លោក និយាយ មួយ ម៉ាត់
ទៅ កាន់ ត្រចៀក លោក ម្ចាស់ ខ្ញុំ ផង គឺ បងប្អូន ប្រុ
ស ពីរ នាក់ ដែល ម្ដាយ របស់ អ្នក បម្រើ លោក
បាន បង្កើត ឲ្យ ឪពុក របស់ យើង ខ្ញុំ។ ម្នាក់ បាន
ទៅ បាត់ ទៅ ហើយ មិន មាន អ្នក ណា រក ឃើ
ញ ទេ នៅ សល់ តែ គាត់ ម្នាក់ គត់ ពី ម្ដាយ ហើ
យ អ្នក បម្រើ របស់ លោក ឪពុក របស់ យើង ខ្ញុំ
ស្រឡាញ់ គាត់ ហើយ ជីវិត របស់ គាត់ ក៏ ជាប់ ទាក់ទ
ង នឹង ជីវិត របស់ ក្មេង ប្រុស នេះ ដែរ។
12 ហើយ កាល ណា យើង ខ្ញុំ ទៅ ឯ ឪពុក រប
ស់ យើង ខ្ញុំ ដែល ជា អ្នក បម្រើ របស់ លោក ហើ
យ ក្មេង នោះ មិន នៅ ជា មួយ នឹង យើង ខ្ញុំ ទេ
នោះ គាត់ នឹង ស្លាប់ ហើយ យើង ខ្ញុំ នឹង នាំ ឪពុ
ក របស់ យើង ខ្ញុំ ចុះ មក ដោយ ទុក្ខ ព្រួយ ដ
ល់ ស្លាប់។
១៣ឥឡូវនេះ សូមអនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំជាអ្នកបម្រើរបស់លោកម្ចាស់នៅជំនួ
សក្មេងប្រុសនោះ ធ្វើជាខ្ញុំបម្រើរបស់លោកម្ចាស់ ហើយអនុញ្ញាតឲ្យក្មេ
ងប្រុសនោះទៅជាមួយបងប្អូនរបស់វាចុះ ដ្បិតខ្ញុំបានធានាគាត់នៅក្នុង
កណ្ដាប់ដៃរបស់ឪពុកយើងខ្ញុំជាអ្នកបម្រើរបស់លោកម្ចាស់ ហើយប្រ
សិនបើខ្ញុំមិននាំគាត់មកវិញទេ អ្នកបម្រើរបស់លោកម្ចាស់នឹងឮឪពុក
យើងខ្ញុំស្ដីបន្ទោសយើងជារៀងរហូត»។
១៤ហើយ យ៉ូសែប បាន ឃើញ ថា ពួកគេ ទាំង អស់
គ្នា មាន ចិត្ត គំនិត ល្អ ចំពោះ គ្នា ទៅ វិញ ទៅ
មក ហើយ លោក មិន អាច ទប់ ចិត្ត បាន ឡើយ ហើ
យ លោក បាន ប្រាប់ ពួក គេ ថា លោក ជា យ៉ូសែប
។
១៥ លោក បាន សន្ទនា ជាមួយ ពួកគេ ជា ភាសា ហេ
ព្រើរ រួច ឱន ក្បាល យំ សោក។
១៦ ប៉ុន្តែ ពួកគេ មិន បាន ស្គាល់ គាត់ ទេ ហើយ ពួក
គេ ក៏ ចាប់ ផ្ដើម យំ។ គាត់ ក៏ និយាយ ទៅ ពួកគេ
ថា៖ «កុំ យំ សោក ស្ដាយ ខ្ញុំ អី ចូរ ប្រញាប់ នាំ ឪពុ
ក ខ្ញុំ មក ឯ ខ្ញុំ ចុះ ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា នឹង ឃើ

ញ ថា នេះ ជា មាត់ ខ្ញុំ ដែល និយាយ ហើយ ភ្នែក រ
បស់ បេនយ៉ាមីន ជា ប្អូន ខ្ញុំ នឹង ឃើញ»។
១៧ត្បិត មើល ចុះ នេះ ជា ឆ្នាំ ទី ពីរ នៃ អំណត់ ហើ
យ នៅ មាន ប្រាំ ឆ្នាំ ទៀត ដែល គ្មាន ការ ច្រូតកា
ត់ ឬ ផ្លែ ឈើ ឬ ការ ភ្ជួរ រាស់ ឡើយ។
១៨ចូរ អ្នក រាល់ គ្នា និង គ្រួសារ របស់ អ្នក រាល់
គ្នា ចុះ មក ជា ប្រញាប់ ដើម្បី កុំ ឲ្យ អ្នក រាល់
គ្នា វិនាស ដោយ សារ ទុរ្ភិក្ស ហើយ កុំ ឲ្យ មាន ទុ
ក្ខ ព្រួយ ចំពោះ ទ្រព្យសម្បត្តិ របស់ អ្នក រាល់ គ្នា ឡើ
យ ត្បិត ព្រះ អម្ចាស់ ទ្រង់ បាន ចាត់ ខ្ញុំ មក មុន
អ្នក រាល់ គ្នា ដើម្បី រៀបចំ អ្វីៗ ឲ្យ មាន សណ្ដាប់ធ្នាប់
ដើម្បី ឲ្យ មនុស្ស ជា ច្រើន អាច រស់ នៅ បាន។
១៩ ហើយ ប្រាប់ ឪពុក ខ្ញុំ ថា ខ្ញុំ នៅ រស់ នៅ ឡើយ
ហើយ អ្នក រាល់ គ្នា មើល អ្នក រាល់ គ្នា ឃើញ ថា
ព្រះ យេហូវ៉ា បាន តាំង ខ្ញុំ ជា ឪពុក របស់ ផារ៉ោន
ហើយ ជា អ្នក គ្រប់គ្រង លើ ដំណាក់ របស់ ទ្រង់ និ
ង លើ ស្រុក អេស៊ីប ទាំង មូល។
២០ ហើយ ចូរ ប្រាប់ ឪពុក ខ្ញុំ អំពី សិរីល្អ ទាំងអស់
របស់ ខ្ញុំ និង ទ្រព្យសម្បត្តិ និង សិរីល្អ ទាំងអស់ ដែល
ព្រះអម្ចាស់ បាន ប្រទាន មក ខ្ញុំ។
២១ហើយ តាម បញ្ជា ពី ព្រះឱស្ឋ របស់ ផារ៉ោន ទ្រង់
បាន ប្រទាន រទេះ ចម្បាំង និង ស្បៀង អាហារ សម្រា
ប់ ផ្លូវ ដល់ ពួកគេ ហើយ ទ្រង់ បាន ប្រទាន សម្លៀ
ក បំពាក់ ចម្រុះ ពណ៌ និង ប្រាក់ ដល់ ពួកគេ ទាំងអស់
។
២២ ហើយ លោក បាន ផ្ញើ សម្លៀក បំពាក់ ប្រាក់ និង
លា ដប់ ក្បាល ដែល ដឹក ស្រូវ ទៅ ឪពុក របស់
គេ ហើយ លោក បាន ចាត់ ឲ្យ ពួក គេ ទៅ។
២៣គេ ក៏ ឡើង ទៅ ប្រាប់ ឪពុក ថា យ៉ូសែប នៅ រ
ស់ នៅ ឡើយ ហើយ គេ កំពុង វាស់ ស្រូវ ឲ្យ ប្រជា
ជាតិ ទាំង អស់ នៅ លើ ផែនដី ហើយ ថា លោក
ជា អ្នក គ្រប់គ្រង លើ ស្រុក អេស៊ីប ទាំង មូល។
២៤ ហើយ ឪពុក របស់ ពួកគេ មិន ជឿ ទេ ព្រោះ គា
ត់ មាន ស្មារតី ឆ្កួត លីលា ប៉ុន្តែ ពេល គាត់ ឃើញ រ
ទេះ ដែល យ៉ូសែប បាន ផ្ញើ មក នោះ វិញ្ញាណ រប
ស់ គាត់ ក៏ បាន រស់ ឡើង វិញ ហើយ គាត់ និយា
យ ថា ៖ ‹បើ យ៉ូសែប នៅ រស់ នោះ គ្រប់គ្រាន់ ហើ
យ សម្រាប់ ខ្ញុំ ខ្ញុំ នឹង ចុះ ទៅ ជួប គាត់ មុន ពេ
ល ខ្ញុំ ស្លាប់›។

ជំពូកទី ៤៤

1 អ៊ីស្រាអែល បាន ចេញ ដំណើរ ពី ផ្ទះ របស់ គាត់
ចេញ ពី ហារ៉ាន នៅ ថ្ងៃ ខែ ថ្មី ក្នុង ខែ ទី បី ហើ
យ គាត់ បាន ទៅ តាម ផ្លូវ ទៅ កាន់ អណ្ដូង ស
ម្បថ ហើយ គាត់ បាន ថ្វាយ យញ្ញបូជា ដល់ ព្រះ រប
ស់ អ៊ីសាក ជា ឪពុក របស់ គាត់ នៅ ថ្ងៃ ទី ប្រាំពី
រ ក្នុង ខែ នេះ។
2 យ៉ាកុប ក៏ នឹក ឃើញ សុបិន ដែល គាត់ បាន ឃើ
ញ នៅ បេតអែល ហើយ គាត់ ខ្លាច ចុះ ទៅ ក្នុង ស្រុ
ក អេស៊ីប។
៣ហើយ កាល គាត់ កំពុង គិត ចង់ បញ្ជូន ពាក្យ ទៅ យ៉ូសែប ឲ្យ ម
ក ជួប គាត់ ហើយ ថា គាត់ មិន ចង់ ចុះ ទៅ ទេ នោះ គាត់ បាន ស្នា
ក់ នៅ ទី នោះ ប្រាំពីរ ថ្ងៃ បើ សិន ជា គាត់ អាច ឃើញ ការ និមិត្ត ថា
តើ គាត់ គួរ នៅ ឬ ចុះ ទៅ។
៤ហើយ លោក បាន ធ្វើ ពិធី បុណ្យ ច្រូត កាត់ ផ
ល ដំបូង ដោយ ប្រើ គ្រាប់ ធញ្ញជាតិ ចាស់ ដ្បិត
នៅ ក្នុង ស្រុក កាណាន ទាំង មូល គ្មាន គ្រាប់ ពូជ
មួយ ក្ដាប់ ទេ ដ្បិត ទុរ្ភិក្ស បាន គ្រប ដណ្ដប់ លើ ស
ត្វ ព្រៃ សត្វ គោ សត្វ ស្លាប និង មនុស្ស ទាំង អស់ ដែ
រ។
៥ ហើយនៅថ្ងៃទីដប់ប្រាំមួយ ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់បានលេចមកឯលោក
ហើយមានបន្ទូលទៅលោកថា យ៉ាកុប យ៉ាកុបអើយ លោកក៏ឆ្លើយថា
អញនៅទីនេះហើយ ទ្រង់មានបន្ទូលទៅលោកថា អញជាព្រះនៃពួកអ
យ្យកោឯង ជាព្រះនៃអ័ប្រាហាំ និងអ៊ីសាក កុំខ្លាចនឹងចុះទៅស្រុកអេស៊ី
បឡើយ ដ្បិតនៅទីនោះអញនឹងបង្កើតប្រជាជាតិដ៏ធំមួយពីឯង អញនឹ
ងចុះទៅជាមួយឯង ហើយអញនឹងនាំឯងឡើងមកវិញ ហើយនៅក្នុង
ស្រុកនេះ ឯងនឹងត្រូវបញ្ចុះសព ហើយយ៉ូសែបនឹងដាក់ដៃលើភ្នែកឯង
។
៦កុំ ខ្លាច អី ចូរ ចុះ ទៅ ស្រុក អេស៊ីប ចុះ!
៧ហើយ ពួក កូន ប្រុស របស់ លោក និង ពួក កូន
ប្រុស របស់ លោក បាន ក្រោក ឡើង ហើយ ពួក
គេ បាន ដាក់ ឪពុក របស់ ខ្លួន និង ទ្រព្យសម្បត្តិ រប
ស់ ពួកគេ នៅ លើ រទេះ។
៨ អ៊ីស្រាអែល បាន ក្រោក ឡើង ពី អណ្ដូង សម្បថ
នៅ ថ្ងៃ ទី ដប់ប្រាំមួយ នៃ ខែ ទី បី នេះ ហើយ បា
ន ធ្វើ ដំណើរ ទៅ កាន់ ស្រុក អេស៊ីប។
9 ឯ អ៊ីស្រាអែល វិញ គេ បាន ចាត់ យូដា ឲ្យ ទៅ
ឯ យ៉ូសែប ជា កូន របស់ គាត់ មុន គាត់ ដើម្បី ឲ្យ
គាត់ ទៅ ពិនិត្យ មើល ស្រុក កូសែន ដ្បិត យ៉ូសែប បា
ន ប្រាប់ បង ប្អូន របស់ គាត់ ថា គេ ត្រូវ មក រ
ស់ នៅ ទី នោះ ដើម្បី ឲ្យ គេ បាន នៅ ជិត គាត់។
10 នេះ ជា ដែនដី ដ៏ ល្អ បំផុត នៅ ក្នុង ស្រុក អេ
ស៊ីប ហើយ នៅ ជិត គាត់ សម្រាប់ ទាំង អស់ គ្នា និង
សម្រាប់ សត្វ ពាហនៈ ផង ដែរ។
១១ នេះ ជា ឈ្មោះ កូន ប្រុស របស់ យ៉ាកុប ដែល បា
ន ទៅ ស្រុក អេស៊ីប ជា មួយ យ៉ាកុប ជា ឪពុក រ
បស់ ពួកគេ។
១២រូបេន ជា កូន ច្បង របស់ អ៊ីស្រាអែល ហើយ នេះ
ជា ឈ្មោះ កូន ប្រុស របស់ គាត់ គឺ អេណុក ប៉ាលូវ ហេ
ស្រុន និង កើមី។
១៣ ស៊ីម្មាន និង កូន ប្រុស របស់ គាត់ ហើយ នេះ
ជា ឈ្មោះ កូន ប្រុស របស់ គាត់៖ យេមូអែល យ៉ាមីន អូ
ហាដ យ៉ាគីន សូហារ និង សូល ជា កូន របស់ ស្ត្រី សេផា
ធី មាន ប្រាំពីរ នាក់។
14លេវី និង កូន ប្រុស របស់ គាត់ ហើយ នេះ ជា
ឈ្មោះ កូន ប្រុស របស់ គាត់ គឺ គើសុន កេហាត់ និង ម្រ៉ា
រី ទាំង អស់ មាន បួន នាក់។
១៥យូដា និង កូន ប្រុស របស់ គាត់ ហើយ នេះ ជា
ឈ្មោះ កូន ប្រុស របស់ គាត់៖ សេឡា ពេរេស និង សេរ៉ាស
បួន នាក់។

១៦អ៊ីសាខារ និង កូន ប្រុស របស់ គាត់ ហើយ នេះ
ជា ឈ្មោះ កូន ប្រុស របស់ គាត់៖ ថូឡា ភួអា យ៉ាស៊ូប និ
ង ស៊ីមរ៉ុន ប្រាំ នាក់។
១៧ សេប៊ូឡូន និង កូន ប្រុស របស់ គាត់ ហើយ នេះ
ជា ឈ្មោះ កូន ប្រុស របស់ គាត់៖ សេរ៉េដ អេឡូន និង
យ៉ាលាល មាន បួន នាក់។
១៨ហើយ នេះ ជា កូន ប្រុស របស់ យ៉ាកុប និង កូ
ន ប្រុស របស់ គេ ដែល លេអា បាន បង្កើត ឲ្យ យ៉ា
កុប នៅ មេសូប៉ូតាមៀ មាន ប្រាំមួយ នាក់ និង ប្អូន
ស្រី របស់ គេ ម្នាក់ ឈ្មោះ ឌីណា និង កូន ប្រុស រប
ស់ លេអា ទាំង អស់ ដែល បាន ទៅ ជា មួយ យ៉ាកុ
ប ជា ឪពុក របស់ គេ នៅ ស្រុក អេស៊ីប មាន ម្ភៃ
ប្រាំ បួន នាក់ ហើយ យ៉ាកុប ជា ឪពុក របស់ គេ
នៅ ជា មួយ គេ មាន សាមសិប នាក់។
19 ហើយ កូន ប្រុស របស់ ស៊ីលផា ជា អ្នក បម្រើ រប
ស់ លេអា ជា ប្រពន្ធ របស់ យ៉ាកុប ដែល បាន បង្កើត
កាដ និង អាសស៊ើរ ឲ្យ យ៉ាកុប។
20 ហើយ នេះ ជា ឈ្មោះ កូន ប្រុស របស់ គេ ដែ
ល បាន ទៅ ជា មួយ គាត់ នៅ ក្នុង ស្រុក អេស៊ីប
។ កូន ប្រុស របស់ កាដ មាន ស៊ីបយ៉ូន ហាគី ស៊ូនី អេសបូន
អេរី អារេលី និង អារ៉ូឌី ប្រាំបី។
21 ហើយ កូន របស់ អេស៊ើរ គឺ យីមណា យីសវ៉ា យីសវី បេ
រា និង សេរ៉ា ដែល ជា ប្អូន ស្រី របស់ គេ ទាំង អស់
មាន ប្រាំមួយ នាក់។
២២ ព្រលឹង ទាំង អស់ មាន ដប់បួន នាក់ ហើយ រប
ស់ លេអា ទាំង អស់ មាន សែសិប បួន នាក់។
២៣ ហើយ កូន ប្រុស របស់ រ៉ាជែល ដែល ជា ភរិយា
របស់ យ៉ាកុប គឺ យ៉ូសែប និង បេនយ៉ាមីន។
24មុន ពេល ឪពុក របស់ លោក មក ដល់ ស្រុក អេ
ស៊ីប មាន កូន បី នាក់ ដែល អាសេណាត ជា កូន រប
ស់ ប៉ូទីផារ ជា បូជាចារ្យ នៃ ក្រុង ហេលីយ៉ូប៉ូលីស បាន
បង្កើត ឲ្យ លោក គឺ ម៉ាណាសេ និង អេប្រាអ៊ីម។
25 ហើយ កូន ចៅ របស់ បេនយ៉ាមីន គឺ បេឡា បេគើរ អា
សបែល គេរ៉ា ណាម៉ាន អេហ៊ី រ៉ូស មូពីម ហ៊ូភីម និង អារឌ-១១។
២៦ ហើយ ព្រលឹង របស់ រ៉ាជែល ទាំង អស់ មាន ដប់
បួន នាក់។
២៧ ហើយ កូន ប្រុស របស់ ប៊ីលហា ជា អ្នក បម្រើ រ
បស់ រ៉ាជែល ភរិយា របស់ យ៉ាកុប ដែល នាង បាន បង្កើ
ត ឲ្យ យ៉ាកុប គឺ ដាន់ និង ណែបថាលី។
២៨ នេះ ជា ឈ្មោះ កូន ប្រុស របស់ គេ ដែល បា
ន ទៅ ជា មួយ គេ នៅ ស្រុក អេស៊ីប។ កូន ប្រុស
របស់ ដាន់ គឺ ហ៊ូស៊ីម សាម៉ូន អាស៊ូឌី អ៊ីយ៉ាកា និង សាឡូម៉ូ
ន ប្រាំមួយ នាក់។
២៩ ហើយ ពួកគេ បាន ស្លាប់ នៅ ឆ្នាំ ដែល ពួកគេ
បាន ចូល ទៅ ក្នុង ស្រុក អេស៊ីប ហើយ នៅ សល់
តែ ដាន់ ហ៊ូស៊ីម ប៉ុណ្ណោះ។
៣០ នេះ ជា ឈ្មោះ កូន ប្រុស របស់ ណែបថាលី យ៉ា
សៀល គូនី យេស៊ើរ សាលូម និង អ៊ីវ។
៣១ ហើយ អ៊ីវ ដែល កើត ក្រោយ ឆ្នាំ នៃ ទុរ្ភិក្ស បាន
ស្លាប់ នៅ ស្រុក អេស៊ីប។
៣២ ហើយ ព្រលឹង ទាំង អស់ របស់ រ៉ាជែល មាន
ម្ភៃ ប្រាំមួយ នាក់។
៣៣ ហើយ ព្រលឹង ទាំង អស់ របស់ យ៉ាកុប ដែល បា
ន ទៅ ក្នុង ស្រុក អេស៊ីប មាន ចំនួន ចិតសិប នាក់។
នេះ ជា កូនៗ របស់ លោក និង កូនៗ របស់ លោក ស
រុប ទាំង ចិតសិប នាក់ ប៉ុន្តែ ប្រាំ នាក់ បាន ស្លាប់
នៅ ស្រុក អេស៊ីប មុន យ៉ូសែប ហើយ គ្មាន កូន ទេ។
៣៤ ហើយ នៅ ក្នុង ស្រុក កាណាន កូន ប្រុស ពីរ នា
ក់ របស់ យូដា បាន ស្លាប់ ទៅ គឺ អ៊ើរ និង អូណាន ហើ
យ ពួក គេ គ្មាន កូន ទេ ហើយ កូន ចៅ អ៊ីស្រាអែ
ល បាន បញ្ចុះ សព អ្នក ដែល បាន ស្លាប់ ទៅ ហើ
យ ពួក គេ ត្រូវ បាន រាប់ បញ្ចូល ក្នុង ចំណោម
សាសន៍ ដទៃ ទាំង ចិតសិប នាក់។

ជំពូកទី ៤៥

១ ហើយ អ៊ីស្រាអែល បាន ចូល ទៅ ក្នុង ស្រុក អេស៊ី
ប ក្នុង ស្រុក កូសិន នៅ ថ្ងៃ ខែ ថ្មី ទី បួន ក្នុង ឆ្នាំ
ទី ពីរ នៃ សប្ដាហ៍ ទី បី នៃ ឆ្នាំ សោមនស្ស ទី
សែសិប ប្រាំ។
២ ហើយ យ៉ូសែប បាន ទៅ ជួប យ៉ាកុប ជា ឪពុក រ
បស់ ខ្លួន នៅ ឯ ស្រុក កូសែន ហើយ គាត់ ក៏ ឱប ឪ
ពុក របស់ គាត់ ហើយ យំ។
3 អ៊ីស្រាអែល ក៏ និយាយ ទៅ យ៉ូសែប ថា ឥឡូវ នេះ សូ
ម ឲ្យ ខ្ញុំ ស្លាប់ ទៅ ដោយ ព្រោះ ខ្ញុំ បាន ឃើញ អ្ន
ក ហើយ ហើយ ឥឡូវ នេះ សូម ឲ្យ ព្រះអម្ចាស់ ជា
ព្រះ នៃ អ៊ីស្រាអែល បាន ប្រកប ដោយ ពរ គឺ ជា
ព្រះ នៃ អ័ប្រាហាំ និង ជា ព្រះ នៃ អ៊ីសាក ដែល ទ្រ
ង់ មិន បាន ទប់ សេចក្ដី មេត្តាករុណា និង ព្រះគុណ រ
បស់ ទ្រង់ ពី យ៉ាកុប ជា អ្នក បម្រើ របស់ ទ្រង់
៤ ការ ដែល ខ្ញុំ បាន ឃើញ ព្រះភក្ត្រ របស់ អ្នក ក្នុង
កាល ដែល ខ្ញុំ នៅ មាន ជីវិត នៅ ឡើយ នោះ គ្រប់
គ្រាន់ ហើយ សម្រាប់ ខ្ញុំ មែនហើយ ការ និមិត្ត ដែល
ខ្ញុំ បាន ឃើញ នៅ បេតអែល នោះ ពិត មែន។ សូម
ឲ្យ ព្រះយេហូវ៉ា ជា ព្រះ នៃ ខ្ញុំ បាន ប្រកប ដោយ
ព្រះពរ ជា រៀង រហូត ត ទៅ ហើយ សូម ឲ្យ ព្រះនា
ម ទ្រង់ ប្រកប ដោយ ព្រះពរ។
៥ហើយ យ៉ូសែប និង បងប្អូន របស់ លោក បាន បរិភោ
គ នំប៉័ង នៅ ចំពោះ មុខ ឪពុក របស់ ពួកគេ ហើយ
បាន ផឹក ស្រា ហើយ យ៉ាកុប បាន អរ សប្បាយ ដោ
យ សេចក្ដី អំណរ ជា ខ្លាំង ព្រោះ លោក បាន ឃើ
ញ យ៉ូសែប កំពុង បរិភោគ ជាមួយ បងប្អូន របស់ លោ
ក ហើយ បាន ផឹក នៅ ចំពោះ មុខ លោក ហើយ លោ
ក បាន ថ្វាយ ពរ ដល់ ព្រះ ដ៏ បង្កើត នៃ អ្វីៗ ទាំ
ង អស់ ដែល បាន រក្សា លោក ហើយ បាន រក្សា កូ
ន ប្រុស ទាំង ដប់ពីរ នាក់ របស់ លោក សម្រាប់
លោក។
៦ ហើយ យ៉ូសែប បាន ឲ្យ ឪពុក និង បងប្អូន របស់
គាត់ ជា អំណោយ នូវ សិទ្ធិ រស់នៅ ក្នុង ស្រុក កូសែ
ន និង រ៉ាមសេស និង តំបន់ ជុំវិញ ទាំងអស់ ដែល គាត់
គ្រប់គ្រង នៅ ចំពោះ មុខ ផារ៉ោន។ អ៊ីស្រាអែល និង កូន

ៗ របស់ គាត់ បាន រស់នៅ ក្នុង ស្រុក កូសែន ដែល ជា តំបន់ ដ៏ ល្អ បំផុត នៃ ស្រុក អេស៊ីប ហើយ អ៊ីស្រាអែល មាន អាយុ មួយ រយ សាមសិប ឆ្នាំ កាល គាត់ មក ដល់ ស្រុក អេស៊ីប។
៧ហើយ យ៉ូសែប បាន ចិញ្ចឹម ឪពុក លោក និង បងប្អូន លោក ព្រម ទាំង ទ្រព្យសម្បត្តិ របស់ ពួកគេ ដោយ នំប៉័ង ឲ្យ បាន គ្រប់គ្រាន់ សម្រាប់ រយៈពេល ប្រាំពីរ ឆ្នាំ នៃ អំណត់។
៨ហើយ ស្រុក អេស៊ីប បាន រង ទុក្ខ វេទនា ដោយសារ ទុរ្ភិក្ស ហើយ យ៉ូសែប បាន ទទួល ស្រុក អេស៊ីប ទាំង មូល សម្រាប់ ផារ៉ោន ជា ថ្នូរ នឹង អាហារ ហើយ គាត់ បាន ទទួល ប្រជាជន និង សត្វ គោ របស់ គេ និង អ្វីៗ ទាំងអស់ សម្រាប់ ផារ៉ោន។
៩ឆ្នាំ នៃ អំណត់ បាន ចប់ សព្វគ្រប់ ហើយ យ៉ូសែប បាន ឲ្យ គ្រាប់ពូជ និង អាហារ ដល់ ប្រជាជន នៅ ក្នុង ស្រុក ដើម្បី ឲ្យ ពួកគេ សាបព្រោះ (ដី) នៅ ឆ្នាំ ទី ប្រាំបី ដ្បិត ទន្លេ បាន ហូរ ពេញ ស្រុក អេស៊ីប ទាំង មូល។
១០ដ្បិត ក្នុង អំឡុង ពេល ប្រាំពីរ ឆ្នាំ នៃ អំណត់ នោះ ទឹក មិន បាន ហូរ ហៀរ ទេ ហើយ បាន ស្រោច ស្រព តែ កន្លែង មួយ ចំនួន នៅ មាត់ ទន្លេ ប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែ ឥឡូវ ទឹក បាន ហូរ ហៀរ ឡើង ហើយ ពួក អេស៊ីប បាន សាប ព្រោះ ដី ហើយ វា បាន បង្កើត ស្រូវ ច្រើន នៅ ឆ្នាំ នោះ។
១១ហើយ នេះ ជា ឆ្នាំ ដំបូង នៃ [២១៧៨ ព្រឹក] សប្តាហ៍ ទី បួន នៃ ឆ្នាំ សោមនស្ស ទី សែសិប ប្រាំ។
12យ៉ូសែប បាន យក ស្រូវ ដែល ច្រូត បាន មួយ ភាគ ប្រាំ សម្រាប់ ស្តេច ហើយ ទុក បួន ភាគ ឲ្យ គេ សម្រាប់ ជា អាហារ និង គ្រាប់ពូជ ហើយ យ៉ូសែប បាន ធ្វើ ច្បាប់ នេះ សម្រាប់ ស្រុក អេស៊ីប រហូត ដល់ សព្វថ្ងៃ។
១៣ហើយ អ៊ីស្រាអែល បាន រស់នៅ ក្នុង ស្រុក អេស៊ីប អស់ ដប់ប្រាំពីរ ឆ្នាំ ហើយ ថ្ងៃ ទាំងអស់ ដែល លោក រស់នៅ គឺ បី ឆ្នាំ សោមនស្ស គឺ មួយរយ សែសិប ប្រាំពីរ ឆ្នាំ ហើយ លោក បាន ស្លាប់ នៅ ក្នុង ឆ្នាំ ទី បួន [2188 AM] នៃ សប្តាហ៍ ទី ប្រាំ នៃ ឆ្នាំ សោមនស្ស ទី សែសិប ប្រាំ។
១៤ហើយ អ៊ីស្រាអែល បាន ប្រទាន ពរ ដល់ កូនៗ របស់ លោក មុន ពេល លោក ស្លាប់ ហើយ បាន ប្រាប់ ពួកគេ អំពី អ្វីៗ ទាំងអស់ ដែល នឹង កើត ឡើង ដល់ ពួកគេ នៅ ក្នុង ដែនដី អេស៊ីប ហើយ លោក បាន ប្រាប់ ពួកគេ អំពី អ្វី ដែល នឹង កើត ឡើង ដល់ ពួកគេ នៅ ថ្ងៃ ចុងក្រោយ ហើយ បាន ប្រទាន ពរ ដល់ ពួកគេ ហើយ បាន ឲ្យ យ៉ូសែប នូវ ចំណែក ពីរ នៅ ក្នុង ដែនដី នោះ។
១៥លោក បាន ផ្ទំ លក់ ទៅ ជា មួយ នឹង ពួក អយ្យកោ របស់ លោក ហើយ គេ បាន បញ្ចុះ សព លោក នៅ ក្នុង រូង ភ្នំ ពីរ ក្នុង ស្រុក កាណាន នៅ ជិត លោក អ័ប្រាហាំ ជា ឪពុក របស់ លោក ក្នុង ផ្នូរ ដែល លោក បាន ជីក សម្រាប់ ខ្លួន លោក នៅ ក្នុង រូង ភ្នំ ពីរ ក្នុង ស្រុក ហេប្រុន។
១៦ហើយ ទ្រង់ បាន ប្រទាន សៀវភៅ ទាំង អស់ របស់ ទ្រង់ និង សៀវភៅ របស់ ពួក អយ្យកោ ទ្រង់ ទៅ ឲ្យ លេវី ជា កូន ប្រុស របស់ ទ្រង់ ដើម្បី ឲ្យ ទ្រង់ អាច រក្សា ទុក វា ហើយ ធ្វើ ឲ្យ វា ថ្មី សម្រាប់ កូនៗ របស់ ទ្រង់ រហូត ដល់ សព្វ ថ្ងៃ។

ជំពូកទី ៤៦

១ហើយ ហេតុការណ៍ បាន កើត ឡើង ថា បន្ទាប់ ពី យ៉ាកុប ស្លាប់ ទៅ នោះ កូន ចៅ អ៊ីស្រាអែល បាន កើន ចំនួន ឡើង នៅ ក្នុង ដែនដី អេស៊ីប ហើយ ពួក គេ បាន ក្លាយ ទៅ ជា ប្រជាជាតិ ដ៏ ធំ ហើយ ពួក គេ មាន ចិត្ត គំនិត តែ មួយ ដូច្នេះ បង ប្អូន ស្រឡាញ់ បង ប្អូន ហើយ មនុស្ស គ្រប់ គ្នា បាន ជួយ បង ប្អូន របស់ ខ្លួន ហើយ ពួក គេ បាន កើន ចំនួន ឡើង យ៉ាង ច្រើន សន្ធឹកសន្ធាប់ ដប់ សប្តាហ៍ នៃ ឆ្នាំ ពេញ មួយ ជីវិត របស់ យ៉ូសែប។
២ហើយ គ្មាន សាតាំង ឬ អំពើ អាក្រក់ ណា មួយ ឡើយ ក្នុង ជីវិត របស់ យ៉ូសែប ដែល គាត់ រស់នៅ បន្ទាប់ ពី យ៉ាកុប ជា ឪពុក របស់ គាត់ ដ្បិត ជនជាតិ អេស៊ីប ទាំងអស់ បាន គោរព ដល់ កូនចៅ អ៊ីស្រាអែល ក្នុង ជីវិត របស់ យ៉ូសែប។
៣យ៉ូសែប ក៏ ទទួល មរណភាព ទៅ ក្នុង ជន្មាយុ មួយ រយ ដប់ ឆ្នាំ លោក រស់នៅ ក្នុង ស្រុក កាណាន ដប់ ប្រាំពីរ ឆ្នាំ ហើយ ធ្វើ ជា បាវ បម្រើ ដប់ ឆ្នាំ និង ជាប់ គុក បី ឆ្នាំ ហើយ នៅ ក្រោម អំណាច ស្តេច ប៉ែតសិប ឆ្នាំ ដោយ គ្រប់គ្រង ស្រុក អេស៊ីប ទាំង មូល។
៤ហើយ លោក បាន ស្លាប់ ទៅ ព្រម ទាំង បង ប្អូន លោក ទាំង អស់ និង មនុស្ស ជំនាន់ នោះ ទាំង អស់។
៥ ហើយ មុន ពេល លោក ស្លាប់ លោក បាន បង្គាប់ ដល់ កូន ចៅ អ៊ីស្រាអែល ថា ត្រូវ យក ឆ្អឹង របស់ លោក ទៅ ជាមួយ ក្នុង កាល ដែល ពួក គេ ចេញ ពី ស្រុក អេស៊ីប។
៦ហើយ លោក បាន ឲ្យ គេ ស្បថ អំពី ឆ្អឹង របស់ លោក ព្រោះ លោក ដឹង ថា ពួក អេស៊ីប នឹង មិន យក លោក មក បញ្ចុះ នៅ ក្នុង ស្រុក កាណាន ទៀត ទេ ដ្បិត ម៉ាកាម៉ារ៉ុន ជា ស្តេច កាណាន កាល លោក គង់នៅ ក្នុង ស្រុក អាសស៊ើរ បាន ប្រយុទ្ធ នៅ ក្នុង ជ្រលង ភ្នំ ជាមួយ នឹង ស្តេច អេស៊ីប ហើយ បាន សម្លាប់ លោក នៅ ទីនោះ ហើយ បាន ដេញ តាម ពួក អេស៊ីប រហូត ដល់ ទ្វារ ក្រុង អើម៉ូន។
7 ប៉ុន្តែ គាត់ មិន អាច ចូល បាន ទេ ព្រោះ មាន ស្តេច ថ្មី មួយ អង្គ ទៀត បាន ឡើង ជា ស្តេច ស្រុក អេស៊ីប ហើយ គាត់ មាន កម្លាំង ខ្លាំង ជាង គាត់ ហើយ គាត់ បាន ត្រឡប់ ទៅ ស្រុក កាណាន វិញ ហើយ ទ្វារ ស្រុក អេស៊ីប ត្រូវ បាន បិទ គ្មាន អ្នក ណា ចេញ ទៅ ណា ឡើយ ហើយ គ្មាន អ្នក ណា ចូល ទៅ ក្នុង ស្រុក អេស៊ីប ឡើយ។
៨ហើយ យ៉ូសែប បាន ទទួល មរណភាព នៅ ឆ្នាំ សោយ ទិវង្គត ទី សែសិប ប្រាំមួយ គឺ នៅ សប្តាហ៍ ទី ប្រាំមួយ ក្នុង ឆ្នាំ ទី ពីរ ហើយ គេ

បាន បញ្ចុះ លោក នៅ ក្នុង ស្រុក អេស៊ីប ហើយ [2242 AM] បងប្អូ
ន របស់ លោក ទាំង អស់ បាន ស្លាប់ បន្ទាប់ ពី លោក។
៩ហើយ ស្ដេច អេស៊ីប បាន ចេញ ទៅ ច្បាំង នឹង
ស្ដេច កាណាន [2263 AM] នៅ ឆ្នាំ សោមនស្ស ទី សែ
សិប ប្រាំពីរ នៅ សប្ដាហ៍ ទី ពីរ នៃ ឆ្នាំ ទី ពីរ ហើ
យ កូន ចៅ អ៊ីស្រាអែល បាន យក ឆ្អឹង ទាំង អ
ស់ របស់ កូន ចៅ យ៉ាកុប លើក លែង តែ ឆ្អឹង រប
ស់ យ៉ូសែប ហើយ គេ បាន បញ្ចុះ វា នៅ ក្នុង វា
ល ក្នុង រូង ភ្នំ ពីរ។
10 ហើយ មនុស្ស ភាគ ច្រើន បាន ត្រឡប់ ទៅ ស្រុ
ក អេស៊ីប វិញ ប៉ុន្តែ មាន មនុស្ស មួយ ចំនួន នៅ
លើ ភ្នំ ហេប្រុន ហើយ អាំរ៉ាម ជា ឪពុក របស់ អ្នក
បាន នៅ ជាមួយ ពួកគេ។
១១ ហើយ ស្ដេច កាណាន បាន ទទួល ជ័យជម្នះ លើ
ស្ដេច អេស៊ីប ហើយ ទ្រង់ បាន បិទ ទ្វារ អេស៊ីប។
12 គាត់ បាន រៀបចំ ផែនការ អាក្រក់ មួយ ប្រឆាំង នឹ
ង កូន ចៅ អ៊ីស្រាអែល ដើម្បី ធ្វើ ទុក្ខ ដល់ ពួក គេ
ហើយ គាត់ បាន និយាយ ទៅ កាន់ កូន ចៅ អេស៊ី
ប ថា «មើល ចុះ កូន ចៅ អ៊ីស្រាអែល បាន កើន ចំនួ
ន ច្រើន ជាង យើង ទៅ ទៀត»។
១៣ ចូរ យើង ប្រព្រឹត្ត ចំពោះ ពួកគេ ដោយ ឈ្លាសវៃ មុ
ន ពេល ដែល ពួកគេ មាន ចំនួន ច្រើន ពេក ហើយ
ចូរ យើង ធ្វើ បាប ពួកគេ ដោយ ទាសភាព មុន ពេ
ល ដែល សង្គ្រាម មក ដល់ យើង និង មុន ពេល ដែ
ល ពួកគេ ប្រយុទ្ធ ប្រឆាំង នឹង យើង ដែរ បើ មិន ដូ
ច្នោះ ទេ ពួកគេ នឹង ចូលរួម ជាមួយ នឹង ខ្មាំង សត្រូ
វ របស់ យើង ហើយ នាំ ពួកគេ ចេញ ពី ទឹកដី រប
ស់ យើង ដ្បិត ចិត្ត និង មុខ របស់ ពួកគេ បែរ ទៅ
រក ទឹកដី កាណាន។
14 ទ្រង់ ក៏ តាំង ពួក អ្នក ត្រួត ត្រា លើ គេ ដើម្បី
ធ្វើ បាប គេ ដោយ ទាសករ ហើយ គេ បាន សង់
ទី ក្រុង ដ៏ រឹងមាំ សម្រាប់ ផារ៉ោន ពីថម និង រ៉ាមសេស
ហើយ គេ បាន សង់ កំពែង និង បន្ទាយ ទាំង អស់
ដែល បាន ដួល រលំ នៅ ក្នុង ទី ក្រុង នានា នៃ
ស្រុក អេស៊ីប។
១៥ ហើយ គេ បាន បង្ខំ ពួក គេ ឲ្យ បម្រើ ដោយ
លំបាក ហើយ កាល ណា គេ ប្រព្រឹត្ត អាក្រក់ ចំពោះ
ពួក គេ យ៉ាង ណា នោះ គេ ក៏ កាន់ តែ កើន ចំនួ
ន ឡើង ជា ច្រើន ឡើង ដែរ។
១៦ ហើយ ប្រជាជន អេស៊ីប បាន ស្អប់ ខ្ពើម ពួក កូ
ន ចៅ អ៊ីស្រាអែល។

ជំពូកទី ៤៧

១ហើយ នៅ ក្នុង សប្ដាហ៍ ទី ប្រាំពីរ ក្នុង ឆ្នាំ ទី ប្រាំពី
រ ក្នុង ឆ្នាំ សោមនស្ស ទី សែសិបប្រាំពីរ ឪពុក របស់ អ្ន
ក បាន ចេញ ពី ស្រុក កាណាន ហើយ អ្នក បាន កើ
ត នៅ ក្នុង សប្ដាហ៍ ទី បួន ក្នុង ឆ្នាំ ទី ប្រាំមួយ ក្នុ
ង ឆ្នាំ សោមនស្ស ទី សែសិបប្រាំបី នេះ ជា ពេល វេ
លា នៃ សេចក្ដី វេទនា មក លើ កូន ចៅ អ៊ីស្រាអែល
។
2 ហើយ ផារ៉ោន ជា ស្ដេច ស្រុក អេស៊ីប បាន ចេញ ប
ញ្ជា ឲ្យ គេ បោះ កូន ប្រុស ទាំង អស់ ដែល កើ
ត មក ចោល ទៅ ក្នុង ទន្លេ។
៣ ហើយ គេ បាន បោះ វា ចូល ទៅ ក្នុង នោះ អ
ស់ រយៈពេល ប្រាំពីរ ខែ រហូត ដល់ ថ្ងៃ ដែល អ្នក
ប្រសូត មក
៤ ហើយ ម្ដាយ របស់ អ្នក បាន លាក់ អ្នក អស់ រយៈ
ពេល បី ខែ ហើយ ពួកគេ បាន ប្រាប់ អំពី នាង។ នា
ង បាន ធ្វើ ទូក មួយ សម្រាប់ អ្នក ហើយ គ្រប វា
ដោយ ជ័រ និង កៅស៊ូ ហើយ ដាក់ វា នៅ ក្នុង ទង់ជា
តិ នៅ មាត់ ទន្លេ ហើយ នាង បាន ដាក់ អ្នក នៅ
ក្នុង នោះ ប្រាំពីរ ថ្ងៃ ហើយ ម្ដាយ របស់ អ្នក បាន ម
ក បំបៅ ដោះ អ្នក នៅ ពេល យប់ ហើយ នៅ ពេ
ល ថ្ងៃ ម៉ារាម ជា ប្អូនស្រី របស់ អ្នក បាន ការពារ អ្នក
ពី សត្វ ស្លាប។
៥នៅ គ្រា នោះ ថាមុត ជា បុត្រី របស់ ផារ៉ោន បាន ម
ក ងូត ទឹក ក្នុង ទន្លេ ហើយ នាង បាន ឮ សំឡេង
អ្នក យំ នាង ក៏ ប្រាប់ ពួក បាវ ស្រី របស់ នាង
ឲ្យ នាំ អ្នក ចេញ មក ហើយ គេ ក៏ នាំ អ្នក មក
ឯ នាង។
៦ ហើយ នាង បាន យក អ្នក ចេញ ពី ទូក ហើយ
នាង មាន ចិត្ត អាណិត អាសូរ ដល់ អ្នក។
7 ហើយ ប្អូន ស្រី របស់ អ្នក បាន និយាយ ទៅ នា
ង ថា ៖ «តើ ខ្ញុំ គួរ ទៅ ហៅ ស្ត្រី ហេព្រើរ ម្នាក់ ម
ក ឲ្យ បំបៅ ដោះ កូន នេះ ឲ្យ អ្នក ឬ ទេ?»
៨ នាង ក៏ និយាយ ទៅ នាង ថា ៖ «ទៅ ចុះ!» នាង
ក៏ ទៅ ហៅ យ៉ូកេបិត ជា ម្ដាយ របស់ អ្នក ហើយ នា
ង ក៏ ឲ្យ ប្រាក់ ឈ្នួល នាង ហើយ នាង ក៏ បំបៅ
ដោះ កូន ដែរ។
៩ហើយ ក្រោយ មក កាល អ្នក ធំ ឡើង គេ បាន
នាំ អ្នក ទៅ ឯ បុត្រី របស់ ផារ៉ោន ហើយ អ្នក ក៏
បាន ក្លាយ ទៅ ជា កូន របស់ នាង ហើយ អាំរ៉ាម
ជា ឪពុក របស់ អ្នក បាន បង្រៀន អ្នក សរសេរ ហើ
យ បន្ទាប់ ពី អ្នក បាន បញ្ចប់ បី សប្ដាហ៍ គេ បា
ន នាំ អ្នក ចូល ទៅ ក្នុង រាជវាំង។
១០ហើយ អ្នក បាន នៅ ក្នុង រាជវាំង អស់ បី សប្ដា
ហ៍ រហូត ដល់ ពេល [២៣៥១-] ដែល អ្នក បាន ចេ
ញ ពី រាជវាំង ហើយ បាន ឃើញ ជនជាតិ អេស៊ីប ម្នា
ក់ កំពុង វាយ មិត្តភ័ក្តិ របស់ អ្នក ដែល ជា កូន
ចៅ អ៊ីស្រាអែល ហើយ អ្នក បាន សម្លាប់ គាត់ ហើយ
លាក់ គាត់ នៅ ក្នុង ខ្សាច់។
១១ ហើយ នៅ ថ្ងៃ ទី ពីរ អ្នក បាន ធ្វើ ដូច្នោះ ហើ
យ កូន ចៅ អ៊ីស្រាអែល ពីរ នាក់ កំពុង តែ
ឈ្លោះ ប្រកែក គ្នា ហើយ អ្នក បាន និយាយ ទៅ កា
ន់ អ្នក ដែល ធ្វើ ខុស ថា «ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្ន
ក វាយ ប្អូន របស់ អ្នក?»
12 គាត់ ក៏ ខឹង យ៉ាង ខ្លាំង ហើយ និយាយ ថា «តើ អ្ន
ក ណា បាន តាំង អ្នក ឲ្យ ធ្វើ ជា មេ ដឹក នាំ និ
ង ជា ចៅក្រម លើ យើង? តើ អ្នក គិត ថា នឹង ស

ម្លាប់ ខ្ញុំ ដូច ជា អ្នក បាន សម្លាប់ ជនជាតិ អេស៊ីប
ម្នាក់ ពី ម្សិលមិញ ឬ?» អ្នក ក៏ ភ័យ ខ្លាច ហើយ រ
ត់ គេច ខ្លួន ដោយ សារ ពាក្យ ទាំង នេះ។

ជំពូកទី ៤៨

១ហើយ នៅ ឆ្នាំ ទី ប្រាំមួយ នៃ សប្តាហ៍ ទី បី
នៃ ឆ្នាំ សោមនស្ស ទី សែសិប ប្រាំបួន អ្នក បាន ចេ
ញ ទៅ រស់នៅ ក្នុង ដែនដី មីឌាន អស់ រយៈពេល
ប្រាំ សប្តាហ៍ និង មួយ ឆ្នាំ។ ហើយ អ្នក បាន ត្រឡ
ប់ ទៅ ស្រុក អេស៊ីប វិញ នៅ សប្តាហ៍ ទី ពីរ ក្នុ
ង ឆ្នាំ ទី ពីរ ក្នុង ឆ្នាំ សោមនស្ស ទី ហាសិប។
2 ហើយ អ្នក ផ្ទាល់ ដឹង ពី អ្វី ដែល ទ្រង់ បាន មា
ន បន្ទូល មក កាន់ អ្នក នៅ លើ ភ្នំ ស៊ីណៃ ហើយ
ពី អ្វី ដែល ព្រះអង្គម្ចាស់ ម៉ាស្តេម៉ា ចង់ ធ្វើ ជាមួយ
អ្នក កាល អ្នក ត្រឡប់ ទៅ ស្រុក អេស៊ីប វិញ នៅ តា
ម ផ្លូវ ពេល អ្នក បាន ជួប ទ្រង់ នៅ កន្លែង ស្នា
ក់ នៅ។
៣តើ គាត់ មិន បាន ព្យាយាម សម្លាប់ អ្នក ដោយ អំ
ណាច ទាំង អស់ របស់ គាត់ ហើយ រំដោះ ពួក អេស៊ី
ប ឲ្យ រួច ពី កណ្តាប់ ដៃ របស់ អ្នក ទេ ឬ អី ក្នុ
ង កាល ដែល គាត់ បាន ឃើញ ថា អ្នក ត្រូវ បាន
ចាត់ ឲ្យ មក អនុវត្ត ការ វិនិច្ឆ័យ និង ការ សងសឹក
លើ ពួក អេស៊ីប?
៤ហើយ អញ បាន ដោះ ឯង ឲ្យ រួច ពី កណ្តាប់
ដៃ របស់ គេ ហើយ ឯង បាន ធ្វើ ទី សម្គាល់ និង កា
រ អស្ចារ្យ ដែល គេ បាន ចាត់ ឲ្យ មក ធ្វើ នៅ
ស្រុក អេស៊ីប ប្រឆាំង នឹង ផារ៉ោន និង រាជវង្ស របស់ ទ្រ
ង់ ទាំង មូល ប្រឆាំង នឹង ពួក អ្នក បម្រើ និង ប្រជាជ
ន របស់ ទ្រង់។
៥ហើយ ព្រះយេហូវ៉ា ទ្រង់ បាន សងសឹក យ៉ាង ខ្លាំង
មក លើ គេ ដើម្បី ជា ប្រយោជន៍ ដល់ អ៊ីស្រាអែល ហើ
យ បាន វាយ គេ ដោយ ឈាម និង កង្កែប ចៃ និង រុ
យ និង ដំបៅ ដ៏ សាហាវ ដែល ផ្ទុះ ចេញ ជា ដំបៅ
ហើយ សត្វ ពាហនៈ របស់ គេ ដោយ សេចក្តី ស្លាប់ និ
ង ដោយ ព្រឹល ធ្លាក់ ដោយ ហេតុ នេះ ទ្រង់ បាន បំ
ផ្លាញ អ្វីៗ ទាំងអស់ ដែល ដុះ ឡើង សម្រាប់ គេ ហើ
យ ដោយ កណ្តូប ដែល ស៊ី សំណល់ ដែល នៅ ស
ល់ ដោយ ព្រឹល ធ្លាក់ និង ដោយ ភាព ងងឹត ហើយ
ដោយ សេចក្តី ស្លាប់ នៃ កូន ច្បង នៃ មនុស្ស និ
ង សត្វ និង លើ រូប ព្រះ ទាំង អស់ របស់ គេ ព្រះយេ
ហូវ៉ា ទ្រង់ បាន សងសឹក ហើយ ដុត គេ ដោយ ភ្លើង។
6 ហើយ អ្វីៗ ទាំងអស់ ត្រូវ បាន បញ្ជូន មក តាម រ
យៈ ដៃ របស់ អ្នក ដើម្បី ឲ្យ អ្នក ប្រកាស ពី រឿង
ទាំង នេះ មុន ពេល ដែល រឿង ទាំង នោះ ត្រូវ បា
ន ធ្វើ ហើយ អ្នក បាន និយាយ ជាមួយ ស្តេច អេស៊ីប
នៅ ចំពោះ មុខ ពួក អ្នក បម្រើ ទាំង អស់ របស់
ទ្រង់ និង នៅ ចំពោះ មុខ ប្រជាជន របស់ ទ្រង់។
7 អ្វីៗ បាន កើត ឡើង តាម ព្រះបន្ទូល របស់ ទ្រង់
គឺ មាន ការ វិនិច្ឆ័យ ដ៏ ធំ គួរ ឲ្យ ស្ញែង ខ្លាច ចំនួ
ន ដប់ ដង បាន មក លើ ស្រុក អេស៊ីប ដើម្បី ឲ្យ
ទ្រង់ អាច សងសឹក ជំនួស សាសន៍ អ៊ីស្រាអែល បាន។
៨ហើយ ព្រះ អម្ចាស់ ទ្រង់ បាន ធ្វើ អ្វីៗ ទាំងអស់ ដើ
ម្បី ជា ប្រយោជន៍ ដល់ អ៊ីស្រាអែល ហើយ ស្រប តា
ម សេចក្តី សញ្ញា របស់ ទ្រង់ ដែល ទ្រង់ បាន តាំង
ជាមួយ អ័ប្រាហាំ ថា ទ្រង់ នឹង សងសឹក ដល់ ពួកគេ ដូ
ច ជា ពួកគេ បាន នាំ ពួកគេ ដោយ បង្ខំ ឲ្យ ធ្លា
ក់ ទៅ ក្នុង ទាសភាព ដែរ។
៩ហើយ ព្រះអង្គម្ចាស់ ម៉ាស្តេម៉ា បាន ក្រោក ឡើង ប្រឆាំ
ង នឹង អ្នក ហើយ រក វិធី ប្រគល់ អ្នក ទៅ ក្នុង ក
ណ្តាប់ ដៃ របស់ ព្រះចៅ ផារ៉ោន ហើយ ទ្រង់ បាន ជួ
យ ពួក គ្រូ មន្តអាគម អេស៊ីប
១០ហើយ ពួកគេ បាន ក្រោក ឈរ ឡើង ហើយ ប្រព្រឹ
ត្ត អំពើ អាក្រក់ នៅ ចំពោះ អ្នក យើង ពិត ជា អនុ
ញ្ញាត ឲ្យ ពួកគេ ប្រព្រឹត្ត ប៉ុន្តែ យើង មិន អនុញ្ញាត
ឲ្យ ការ ព្យាបាល នោះ ធ្វើ ដោយ ដៃ របស់ ពួកគេ
ឡើយ។
១១ហើយ ព្រះ អម្ចាស់ ទ្រង់ បាន វាយ គេ ដោយ ដំ
បៅ ដ៏ សាហាវ ហើយ គេ មិន អាច ឈរ បាន ឡើ
យ ដ្បិត យើង បាន បំផ្លាញ គេ ចោល ដើម្បី កុំ ឲ្យ
គេ អាច ធ្វើ ទី សម្គាល់ មួយ បាន ឡើយ។
12ទោះ បើ មាន ទី សម្គាល់ និង ការ អស្ចារ្យ ទាំង
នេះ ក៏ ដោយ ក៏ ព្រះអង្គម្ចាស់ ម៉ាស្តេម៉ា មិន បាន ខ្មា
ស ឡើយ ព្រោះ ទ្រង់ មាន ចិត្ត ក្លាហាន ហើយ បាន
ស្រែក ហៅ ពួក អេស៊ីប ឲ្យ ដេញ តាម អ្នក ដោយ
កម្លាំង ទាំង អស់ របស់ ពួក អេស៊ីប រទេះ ចម្បាំង និង
សេះ របស់ ពួក គេ និង កងទ័ព ទាំង អស់ របស់ ប្រ
ជាជន អេស៊ីប។
១៣ហើយ ខ្ញុំ បាន ឈរ នៅ ចន្លោះ ពួក អេស៊ីប និ
ង ពួក អ៊ីស្រាអែល ហើយ យើង បាន រំដោះ ពួក អ៊ី
ស្រាអែល ឲ្យ រួច ពី កណ្តាប់ ដៃ របស់ គេ និង ពី
កណ្តាប់ ដៃ របស់ រាស្ត្រ គេ ហើយ ព្រះ អម្ចាស់ ទ្រ
ង់ បាន នាំ គេ ឆ្លង កាត់ កណ្តាល សមុទ្រ ដូច ជា
ដី ស្ងួត។
១៤ ហើយ អស់ ទាំង សាសន៍ ដែល ទ្រង់ បាន នាំ
មក ដេញ តាម អ៊ីស្រាអែល នោះ ព្រះយេហូវ៉ា ជា ព្រះ
នៃ យើង ខ្ញុំ ទ្រង់ បាន បោះ គេ ទៅ ក្នុង កណ្តាល
សមុទ្រ ទៅ ក្នុង ជម្រៅ នៃ ទី ជ្រៅ បំផុត នៅ ក្រោ
ម ពួក កូន ចៅ អ៊ីស្រាអែល ដូច ជា ពួក អេស៊ីប បា
ន បោះ កូន ចៅ របស់ គេ ទៅ ក្នុង ទន្លេ ដែរ ទ្រ
ង់ បាន សងសឹក លើ ពួក គេ ១.០០០.០០០ នាក់ ហើ
យ មនុស្ស ខ្លាំង ពូកែ និង ស្វាហាប់ មួយ ពាន់ នា
ក់ ត្រូវ បាន បំផ្លាញ ចោល ដោយ សារ តែ កូន រប
ស់ ប្រជាជន របស់ អ្នក ដែល គេ បាន បៅ ដោះ
តែ មួយ ក្បាល ដែល គេ បាន បោះ ចូល ទៅ ក្នុង
ទន្លេ។
១៥ហើយ នៅ ថ្ងៃ ទី ដប់បួន និង នៅ ថ្ងៃ ទី ដប់ប្រាំ
និង នៅ ថ្ងៃ ទី ដប់ប្រាំមួយ និង នៅ ថ្ងៃ ទី ដប់ប្រាំពីរ
និង នៅ ថ្ងៃ ទី ដប់ប្រាំបី នោះ ព្រះអង្គម្ចាស់ ម៉ាស្តេម៉ា
ត្រូវ បាន ចង ហើយ ដាក់ គុក នៅ ខាង ក្រោយ កូ

ន ចៅ អ៊ីស្រាអែល ដើម្បី កុំ ឲ្យ ទ្រង់ ចោទ ប្រកាន់ ពួ
ក គេ។
១៦ហើយ នៅ ថ្ងៃ ទី ដប់ប្រាំបួន យើង បាន ដោះ លែ
ង ពួក គេ ដើម្បី ឲ្យ ពួក គេ អាច ជួយ ពួក អេស៊ីប
ហើយ ដេញ តាម កូន ចៅ អ៊ីស្រាអែល។
១៧ហើយ ទ្រង់ បាន ធ្វើ ឲ្យ ចិត្ត គេ រឹងរូស ហើយ
ធ្វើ ឲ្យ គេ រឹងរូស ហើយ ព្រះយេហូវ៉ា ជា ព្រះ នៃ យើ
ង បាន គិតគូរ ផែនការ នោះ ដើម្បី វាយ ពួក អេស៊ីប
ហើយ បោះ គេ ចូល ទៅ ក្នុង សមុទ្រ។
១៨ហើយ នៅ ថ្ងៃ ទី ដប់បួន យើង បាន ចង គាត់ ដើ
ម្បី កុំ ឲ្យ គាត់ ចោទ ប្រកាន់ កូន ចៅ អ៊ីស្រាអែល
នៅ ថ្ងៃ ដែល ពួក គេ បាន សុំ គ្រឿង ប្រដាប់ និង
សម្លៀក បំពាក់ ពី ពួក អេស៊ីប គ្រឿង ប្រដាប់ ប្រាក់ គ្រឿ
ង ប្រដាប់ មាស និង គ្រឿង ប្រដាប់ លង្ហិន ដើម្បី ប្លន់
ពួក អេស៊ីប ជា ថ្នូរ នឹង ទាសភាព ដែល ពួក គេ បា
ន បង្ខំ ពួក គេ ឲ្យ ធ្វើ ជា ទាសករ។
១៩ ហើយ យើង មិន បាន នាំ កូន ចៅ អ៊ីស្រាអែល
ចេញ ពី ស្រុក អេស៊ីប ដោយ ដៃ ទទេ ឡើយ។

ជំពូកទី ៤៩

១ចូរ នឹក ចាំ ពី បញ្ញត្តិ ដែល ព្រះ អម្ចាស់ បាន ប
ង្គាប់ អ្នក អំពី បុណ្យ រំលង គឺ ឲ្យ អ្នក ប្រារព្ធ វា
នៅ ថ្ងៃ ទី ដប់បួន នៃ ខែ ទី មួយ នៅ ពេល កំណ
ត់ គឺ ឲ្យ អ្នក សម្លាប់ វា មុន ពេល ល្ងាច ហើយ
ឲ្យ គេ បរិភោគ វា នៅ ពេល យប់ នៅ ល្ងាច ថ្ងៃ
ទី ដប់ប្រាំ ចាប់ តាំង ពី ពេល ថ្ងៃ លិច។
២ដ្បិត នៅ យប់ នេះ — ជា ការ ចាប់ ផ្ដើម នៃ ពិ
ធី បុណ្យ និង ជា ការ ចាប់ ផ្ដើម នៃ សេចក្ដី អំណរ
— អ្នក រាល់ គ្នា កំពុង បរិភោគ បុណ្យ រំលង នៅ
ស្រុក អេស៊ីប កាល ដែល អំណាច ទាំង អស់ របស់
ម៉ាស្ដេម៉ា ត្រូវ បាន បញ្ចេញ ឲ្យ សម្លាប់ កូន ច្បង ទាំ
ង អស់ នៅ ក្នុង ស្រុក អេស៊ីប ចាប់ តាំង ពី កូន
ច្បង របស់ ផារ៉ោន រហូត ដល់ កូន ច្បង របស់ អ្នក
បម្រើ ស្រី ដែល ជាប់ ឃុំឃាំង នៅ ក្នុង រោង ម៉ាស៊ី
ន កិន និង រហូត ដល់ គោ ក្របី។
៣ហើយ នេះ ជា ទីសម្គាល់ ដែល ព្រះអម្ចាស់ បាន ប្រ
ទាន ដល់ ពួកគេ គឺ នៅ ក្នុង គ្រប់ ផ្ទះ ដែល នៅ
លើ ធ្នឹម ផ្ទះ ដែល ពួកគេ បាន ឃើញ ឈាម របស់
កូនចៀម អាយុ មួយ ខួប នោះ ពួកគេ មិន ត្រូវ ចូ
ល ទៅ សម្លាប់ ឡើយ ប៉ុន្តែ ត្រូវ ដើរ កាត់ វា ទៅ ដើ
ម្បី ឲ្យ អស់ អ្នក ដែល នៅ ក្នុង ផ្ទះ នោះ បាន
សង្គ្រោះ ពី ព្រោះ ទីសម្គាល់ នៃ ឈាម នោះ នៅ
លើ ធ្នឹម ផ្ទះ។
៤ ហើយ ឫទ្ធានុភាព នៃ ព្រះយេហូវ៉ា បាន ធ្វើ គ្រប់
យ៉ាង តាម ដែល ព្រះយេហូវ៉ា បាន បង្គាប់ ដល់ គេ ហើ
យ គេ បាន ដើរ កាត់ ពួក កូន ចៅ អ៊ីស្រាអែល ទាំ
ង អស់ ហើយ សេចក្ដី វេទនា នោះ មិន បាន មក
លើ គេ ដើម្បី បំផ្លាញ ជីវិត ណា មួយ ពី ចំណោ
ម គេ ឡើយ ទោះ ជា គោ ឬ មនុស្ស ឬ ឆ្កែ ក៏ ដោយ
។
៥ ហើយ គ្រោះ កាច នោះ ធ្ងន់ធ្ងរ ណាស់ នៅ ក្នុង
ស្រុក អេស៊ីប ហើយ គ្មាន ផ្ទះ ណា នៅ ក្នុង ស្រុក
អេស៊ីប ដែល គ្មាន មនុស្ស ស្លាប់ ហើយ យំ សោក
នោះ ឡើយ។
៦ហើយ ពួក អ៊ីស្រាអែល ទាំង អស់ គ្នា កំពុង បរិភោ
គ សាច់ កូន ចៀម បុណ្យ ប៉ាស្កាល់ ហើយ ផឹក
ស្រា ទំពាំងបាយជូរ ហើយ កំពុង សរសើរ ជូនពរ និង ថ្លែ
ង អំណរគុណ ដល់ ព្រះ អម្ចាស់ ជា ព្រះ នៃ ពួក
អយ្យកោ របស់ គេ ហើយ បាន ត្រៀម ខ្លួន រួច ជា
ស្រេច ដើម្បី ចេញ ពី ក្រោម នឹម នៃ ស្រុក អេស៊ីប
និង ពី ទាសភាព អាក្រក់។
៧ហើយ ចូរ ចងចាំ ថ្ងៃនេះ អស់ ទាំង ថ្ងៃ នៃ ជីវិត របស់ អ្នក ហើយ ចូ
រ គោរព វា ពី មួយ ឆ្នាំ ទៅ មួយ ឆ្នាំ អស់ ទាំង ថ្ងៃ នៃ ជីវិត របស់ អ្នក
ម្តង ក្នុង មួយ ឆ្នាំ ម្តង នៅ ថ្ងៃ នោះ តាម ច្បាប់ ទាំង អស់ របស់ វា ហើ
យ កុំ ឲ្យ ផ្អាក វា ពី ថ្ងៃ មួយ ទៅ ថ្ងៃ មួយ ឬ ពី ខែ មួយ ទៅ ខែ ឡើ
យ។
៨ត្បិត នេះ ជា ពិធី បរិសុទ្ធ ដ៏ អស់កល្ប ជានិច្ច ហើ
យ ឆ្លាក់ នៅ លើ បន្ទះ ស្ថានសួគ៌ អំពី កូន ចៅ អ៊ី
ស្រាអែល ទាំង អស់ ថា ពួកគេ គួរ តែ ប្រារព្ធ វា
ជា រៀង រាល់ ឆ្នាំ នៅ ថ្ងៃ នោះ ម្តង ក្នុង មួយ ឆ្នាំ
ពេញ មួយ ជំនាន់ របស់ ពួកគេ ហើយ គ្មាន កំណត់
ថ្ងៃ ឡើយ ពីព្រោះ នេះ ត្រូវ បាន តែងតាំង ជា រៀង រ
ហូត។
៩ ហើយ អ្នក ណា ដែល គ្មាន ភាព មិន ស្អាត ហើ
យ មិន មក ប្រារព្ធ ពិធី បុណ្យ នៅ ថ្ងៃ នោះ ដើ
ម្បី យក តង្វាយ ដែល ព្រះអម្ចាស់ សព្វ ព្រះហឫទ័យ
ទទួល ហើយ បរិភោគ និង ផឹក នៅ ចំពោះ ព្រះហឫទ័
យ ព្រះអម្ចាស់ នៅ ថ្ងៃ បុណ្យ នោះ អ្នក នោះ ដែល
ស្អាត ហើយ នៅ ជិត នឹង ត្រូវ កាត់ ចេញ ព្រោះ គា
ត់ មិន បាន ថ្វាយ តង្វាយ ដល់ ព្រះអម្ចាស់ នៅ ពេ
ល កំណត់ គាត់ នឹង ទទួល ទោស។
១០ចូរ ឲ្យ ពួក កូន ចៅ អ៊ីស្រាអែល មក ធ្វើ បុ
ណ្យ រំលង នៅ ថ្ងៃ កំណត់ របស់ វា នៅ ថ្ងៃ ទី ដប់
បួន នៃ ខែ ទី មួយ ចន្លោះ ពេល ល្ងាច ចាប់ ពី ពេ
ល ថ្ងៃ ដល់ ពេល យប់ ដ្បិត ពេល ថ្ងៃ មាន ពីរ ផ្នែ
ក សម្រាប់ ពន្លឺ និង ពេល ល្ងាច មួយ ផ្នែក សម្រាប់
ពន្លឺ ពីរ ផ្នែក។
១១នេះ ជា អ្វី ដែល ព្រះ អម្ចាស់ បាន បញ្ជា អ្នក
ឲ្យ អ្នក គោរព តាម វា នៅ ចន្លោះ ពេល ល្ងាច។
១២ហើយ មិន អនុញ្ញាត ឲ្យ សម្លាប់ វា ក្នុង អំឡុង
ពេល ពន្លឺ ណា មួយ ឡើយ លើក លែង តែ ក្នុង អំ
ឡុង ពេល ជិត ដល់ ល្ងាច ហើយ ឲ្យ ពួក គេ ស៊ី
វា នៅ ពេល ល្ងាច រហូត ដល់ ពាក់ កណ្ដាល យប់ ហើ
យ សាច់ អ្វី ដែល នៅ សល់ ចាប់ ពី ពាក់ កណ្ដា
ល យប់ ឡើង ទៅ ចូរ ឲ្យ ពួក គេ ដុត វា ដោយ
ភ្លើង។
១៣ គេ មិន ត្រូវ ស្ងោរ វា ដោយ ទឹក ទេ ហើយ
ក៏ មិន ត្រូវ បរិភោគ ឆៅ ដែរ គឺ ត្រូវ អាំង លើ ភ្លើ
ង វិញ។ គេ ត្រូវ បរិភោគ វា ដោយ ឧស្សាហ៍ ព្យាយាម
ក្បាល វា រួម ទាំង ពោះវៀន ផង ហើយ ជើង វា ផង
គេ ត្រូវ អាំង លើ ភ្លើង តែ មិន បំបាក់ ឆ្អឹង ណា មួ

យ ឡើយ ដ្បិត ក្នុង ចំណោម កូន ចៅ អ៊ីស្រាអែល គ្មា
ន ឆ្អឹង ណា ត្រូវ កំទេច ឡើយ។
១៤ដោយ ហេតុ នោះ ព្រះយេហូវ៉ា ទ្រង់ បាន បង្គាប់ ដ
ល់ ពួក កូន ចៅ អ៊ីស្រាអែល ឲ្យ ធ្វើ បុណ្យ រំលង
នៅ ថ្ងៃ កំណត់ ហើយ គេ មិន ត្រូវ បាក់ ឆ្អឹង ឡើយ
ដ្បិត ជា ថ្ងៃ បុណ្យ ហើយ ជា ថ្ងៃ ដែល បាន បង្គា
ប់ ឲ្យ ធ្វើ បុណ្យ រំលង ហើយ មិន ត្រូវ ឲ្យ មាន កា
រ រំលង ពី ថ្ងៃ មួយ ទៅ ថ្ងៃ មួយ និង ពី ខែ មួ
យ ទៅ ខែ មួយ ឡើយ ប៉ុន្តែ នៅ ថ្ងៃ បុណ្យ នោះ ចូ
រ ឲ្យ គេ ធ្វើ បុណ្យ នោះ ចុះ។
១៥ ហើយ ចូរ បង្គាប់ ដល់ ពួក កូន ចៅ អ៊ីស្រាអែ
ល ឲ្យ ធ្វើ បុណ្យ រំលង ពេញ មួយ ជីវិត របស់ គេ
ជា រៀង រាល់ ឆ្នាំ ម្តង ក្នុង មួយ ឆ្នាំ នៅ ថ្ងៃ កំណ
ត់ របស់ វា ហើយ វា នឹង មក សម្រាប់ ជា ការ រំលឹ
ក ដ៏ គាប់ ព្រះហឫទ័យ នៅ ចំពោះ ព្រះ អម្ចាស់ ហើ
យ នឹង គ្មាន គ្រោះ កាច ណា មក លើ គេ ដើ
ម្បី សម្លាប់ ឬ វាយ ដំ នៅ ក្នុង ឆ្នាំ ដែល គេ ធ្វើ
បុណ្យ រំលង នៅ រដូវ កាល របស់ វា គ្រប់ យ៉ាង
តាម បញ្ជា របស់ ទ្រង់ ឡើយ។
១៦ហើយ គេ មិន ត្រូវ បរិភោគ វា នៅ ខាង ក្រៅ
ទីសក្ការៈ របស់ ព្រះ អម្ចាស់ ទេ គឺ នៅ ខាង មុខ ទី
សក្ការៈ របស់ ព្រះ អម្ចាស់ វិញ ហើយ ប្រជាជន ទាំង
អស់ នៃ សហគមន៍ អ៊ីស្រាអែល ត្រូវ ប្រារព្ធ ពិធី
នេះ នៅ តាម រដូវ កាល កំណត់។
១៧ហើយ មនុស្ស គ្រប់ គ្នា ដែល មក នៅ ថ្ងៃ នោះ
ត្រូវ បរិភោគ វា នៅ ក្នុង ទីសក្ការៈ របស់ ព្រះ នៃ អ្ន
ក នៅ ចំពោះ ព្រះ អម្ចាស់ ចាប់ ពី អាយុ ម្ភៃ ឆ្នាំ ឡើ
ង ទៅ ដ្បិត មាន សេចក្តី ចែង ទុក មក ហើយ ថា
គេ ត្រូវ បរិភោគ វា នៅ ក្នុង ទីសក្ការៈ របស់ ព្រះ អ
ម្ចាស់ ដូច្នេះ។
១៨ កាលណា ពួក កូន ចៅ អ៊ីស្រាអែល ចូល ទៅ ក្នុ
ង ស្រុក ដែល គេ ត្រូវ ទទួល យក គឺ ស្រុក កាណា
ន ហើយ ដំឡើង រោង ឧបោសថ របស់ ព្រះយេហូវ៉ា
នៅ កណ្តាល ស្រុក នោះ ក្នុង កុលសម្ព័ន្ធ ណា មួយ រ
បស់ គេ រហូត ដល់ ទីសក្ការៈ របស់ ព្រះយេហូវ៉ា បាន
សង់ ឡើង នៅ ក្នុង ស្រុក នោះ ចូរ ឲ្យ គេ មក
ធ្វើ បុណ្យ រំលង នៅ កណ្តាល រោង ឧបោសថ រប
ស់ ព្រះយេហូវ៉ា ហើយ ឲ្យ គេ សម្លាប់ វា នៅ ចំពោះ
ព្រះយេហូវ៉ា ជា រៀង រាល់ ឆ្នាំ។
១៩ ហើយ នៅ ថ្ងៃ ដែល ផ្ទះ នោះ បាន ត្រូវ សង់
ឡើង ក្នុង ព្រះនាម ព្រះយេហូវ៉ា នៅ ក្នុង ដែនដី មរត
ក របស់ គេ នោះ គេ ត្រូវ ទៅ ឯ ទី នោះ ហើយ ស
ម្លាប់ សត្វ បុណ្យ រំលង នៅ ពេល ល្ងាច ពេល ថ្ងៃ
លិច នៅ ពាក់ កណ្តាល ថ្ងៃ។
២០ គេ ត្រូវ យក ឈាម វា ទៅ ថ្វាយ នៅ មាត់
ទ្វារ អាសនៈ ហើយ ដាក់ ខ្លាញ់ វា លើ ភ្លើង ដែល
នៅ លើ អាសនៈ ហើយ គេ ត្រូវ បរិភោគ សាច់ វា
ដែល គេ ដុត ក្នុង ភ្លើង នៅ ក្នុង ទីធ្លា នៃ ព្រះដំ
ណាក់ ដែល បាន ញែក ជា បរិសុទ្ធ ក្នុង ព្រះនាម
ព្រះអម្ចាស់។
២១ហើយ ពួកគេ មិន អាច ធ្វើ បុណ្យ រំលង នៅ ក្នុ
ង ក្រុង របស់ ខ្លួន ឬ នៅ កន្លែង ណា មួយ ឡើយ
លើក លែង តែ នៅ មុខ រោង ឧបោសថ របស់
ព្រះ អម្ចាស់ ឬ នៅ មុខ ដំណាក់ របស់ ទ្រង់ ជា កន្លែ
ង ដែល ព្រះ នាម ទ្រង់ គង់នៅ នោះ ឡើយ ហើយ
ពួកគេ នឹង មិន វង្វេង ចេញ ពី ព្រះ អម្ចាស់ ឡើយ។
២២ ហើយ ម៉ូសេ អើយ ចូរ បង្គាប់ ដល់ ពួក កូន
ចៅ អ៊ីស្រាអែល ឲ្យ កាន់ តាម ច្បាប់ នៃ បុណ្យ រំល
ង ដូច ដែល បាន បង្គាប់ មក អ្នក ចូរ ប្រកាស ប្រា
ប់ គេ រាល់ ឆ្នាំ និង ថ្ងៃ នៃ ថ្ងៃ នោះ និង បុណ្យ នំប៉ុ
ង ឥត ដំបែ ដើម្បី ឲ្យ គេ បរិភោគ នំប៉ុង ឥត ដំបែ
អស់ ប្រាំពីរ ថ្ងៃ (និង) ដើម្បី ឲ្យ គេ ប្រារព្ធ ពិធី បុ
ណ្យ នោះ ហើយ ឲ្យ គេ យក តង្វាយ មក ថ្វាយ
ជា រៀង រាល់ ថ្ងៃ ក្នុង អំឡុង ពេល ប្រាំពីរ ថ្ងៃ នៃ
សេចក្តី អំណរ នៅ ចំពោះ ព្រះ អម្ចាស់ នៅ លើ អាស
នៈ នៃ ព្រះ របស់ ឯង។
23 ដ្បិត អ្នក រាល់ គ្នា បាន ធ្វើ បុណ្យ នេះ យ៉ាង
ប្រញាប់ប្រញាល់ កាល អ្នក រាល់ គ្នា ចេញ ពី ស្រុក
អេស៊ីប រហូត ដល់ ចូល ទៅ ក្នុង ទីរហោស្ថាន ស៊ើរ ដ្បិ
ត នៅ លើ ឆ្នេរ សមុទ្រ អ្នក រាល់ គ្នា បាន ធ្វើ បុ
ណ្យ នេះ ចប់ សព្វ គ្រប់។

ជំពូកទី ៥០

1 ហើយ ក្រោយ ពី ក្រឹត្យវិន័យ នេះ ខ្ញុំ បាន ប្រាប់ អ្ន
ក អំពី ថ្ងៃ សប្ប័ទ នៅ វាល រហោស្ថាន ស៊ីន ដែល
នៅ ចន្លោះ អេលីម និង ស៊ីណាយ។
2 ខ្ញុំ បាន ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា អំពី ថ្ងៃ សប្ប័ទ
នៃ ស្រុក នៅ លើ ភ្នំ ស៊ីណៃ ហើយ ខ្ញុំ បាន ប្រាប់
អ្នក រាល់ គ្នា អំពី ឆ្នាំ មេត្តា ករុណា ក្នុង ថ្ងៃ សប្ប័
ទ នៃ ឆ្នាំ ទាំង នោះ ប៉ុន្តែ ឆ្នាំ នោះ ខ្ញុំ មិន បាន ប្រា
ប់ អ្នក រាល់ គ្នា ទេ រហូត ដល់ អ្នក រាល់ គ្នា ចូ
ល ទៅ ក្នុង ស្រុក ដែល អ្នក រាល់ គ្នា ត្រូវ ទទួ
ល យក។
៣ហើយ ស្រុក ក៏ ត្រូវ រក្សា ថ្ងៃ ឈប់ សម្រាក រប
ស់ ខ្លួន ក្នុង កាល ដែល គេ រស់ នៅ លើ នោះ ហើ
យ គេ នឹង ដឹង ពី ឆ្នាំ មេត្តា ករុណា។
៤ហេតុ នោះ បាន ជា យើង បាន កំណត់ ឆ្នាំ សម្រា
ប់ អ្នក គឺ សប្តាហ៍ និង ឆ្នាំ ទាំង ឡាយ និង ឆ្នាំ សោមន
ស្ស៖ មាន សែសិប ប្រាំបួន ឆ្នាំ សោមនស្ស ចាប់ តាំង
ពី សម័យ លោក អ័ដាម រហូត មក ដល់ ថ្ងៃ នេះ
[២៤:១០ ព្រឹក] និង មួយ សប្តាហ៍ និង ពីរ ឆ្នាំ ហើយ
នៅ សល់ សែសិប ឆ្នាំ ទៀត (សំដៅ ទៅ លើ ពាក្យ «
ឆ្ងាយ») សម្រាប់ ការ រៀន សូត្រ បញ្ញត្តិ នៃ ព្រះ អម្ចា
ស់ រហូត ដល់ ពួក គេ ឆ្លង កាត់ ចូល ទៅ ក្នុង ដែ
នដី កាណាន ឆ្លង ទន្លេ យ័រដាន់ ទៅ ទិស ខាង លិច។
៥ហើយ ឆ្នាំ អំណរ នឹង កន្លង ផុត ទៅ រហូត ដល់ អ៊ី
ស្រាអែល បាន ស្អាត បរិសុទ្ធ ពី គ្រប់ ទាំង ទោស
នៃ អំពើ សហាយស្មន់ និង អំពើ មិន ស្អាត និង ការ បំ
ពុល និង អំពើ បាប និង កំហុស ហើយ រស់នៅ ដោយ ទំ
នុកចិត្ត នៅ ទូទាំង ដែនដី ហើយ នឹង លែង មាន សា

តាំង ឬ អាក្រក់ ណា មួយ ទៀត ឡើយ ហើយ ដែនដី
នឹង ស្អាត ចាប់ ពី ពេល នោះ ជា រៀង រហូត។
៦ហើយ មើល ចុះ បញ្ញត្តិ ទាក់ទង នឹង ថ្ងៃ សប្ប័ទ ទាំ
ង ឡាយ នោះ — យើង បាន សរសេរ ទុក សម្រាប់ អ្ន
ក — និង ការ វិនិច្ឆ័យ ទាំង អស់ នៃ ច្បាប់ របស់ វា
។
៧ ចូរ ធ្វើ ការ ប្រាំ មួយ ថ្ងៃ ប៉ុន្តែ នៅ ថ្ងៃ ទី ប្រាំពី
រ ជា ថ្ងៃ សប្ប័ទ របស់ ព្រះយេហូវ៉ា ជា ព្រះ នៃ ឯ
ង។ នៅ ថ្ងៃ នោះ កុំ ឲ្យ ឯង ធ្វើ ការ អ្វី ឡើយ ទាំ
ង ឯង រាល់ គ្នា ទាំង កូន ចៅ ឯង ទាំង បាវ ប្រុស
ស្រី ឯង រាល់ គ្នា និង សត្វ ពាហនៈ ទាំង អស់ រប
ស់ ឯង និង អ្នក ដទៃ ដែល នៅ ជា មួយ នឹង ឯ
ង រាល់ គ្នា ផង។
៨ ហើយ អ្នក ណា ដែល ធ្វើ ការ អ្វី នៅ ថ្ងៃ
នោះ នឹង ត្រូវ ស្លាប់ អ្នក ណា ដែល ប្រមាថ ថ្ងៃ នោះ
អ្នក ណា ដែល រួម ដំណេក ជាមួយ ប្រពន្ធ ឬ អ្នក
ណា ដែល និយាយ ថា ខ្លួន នឹង ធ្វើ អ្វី នៅ ថ្ងៃ
នោះ អ្នក នោះ នឹង ចេញ ដំណើរ ទៅ លើ ថ្ងៃ
នោះ ដើម្បី ទិញ លក់ អ្វី មួយ ហើយ អ្នក ណា ដែ
ល ដង ទឹក ពី ថ្ងៃ នោះ ដែល ខ្លួន មិន បាន រៀ
បចំ សម្រាប់ ខ្លួន នៅ ថ្ងៃ ទី ប្រាំមួយ ហើយ អ្នក
ណា ដែល យក បន្ទុក អ្វី មួយ ចេញ ពី តង់ រប
ស់ ខ្លួន ឬ ចេញ ពី ផ្ទះ របស់ ខ្លួន នឹង ត្រូវ ស្លាប់។
៩ នៅ ថ្ងៃ សប្ប័ទ អ្នក រាល់ គ្នា មិន ត្រូវ ធ្វើ ការ
អ្វី ឡើយ ក្រៅ ពី អ្វី ដែល អ្នក រាល់ គ្នា បាន រៀប
ចំ សម្រាប់ ខ្លួន នៅ ថ្ងៃ ទី ប្រាំមួយ គឺ បរិភោគ ផឹក ស
ម្រាក និង រក្សា ថ្ងៃ សប្ប័ទ ពី ការងារ ទាំង អស់
នៅ ថ្ងៃ នោះ ហើយ សរសើរ ដល់ ព្រះអម្ចាស់ ជា
ព្រះ នៃ អ្នក រាល់ គ្នា ដែល បាន ប្រទាន ថ្ងៃ បុណ្យ
និង ថ្ងៃ បរិសុទ្ធ ដល់ អ្នក រាល់ គ្នា។ ថ្ងៃ នេះ ជា
ថ្ងៃ នៃ នគរ បរិសុទ្ធ សម្រាប់ អ៊ីស្រាអែល ទាំង មូល
ជា ថ្ងៃ មួយ ក្នុង ចំណោម ថ្ងៃ របស់ ពួក គេ ជា
រៀង រហូត។
១០ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ បាន ប្រទាន កិត្តិយស ដ៏ អស្ចារ្យ
ដល់ អ៊ីស្រាអែល ដើម្បី ឲ្យ ពួកគេ បាន បរិភោគ ផឹក
ឆ្អែត នៅ ថ្ងៃ បុណ្យ នេះ ហើយ សម្រាក ពី ការងារ
ទាំង អស់ ដែល ជា របស់ កូនចៅ មនុស្ស លោក លើ
កលែងតែ ការ ដុត កំញាន និង ការ យក តង្វាយ និង
យញ្ញបូជា មក ថ្វាយ ព្រះអម្ចាស់ សម្រាប់ ថ្ងៃ នីមួយៗ និ
ង សម្រាប់ ថ្ងៃ សប្ប័ទ។
១១កិច្ចការនេះតែមួយគត់ដែលត្រូវធ្វើនៅថ្ងៃឈប់សម្រាកនៅក្នុងទីស
ក្ការៈរបស់ព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃឯង ដើម្បីឲ្យគេបានធួននឹងអ៊ីស្រាអែល
ជានិច្ច ដោយយញ្ញបូជាពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ សម្រាប់ជាទីរំលឹកដែល
គាប់ព្រះហឫទ័យព្រះយេហូវ៉ា ហើយដើម្បីឲ្យទ្រង់ទទួលគេជានិច្ច ពីមួ
យថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ តាមដែលឯងត្រូវបានបង្គាប់។
12 ហើយ អស់ អ្នក ណា ដែល ធ្វើ ការ នៅ លើ
នោះ ឬ ធ្វើ ដំណើរ ឬ ភ្ជួរ រាស់ ស្រែ ចម្ការ របស់ ខ្លួន
ទោះ នៅ ក្នុង ផ្ទះ របស់ ខ្លួន ឬ នៅ កន្លែង ណា
ផ្សេង ទៀត ឬ អ្នក ណា ដែល ដុត ភ្លើង ឬ ជិះ ស
ត្វ ណា មួយ ឬ ធ្វើ ដំណើរ តាម សំពៅ លើ សមុទ្រ
ឬ អ្នក ណា ដែល វាយ ឬ សម្លាប់ អ្វី មួយ ឬ សម្លា
ប់ សត្វ ព្រៃ ឬ សត្វ ស្លាប ឬ អ្នក ណា ដែល ចា
ប់ សត្វ ឬ សត្វ ស្លាប ឬ ត្រី ឬ អ្នក ណា ដែល ត
ម អាហារ ឬ ធ្វើ សង្គ្រាម នៅ ថ្ងៃ សប្ប័ទ
១៣អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តអំពើណាមួយទាំងនេះនៅថ្ងៃសប្ប័ទ នឹងត្រូវ
ស្លាប់ ដើម្បីឲ្យកូនចៅអ៊ីស្រាអែលគោរពថ្ងៃសប្ប័ទ តាមបញ្ញត្តិទាក់ទង
នឹងថ្ងៃសប្ប័ទនៃស្រុក ដូចដែលបានចែងទុកនៅក្នុងបន្ទះថ្ម ដែលទ្រង់
បានប្រគល់មកក្នុងដៃខ្ញុំ ដើម្បីឲ្យខ្ញុំសរសេរច្បាប់នៃរដូវកាលសម្រាប់អ្ន
ក និងរដូវកាលតាមការបែងចែកថ្ងៃរបស់ពួកគេ។ នៅទីនេះ បញ្ជីនៃកា
របែងចែកថ្ងៃត្រូវបានបំពេញ។